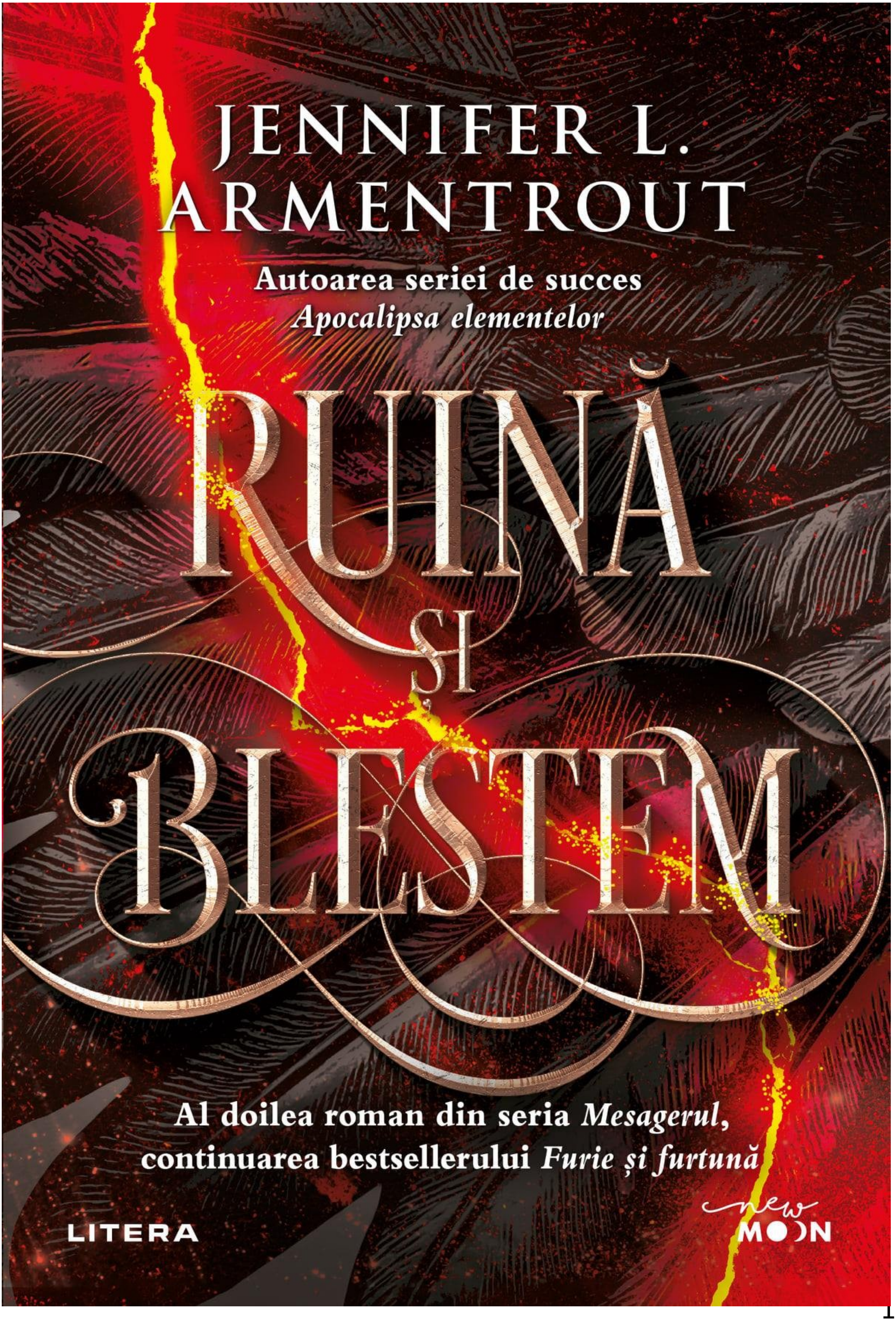

JENNIFER L. ARMENTROUT
Autoarea seriei de succes
Apocalipsa elementelor
RUINĂ ȘI BLESTEM
Al doilea roman din seria *Mesagerul*,
continuarea bestsellerului *Furie și furtună*
LITERA
new MOON

RUINĂ ȘI BLESTEM

Rage and Ruin

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ruină și blestem
Jennifer L. Armentrout

Traducere din limba engleză: Iulia Dromereschi
Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trășculescu
Corector: Nicoleta Arsenie
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARMENTROUT, JENNIFER L.
Ruină și blestem / Jennifer Armentrout;
trad. din lb. engleză de Iulia Dromereschi.
– București: Litera, 2021
ISBN 978–606–33–7011–3
ISBN EPUB 978–606–073–539–7
I. Dromereschi, Iulia trad.)
821.111

JENNIFER L.
ARMENTROUT

RUINĂ ȘI BLESTEM

Traducere din limba engleză și note de
Iulia Dromereschi

LITERA
București

Cuprins

1

Am deschis ochii umflați, care mă dureau, și m-am trezit cu o față palidă și translucidă de stafie sub nas.

Icnind, am tresărit și m-am ridicat în capul oaselor.

Mi-au alunecat șuvițe de păr pe față.

— Alună! Mi-am apăsat mâna pe pieptul în care sărmana mea inimă bătea ca o tobă de oțel. Ce naiba faci, amice?

Stafia, care mi-era un soi de coleg de cameră de vreo zece ani, a rânjit la mine plutind la doar câțiva centimetri deasupra patului. Era întins pe o parte, cu capul sprijinit în podul palmei.

— Voiam să mă asigur că trăiești.

— Dumnezeule! Am scos un oftat hârâit și mi-am lăsat mâna să cadă pe pilota cenușie. Ți-am zis de-un milion de ori să încetezi.

— Încă mă mir dacă mai crezi că ascult măcar jumate din ce spui.

Era punctul lui de vedere. Alună simțea o aversiune față de regulile mele, care erau numai două: „Bate la ușă înainte să intri în cameră” și „Nu mă pândi când dorm”.

Credeam că erau rezonabile.

Alună arăta ca în noaptea în care murise, cu mult timp în urmă, prin anii ’80. Tricoul lui cu Whitesnake era original, la fel ca blugii negri și bocancii Chuck Taylor roșii. Când împlinise șaptesprezece ani, din nu știu ce motiv idiot, urcase pe unul dintre acele difuzoare turn imense și căzuse, găsindu-și moartea. Se dovedea, așadar, că selecția naturală nu era doar un mit.

Alună nu trecuse dincolo, îmbrățișând lumina strălucitoare, și renunțasem deja de ani buni să mai încerc să-l conving, căci îmi spusese limpede că nu i-a sosit timpul. De fapt, timpul lui trecuse de mult, dar fie! Îmi plăcea să-l știu lângă mine… mai puțin când făcea chestii ce te băgau în sperieți, ca acum.

Dându-mi părul la o parte, am privit prin dormitor.

Care nu era al meu. Nici măcar patul. Toate îi aparțineau lui Zayne. Ochii mi-au alunecat de la draperiile groase, care împiedicau soarele să pătrundă, la ușa dormitorului – ușa închisă a dormitorului, pe care eu o lăsasem descuiată aseară, pentru orice eventualitate…

Am clătinat din cap.

— Cât e ceasul? M-am rezemat de tăblia patului, cu pătura trasă până sub bărbie. Pentru că Gardienii aveau o temperatură a corpului mai ridicată decât cea a corpului omenesc și ne aflam în luna iulie – deci afară era o căldură demnă de Iad –, în apartamentul lui Zayne te simțeai ca într-un congelator.

— E aproape trei după-amiaza, a răspuns Alună. De-aia am și crezut c-ai murit.

„La naiba!”, m-am gândit, frecându-mi fața cu mâna.

— Ne-am întors târziu aseară.

— Da, știu. Eram aici. Tu nu m-ai văzut, eu însă da. Pe amândoi. Vă urmăream.

M-am încruntat. *Asta* chiar că nu suna ciudat!

— Arătai de parc-ai fi trecut printr-un ciclon. Alună și-a plimbat privirea peste părul meu. Și încă mai arăți.

Așa mă și simțeam – doar că fusese un ciclon mental, emoțional și fizic. Noaptea trecută, după ce suferisem o cădere nervoasă lângă căsuța din copac aflată în tabăra Gardienilor, Zayne mă purtase în *zbor*.

Fusese magic acolo sus, în bătaia curenților de aer nocturni, cu stelele altădată șterse pentru mine, atunci strălucitoare. Nu voiam să se termine nici măcar când fața îmi amorțise de frig, iar plămânii începuseră să se chinuie să funcționeze. Voiam să rămân în locul acela, pentru că în vântul și pe cerul nopții nu mă putea

atinge nimic, dar Zayne mă adusese înapoi pe pământ, la realitate.

Se întâmplase cu doar câteva ore în urmă, dar mi se păruse c-a trecut o veșnicie. Abia dacă-mi aminteam cum am ajuns înapoi în apartamentul lui Zayne. Nu vorbiserăm despre ce se petrecuse cu… Misha, sau despre ce i se întâmplase lui Zayne. Nu vorbiserăm deloc, exceptând întrebarea lui Zayne dacă aveam nevoie de ceva, la care mormăisem că nu. Mă dezbrăcasem și mă urcasem în pat, iar Zayne rămăsese în living, să doarmă pe canapea.

— Știi ce? mi-a spus Alună, readucându-mă în prezent, oi fi eu mort și toate cele, dar tu arăți mai nasol ca mine.

— Serios? am spus, deși nu eram surprinsă. După cum îmi simțeam fața, probabil arătam de parcă mă izbisem cu capul de un zid de cărămidă.

A încuviințat.

— Ai plâns.

Chiar plânsesem.

— Mult, a completat el.

Era adevărat.

— Când am văzut ieri că nu te mai întorceai, mi-am făcut griji. Alună s-a ridicat plutind și s-a așezat pe marginea patului. Picioarele și șoldurile i s-au afundat câțiva centimetri în saltea. Am crezut c-ai pățit ceva. M-a cuprins panica. Nici la *Stranger Things* n-am putut să mă uit, atât de îngrijorat eram. Cine o să aibă grijă de mine, dacă mori?

— Ești mort, Alună. N-ai nevoie să ți se poarte de grijă.

— Am nevoie de iubire și de prețuire. Sunt ca Moș Crăciun. Dacă nu mă vrea și nu crede nimeni în mine, dintre cei vii, atunci nu voi mai exista.

Cu stafiile și spiritele nu așa stătea treaba. Deloc. Dar el se pricepea de minune să exagereze. Colțurile buzelor mi s-au ridicat într-un zâmbet, până când mi-am amintit că nu eram singura care-l putea vedea. O fată care locuia în același complex rezidențial îl vedea și ea. Probabil avea sânge angelic diluat în vene, ca toți oamenii care puteau vedea stafii sau aveau alte abilități psihice. Era suficient să o facă să fie... diferită de oricine altcineva. Nu rămăseseră mulți oameni cu urme de sânge angelic, așa că fusese un șoc să aflu că exista cineva atât de aproape de mine.

— Credeam că ți-ai făcut o nouă prietenă, i-am amintit.

— Gena? E grozavă, dar n-ar mai fi la fel dac-ai fi moartă ca un cui de sicriu, iar părinții ei nu-s de gașcă. Înainte să-i cer să-mi confirme dacă „de gașcă” înseamnă *cool* în anii ’80, a întrebat: Unde-ai fost aseară?

Privirea mi s-a mutat spre ușa închisă, dar descuiată.

— În tabără. Cu Zayne.

Alună s-a apropiat și a ridicat o mână transparentă. Mi-a atins genunchiul, dar eu n-am simțit nimic prin pătură. Nici măcar aerul rece care-i însoțea, de obicei, atingerea.

— Ce s-a întâmplat, Trinnie?

„Trinnie.”

Numai Alună îmi zicea așa. Toți ceilalți preferau să-mi spună Trin sau Trinity.

Am închis ochii, care mă dureau, când mi-am dat seama că Alună nu știa. Nu eram sigură cum să-i spun, câtă vreme rănile lăsate de faptele lui Misha nu se cicatrizaseră încă. Doar le acoperisem cu un bandaj fragil.

Abia suportam eu povara, darămite să mai vorbesc cu cineva, cu *oricine*, despre asta, dar Alună merita să afle. Îl cunoștea pe Misha. Îl plăcuse, chiar dacă Misha nu putuse niciodată să-l vadă sau să comunice cu el, și venise cu mine în D.C. să-l găsim, în loc să rămână în comunitatea Gardienilor din regiunea Potomac.

Eram singura capabilă să-l vadă și să stea de vorbă cu el, de fapt, și cu toate astea Alună se simțise bine în comunitate. Era un lucru mare pentru el să călătorească împreună cu mine.

Cu ochii încă închiși, am inspirat adânc.

— Deci, mda, noi… l-am găsit pe Misha, și n-a fost… n-a fost bine, Alună. S-a dus.

— Nu, a șoptit. Apoi a repetat mai tare: *Nu*.

Am dat din cap.

— Doamne! Îmi pare rău, Trinnie. Îmi pare foarte rău.

Înghițindu-mi nodul din gât, m-am uitat la el.

— Demonii…

— N-au fost demonii, l-am întrerupt. Nu l-au ucis ei. Nu-l voiau mort. De fapt, lucra cu ei.

— *Poftim*? Șocul din vocea lui, felul în care unicul cuvânt rostit atinsese un nivel care ar fi spart și sticla mi s-ar fi părut amuzante în alte condiții. Era *Protectorul* tău.

— El a pus totul la cale – răpirea, totul. Mi-am tras genunchii la piept sub pătură. A aranjat chiar ca Ryker să mă vadă folosindu-mi *harul*…

— Dar Ryker ți-a ucis…

„Mama.” Am închis ochii și i-am simțit arzând, de parcă mi-ar mai fi rămas lacrimi.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu Misha. Dacă m-a… urât mereu, sau dacă a fost vorba despre legătura cu

Protectorul. Am aflat că nu el trebuia să fie legat de mine. Că în locul lui ar fi trebuit să fie Zayne, dar că s-a comis o greșeală.

O greșeală despre care tatăl meu știuse, și nu numai că nu făcuse nimic, dar nici măcar nu păruse să-i pese. Când îl întrebasem de ce nu luase măsuri, îmi răspunsese că voia să vadă ce se întâmplă.

Cât de dubioasă era povestea asta?

— Legătura l-ar fi putut influența. L-ar fi putut transforma în… rău, am continuat, cu vocea îngroșată. Nu știu. Nu voi ști niciodată, dar „de ce”-ul meu nu schimbă faptul că lucra cu Bael și cu încă un demon. Chiar a spus că Mesagerul îl alesese. Am tresărit când chipul lui Misha a căpătat contur în gândurile mele. Că Mesagerul îi spusese că era și el special.

— Era cel care-i ucisese și pe Gardieni, și pe demoni?

— Da. Am deschis ochii doar după ce-am fost sigură că n-aveam să plâng. A trebuit să…

— O, nu! Alună mi-a citit gândurile, înainte să le rostesc.

Dar trebuia să le rostesc, pentru că asta era realitatea. Ăsta era adevărul cu care trebuia să trăiesc tot restul vieții.

— Am fost nevoită să-l ucid. Fiecare cuvânt mi se părea o lovitură în piept. Îl aveam întruna pe Misha în fața ochilor. Nu pe Misha din poiana de lângă casa senatorului, ci pe acela care mă aștepta până terminam de vorbit cu stafiile. Pe acela care ațipea în forma de Gardian, în timp ce eu ședeam lângă el. Pe cel mai bun prieten al meu. Am făcut-o. L-am ucis.

Alună a clătinat din cap, și, preț de o clipă, părul lui șaten închis a prins contur odată cu restul corpului, înainte să se dematerializeze la loc.

— Nu știu ce să zic. Chiar nu știu.

— Nici n-ai ce. Lucrurile sunt așa cum sunt. Am răsuflat lung și mi-am întins picioarele. Zayne este acum Protectorul meu, iar eu rămân aici. Trebuie să-l găsim pe Mesager.

— Păi, asta-i partea bună a lucrurilor, nu? Alună s-a ridicat din pat, în capul oaselor. Că Zayne este Protectorul tău?

Da, era.

Și nu era.

Devenind Protectorul meu îi fusese redată viața lui Zayne – ceea ce era nu doar un lucru bun, ci *minunat*. Zayne nu ezitase să accepte legătura, și asta se întâmplase înainte să afle că fusese dintotdeauna menit să joace acest rol. Dar însemna și că între mine și el… nu putea fi nimic mai mult, indiferent cât de tare mi-aș fi dorit sau îl plăceam. Nu conta că era prima relație în care mă implicasem.

Mi-am lăsat capul pe spate, deși îmi venea să mă sufoc cu perna. Alună a devenit doar o ceață, în timp ce plutea spre perdea, deși asta n-avea de-a face cu forma lui de stafie.

— Zayne s-a trezit?

— Da, dar nu-i aici. Ți-a lăsat un bilet în bucătărie. L-am citit când îl scria. Alună părea mândru de el. Spune că s-a dus la unul, Nic. Cred c-au venit împreună aici, în comunitate. Oricum, a plecat acum vreo juma' de oră.

Nic era Nicolai, liderul clanului din Washington D.C. Zayne avea ceva de rezolvat cu el, pentru că plecase de la întâlnirea de aseară ca să mă caute pe mine.

Zayne îmi *simțise* emoțiile prin intermediul legăturii. Conexiunea aceea nouă și ciudată îl condusese direct la căsuța din copac. Nu știam încă

dacă să mă mir, să mă agit sau pur și simplu s-o iau razna – probabil un amestec din toate trei.

— Mă întreb de ce nu m-a trezit. Am dat păturile la o parte și m-am apropiat de marginea patului.

— A intrat în cameră să vadă ce faci.

Am încremenit, rugându-mă să nu mă fi prins salivând în somn sau alte ciudățenii.

— Serios?

— Da. Am crezut că te va trezi. Părea că se gândește dacă s-o facă, dar până la urmă te-a învelit și a plecat. A fost marfă!

Nu eram sigură ce înseamnă „marfă” pentru Alună, dar probabil că… Dumnezeule, a fost drăguț din partea lui!

Tipic Zayne.

Îl știam doar de câteva săptămâni, dar suficient cât să mi-l imaginez trăgând cu grijă pilota peste mine, ca nu cumva să mă trezească.

Pieptul mi s-a strâns, de parcă inima mi-ar fi căzut într-o mașină de tocat carne.

— Trebuie să fac un duș. M-am ridicat în picioare, temându-mă c-o să-mi tremure, dar s-au dovedit a fi uimitor de puternice și de stabile.

— Mda, trebuie.

Ignorând comentariul, mi-am verificat telefonul. Ratasem un apel de la Jada. Mi s-a strâns stomacul. Am pus telefonul jos și am lipăit desculță până în baie, unde am aprins lumina, tresărind din cauza strălucirii bruște. Ochilor mei nu le plăcea lumina puternică. Nici zonele întunecoase sau în penumbră. De fapt, vederea mea era de cacao cam 95,7% din timp.

— Trinnie?

Cu degetele pe întrerupător, m-am uitat peste umăr la Alună, care se apropiase de baie.

— Da?

A ridicat capul, și, când s-a uitat la mine, m-am simțit dezbrăcată.

— Știu ce-a însemnat Misha pentru tine. Știu că suferi groaznic.

Să-l ucid pe Misha mă făcuse să sufăr. Odată cu el, cred că *am ucis* o parte din mine, înlocuind-o cu un puț aparent fără fund de amărăciune și furie.

Dar Alună nu trebuia să afle asta. Nimeni nu trebuia.

— Mersi, am șoptit, întorcându-mă și închizând ușa. Am simțit arsura în fundul gâtului.

„N-o să plâng.”

În dușul cu jeturi multiple și o cabină suficient de mare cât să încapă doi Gardieni complet dezvoltați, am folosit minutele petrecute sub apa fierbinte ca să-mi limpezesc gândurile.

Să separ lucrurile în cutiuțe.

Avusesem parte de ieșirea dorită, aseară. Îmi permisesem să plâng, iar acum era timpul să las totul deoparte, fiindcă aveam o misiune. După ani de așteptare, se întâmplase.

Tata mă chemase să-mi fac datoria.

Să-l găsesc pe Mesager și să-l opresc.

Așa că erau multe de răsfoit și de îndosariat într-un dulap de birou mental, ca să-mi pot îndeplini menirea. Am început cu urgențele. Misha. Am îndesat ce făcuse și ce fusesem nevoită să fac eu tocmai la fundul dulapului, sub moartea mamei și sub faptul că nu reușisem s-o împiedic. Sertarul acela avea eticheta EȘEC FATAL. În următorul sertar am pus cauza vânătăilor care-mi acopereau șoldul stâng și coapsa. Altă vânătaie îmi colora coastele, în dreapta. Misha mă lovise cu piciorul. Mă bătuse măr, și totuși ieșisem

învingătoare.

Sentimentul obișnuit de mândrie sau de aroganță, după ce dovedisem pe cineva mai bine pregătit, m-a ocolit.

Nu era nimic lăudabil în ceea ce făcusem.

Vânătăile, junghiurile și durerea au intrat în sertarul GĂLEATA DE COȘMARURI, fiindcă Misha reușise să mă lovească atât de rău pentru că știa că aveam vedere periferică limitată. Se folosise de lucrul ăsta. Era singura mea slăbiciune când luptam, ceva ce trebuia remediat, și încă repede, ca nu cumva Mesagerul să afle cât de prost văd și să înceapă cu un avantaj.

La fel aș fi făcut și eu, dacă era invers.

Ar fi fost un coșmar, pentru că n-aș fi murit doar eu, ci și Zayne. M-a străbătut un fior când m-am întors lent sub ploaia de stropi. Nu puteam ceda în fața fricii, nu puteam să mă gândesc prea mult la ea. Teama te face să acționezi necugetat, prostește, iar eu deja o făcusem, fără un motiv anume.

Sertarul de sus fusese gol și fără etichetă până acum, dar știam ce urma să îndes acolo: tot ceea ce se întâmplase cu Zayne. Sărutul pe care i-l furasem atunci în ținuturile muntoase Potomac, atracția crescândă și *dorința*, și noaptea aceea dinainte de a fi legați, când Zayne mă sărutase și când romanele de dragoste îndrăgite de mama și citite de mine prinseseră viață. În clipa în care Zayne mă sărutase și merseserăm cât de departe se putea, fără să ajungem la capăt, lumea încetase să mai existe în jurul nostru.

Le-am luat pe toate, inclusiv faptul că tânjeam după atingerea lui, după atenția și inima lui – care, probabil, încă aparținea alteia – și am închis dosarul.

Relațiile dintre Protectori și Legitim-Născuți erau

interzise. De ce? Nu știam, și mă gândeam că motivul nu mi-era cunoscut pentru că eu rămăsesem ultima Legitim-Născută.

Am împins sertarul la loc, am lipit pe el eticheta ZAYNE și am ieșit de sub duș în baia plină de aburi. După ce m-am înfășurat în prosop, m-am întins și am șters oglinda cu palma.

Mi-am văzut chipul reflectat în ea. Deși eram aproape, îmi vedeam trăsăturile tot ca prin ceață. Pielea, de obicei măslinie, grație originii siciliene a mamei mele, era acum mai deschisă la culoare, făcând ca ochii mei căprui să pară mai mari. Pielea din jurul lor era umflată, încercănată. Nasul tot într-o parte îmi era, iar gura mi se părea încă disproporționat de mare în raport cu fața.

Arătam exact ca în seara în care Zayne și cu mine plecaserăm din apartamentul lui spre casa senatorului Fisher, unde speram să-l găsim pe Misha – sau cel puțin un indiciu al locului în care era ținut prizonier.

Dar nu mă simțeam la fel.

Cum de aspectul fizic nu scotea mai mult în evidență schimbările care avuseseră loc?

Reflexia mea nu-mi oferea un răspuns, dar după ce i-am întors spatele, mi-am spus cu voce tare singurul lucru care conta:

— Am să mă descurc, am șoptit. Apoi am repetat mai tare: Am să mă descurc.

2

Cu părul umed și, probabil, arătând groaznic, m-am așezat la insula din bucătărie, bătând din picioarele desculțe și holbându-mă la pereți, cu un pahar cu suc de portocale în mână.

Apartamentul lui Zayne era cumplit de *gol*. Mă făcea să mă gândesc la un decor.

Cu excepția bocancilor mei militărești, de lângă ușa liftului, nu existau alte obiecte personale. Nu luam în calcul sacul de box atârnat într-un colț și saltelele albastre sprijinite de pereți.

O pătură crem, moale, era așezată frumos peste canapeaua gri, ca un fundal foto. Nici măcar un pahar nu se rătăcise pe insulă. Niciun vas în chiuvetă. Singura încăpere din tot apartamentul care părea locuită de cineva era dormitorul, și asta fiindcă bagajele mele scuipaseră haine peste tot.

Poate că designul industrial accentua senzația de răceală. Podelele de ciment și ventilatoarele mari, de metal, care se învârteau silențios, prinse în bârne, nu făceau din acel spațiu deschis, aerisit, un loc mai primitor. Nici ferestrele de sus până jos, care erau, probabil, tratate, pentru că soarele ce se strecura prin sticlă nu-mi afecta deloc ochii.

Aș fi luat-o razna dacă locuiam singură aici.

La asta mă gândeam – lucruri extrem de importante – când am simțit o explozie bruscă de căldură în piept.

— Ce mama…? am șoptit, în spațiul gol. Căldura s-a intensificat.

Făceam infarct? OK. Era o prostie, din multe motive. Mi-am masat pieptul. Poate că aveam indigestie, sau un început de ulc…

Stai așa!

Am lăsat paharul în jos. Ce simțeam era ecoul propriei inimi, și am știut dintr-odată ce se întâmpla. Sfinte Sisoe, era legătura! Era Zayne, care se apropia.

Aveam acum un Zayne-radar, ceea ce mi se părea într-o oarecare măsură – mai degrabă mare decât

mică – super-straniu.

Am dat să-mi rod unghia de la degetul mare, dar, în schimb, am luat sucul și l-am terminat din două înghițituri grosolane. Bătăile inimii mi s-au întețit când am auzit liftul sosind, iar privirea mi s-a întors spre ușile de oțel. Am devenit brusc foarte agitată. Am pus paharul pe masă înainte să-l scap. De fiecare dată când îl vedeam pe Zayne, aveam impresia că-l întâlnesc pentru prima oară. Dar era mai mult de-atât.

Cu o seară înainte, îl umplusem de lacrimi. La propriu.

Am simțit cum căldura îmi cuprinde ceafa. De obicei, nu plângeam, și înainte de seara cu pricina crezusem că glandele mele lacrimale nu erau în cea mai bună formă. Din păcate, funcționau perfect. Se activaseră la pachet cu suspine copioase și muci.

Ușa s-a deschis, iar energia dată de emoții mi-a explodat în stomac când a intrat Zayne.

La naiba!

Tricoul alb, simplu, și blugii negri păreau anume croiți pe măsura lui. Materialul i se întindea pe umerii lați și peste piept, dar i se mula și pe talia îngustă. Toți Gardienii erau masivi în formă umană, însă Zayne îi întrecea cam pe toți, având aproape doi metri înălțime.

Părul blond și des îi era ondulat natural, cum n-aș fi putut obține nici după ore de chin cu tutoriale pe YouTube și cele mai bune ondulatoare. Azi, îl avea prins într-un nod la ceafă, și speram din suflet să nu se tundă niciodată.

M-a văzut imediat, și, cu toate că nu-i deslușeam ochii de unde mă aflam, i-am simțit privirea. Era grea, și totuși blândă, trimițându-mi de-a lungul brațelor un fior, care m-a făcut recunoscătoare că nu mai aveam paharul în mână.

— Salut, somnoroaso, mi-a spus, în timp ce ușile alunecau și se închideau în urma lui. Mă bucur că te văd mișunând.

— Scuze c-am dormit atât. Am ridicat mâinile, apoi le-am lăsat să-mi cadă iar în poală, fiindcă nu prea știam ce să fac cu ele. Zayne avea un sul de hârtie sub braț și o pungă maronie în cealaltă mână. Ai nevoie de ajutor cu alea? am întrebat, deși suna prostește, pentru că Zayne putea ridica un Ford Explorer cu o singură mână.

— Nu. Și nu-ți cere scuze. Aveai nevoie de odihnă. Îi vedeam trăsăturile ca prin ceață, deși purtam ochelari, dar pe măsură ce înainta spre mine deveneau mai clare.

Mi-am întors privirea, dar asta nu înseamnă că puteam ignora felul în care arăta.

Era superb. Genul care-ți taie respirația. De o frumusețe brutală. Aș fi putut găsi multe alte epitete potrivite, însă niciunul nu era suficient pentru a-l descrie.

Pielea lui avea o nuanță aurie, fără vreo legătură cu expunerea la soare. Pomeții înalți și bine conturați încadrau o gură lată, sub care bărbia părea cioplită în granit.

Mi-aș fi dorit să fie mai puțin atrăgător, sau să fiu eu mai puțin superficială. Dar chiar și așa, n-ar fi fost cine știe ce diferență. Zayne nu era doar un ambalaj plăcut, care să ascundă un suflet întunecat sau o personalitate ștearsă. Era extraordinar de isteț, cu o minte la fel de ascuțită cum îi era și limba. Mi se părea amuzant, distractiv, chiar dacă mă irita la culme când devenea mult prea protector. Dar Zayne era *bun*, la modul autentic, și bunătatea era o trăsătură uitată de mulți.

Avea un suflet mare, chiar dacă-i lipsea o parte din el.

Se spune că ochii sunt oglinda sufletului, și este adevărat. Cel puțin în cazul Gardienilor – ceea ce i se întâmplase îi transformase nuanța ochilor într-un albastru-pal, glacial.

Se întâlnea cu Layla, fata jumătate demon, jumătate Gardian cu care crescuse, și care, din întâmplare, era fiica lui Lilith. Ea și Zayne se sărutaseră și, din cauza abilităților mamei sale, care se manifestau înăuntrul ei, îi furase o parte din suflet.

Am strâns pumnii. Toată povestea cu absorbirea sufletului fusese un accident, iar Zayne cunoscuse riscurile, însă nu îmi puteam stăpâni valul de furie și ceva mult mai amar, care mă cuprindea. Zayne o dorise suficient – o iubise suficient – încât să-și asume riscul ăla. Să-și pună viața în pericol doar pentru a o săruta.

Eram convinsă că un suflet nu tocmai întreg nu era privit cu ochi buni când ajungeai la Porțile Cerului, indiferent cât de mare îți era inima.

O iubire atât de aprigă nu putea muri în doar șapte luni, și ceva ce nu voiam să recunosc și pitisem bine într-un sertar mi s-a zvârcolit în piept.

— Ești OK? a întrebat Zayne, punând punga și sulul pe insulă. Mirosul care venea dinspre punga maronie m-a dus cu gândul la carne pe grătar.

Întrebându-mă dacă simțea ceva prin legătură, mi-am ținut privirea lipită de pungă și am încuviințat.

— Mda. Seara trecută…

— Ce-i cu ea?

— Îmi pare rău c-am bocit pe tine. Mi s-au aprins obrajii.

— Nu trebuie să te scuzi, Trin. Ai trecut prin

multe…

— Și tu. M-am uitat la degetele mele, cu unghii boante.

— Aveai nevoie de mine, așa c-am fost acolo pentru tine. Zayne făcea ca totul să pară simplu – de parcă așa trebuia să fie.

— Ai spus-o și aseară.

— Și e adevărat și astăzi.

Strângând din buze, am încuviințat din nou, în timp ce inspiram adânc și expiram lent. I-am simțit căldura mâinii înainte ca degetele lui să-mi cuprindă bărbia. La contactul lor cu pielea, un șoc electric straniu m-a străbătut, și nu puteam spune dacă era din pricina legăturii sau doar a lui. Mirosul acela unic, de mentă sălbatică, îmi tachina simțurile. Mi-a ridicat capul, să-l privesc.

Zayne se sprijinea de insulă, cu brațul întins peste sulul de hârtie. Privirea lui palidă mi-a mângâiat fugar fața și un colț al buzelor i s-a ridicat.

— Porți ochelarii.

— Da.

— Nu te văd des cu ei.

Nu, și nu din vanitate. Dacă nu citeam sau nu stăteam la calculator, nu mă ajutau prea mult. Făceau doar lucrurile să fie mai puțin încețoșate.

— Îmi plac. Îmi place cum îți stă cu ei.

Ochelarii mei erau simpli, pătrați, cu rame negre. N-aveau un model *cool*, dar am simțit brusc c-ar trebui să-i port mai des.

Apoi nu m-am mai gândit la ochelari, pentru că mâinile i-au alunecat pe bărbia mea și i-am simțit degetul mare mângâindu-mi buza inferioară. Un tremur ușor mi-a dansat pe sub piele, urmat de o cu totul altfel de roșeață, una năvalnică și plină de

entuziasm.

„Vrei să mă săruți din nou, nu-i așa?”

Am auzit cuvintele de parcă le-ar fi rostit cu voce tare, cum făcuse după ce-i scosesem gheara de imp din piept. Atunci spusesem „da” fără ezitare, chiar dacă nu fusese tocmai o idee înțeleaptă.

Ideile nu tocmai înțelepte erau întotdeauna distractive. Foarte distractive.

Privirea lui a coborât, cu genele acoperindu-i ochii, iar eu m-am gândit că poate se uita la gura mea și că… îmi doream prea mult lucrul ăla.

M-am retras, ca să nu mă mai atingă.

Zayne și-a lăsat mâna în jos, dregându-și glasul.

— Cum ai dormit?

— Bine. Mi-am regăsit vocea când valul de căldură ce mă învăluia s-a mai risipit și pulsul mi s-a domolit. Tu?

Privirea pe care mi-a aruncat-o, în timp ce-și îndrepta spatele, îmi transmitea că nu era sigur dacă să mă creadă sau nu.

— Am dormit doar pentru că eram extenuat, dar se putea și mai bine.

— Nu cred că-i foarte comodă canapeaua.

Privirea lui a întâlnit-o iar pe a mea, și mi s-a tăiat respirația. Știam că nu se punea problema să-i cedez patul, dar era suficient de mare ca să-l împărțim și ne consideram amândoi niște adulți responsabili. Oarecum. Mai dormiserăm în același pat și înainte, fără nicio ispravă de pomină, dar ultima dată când se întâmplase, ne cam lăsaserăm duși de val.

Zayne a ridicat din umeri.

— Ai primit bilețelul?

Bucuroasă că schimbase subiectul, am clătinat din cap.

— Alună te-a văzut când îl scriai și mi-a zis despre el. A spus că te-ai dus să-l vezi pe Nicolai.

A încremenit, cu degetele pe pungă. Am strâns din buze, ca să nu zâmbesc, când a întors capul să se uite în spatele lui.

— E aici, acum?

Mi-am rotit privirea prin apartamentul pustiu.

— Din câte știu eu, nu. De ce? Te îngrozește gândul c-a fost cu tine, și tu n-ai știut? l-am tachinat. Ți-e frică de un bătrânel ca Alună?

— Sunt suficient de încrezător în masculinitatea mea încât să-mi permit să recunosc că prezența unei fantome în preajmă îmi face pielea de găină.

— Piele de găină? am râs. Câți ani ai? Doișpe?

A pufnit, desfăcând punga. Mirosul de carne la grătar s-a intensificat.

— Ai grijă, altfel mănânc burgerul ăsta cumpărat pentru tine chiar sub nasul tău, ba chiar îl savurez.

Mi-a chiorăit stomacul când a scos din pungă un carton alb.

— Te-aș strivi de un perete dac-ai face așa ceva.

Chicotind, Zayne a pus o cutie de carton în fața mea, apoi a scos alta.

— Vrei ceva de băut? S-a întors spre frigider. Cred că am niște cola pe-aici, fiindcă știu că tu nu bei apă.

— Apa este pentru oamenii preocupați de sănătatea lor, iar eu nu mă număr printre ei.

Clătinând iar din cap, a scos o cutie cu un deliciu carbogazos și o sticlă cu apă din frigider. A împins-o pe prima peste insulă, spre mine.

— Știai că dacă ai consuma opt pahare cu 200 de mililitri de apă pe zi este la fel de sănătos ca povestea cu „un măr pe zi ține doctorul departe”? Că trebuie să bei apă doar când ți-e sete, pentru că, să vezi minune,

de-aia ți-e sete, mai ales fiindcă primești apa și din alte băuturi, cum ar fi minunatul meu suc, și din alimente? Că studiile care au inventat povestea cu paharele au mai spus și că poți dobândi apa necesară din alimentele consumate, dar, când rapoartele au fost dezvăluite, au omis intenționat detaliul ăsta? am întrebat.

Zayne a ridicat din sprânceană, desfăcând dopul sticlei.

— Nu există nicio dovadă științifică ce susține povestea celor opt pahare, iar eu n-am nevoie să mă înec în apă. Mi-am deschis cutia cu suc. Deci lasă-mă să-mi trăiesc viața.

A băut jumătate de sticlă dintr-o singură înghițitură zdravănă.

— Mersi pentru lecția de sănătate.

— Cu plăcere. Am rânjit la el, desfăcând cutia cu mâncare. Stomacul mi-a dansat de bucurie când am văzut hamburgerul uriaș, trântit pe o bucată de chiflă cu susan, alături de niște cartofi prăjiți ondulați. Și mersi pentru mâncare. Ești bun la casa omului.

— Minunat. Asta-mi și doresc.

Mi-a zburat privirea spre el. Nu se uita la mine, ci își desfăcea mâncarea, spre norocul meu, pentru că imaginația mi-o luase razna după cele câteva cuvinte pe care tocmai le rostise.

În coșul pieptului mi-au explodat emoțiile, amintindu-mi de mirosul de piper. Mi s-a părut că aduce a frustrare, și că venea dinspre Zayne.

A fost ciudat.

— Dar nu prea mai ai scăpare acum, nu? Mă privea printre genele lui dese. Te-ai pricopsit cu mine.

— Da. Am clipit și mi-am terminat de desfăcut burgerul. Nu mă gândeam la noi în felul ăla. Era

Protectorul meu. Iar eu eram Legitim-Născuta de care avea grijă. Împreună, alcătuiam o echipă de temut, pentru că eram făcuți unul pentru celălalt și singurul lucru care ne putea despărți era moartea.

Oare în adâncul sufletului vedea legătura noastră ca pe un *blocaj*, chiar dacă nu ezitase deloc atunci când i se făcuse propunerea? Nu la fel se întâmplase și cu Misha? Cu el nu numai că n-ar fi trebuit niciodată să fim conectați, dar simțisem din partea lui o neliniște tot mai mare, pe care, însă, am neglijat-o, fiind atât de prinsă cu ale mele.

Și când am băgat-o în seamă a fost prea târziu.

Zayne aflase că mama ar fi trebuit să mă ducă la tatăl lui, și fiindcă nu o făcuse, tatăl lui crezuse că trebuia să-i fie alocată Layla, confundând astfel o Legitim-Născută, cu sânge angelic în cantități industriale cu o tipă care era jumătate demon, jumătate Gardian.

Asta ridica niște semne de întrebare.

Nu aveam idee ce simțea Zayne pe tema asta. Sau dacă mai conta pentru el că trebuia să-și petreacă viața alături de mine.

Am luat chifla și am scos din ea felia de roșie, dând să vorbesc. Dar am făcut greșeala să mă uit la mâncarea lui. Își luase un sendviș cu pui la grătar. Mi s-a răsfrânt buza, pentru că arăta complet lipsit de gust, așa cum numai pieptul de pui fără condimente putea arăta. Mi-am trântit chifla înapoi pe hamburger, iar Zayne și-a scos partea de sus de pe al lui.

— Ești un monstru, am șoptit.

Zayne a chicotit.

— Mănânci aia? A arătat spre roșia de care scăpasem. Am clătinat din cap. Firește că nu. Nu-ți plac nici legumele, nici apa.

— Ba nu. Îmi plac murăturile și ceapa.

— Dacă-s pe hamburgeri. A ocolit insula și s-a așezat lângă mine, a luat roșia și a pus-o pe sărmanul lui sendviș. Mănâncă, și-ți voi arăta pe ce-am pus mâna la întâlnirea cu Nic.

Am mâncat unul lângă altul, făcând schimb de șervețele, și n-am simțit nevoia să umplem tăcerea cu vorbe goale. M-a surprins intimitatea scenei. Când am terminat, m-am oferit să strâng, pentru că el adusese mâncarea. După ce-am terminat de șters insula, m-am întors pe scaunul de lângă el.

— Înainte să ne uităm peste ce-ai adus, vreau să te rog ceva. Am icnit.

— S-a făcut, a zis el.

— Dar nu ți-am zis ce. I-am aruncat o privire mirată.

A ridicat un umăr masiv.

— Orice-ar fi, accept.

M-am uitat lung la el.

— Dacă-ți ceream să-ți schimbi Impala vintage cu o dubiță din anii ’80?

— Ar fi fost o rugăminte extrem de bizară.

— Pe care tocmai ai acceptat-o!

— Oi fi tu ciudată, Trin, dar nici chiar așa!

— Ar trebui să mă simt jignită de afirmația ta.

— Care-i rugămintea?

— Am nevoie de ajutor… cu antrenamentul. Misha și cu mine ne pregăteam zilnic. Nu vreau decât să exersez pe o anumită zonă.

— Ce zonă? a întrebat el, brusc atent.

— Știi că vederea mea periferică este proastă. Mi-am sprijinit picioarele pe bara scaunului. E un punct mort pentru mine, iar când lupt, încerc să las suficientă

distanță între mine și adversar, ca să-l mențin în permanență în fața mea, pentru a-l putea focaliza.

A încuviințat.

— Mi se pare corect.

— Misha îmi cunoștea punctul slab și l-a exploatat, reușind, astfel, să mă lovească de multe ori. Și eu aș fi procedat la fel. În luptă, totul e permis.

— Sunt de acord cu tine, a murmurat.

— Mă îndoiesc că Misha n-a povestit și altcuiva despre mine. I-ar fi putut spune lui Bael. Poate chiar și acestui Mesager, am explicat. Trebuie să devin mai bună. Nu știu cum, dar trebuie…

— Să înveți să nu te bazezi pe văz? a sugerat el.

— Da.

Zayne a strâns din buze.

— E o idee minunată să te perfecționezi, iar antrenamentul ajută întotdeauna. Nu m-am gândit.

— Păi, tocmai ce s-a întâmplat toată povestea cu legătura, deci…

A zâmbit scurt.

— Lasă-mă să mă gândesc la câteva moduri în care putem exersa ce te interesează.

Am zâmbit ușurată.

— Așa am să fac și eu. Ce voiai să-mi arăți?

A desfăcut un sul de hârtie și l-a întins pe insulă.

— L-am rugat pe Gideon să printeze planurile casei senatorului Fisher, cu care avem poze făcute de Layla. Poate că vrei să le vezi.

Nu fusesem în stare să mă uit peste ele atunci, așa că propunerea lui mi s-a părut plină de bune intenții. M-am aplecat peste documentul care ocupa jumătate din insulă și am privit rapid schițele, în timp ce Zayne se ridica de pe scaun. Nu aveam experiență în examinarea unor planuri de construcții, dar mi-am dat

seama în doar câteva minute că presupunerile lor fuseseră corecte.

— Chiar sunt planurile unei școli, nu-i așa? Casetele astea sunt clase. Aici este cantina, iar aici, dormitoarele.

— Da. Zayne a revenit, cu un laptop în mână. Gideon a făcut cercetări și n-a găsit nicio autorizație de construcție pentru vreo școală, pe numele senatorului, dar eu vreau să văd dacă găsesc ceva online, în timp ce el cercetează diverse baze de date.

— Sună bine, am murmurat, privind schițele.

— Ascultă, mi-a spus Zayne, după câteva minute. Știm că Fisher este un lider al majorității și că este cunoscut drept un om pios și integru. Prețuiește toate valorile familiei din anii ’50.

— De-a dreptul ironic! am mârâit.

— Nu-ți pot spune cât de multe site-uri apar, care-i sunt dedicate de persoane religioase. Chiar și de Fiii lui Dumnezeu.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Păi, ăștia din urmă spun multe.

A chicotit.

— Potrivit site-ului lor, îl cred un fel de profet sau de eliberator, menit să salveze America. De ce anume, n-am idee. Cu degetele mișcându-se deasupra touch pad-ului, a clătinat din cap. Din fericire, oamenii ăștia par să fie o minoritate foarte slab reprezentată.

Slavă Domnului! Situația cu senatorul era de-o ironie sadică. Omul nu era nici pe departe fan al Domnului, ținând cont că-și petrecea vremea cu un demon de Nivel Superior străvechi și frecventa vrăjitoare ca să obțină farmece de transformat oamenii în carne de turn umblătoare – același grup care ne trădase demonului Aym, acum cât se poate de mort.

Din fericire.

Aș fi vrut să pot face vrăji, ca să arunc asupra sabatului de vrăjitoare vreo molimă.

— Mă îndoiesc că pune ceva bun la cale.

— De acord. Degetele lui Zayne tastau în grabă. Se pare că incendiul a ajuns la știri. A înclinat laptopul ca să văd și eu o casă arsă, fumegândă, sub titlul „Un incendiu nocturn distruge casa senatorului Fisher”. Nu se spun prea multe, doar că a fost vorba de o defecțiune la sistemul de electricitate.

Am pufnit.

— N-oi fi eu specialistă în incendii, dar mă îndoiesc că focul acela ar fi fost pus de cineva pe seama unei defecțiuni electrice… M-am oprit, pentru că mi-am amintit de flăcările roșii, necurate, și de Zayne ars, pe jumătate mort, deși, în formă de Gardian, era aproape indestructibil…

— Cred că Fisher are oamenii lui printre cei de la Pompieri, a explicat Zayne, scuturându-mă de gânduri. Când demonii se infiltrează în cercurile oamenilor, devine ca o epidemie, în care demonul este boala. Prima persoană pe care o corup se transformă în purtătoare și, astfel, îi trage pe toți în jos după ea. Ca un virus care se transmite prin contact – cu cât mai departe este sursa de purtător, cu atât mai greu își dau seama oamenii pentru cine sau pentru ce lucrează, de fapt.

— Dar senatorul știe că lucrează cu un demon. S-a dus la vrăjitoare pentru farmecul ăla. M-am încruntat. Le-a promis, în schimb, părți dintr-o Legitim-Născută – din mine – ca răsplată, ticălosul.

Un mârâit gutural mi-a făcut firicelele de păr să se ridice, și m-am uitat în jur să văd de unde venea. Nu mai întâlnisem niciodată un cerber, și mi-am imaginat

că așa mârâia, dar zgomotul venea dinspre Zayne.

Am făcut ochii mari.

— Nu se va întâmpla așa ceva. Ochii îi sclipeau intens. Niciodată. Îți promit.

Am încuviințat lent.

— Nu se va întâmpla. A continuat să mă privească, după care s-a întors la căutările lui. Mușchii mi s-au încordat când teama m-a înjunghiat în inimă, urmată de ideea cât se poate de limpede că Zayne... și-ar da viața pentru mine. Deja fusese la un pas de moarte, și asta înainte să fim legați. Mă dăduse la o parte când Aym încercase să mă atace, și aproape că plătise cu viața. Aym se pricepea de minune la focul iadului, care putea arde orice, inclusiv un Gardian.

Ca Protector al meu, să-și dea viața pentru mine făcea parte din fișa postului. Dacă muream eu, murea și Zayne, iar dacă el murea apărându-mă, eu supraviețuiam, și probabil că l-ar fi înlocuit altcineva, un Gardian ca Misha, care n-ar fi trebuit niciodată să fie legat de mine.

— Să nu-ți fie teamă, a zis, privind ecranul.

M-am uitat la el. Avea chipul luminat.

— Ce-i?

— Simt. Și-a dus palma stângă la piept, iar mie mi s-au încordat umerii. E ca un sloi de gheață în pieptul meu. Și știu că nu ți-e frică de mine sau pentru tine. Ești prea dură. Ți-e frică *pentru* mine, și nu e necesar. Știi de ce?

— De ce? am șoptit.

Zayne s-a uitat la mine, fără nicio ezitare.

— Ești puternică, și ești o luptătoare dată naibii. Oi fi eu Protectorul tău, în unele cazuri, dar când luptăm, sunt partenerul tău. Știu că n-o să-mi pui pielea la bătaie pentru că n-ai face față de una singură. Nu pot

să cad cât timp ești lângă mine, și pe tine nu te va învinge nimeni cât sunt eu prin preajmă. Așa că scoate-ți frica asta din minte.

Mi se pusese un nod în gât. Era cel mai frumos lucru care fusese spus vreodată despre mine. Îmi venea să-l iau în brațe. Dar n-am făcut-o. Am reușit să-mi țin mâinile acasă.

— Îmi place când spui că sunt dată naibii.

I-am smuls un zâmbet.

— Nici nu mă miră.

— Asta înseamnă că vei recunoaște, în sfârșit, că te-am bătut și c-am câștigat atunci, în sala de antrenament din comunitate? am întrebat.

— Haide, haide! N-am de gând să mint doar ca să te simți tu mai bine.

Am râs și mi-am strâns părul.

— Patrulăm în seara asta?

Gardienii patrulau ca să țină sub control demonii, dar nu la asta mă refeream. Noi căutam un anumit demon și o entitate pe care nu știam cum s-o numim altfel decât „Mesagerul”.

S-a oprit.

— Voiam să-ți propun să ne relaxăm în seara asta. S-o luăm ușor.

S-o iau *ușor* cu Zayne? O mare parte din mine a sărit în sus la gândul ăsta, dar faptul că îmi doream cu atâta ardoare era un indiciu clar că, dimpotrivă, trebuia să fie ultimul lucru pe care să-l fac.

— Eu cred c-ar fi mai bine să pornim în căutarea Mesagerului, am spus. Trebuie să-l găsim.

— Da, însă o seară în plus sau în minus crezi că face diferența?

— La ce noroc avem noi, cred că da.

A rânjit scurt.

— Ești sigură că te simți în stare? Ieri…

M-am încordat.

— Ieri a fost ieri. Sunt pregătită. Tu ești?

— Întotdeauna, a murmurat. Apoi a zis mai tare: Mergem să patrulăm.

— Bun.

S-a concentrat din nou asupra ecranului.

— Am găsit ceva. Este un articol din ianuarie, publicat în *The Washington Post*, în care Fisher vorbește despre obținerea unor fonduri pentru o școală destinată copiilor cu maladii cronice. Citez: „Această școală va deveni un loc al bucuriei și învățării, unde boala nu definește persoana și nici nu decide viitorul”. Apoi vorbește despre cum va asigura personal medical la fața locului, alături de consilieri și utilități de reabilitare de ultimă generație.

— Nu poate fi adevărat, nu? Că ar construi o școală pentru copiii bolnavi? Ca un soi de St. Jude demonic? Mi s-a făcut greață și nu mai eram în stare decât să mă uit fix la cuvintele pe care nu le vedeam suficient de bine cât să le pot citi. Să folosești copii bolnavi drept acoperire? Uau, e un nivel cu totul avansat de malițiozitate!

— Stai, că mai am. Zayne s-a lăsat pe spate, cu brațele încrucișate la piept. Spune că propunerea și planul sunt în memoria soției sale, care a decedat în urma unei lupte îndelungate cu cancerul.

— Doamne! Nu sunt sigură care mi se pare a fi partea cea mai nasoală.

— Amândouă sunt la fel de cumplite. S-a uitat la mine. Spune c-ar fi cumpărat deja teren pentru școală,

dar mi se pare interesant că Gideon n-a găsit încă nimic despre ea. Te face să te întrebi de ce nu există informații ușor accesibile publicului.

Am luat o gură de cola.

— Nu pot să cred că e adevărat. Că ar construi o școală. Mă îndoiesc s-o facă din altruism.

— De acord. Mai aiurea e că oamenilor chiar le-ar prinde bine o asemenea școală și că nu vor fi puțini cei care vor dori să se implice.

Acesta era un adevăr înfricoșător. Îmi pot imagina un milion de motive groaznice, mai ales știindu-l conectat cu Bael și cu Mesagerul.

Și toate firele – Bael, Aym, Mesagerul – duceau la Misha.

De aceea trebuia să ies și să-i găsesc pe Bael și pe Mesagerul ăla. Era absolut necesar. Nu doar pentru că Mesagerul vâna Gardieni și demoni, sau pentru că tata ne avertizase că Mesagerul acesta vestea apocalipsa, ci și din motive personale.

Misha spusese că Mesagerul îl alesese, iar eu trebuia să știu de ce… de ce fusese ales și de ce acceptase. Voiam să știu de ce-o făcuse.

Trebuia să înțeleg.

Privind în jos, mi-am dat seama că strângeam atât de tare pumnii, încât unghiile mele boante îmi săpau în palme.

Nu se mai lăsa seara odată?

3

— Stai pe loc, Trin. Mă întorc imediat.

— Ce… M-am întors spre locul în care tocmai se aflase Zayne, dar era prea târziu.

Ticălosul dispăruse deja în mulțimea de oameni care se bucurau de seara plăcută din Washington, D.C. Se mișcase mai iute decât reușea vederea mea să urmărească.

Am căscat gura la chipurile încețoșate. Oare Zayne chiar mă lăsase pe trotuar și se dusese să-l caute pe Demonul de Nivel Superior pe care-l simțisem, de parcă eram a cincea roată la căruță?

Am clipit prostește, de parcă Zayne ar fi putut reapărea în fața mea.

Da.

Exact asta făcuse.

— Cred că glumești! am exclamat.

Un tip care vorbea la telefon s-a încruntat la mine. Ceea ce mi-o fi citit pe chip l-a făcut nu doar să se îndepărteze iute de mine, dar și să treacă strada.

Și probabil că bine a făcut, pentru că eram înarmată și foarte agitată, și aș fi fost în stare să arunc un pumnal în cineva la întâmplare.

Nu-mi venea să cred că Zayne mă lăsase de izbeliște, știind mai ales cât de important era să vezi un Demon de Nivel Superior. Erau cei mai primejdioși demoni care cutreierau Pământul, prefăcându-se a fi oameni, ca să se miște în cercurile celor mai influente și mai puternice persoane din lume. Cu abilitatea lor de manipulare, se foloseau de liberul arbitru dat de Dumnezeu împotriva lor. Demonii Superiori erau cei mai de temut adversari în lupta interminabilă pentru păstrarea echilibrului dintre bine și rău în lume, dar se împuținaseră de când entitatea cunoscută sub numele de „Mesagerul” apăruse, cu luni înainte să ajung eu în oraș.

Să vezi sau să simți un Demon de Nivel Superior

era ceva, cu atât mai mult acum, din cauza *locului* în care-l văzusem. Zayne și cu mine patrulam acea zonă din oraș unde fusese văzut Bael împreună cu senatorul Fisher.

Exista șansa ca demonul acesta să ne ducă direct la Bael, sau să ne putem folosi de ea pentru a afla ce mama naibii punea de fapt la cale senatorul cu școala. Chiar dacă demonul nu avea nimic de-a face cu Mesagerul, tot puteam să-mi mai descarc din agresivitate. Dar, în loc să particip alături de Zayne la vânătoare, stăteam acolo, ca un gând dat deoparte, și nu era deloc plăcut.

Evident, Zayne nu pricepea că, dacă era Protectorul meu, asta nu însemna că mă poate lăsa pe mine, Legitim-Născuta de care avea grijă, în urmă, cât timp vâna demoni. E adevărat că legătura noastră era nouă, așa că aveam să-i permit scăparea asta. Dar atât.

Nu eram deloc mulțumită.

Un claxon s-a auzit în stradă și cineva a strigat. M-am trântit pe o bancă, scoțând un oftat adânc, și am privit în jur. Pentru că aveam privirea încețoșată, mi se părea dificil să-mi dau seama dacă oamenii care treceau pe lângă mine erau vii sau morți.

Stafiile și spiritele – și existau diferențe serioase între ele – nu doar că mă simțeau adesea, ci știau că le puteam vedea și puteam comunica, înainte să le detectez prezența. Din moment ce nu mă deranja nimeni, presupuneam că toți cei din jurul meu aparțineau Echipei Vii și Nevătămați.

Mi-am trecut un picior peste celălalt și mi-am înfipt cotul în genunchi, apoi bărbia în palmă. Printre gazele de eșapament, am simțit miros de carne gătită și mi s-a făcut foame, chiar dacă Zayne și cu mine

ciuguliserăm ceva cu doar o oră înainte. Furnicăturile calde de la ceafă mi-au comunicat că se aflau demoni prin preajmă – probabil de nivel inferior –, dar nu aveam de gând să întreprind nimic în privința lor câtă vreme nu făceau rău oamenilor.

Nu cunoșteam orașul și, cu vederea mea slabă, n-ar fi fost chiar cea mai bună idee să bântui prin zonă, dar faptul că fusesem lăsată acolo să aștept, ca un câine care primise o comandă, mi-a ridicat starea de nervozitate la cote maxime.

Șansele să-i dau una lui Zayne când reapărea se situau undeva între 60 și 70% acum. Totuși, era probabil mult mai inteligent decât ce aș fi făcut în mod normal când l-aș fi văzut pe Zayne.

M-am concentrat asupra ghemului de căldură pulsândă din coșul pieptului. Nu simțisem asta niciodată cu Misha, dar pentru că nu existau alți Legitim-Născuți cu care să-mi compar notițele, lipsa senzației nu generase niciun semnal de avertizare.

Dar nici alții nu-și dăduseră seama că între mine și Misha era ceva în neregulă. Thierry, ducele care guverna Gardienii din regiunea Potomac, și soțul lui, Matthew, începuseră să suspecteze că fusese o greșeală doar când ajunsese Zayne în comunitatea lor. Dacă eram sinceră cu mine, eu știusem că se petrecea ceva. De când îl văzusem pe Zayne prima dată, simțisem *ceva*. Chiar și acum simțeam mingiuța de căldură, dar nu și emoția care o însoțise ieri, când frustrarea lui devenise a mea. Poate că și distanța conta.

Trebuia să studiem toate astea.

Privirea mi-a alunecat, de la mulțimea de oameni, la restaurantul de peste drum. Nu distingeam numele localului, însă cred că se vindeau burgeri acolo. Dacă

tot trebuia să aștept, măcar să mă bucur de un deliciu prăjit. Stomacul a mârâit și mi-a confirmat că era o idee grozavă.

Nu știu de ce aveam mereu senzația de foame. Poate de la atâta mers. Ardeam multe calorii și…

Telefonul mi-a vibrat în buzunar. L-am scos. M-am încordat când am văzut chipul frumos al prietenei mele. Jada mă suna din nou.

Degetul mi-a plutit deasupra butonului de răspuns. Trebuia să răspund, știind sigur că avea întrebări legate de ce se întâmplase cu Misha, dar nu eram…

Căldura mi-a explodat în ceafă, făcându-mă să ridic brusc capul. Tensiunea apăsătoare, fierbinte, era un sistem de alertă înscris în ADN-ul meu.

Un demon se afla foarte aproape de mine.

Lăsând apelul Jadei să intre în căsuța vocală, mi-am strecurat telefonul înapoi în buzunar și am privit trotuarul aglomerat. Demonii cu aspect uman se amestecau ușor printre oameni. Doar ochii le ieșeau în evidență, fiindcă reflectau lumina asemenea celor de pisică. Distingerea unui demon într-o mulțime de oameni nu era simplă nici pentru cineva care avea doi globi oculari ce funcționau normal, darămite pentru mine. Devenea un manifest al frustrării. Am mijit ochii și mi-am dorit să văd mai bine.

N-a ajutat.

N-am observat nimic care să nu fie uman la cineva de pe stradă, vreun semn cum că l-ar slăvi pe Lucifer, dar tensiunea insista între omoplații mei. În mod sigur demonul era…

Acolo.

Privirea mi s-a oprit asupra unui tip cu părul blond, îmbrăcat cu un costum închis la culoare, care mergea pe trotuar cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Totul

la el părea normal, și nu era suficient de aproape să-i văd ochii, dar un simț inerent mi-a dat de înțeles că el era demonul.

Nu doar atât, ci un demon de Nivel Superior.

Plină de siguranță, mi-am înfipt bine în pământ picioarele încălțate în bocanci. Înainte să ajung în D.C. și să-l găsesc pe Misha, văzusem doar câțiva demoni, și niciodată într-o asemenea situație, dar știam că am dreptate.

Dacă era al doilea demon de Nivel Superior dintr-o zonă în care fusese Bael, trebuia să însemne ceva.

Eram în picioare înainte să-mi dau seama. Curând, avea să ajungă în intersecție, iar eu nu-l puteam urmări. Dacă așteptam să se întoarcă Zayne, îi pierdeam urma.

Zayne îmi spusese să stau pe loc, dar m-am gândit că fusese o sugestie, nu un ordin.

Hotărâtă, m-am grăbit să ocolesc un grup de persoane care așteptau să treacă strada și m-am apropiat de demonul în costum. Am rămas aproape de clădiri, ca să nu dau peste nimeni, sperând ca lumina stradală să bată în continuare pe el.

Când s-a făcut verde pentru pietoni, a traversat. Era un demon care respecta culorile semaforului. Asta da ciudățenie!

N-aveam niciun plan. Doar îl urmăream. Am trecut pe lângă o bancă și câteva clădiri administrative cu obloanele trase.

Demonul în costum a cotit brusc la dreapta, dispărând. Am înjurat și am grăbit pasul, dându-mi seama că intrase pe o alee slab luminată dintre două clădiri care aveau zeci de etaje. Am ezitat înainte să intru pe alee, cercetând din priviri zona relativ liberă. Era pustie…

Am ridicat privirea.

— Rahat!

Am surprins mișcarea unei forme încețoșate care făcea pe Omul Păianjen și urca în grabă pe o latură a clădirii. Am privit peste umăr, dar nimeni nu rămăsese țintuit locului, cu gura căscată.

Era un lucru bun. Chiar dacă oamenii știau că există Gardieni, majoritatea n-aveau idee că demonii sunt reali. Datorită unui întreg set de reguli celeste despre liber arbitru și credință oarbă, oamenii nu trebuiau să știe că există consecințe în viața de apoi pentru faptele comise în această viață.

Oamenii credeau că Gardienii erau un soi de încrucișare genetică între alți oameni și cine știe ce. Habar n-am cum se convingeau singuri că era posibil așa ceva, dar firea umană are nevoie de răspunsuri logice, chiar dacă răspunsul e, de fapt, irațional.

Pentru oameni, Gardienii erau legende, statui care prinseseră viață, supereroi care, adesea, ajutau autoritățile. Dar Gardienii nu vânau răufăcători umani.

Am intrat pe alee, împiedicându-mă de dalele inegale pe care nu le puteam vedea. La jumătatea drumului, am văzut o scară de incendiu aflată la câțiva metri deasupra solului.

— Uf! am mormăit, uitându-mă în spate spre intrarea pe alee și apoi către scara de incendiu pentru a calcula distanța dintre sol și platforma de jos.

Trinity cea inteligentă mă îndemna să mă întorc unde-mi spusese Zayne să stau. N-aveam niciun plan, și dacă și-ar fi dat cineva seama ce aveam de gând să fac, ar fi fost dificil de explicat.

Trinity cea nerăbdătoare urla FĂ-O ca un strigăt de luptă.

— Și iar uf! am mârâit, când eu-cea-din-urmă am

învins.

Am străbătut aleea în goană și-am sărit, rugându-mă să nu mă lovesc cu nasul de clădire, pentru că sigur avea să doară.

Palmele mi-au izbit metalul. M-am balansat în față, cu mușchii brațelor întinși. Mi-am înfipt picioarele în partea laterală a clădirii și m-am împins *cu putere*. M-am balansat în spate, răsucindu-mă și sărind peste balustradă.

Am tresărit când metalul a scrâșnit odată cu aterizarea mea pe platforma scării de urgență. Am rămas nemișcată o clipă, așteptând să văd dacă începea să urle careva, și, înconjurată doar de tăcere, m-a încercat o ușoară dezamăgire că nu fusese nimeni martor la numărul meu acrobatic fascinant.

Povestea vieții mele.

Am urcat repede pe scara de incendiu, încălcând probabil vreo sută de puncte din regulament. Călăuzită doar de lumina lunii, mi s-au activat instinctele, și nu mi-am permis să mă gândesc că nu prea puteam vedea unde puneam mâinile sau picioarele. Dacă lăsam îndoiala să mă cuprindă, aș fi căzut, și înălțimea era suficient de mare încât să-mi rup câteva oase.

Un vânt cald și lipicios mi-a fluturat șuvițele desprinse din coc, când am ajuns pe acoperiș. Punându-mi ambele palme pe marginea de ciment a clădirii, am scanat zona. Din fericire, reflectoare puternice străluceau din trei magazii diferite, fiecare dotată cu o antenă imensă. Nu l-am văzut pe demonul în costum, dar știam că e acolo. Îl simțeam.

M-am săltat peste margine. Briza era mai degrabă vânt aici, pe care l-am primit cu drag când mi-a mângâiat pielea transpirată. Aveam pumnalele atașate la șolduri, iar degetele îmi tremurau de dorința de a le

scoate din teacă, în timp ce traversam acoperișul.

Lângă a doua magazie l-am văzut pe demonul în costum. Se afla pe marginea opusă celei peste care urcasem eu, ghemuit într-o poziție ce semăna atât de mult cu a unui Gardian, încât m-a făcut să mă încrunt. Își scosese haina, la un moment dat, și cămașa albă îi flutura în vânt. Părea să privească lumea de jos, de pe stradă. Aștepta pe cineva? Poate că venise să-l aștepte pe demonul pe care-l urmărise Zayne.

Poate chiar pe Bael.

Am pus repede la cale un plan, slavă Domnului: să prind demonul cu garda jos și să-l fac să vorbească.

Părea în regulă. Bine gândit.

Am făcut un pas în lateral, din spatele magaziei, cu palmele deschise pe lângă corp.

— Salut!

Demonul s-a răsucit, ridicându-se cu o fluiditate nepământeană. Se afla pe marginea îngustă și apoi, o clipă mai târziu, la câțiva metri de mine.

O persoană rațională ar fi simțit o oarecare teamă deja, însă nu era valabil și în cazul meu.

Se afla suficient de aproape încât să-mi dau seama că era chipeș – deloc surprinzător. Demonii aveau rareori înfățișări diferite de modele universal atrăgătoare. Ce ascundea mai bine răul în formă pură decât o față plăcută?

Ridicând capul, demonul s-a încruntat. S-a uitat la mine de parcă ar fi comandat un file marinat, primind, în schimb, carne de vită tocată ieftină. Mă simțeam jignită.

Eram carne de vită Angus 100% organică, mulțumesc frumos.

Dar demonul nu-și dădea seama, căci vedea în

mine doar un om obișnuit, care îi ieșise întâmplător în cale… pe acoperiș.

Încruntarea i-a dispărut, și chiar dacă nu-i vedeam ochii, îi simțeam privirea trecând peste mine, de parcă mă măsura. Am simțit clipa în care a considerat că nu reprezint o amenințare.

Mare greșeală.

Demonul în costum a zâmbit.

— Ce faci aici, fato?

Bine că nu-mi spusese „fetițo”, m-am gândit și-am ridicat din umeri.

— Tocmai voiam să te întreb același lucru.

— Serios? A chicotit, iar sunetul m-a călcat pe nervi. Mă privea de sus. Pari cam tânără ca să faci parte din poliția acoperișurilor.

— Iar tu pari suficient de în vârstă cât să nu spui cuvinte gen „poliția acoperișurilor”.

Orice urmă de umor a dispărut când o pală de aer fierbinte a lovit acoperișul.

— Ei bine, mi-e clar că nu ești destul de deșteaptă încât să știi când trebuie să-ți ții gura.

— Cât de ciudat mi se pare că-mi insulți inteligența, din moment ce tu nici măcar nu ți-ai dat seama că te urmăream.

Buza lui de sus s-a ridicat într-un mârâit care ar fi impresionat până și o pumă.

— Mă urmăreai? Dacă e așa, ai făcut greșeala vieții tale.

— Păiii, am lungit eu cuvântul, făcând un mic pas în spate, nu cred că s-ar încadra nici măcar în primele *zece* greșeli prostești pe care le-am comis. Eram atentă să păstrez distanța dintre noi, ca nu cumva să iasă din zona centrală a câmpului meu vizual.

A mârâit iar, dar nu mai suna a pumă, ci a leu

furios.

— O să mă implori să te iert. S-a ghemuit, iar la mâini i-au crescut gheare. Te vei ruga să te omor.

M-am încordat, dar mi-am pictat un zâmbet pe față.

— Câtă lipsă de originalitate! Mi-e rușine pentru tine. De ce nu ești mai creativ?

Demonul s-a uitat lung la mine.

— Ce-ai zice de „o să mă implori să nu-ți mai ronțăi măruntaiele”, sau „roagă-te să te arunc doar de pe acoperiș”? Nu-s imagini tocmai plăcute, nu?

A clipit.

— De ce nu încerci? am sugerat. Poate mut întâlnirea noastră între primele douăzeci de pe lista mea.

Demonul a mai scos un sunet ciudat, ceva între bebeluș care se vaită și hienă furibundă. Mi s-a făcut pielea de găină. Cred că fusese unul dintre cele mai groaznice sunete auzite vreodată.

— O să-ți smulg limba, a promis el. Apoi o să ți-o îndes înapoi *în* gât.

— Asta era! Am bătut entuziasmată din palme. E mult mai bine…

Demonul în costum s-a aruncat în aer, așa cum mă așteptam, și pun pariu că s-a gândit că arăta suficient de înfricoșător încât să fac pe mine. Îmi doream să-i văd expresia când am atacat, dar, din păcate, trebuia să mă prefac că adoptasem figura aceea care spunea „la naiba”.

Lăsându-mă brusc la pământ, m-am strecurat sub el și l-am apucat de picioare. Forța lui a funcționat în favoarea mea. Am tras tare. Mai tare decât mi-am dat seama. Am sărit, și s-a lovit cu burta de acoperiș, iar impactul a făcut ușa magaziei din apropiere să se

zgâlțâie, și luminile, să pâlpâie. Un lichid precum cerneala s-a împrăștiat pe acoperiș – de pe fața lui.

La naiba!

Nu-mi dădusem seama că eram *atât* de puternică.

Scoțând pumnalele din teacă, m-am îndreptat spre demon. Aveam o altă armă, mult mai bună. *Harul*. Dar era prea riscant să-l activez aici, în inima orașului, chiar dacă îmi ardea stomacul precum acidul, cerându-mi să-l las să iasă.

Să-l folosesc.

Demonul s-a rostogolit pe spate, lepădându-se de forma umană. Părul blond i-a dispărut când pielea i s-a transformat într-un oranj ars, perlat, cu pâraie întortocheate de negru. A ridicat mâna, și substanța ca de cerneală a pielii i-a curs în palmă, formând o minge de umbre.

„O, nu, domnule!”

L-am lovit cu genunchiul în șale. I-am lipit vârful unui pumnal de gât, și pe celălalt, deasupra inimii. Oricare din împunsături i-ar fi fost fatală.

— Sunt pumnale de fier, l-am avertizat. Înainte să faci ceva cu mingea aia de coșmar, gândește-te bine. N-o să fii la fel de rapid ca mine.

Ochii lui întunecați ca noaptea, fără pupile, s-au mărit, și m-am gândit că era șocat de puterea mea. Nu avea idee ce eram, dar dacă avea, ar fi încercat să mă devoreze așa cum aș fi făcut eu cu un hamburger. Să îmi consume *harul* nu doar că i-ar fi conferit puteri nebănuite, ci i-ar fi dat și cea mai apropiată senzație de Rai.

Eram Legitim-Născută, iar în lanțul trofic, demonul ăsta de Nivel Superior era o pisicuță fără gheare, pe lângă mine.

Mingea de umbre a pulsat și a căzut, transformându-se într-o pulbere fină de putere neconsumată.

— Ce ești? a icnit el.

— Poliția acoperișurilor, am răspuns. Noi doi o s-avem o mică discuție.

4

— Om nesăbuit și idiot! a mârâit demonul. Eu sunt…

— Nu foarte atent și complet lipsit de imaginație? Deja am decis asta și e timpul să facem niște progrese. I-am lipit pumnalul de piele, și cred că n-a respirat câteva clipe. Răspunde-mi și poate că nu te înfig în acoperiș *prin* gât.

Demonul s-a uitat la mine în tăcere.

I-am zâmbit.

— Lucrezi cu Bael?

Nările demonului au fremătat ușor, dar a rămas tăcut.

— O să joci după regulile mele, și încă repede, pentru că am răbdarea unui puști flămând și o mare problemă cu impulsivitatea. Nu mă gândesc, acționez. Lucrezi cu Bael?

Dinții de rechin i s-au dezvelit într-un rânjet, și m-am întrebat dacă avea sânge de Târâtor Nocturn.

— Bael nu-i pe lumea asta.

— Prostii! Normal că e. L-am văzut cu ochii mei și-a fost remarcat în zonă. Mai încearcă.

A mârâit.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Îți dai seama că, dacă nu vii cu niște informații utile, vei muri înainte să găsești o gumă de mestecat.

Și chiar ai nevoie, urgent. Pentru că respirația ta mă doboară.

— Ce drăguță ești! a comentat el. De fapt, nu chiar, pentru că fundul tău îmi strivește diafragma.

— Este genunchiul meu, idiotule, și n-o să fie singurul lucru strivit. Mi-am împins genunchiul spre vintrele lui, oprindu-mă sub curea. Spune-mi unde-i Bael.

Demonul s-a uitat la mine o clipă, apoi a scos un hohot gutural.

— Vacă proastă…

Am răsucit pumnalul cu mânerul în jos și l-am lovit cu pumnul în tâmplă. Am simțit o căldură umedă în palmă.

— Nu te-a învățat mămica ta demonică să taci din gură dacă n-ai nimic frumos de zis?

A înjurat în timp ce apăsam mai tare celălalt pumnal în pieptul lui, sfâșiind materialul cămășii.

— Cred că… ți-ai pierdut mințile… dacă tu crezi… c-o să spun ceva despre Bael. Nu mă tem de moarte.

— Dar te temi de Bael?

— Dacă ai idee cine-i Bael, atunci știi c-a fost o întrebare stupidă.

— Crezi că-ți poate face mai mult rău decât mine? Furia mi-a crescut, iar nevoia de a domina m-a cuprins. M-am aplecat să-l privesc în ochi. Știam că nu trebuia. Era greșit dintr-o sută de motive, dar am lăsat o frântură de *har* să sclipească. Colțurile câmpului meu vizual, de obicei întunecoase, s-au albit. Pentru că-ți spun eu că nu-i așa.

A căscat ochii și, când a vorbit, din voce îi răzbătea un amestec de groază și respect.

— Tu ești. Tu ești nefilimul.

Mi-am strunit *harul*, iar lumina din ochi a pălit.

— În primul rând, cuvântul ăsta este desuet, și în al doilea, ai discutat cu Bael, pentru că…

— Dacă s-ar ști în oraș că una ca tine e-aici, ai fi deja moartă. Ochii lui s-au ridicat puțin, iar fața oranj cu negru i s-a întins într-un zâmbet. Sau mai rău, nu? E-adevărat ce se spune despre neamul tău și al meu?

Buzele mi s-au curbat când m-am uitat la el. Era aproape în extaz, și asta mă deranja teribil.

— Ce se spune?

— Că dacă te *mănâncă* un demon…

Mi-am înfipt genunchiul în vintrele lui. A strigat de durere, zvârcolindu-se.

— Da, o să ne oprim aici. Spune-mi unde…

— N-a fost Bael cel care… A inspirat adânc, icnind de durere. N-a fost Bael cel care mi-a zis de tine, proas…

Lovindu-l iar, de data asta în bărbie, m-am asigurat că mânerul pumnalului își făcea treaba.

— Spre binele tău sper c-ai vrut să spui „proaspătă”, și nu „proastă”.

După ce-a scuipat sânge, și poate și-un dinte, demonul a ridicat capul.

— El a fost.

Am încremenit când mi-am dat seama că în pieptul meu creștea temperatura.

— Cine?

— Cel care te-a vândut. Cum l-o fi chemat? Demonul a râs, cu sânge și salivă scurgându-i-se din colțurile gurii. Ah, da. *Misha*. Ciudat e că nu l-am mai văzut de câteva zile. Mă întreb ce-o fi făcând. Altceva decât să fi murit.

— Ai vorbit cu Misha? M-a străbătut un fior. Ce ți-a zis?

— L-ai ucis, nu? I-ai trimis sufletul în Iad. Acolo e

acum, pentru că era la fel de rău ca mine.

— Minți.

— De ce-aș minți?

— Din multe motive, am spumegat eu, dar până și mie mi s-a părut că n-au greutate cuvintele. Spune-mi ce-a zis, sau…

— Sau ce? Mă omori? Ești nefilimul. Eu am murit deja, a zis. N-aveam idee la ce se referea. Demonul și-a ridicat iar capul. Tendoanele groase i-au ieșit în relief. L-ai ucis, și deja e prea târziu. N-ai idee ce furtună va veni asupra ta.

I-am trântit capul înapoi.

— Spune-mi ce i-ați făcut!

— A fost ales. A râs, făcându-mă să mă cutremur. Mesagerul este în sfârșit aici și nu poți opri ce urmează. Vor curge râuri de sânge. Vine apocalipsa, iubito, și nu-l poți opri pe Mesager. Ce-i al tău e pus deoparte.

Am deschis gura, dar demonul s-a mișcat brusc. Nu m-a atacat, ci m-a prins de încheietura mâinii care-i apăsa pumnalul deasupra inimii, s-a împins în sus și m-a tras spre el.

S-a înjunghiat.

— Ce mama…! am strigat, sărind înapoi împleticit. Din gaura căscată în pieptul lui s-au aprins flăcări, care i-au cuprins tot trupul.

În câteva secunde n-a mai rămas decât o pată de funingine pe acoperiș.

Mi-am privit pumnalul, apoi m-am uitat la pată. Din nou la pumnal.

— Ce mama nai…!

Mingea de căldură din piept mi-a pulsat, și, o clipă mai târziu, un lucru enorm a aterizat pe marginea acoperișului, ca un proiectil supărat nevoie-mare, în

căutarea lui Trinity.

Rahat!

Gardianul s-a ridicat cât era de înalt. Aripile i s-au desfăcut, late pe cât era corpul lui de înalt, ba chiar mai mult. În lumina argintie a lunii, părul lui auriu flutura între două coarne groase.

Priveliște de temut, Zayne s-a desprins de pe marginea acoperișului și s-a apropiat de mine, cu bărbia în piept. Unii ar putea crede că Gardienii, în forma lor adevărată, sunt grotești. Eu nu mă număr printre ei. Mie mi se părea frumos, într-un fel primitiv, brut, ca o cobră înainte de atac.

În forma lui de Gardian, pielea lui Zayne avea culoarea pietrelor cenușii, iar cele două coarne ar fi putut străpunge oțelul la fel de bine ca ghearele lui incredibil de ascuțite, și cred că pentru a o suta oară am fost recunoscătoare că Gardienii luptau de partea binelui în povestea asta.

S-a apropiat și i-am văzut colții. Erau și ei enormi, și îl cunoșteam deja destul de bine încât să-mi dau seama că era foarte supărat. Dar și fără să-i fi văzut aș fi știut. Îi *simțeam* furia aproape de inimă. Era o senzație similară cu mirosul neplăcut de medicamente, și încă o confirmare că legătura era o stradă cu două sensuri și ne transmitea emoțiile reciproc.

Încet, mi-am vârât pumnalele în teacă și mi-am împreunat palmele. Au trecut câteva clipe până să spun primul lucru care mi-a venit în minte:

— Știai că-mi plac la nebunie artificiile? Uau! A sunat ca nuca-n perete, chiar și pentru mine. Am descoperit locul ideal din care să le privesc, am continuat. Ce bine era dacă dădeam de clădirea asta înainte de 4 iulie!

Zayne m-a ignorat.

— Nu ești unde te-am lăsat.

M-am uitat în jur.

— Nu.

— Ce parte din „stai pe loc” nu ți-a fost clară?

— Partea în care chiar ai crezut c-o să te ascult?

Zayne s-a oprit la un metru de mine.

— Trin…

— Nicio Trin! L-am întrerupt, fluturând din mână. M-ai abandonat.

— Te-am lăsat câteva minute, ca să văd cine era demonul, înainte să te implic. E treaba mea…

— Treaba ta este să nu mă lași pe trotuar, ca pe un câine care n-are voie în restaurant.

— Poftim? Vântul i-a aruncat câteva șuvițe de păr auriu peste coarne. Un câine…

— M-ai lăsat de izbeliște, și înțeleg că povestea asta cu Protectorul e nouă pentru tine, dar să mă lași în urmă…

— Se pare că nu-i cel mai inteligent lucru, pentru că mă întorc cinci minute cu spatele și te găsesc pe un acoperiș, la câteva străzi distanță de unde te-am lăsat, m-a întrerupt el. Cum ai ajuns aici? Și mai ales, *de ce* ești aici?

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Am fugit și apoi am sărit.

— Serios? a răspuns el sec, strângându-și aripile.

— Pe o scară de incendiu, am completat. Nu m-a văzut nimeni, și sunt aici…

— Ce mama naibii? În clipa următoare Zayne era lângă mine, privind pata de funingine de pe ciment. Foarte încet, a ridicat capul. Te rog să nu-mi spui c-ai urmărit un demon până aici.

— Detest tonul ăsta amabil al tău, când știi că-ți voi spune ce nu vrei să auzi.

— Trinity. S-a întors spre mine. Te-ai luptat cu un demon?

— Da, exact scopul în care ai fugit tu, am spus. L-am văzut în timp ce te așteptam și mi s-a părut ciudat că doi Superiori se aflau în aceeași zonă în care fusese și Bael, așa c-am decis că n-ar strica să văd ce pune la cale.

A deschis gura, gata să spună ceva.

— Știi foarte bine că mă pot descurca și singură. Ai spus-o chiar tu. Sau ai mințit? l-am întrerupt, înainte să scoată vreo vorbă care să-mi trezească iar cheful de a-i trage una. Sunt luptătoare. Pentru asta m-am antrenat, și știi că mă pot apăra cu sau fără tine. Așa cum și eu știu că te poți apăra fără mine. Nu mă lași, pur și simplu, pe margine, și nu doar pentru că nu-i frumos, dar e și o risipă de timp. Nu voi rămâne acolo.

Bărbia lui Zayne s-a ridicat după o clipă lungă și încordată.

— Ai dreptate.

Am fost surprinsă.

— Știu.

— Și totodată greșești.

— Pardon?

— Ce-am zis mai devreme rămâne valabil. Nu mă îndoiesc de capacitatea ta de a te apăra. Te-am văzut în acțiune. Când ți-am cerut să rămâi pe loc în timp ce verificam care-i treaba cu demonul n-a fost ca să te țin pe tușă pentru că aș crede că nu te descurci.

— Dar?

— A avut legătură cu ce i s-a întâmplat lui Misha, a spus, iar eu am tresărit, făcând un pas în spate, cu brațele pe lângă corp. *Din cauza asta*, a continuat el. Numai din cauza asta. A reacției tale. Tocmai ai trecut prin ceva oribil, Trin, și…

— Sunt bine.

— Rahat! s-a răstit el, iar eu mi-am înghițit impulsul de a chicoti, reacție irațională care însoțea mereu înjurăturile lui. Tu și cu mine știm prea bine că nu-i așa. Nimeni întreg la cap nu s-ar aștepta să fii bine.

Dar *trebuia* să fiu bine.

Nu pricepea? Ce se întâmplase cu Misha fusese de-a dreptul grețos, dar tot ce simțisem atunci era clasat și pus deoparte, și așa avea să rămână pentru totdeauna. Așa trebuia să rămână. Aveam o datorie de îndeplinit.

Zayne a oftat.

— Cred că înțelegi acum de ce n-am vrut să patrulez în noaptea asta. De ce m-am gândit c-ar fi mai bine să stăm în casă. Dar am înțeles și de ce-ai simțit nevoia să ieși, să faci ceva, și de-aia am cedat.

— Ca Protector, nu e treaba ta să „cedezi” sau nu când vine vorba de… m-am aprins eu.

— Ca *prieten*, cu siguranță o să fac ceva când cred că ai o idee proastă. Zayne și-a încleștat maxilarul. Asta fac prietenii, Trin – te împiedică să pui în practică orice te taie capul, iar dacă nu se întâmplă așa înseamnă că nu-ți sunt prieteni.

M-am gândit la Jada. Știam că ar fi sugerat același lucru: să aștept. Să mă obișnuiesc cu ideea și să analizez cât mai bine cele întâmplate.

Dar nu prea aveam cum analiza.

Aripile lui Zayne au tresărit, dar au rămas strânse.

— Voiam să stai pe tușă pentru că m-am gândit că n-ar strica s-o iei mai încet. A trebuit să pui capăt vieții cuiva la care țineai mult.

Am icnit.

— Dacă tu crezi că n-am dreptate, fie. Scuze că ți-

am dat impresia că mă îndoiesc de tine, însă nu-mi pare rău, pentru că mă gândesc prin ce-ai trecut.

Îmi venea să mă răstesc la el, dar… ce spunea avea sens. Privind în altă parte, am clătinat încet din cap.

— Mă simt pregătită să fiu aici.

Zayne n-a zis nimic.

— Sunt bine. N-am fost nici distrasă, nici în pericol. Evident. M-am întors și m-am împiedicat, pentru că, bineînțeles, Dumnezeu mă detesta. M-am uitat în sus la Zayne.

A dat din mâini, frustrat.

— Serios?

Am privit în jos. Era un cablu.

— Nu l-am văzut. Mă rog. Era cazul să schimb subiectul. Ai găsit demonul?

A mârâit ceva ce suna a înjurătură.

— L-am urmărit, dar a cotit pe First Street și-a dispărut.

First Street nu-mi spunea nimic.

Zayne și-a dat seama, pentru c-a explicat:

— First Street duce spre câteva dintre clădirile Senatului. Nu înseamnă că într-acolo se și îndrepta. Despre ce-a fost vorba aici?

M-am răsucit de mijloc și m-am uitat la cimentul ars.

— Demonul a decis să-și ia soarta în propriile gheare.

— Ce?! Capul lui s-a întors spre mine și buzele cenușii i s-au întins într-o linie subțire.

— S-a înfipt în pumnalul meu. Am ridicat din umeri. Era numai amenințări și vorbărie, până l-am trântit pe spate. Voiam să-l fac să vorbească, știi? Să văd dacă îmi poate spune ceva despre Bael și despre Mesager.

— Să-l faci să vorbească?

Am încuviințat, hotărând că mai bine țineam pentru mine faptul că-i arătasem demonului ce eram.

— Am aflat că pot fi foarte convingătoare.

Zayne a deschis gura.

— Dar n-a vrut să-mi spună nimic despre Bael. Îl cunoștea. Și pe Misha.

S-a apropiat de mine, iar eu m-am întors din nou spre pată.

— De unde știi?

— L-a pomenit pe Misha. Cred că și-a dat seama cine sunt după întrebările mele. Nu era tocmai o minciună. Știa că l-am ucis.

— Trin. Zayne a întins brațul spre mine, și am simțit atingerea degetelor lui calde.

Un val de emoție pură m-a cuprins. Am făcut un pas în spate.

— Știa despre Mesager. A spus cam același lucru ca tata. Că vor curge râuri de sânge și că vine apocalipsa. Am omis partea cu sufletul lui Misha, și partea cu mine și rolul meu, pentru că pe prima nu o credeam, iar a doua n-avea sens. N-am scos mare lucru de la el, înainte să mi se înfigă în pumnal. A fost ciudat, dar cred...

— Ce crezi?

— Nu știu. A spus că era deja mort, pentru că eu sunt nefilimul. Mi-am încrucișat brațele la piept. De parcă sinuciderea era singura lui opțiune.

Zayne a părut să rumege informația.

— De parcă s-ar fi temut că fie Bael, fie Mesagerul vor ști c-a intrat în contact cu tine și soarta i-ar fi fost pecetluită?

— N-are sens, am zis.

— Ba are, dacă demonul se temea de ce i-ar face

Mesagerul dacă ar fi crezut că vorbise. Și-a desfăcut aripile, creând un curent de aer. Sau demonul a înțeles că, dacă erai acolo, nu putea scăpa. Că l-ai ucide oricum.

Adevărat.

L-aș fi ucis fără îndoială numai pentru că amenințările lui erau idioate. Dar nu credeam că ăsta era motivul. Demonul se temea mai tare de Mesager decât de mine, ceea ce nu suna bine.

Chiar deloc.

5

Restul serii a fost lipsit de evenimente. N-au mai apărut demoni. Doar acte de violență între oameni. S-a încheiat cu un schimb de focuri la un club pe lângă care am trecut. Motivul fusese, pare-se, o băutură vărsată pe iubita cuiva.

Cu siguranță oamenii n-aveau nevoie de demoni să îi îndemne să facă lucruri cumplite.

Mă gândeam la asta după ce ne-am întors în apartamentul lui Zayne și el s-a dus în living, iar eu în dormitor. Uneori, mă întrebam de ce se străduia Dumnezeu să-i salveze pe oameni și sufletele acestora, dacă ei dădeau atât de ușor cu piciorul oricărei șanse.

Trebuia să existe un echilibru între bine și rău. De aceea, unii demoni, precum Afurisiții, aveau voie la suprafață. Erau folosiți pe post de test. Distrugeau lucruri la întâmplare în jurul oamenilor, ca să vadă cât rezistau. O izbucnire de furie nu era un bilet garantat spre Iad, dar tot ce făcea sau gândea un om era contorizat, și, de când cu inventarea rețelelor de socializare, îmi puteam doar imagina cât de lungi se făcuseră răbojurile. Chiar și unii Demoni de Nivel

Superior aveau un scop, interacționând cu oamenii pentru a-i tenta să-și folosească liberul arbitru ca să păcătuiască și să calce strâmb. Devenea o problemă doar când demonii încălcau granița și manipulau activ oamenii, ori le făceau rău. Firește că demonilor care nu aveau înfățișare umană – și erau mulți – nu le era permis să se afle în preajma oamenilor, și aici interveneau Gardienii.

Dar majoritatea Gardienilor ucideau demonii fără să-i întrebe de sănătate, chiar și pe Afurisiți, și așa făcuseră de la bun început.

Totuși, Dumnezeu crease Gardienii ca să aibă grijă de oameni, ca să-și riște viețile pentru a ajuta la înclinarea balanței în favoarea gloriei eterne, în loc de damnare eternă. Oamenii, însă... tot încercau să se distrugă reciproc și pe ei înșiși, de parcă nu puteau altfel. Unii spuneau că li se trage de la firea autodistructivă a lui Adam și a Evei, de la măr, și că lupta aceea se dădea zilnic în fiecare persoană. Că era cea mai mare realizare a șarpelui. Dar, până la urmă, oamenii își alegeau singuri calea.

Zilele astea vedeam numai nenorociri. Crime, atacuri, jafuri, lăcomie, rasism și bigotism, ură și intoleranță – toate în creștere, în loc să se rărească. Simțeam că lumea era în fierbere și că urma ceva. Erau oare toate astea simptome ale faptului că demonii făceau treabă bună, sau că oamenii erau hotărâți să le facă treaba?

Uneori, nu mă puteam abține să găsesc o explicație.

— Doamne, am mormăit, agitându-mi brațele, întunecate perspective!

Supărată de gândurile mele, m-am rostogolit pe o parte și am închis ochii. Îmi lipseau imitațiile de stele

care-mi decoraseră tavanul fostului dormitor. Străluceau în beznă și mă... linișteau. Știu că sună ciudat.

Sunt ciudată.

N-am idee când am tras obloanele și-am adormit, dar am simțit că au trecut doar câteva minute și deja întunericul părăsise încăperea.

De parcă n-aș fi dormit deloc, m-am târât din pat și mi-am început rutina de dimineață. Mi-am lăsat părul să se usuce natural și m-am îmbrăcat la fel de repede pe cât făcusem duș. Eram gata să ies din dormitor, cu ochelarii pe nas, la un sfert de oră după ce mă trezisem.

Înainte să deschid ușa, am ezitat. M-am pregătit să dau nas în nas cu un Zayne pe jumătate adormit. Lăsasem din nou ușa descuiată, refuzând să mă gândesc de ce. Mi-a luat o clipă să mă adaptez la camera mai bine luminată. Zayne nu era lângă insulă, așa că...

Privirea mea s-a îndreptat spre canapea. Acolo era, într-adevăr. Se ridica. Și...

Mușchii i s-au încordat sub pielea aurie, pe umerii goi, când și-a întins brațele deasupra capului. Spatele i s-a arcuit, și nu mă puteam hotărî dacă să fiu recunoscătoare sau dezamăgită pentru că aveam mai toată priveliștea blocată de canapea.

— Nu pot să mă uit în altă parte, chiar dacă ar trebui, a comentat Alună, iar eu am sărit vreo jumătate de metru de la podea când m-am trezit cu el lângă mine. Mă face să simt c-ar trebui să petrec mai mult timp la sală.

Am ridicat din sprâncene.

Zayne s-a întors spre mine.

— Salut, a zis el, cu vocea răgușită de somn. Și-a trecut mâna prin părul ciufulit.

— Neața, am mormăit eu, bucuroasă că Alună a dispărut la fel de subit cum apăruse. Am ridicat mâna și mi-am mușcat o unghie.

— Ai dormit bine? a întrebat el, iar eu am încuviințat, chiar dacă era o minciună.

Când Zayne s-a ridicat, am întors privirea și m-am grăbit spre bucătărie, sperând că nu eram atât de roșie la față pe cât mă simțeam. Nu voiam să-i privesc pieptul expus în toată splendoarea.

— Vrei ceva de băut?

— Nu prea, dar nu te refuz, a răspuns el. Mă întorc imediat.

Zayne nu era foarte vorbăreț când se trezea, lucru cu care începeam deja să mă obișnuiesc. După ce-am luat un pahar cu suc de portocale, am băut o gură și l-am pus pe insulă, lângă planurile școlii. Hârtiile erau încă răsfirate.

Am auzit dușul pornind și am sperat că Alună nu-și făcea veacul prin baie, purtându-se dubios. M-am îndreptat spre canapea și am deschis televizorul, alegând un canal de știri, apoi am împăturit cuvertura cenușie, moale, și am aranjat-o pe spătarul canapelei. Am revenit lângă insulă. Mi-am terminat sucul de portocale și tocmai voiam să desfac o doză de suc acidulat când a ieșit Zayne din baie. O stare de nervozitate mă făcea să-mi rod unghia de la degetul mare, în timp ce mă întrebam de ce avusese nevoie să petreacă de două ori mai mult timp decât mine acolo. Avea părul ud, dat pe spate, și, din fericire, era complet îmbrăcat, cu o pereche de pantaloni de trening bleumarin și un tricou alb. Era desculț.

Avea picioare frumoase.

— Suc acidulat la micul dejun? a comentat, trecând pe lângă mine și prinzându-mă de mână, ca să-mi ia doza.

Am oftat.

— Este desertul.

— Ce drăguț! S-a apropiat de frigider. Mirosul de iarnă pe care-l emana mereu plutea în urma lui. Era gel de duș? Nu credeam, fiindcă mă uitasem deja printre recipientele din baie.

M-am rotit spre el.

— Să-ți aduc aminte de discuția noastră de ieri despre apă?

— Doamne, nu! A deschis frigider. Vrei ouă?

— Sigur. Te ajut?

S-a uitat la mine în timp ce punea un cofraj cu ouă și un pachet de unt pe insulă.

— Nu ești tu persoana care era cât pe ce să dea foc casei lui Thierry când încercase să prepare niște pui prăjit?

Am pufnit.

— Nu ești tu persoana care a spus că mă va învăța să fac brânză gratinată?

— Ba da, așa este. A luat un ou și l-a îndreptat spre mine. Dar, mai întâi, vreau să mă hrănesc.

— Priorități.

— Și nu vreau să faci tu ouăle. Chiar dacă e greu să dai greș cu ele, am o bănuială că exact asta s-ar întâmpla, și atunci mi-ar fi rușine în locul tău.

— Serios? am mormăit eu, sec.

A rânjit, probabil pentru că fața mi se schimonosise într-o expresie idioată.

— Omletă e OK?

— Desigur, *chef* Zayne.

A chicotit încet.

— Știi, ai putea să te așezi pe canapea. Cred că-i mai comodă decât scaunul.

— Da, știu. Și poate că avea dreptate, dar acolo dormea Zayne, și nu știu din ce motiv simțeam că e spațiul lui.

Cât mai puteam rezista așa? Cu Zayne dormind pe canapea și amândoi împărțind același duș? Dar unde să mergem? Trebuia să rămânem în oraș. În comunitatea clanului său ar fi fost loc pentru noi, dar, în afară de Nicolai și Dez, nimeni nu știa ce eram, și așa trebuia să rămână. În plus, aveam senzația că lui Zayne nu i-ar fi plăcut ideea de a locui acolo.

— M-am gândit că, după micul dejun, ne-am putea antrena, a zis Zayne, atrăgându-mi iar atenția. Nu am nimic special prin care aș putea ajuta la partea cu vederea, însă dacă tu și Misha vă antrenați zi de zi, ar trebui să procedăm la fel.

Mi-am coborât privirea spre hainele pe care le purtam. Colanții și tricoul larg erau perfecte pentru antrenament.

— Asta dacă nu cumva ai un plan mai bun.

M-am uitat la el cu fața lipsită de expresie.

— Da, mi-am făcut planuri cu demonul ăla care și-a înfipt pieptul în pumnalul meu. După ce revine la viață, o să petrecem ceva timp împreună.

Zayne a zâmbit batjocoritor.

— Atunci ce-ar fi să întinzi tu saltelele? Apoi a făcut o pauză. Dacă crezi că te descurci.

— Da, mă *descurc*, am răspuns, sărind de pe scaun, dar nu știu cum o să faci tu cu bătaia pe care urmează s-o încasezi.

A hohotit atât de tare, încât m-am întors spre el.

— O să-ți pară ție rău de râsul ăsta, am mormăit și

am pornit spre saltele.

Cât a bătut Zayne ouăle, am ridicat saltele surprinzător de grele și le-am dat drumul pe podea, cu un bufnet. Le-am întins și am împins laolaltă cele două secțiuni, mi-am șters sudoarea de pe frunte și m-am alăturat iar lui Zayne, lângă insulă. După ce-am terminat de mâncat omleta prăjită în unt, m-am simțit plină de energie, de parcă m-aș fi odihnit de-adevăratelea cu o seară înainte.

Am strâns masa împreună și l-am urmat pe Zayne spre saltele, dezmorțindu-mi brațele.

— De obicei încep cu o încălzire. Zayne a făcut un pas spre saltele, și-a scos un elastic din jurul încheieturii și și-a prins părul într-o coadă neglijentă, care arăta de zece ori mai bine decât dacă încercam eu s-o port așa. Măcar o alergare.

M-am încruntat, apucându-mi cotul și trăgându-l peste piept, până când mi-am simțit umărul întins.

— Nu-mi place să alerg.

— Ce surpriză!

— Ha-ha!

— M-am gândit să începem cu tehnici de blocare și aruncare. Cum stătea acolo, cu brațele încrucișate și picioarele bine înfipte în podea, cu șoldurile în linie cu umerii, Zayne îmi amintea atât de mult de Misha, că m-am uitat în altă parte. Apoi trecem la apărare…

— Deci chestii de bază? Imitându-l, mi-am încrucișat și eu brațele la piept. Mișcări pe care le-am învățat când am început pregătirea?

A încuviințat.

— Lucruri care au mereu nevoie de îmbunătățire, indiferent cât antrenament faci.

— Ha! Și tu continui să exersezi tehnici de blocare de bază? Am ridicat din sprâncene.

Zayne n-a spus nimic.

— O să iau tăcerea ta drept un „nu”. Atunci de ce crezi că eu aș avea nevoie?

— Pentru că n-ai experiența mea de teren.

— Aici îți dau dreptate. Am ridicat din umeri.

Zayne s-a uitat la mine cu o expresie confuză care dădea de înțeles că se așteptase la mai multă rezistență din partea mea.

Am zâmbit.

Am atacat. Țâșnind în față, m-am lăsat să alunec cu palmele pe saltea, m-am răsucit și am lovit cu piciorul. I-am secerat ambele picioare și l-am trântit la pământ ca pe un copac, iar el a aterizat pe o parte cu un icnet și s-a rostogolit pe spate. Ridicându-mă, m-am răsucit și i-am cuprins șoldurile cu genunchii, chiar când dădea să se ridice. Mi-am înfipt mâinile în umerii lui, i-am încălecat abdomenul și l-am țintuit la pământ, folosindu-mă de toată forța mea și de forța pe care o împrumutam de la el. Îi simțeam mușchii încordați. Dar el nu se mișca.

Mi-a luat o secundă să mă bucur de privirea lui surprinsă și de senzația de plăcere pură fiindcă îl învinsesem.

— Nu cred că eu sunt cea care trebuie să exerseze tehnici de apărare.

Zayne a mijit ochii.

— Așa este.

— Asta-i tot ce ai de zis? am întrebat, simțindu-i pieptul cum se ridică.

A schițat un zâmbet.

— Ce făceați tu și Misha la antrenamente?

— Ne luptam.

A ridicat din sprâncene.

— Atât?

— Ne luptam fără milă. Mi-am apăsat palmele pe pieptul lui, ignorându-i căldura emanată prin tricou. Poate că Misha avea niște rețineri, dar ne luptam și apoi eu exersam mânuirea pumnalelor.

— Aici nu prea avem cum să exersăm chestia cu pumnalele, a comentat el, iar eu am încuviințat. Dar cred că putem încerca în tabără. Acolo e suficient teren și sunt mulți copaci de înjunghiat.

— Nu sunt sigură că-mi place să înjunghii copaci, dar fie.

— Și ochii tăi? Lumina soarelui nu va fi o problemă?

Am ridicat din umeri.

— Soarele poate fi o problemă. La fel și o zi cu prea mulți nori, însă cum nu voi avea parte mereu de condiții perfecte de luptă, e mai bine, probabil, să fiu pregătită pentru orice.

— Ai dreptate. Zayne părea să se simtă confortabil sub mine, ca și cum se relaxa.

— O să te poți lupta cu mine pe bune? Fără să mă cruți? am întrebat. Pentru că n-am nevoie să te prefaci că lovești.

— De ce crezi că aș face-o?

— Pentru c-ai vrut să începi cu tehnicile de bază. Și pentru că ești amabil. Ultima dată când ne-am luptat, n-ai atacat serios. Nu atât de serios cum puteai.

— De-aia m-ai învins?

Mi-am țuguiat buzele.

— În fine. Trebuie să mă asigur că ești în stare de mai mult, nu doar să zaci întins pe jos, așa cum faci acum, doar pentru că ești un tip amabil.

— Poate că zac aici fiindcă-mi place.

Am clipit.

— Ce…

Mâinile lui Zayne mi-au aterizat pe șolduri, iar șocul atingerii neașteptate m-a dezechilibrat. O clipă mai târziu, eram pe spate, iar el deasupra mea, cu genunchii îngropați în saltele de o parte și de alta a șoldurilor mele. Am vrut să mă ridic, dar el m-a prins de încheieturi și mi le-a țintuit de saltea.

Mi-a sărit inima și mi-a crescut pulsul când s-a aplecat și s-a oprit cu gura la câțiva centimetri de a mea. Greutatea mâinilor lui pe încheieturile mele și căldura din corpul lui mi-au înfierbântat imaginația.

— Detest să-ți provoc durere, dar asta se va întâmpla când o să ne antrenăm. E inevitabil. O șuviță de păr i s-a desprins din coadă și i-a căzut pe obraz. Mă furnicau degetele să i-o dau după ureche. Din fericire, nu îmi puteam mișca mâinile. În același timp știu că nu te-aș ajuta deloc dacă m-aș preface. Și nici pe mine. Știu ce am de făcut ca Protector al tău.

„Ca Protector al tău."

Nu-mi dau seama de ce, însă am repetat în minte cuvintele lui până când a zis:

— Și să știi c-am spus adevărul. Chiar am zăcut acolo fiindcă mă simțeam bine, și nu pentru că aș fi *amabil*.

Am rămas cu gura întredeschisă când un vârtej de încântare m-a străbătut, lovind cu putere sertarul pe care scrisesem ZAYNE. Nu știam cum să răspund, sau dacă trebuia, și, probabil, era mai bine să nu răspund.

Zayne mi-a eliberat încheieturile și a sărit în picioare. Mi-a întins o mână.

— Ești gata?

Păi…

Cu respirația tăiată, m-am ridicat și l-am luat de mână. M-a prins într-o strânsoare caldă și fermă și m-a ridicat în picioare cu un minim de efort din partea mea.

— Da, sunt. Și imediat mi-a venit să-mi trag o palmă.

Ne-am oprit pe mijlocul saltelelor și mi-am zis c-ar fi cazul să încep, dar m-am înșelat. Zayne m-a atacat primul. Am trecut peste șocul inițial și am fentat pe sub brațul lui. Eram rapidă și mă mișcam cu ușurință, însă la fel făcea și Zayne. Am atacat și eu, dar el s-a mișcat într-o parte, s-a răsucit și a lovit cu piciorul. Am parat lovitura și am știut că Zayne nu doar mima, pentru că lovitura mi-a reverberat în braț, forțându-mă să fac un pas în spate.

Mi-a venit să zâmbesc.

Cam aiurea, dar cui îi pasă?

M-am răsucit ca să evit o lovitură scurtă, care sigur ar fi durut, și am lovit din lateral, nimerindu-l în spate.

Zayne a icnit, dar nu și-a pierdut echilibrul și s-a întors spre mine.

— Au!

— Scuze, dar nu-mi pare rău. M-am aruncat asupra lui, reducând distanța care-l păstrase în centrul câmpului meu vizual, iar Zayne și-a dat probabil seama de asta, fiindcă a sărit în dreapta. Mi s-a oprit respirația și apoi mi-a explodat din piept. Nu mă puteam mișca suficient de repede. M-a lovit mai întâi în umăr, făcându-mă să mă rotesc. M-am împleticit în spate, nervoasă și, totodată, plină de admirație. Făcuse ce trebuia să facă. Îmi găsise punctul slab și se folosise de el.

Am continuat așa, lovitură după lovitură. Pe majoritatea le-am respins. Pe unele le-am ratat, pentru că distanța dintre noi era prea mică, iar el era prea rapid și nu mă lăsa să mă îndepărtez. Aveam fruntea transpirată și inima îmi bătea cu putere de la efort.

— Te-am doborât de cinci ori, i-am spus,

ștergându-mi fruntea cu dosul palmei.

— Iar eu te-am trântit la pământ de șase, a răspuns. Nu c-aș fi stat să număr.

— Aha! L-am atacat, lăsându-mă în jos și lovindu-i picioarele, despre care aflasem că erau punctul lui vulnerabil.

Zayne a intuit mișcarea și și-a rotit pumnul, dar de data asta am fost suficient de rapidă încât să mă deplasez în lateral și să văd de unde vine lovitura. L-am prins de încheietură și i-am răsucit-o.

Zayne a plescăit nemulțumit și s-a eliberat din strânsoare mult prea ușor, dar eram pregătită. M-am rotit pe un călcâi, deplasându-mă în spatele lui. Cu greutatea lăsată pe piciorul stâng, mi-am balansat brațele, arcuindu-mi corpul, mi-am luat avânt și am sărit, aplicând, cu piciorul drept ridicat, o lovitură de fluture în rotulele lui Zayne.

A căzut pe spate. Eu am aterizat în picioare lângă el.

— Acum suntem la egalitate. Am rânjit, deși mă dureau brațele și picioarele.

Zayne s-a ridicat.

— Îți place, a zis el, îndepărtându-și o șuviță de pe față.

— Da, am ciripit eu.

— Cam da. Râzând, am vrut să atac din nou, dar m-am oprit când am văzut că își lăsase mâinile în jos și mă privea ciudat.

— Ce-i?

Și-a mușcat buza de jos.

— Râsul tău.

— Ce-i cu el?

— Nimic.

— Nu. E ceva. Am făcut ceva ieșit din comun? Am chicotit? Alună spune că, uneori, chicotesc ca o vrăjitoare.

— Nu. Zâmbetul i-a revenit oarecum. N-ai chicotit. A fost un râs plăcut. Ba chiar grozav. Doar că… nu te-am prea auzit râzând așa.

— Serios?

— Serios. Și-a dat părul la o parte, din nou. Cred că ultima dată când te-am auzit râzând așa a fost când ai sărit pe acoperișurile alea, de era cât pe ce să fac infarct.

Am zâmbit. Îl speriasem de moarte atunci, iar el se aruncase asupra mea cu furie și… Mă rog, nu fusese doar furie ce simțisem în seara aia. Zâmbetul mi s-a șters de pe chip. În acea noapte atacaseră impii, iar eu îi scosesem gheara din piept și…

Am privit în altă parte, pufnind și punând capăt acelor gânduri.

— Poate c-o să mai sar de pe niște acoperișuri, doar ca să mă auzi râzând.

— Oricât mi-ar plăcea, cred că nu e necesar.

— De ce nu? M-am îndreptat spre locul în care-mi lăsasem cutia de cola și am luat o înghițitură, dorindu-mi să fi fost proaspătă. Cred c-o să am nevoie de încă un duș.

— Și eu. Zayne s-a îndepărtat de saltele.

Pielea mi s-a încins la gândul că nu aveam decât un duș, că amândoi eram transpirați și că, din grijă pentru mediu, ar fi fost mai bine să nu risipim apa.

S-a oprit lângă canapea, sprijinindu-se de spătarul ei.

— Știi ce cred? Speram că se gândea la același lucru. Sau poate că nu. Ar trebui să ai mai multă

încredere în tine.

Am rămas cu gura căscată.

— Da, știu că te-am șocat, pentru că ai încredere în tine în multe alte privințe. A zâmbit larg când am închis gura brusc. Te-am atacat dinadins în punctele slabe, iar tu te-ai descurcat bine.

Încercând să nu par prea încântată, mi-am pus ochelarii și m-am așezat pe un scaun. Fața lui Zayne a devenit ceva mai clară.

— Dar n-am fost perfectă, și trebuie să fiu.

— Nimeni nu e, m-a corectat el. Dar ai putea fi mai bună, și cred… Zayne s-a întrerupt în momentul în care i-a sunat telefonul. Când a răspuns, sprâncenele i s-au ridicat, iar maxilarul i s-a încleștat atât de tare, încât am crezut că-și scrâșnise un molar. La naiba!

— Ce este?

— Roth, a spus el. E aici, și a adus și niște prieteni cu el.

6

Roth.

Cunoscut și sub numele de Astaroth, care se întâmpla să fie actualul Prinț Moștenitor al Iadului.

— Știe unde stai? am întrebat.

— Așa se pare, a mârâit Zayne. Uite-așa s-a zis și cu ascunzătoarea mea de cartier.

Mi-am înghițit un hohot de râs când Zayne s-a apropiat de insulă și a pus jos telefonul mobil. Nu eram atât de preocupată de faptul că Roth știa unde locuiește Zayne, sau că venise acolo. Da, Roth era un demon – un demon de Nivel Superior foarte puternic –, dar nu juca rolul de dușman.

Cel puțin, nu de dușman al nostru.

Zayne și Roth aveau o relație ciudată. În mare parte, se datora faptului că era de neconceput ca Gardieni și demoni să manifeste sentimente de prietenie, chiar și vagi, unii față de alții. Primii reprezentau Raiul. Ceilalți, Iadul. Gardienii vânau demoni. Demonii vânau Gardieni. Așa stăteau lucrurile și era de înțeles de ce se născuseră să fie dușmani.

Doar că nu se aplica și în cazul lor.

Din câți Gardieni cunoșteam, Zayne era primul care nu vedea în toți demonii o întruchipare a răului. Asemenea Gardienilor, fusesem educată să cred că spiritul lor malefic nu era discutabil, însă, datorită lui Zayne, învățasem că demonii erau... complecși și că unii păreau capabili să-și exercite liberul arbitru, la fel ca oamenii și Gardienii.

Nu toți demonii își manifestau răutatea într-un mod irațional. Deși nu credeam că un spirit malefic rațional reprezenta o opțiune mai bună, învățasem că viața nu era alcătuită doar din bine și rău, din alb și negru. Că nimeni, nici măcar Gardienii sau demonii, nu se năștea într-un fel și rămânea neschimbat când venea vorba de alegeri și de fapte. Demonii se dovedeau capabili de bunătate, iar Gardienii puteau comite fapte îngrozitoare.

De exemplu, Misha. Deși Gardienii se nășteau cu suflete pure – și dacă exista o listă cu tot ce era bun și sfânt pe lume, aproape că se aflau în capul lei –, Misha făcuse lucruri teribile. Fusese rău, lucru pe care nu-l puteam nega.

Dar nu era vorba doar despre felul de a fi al lui Zayne și Roth. Relația lor era ciudată și prin ceea ce-i unea.

Layla.

Cred că Zayne și Roth erau un soi de prieteni-

dușmani.

Roth ne ajutase pe mine și pe Zayne să ne vedem cu sabatul de vrăjitoare care îi fermecase pe oameni, deși n-avea nicio obligație. Un alt lucru indiscutabil ne-demonic pe care-l făcuse fusese să se întoarcă și să-l ajute pe Zayne, după ce pe acesta îl încolțiseră niște demoni de Nivel Superior pe proprietatea senatorului Fisher. Poate procedase astfel datorită poveștii complicate dintre Layla și Zayne, dar se întorsese, și asta însemna ceva.

— Stai așa, am zis. Ai spus c-a adus și niște prieteni?

Zayne a încuviințat dând din cap.

— Da.

Toți mușchii mi s-au încordat când Zayne s-a îndreptat spre consola de lângă ușă și a apăsat pe un buton de îndată ce dinspre interfon s-a auzit un țârâit.

— Urcați, a zis el în difuzor, cu vocea plină de exasperare.

Când Roth pomenise de prieteni oare se referea la Layla? Chiar ar fi adus-o aici, ținând cont de tot ce se petrecuse între ea și Zayne? Demonul fusese cel care-mi povestise despre trecutul încurcat al lui Zayne și al Laylei. Nu știusem nimic până nu îmi povestise el.

Deși, dacă ar fi adus-o, eu nu aveam nimic împotrivă. Layla fusese drăguță cu mine mereu, deși nu mă primise tocmai cu brațele deschise. Încă mai credeam că m-ar fi mâncat de vie dacă ar fi avut ocazia, însă ea nu părea să aibă vreo problemă cu mine, și era foarte îndrăgostită de Roth.

Poate că Roth venea cu amicul lui, Cayman, un demon broker care făcea schimburi cu suflete și alte bunuri de valoare la care oamenii erau dispuși să renunțe. Făcea chiar și tranzacții cu alți demoni. Era un

oportunist. La cât de transpirată, de roșie la față eram, și cu părul răvășit, speram să fie Cayman.

Am simțit acea tensiune fierbinte din ceafă și, o clipă mai târziu, ușa s-a deschis. Primul pe care l-am văzut a fost prințul demonic.

Roth întruchipa moartea și păcatul reunite într-un ambalaj superb. Avea părul negru, pometi înalți, parcă sculptați, și o gură senzuală. Simpla lui înfățișare, expusă pe coperta unei reviste, i-ar fi asigurat acesteia vânzări de mii de exemplare, sau ar fi putut servi drept motiv pentru câteva războaie.

— Pari tare încântat să mă vezi, a zis Roth pe un ton lejer, iar buzele i s-au răsucit într-un zâmbet abia schițat când l-a privit pe Zayne. Demonul era ceva mai înalt decât Gardianul, însă nu la fel de solid.

— Dau pe-afară de entuziasm. Abia dacă mă mai pot înfrâna. Zayne a rămas lângă ușă, vorbind pe un ton sec precum o felie de pâine uscată. Nu mi-a trecut prin cap că știi unde stau.

— Dintotdeauna am știut.

— O! Minunat!

— Eu nu știam, s-a auzit o voce cunoscută, din spatele lui Roth. Nu mi-a zis niciodată că știe.

Privirea mea s-a îndreptat spre ieșirea din lift. Roth nu era singur, și cu siguranță nu-l însoțea Cayman.

Cea care vorbise era Layla. Doamne, văzând-o, mi-era tare ușor să înțeleg cum de se îndrăgostise Zayne de ea! Și de ce îi picase în mreje până și un demon ca Roth. Era un paradox. Avea părul blond, aproape alb, ochi mari și o gură frumos arcuită. Era un amestec de inocență ca de păpușă și de senzualitate pură, ce răzbăteau din fiecare trăsătură a ei. Întruchipa binele și răul la un loc, fiică a unui Gardian și a uneia dintre

cele mai puternice femei-demon din lume, care, din fericire, era prizonieră în Iad.

Știam că înfățișarea, în cazul ei, nu era totul. Trebuia să mai fie ceva, pentru ca Zayne să o fi iubit. El era mult mai profund decât mine.

— Ce surpriză c-a fost în stare să păstreze secretul! a zis Zayne, amuzat și poate chiar bucuros. Văd c-aveți și o remorcă.

— N-am putut scăpa de ea. Roth s-a întors spre mine exact în momentul în care cineva a țâșnit dinspre lift și aproape că a tăbărât pe Zayne.

El a prins-o cu ușurință în brațe pe fata înaltă și subțire, care purta blugi negri și un tricou violet mulat. Brațele ei i-au înconjurat umerii, iar ale lui i-au cuprins talia îngustă.

Asta cine mai era?

Am simțit un fior rece până în măduva oaselor privindu-l pe Zayne cum își coboară capul și îi spune ceva. Fata a râs înfundat. Ce-i spusese? Și mai mult, de ce o ținea de parcă erau prieteni care nu se mai văzuseră de secole și nu le păsa că unul dintre ei e super-transpirat?

— Bună.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că Roth vorbea cu mine. L-am privit pe demon și apoi m-am uitat iar la Zayne și la fată.

— Salut.

Roth s-a apropiat de mine.

— Layla își făcea griji pentru Zayne și a vrut…

— … am vrut să văd dacă e bine, a intervenit Layla. Roth mi-ar spune că e, chiar dacă nu-i așa, doar ca să mă liniștească.

— Are dreptate, a recunoscut Roth, fără urmă de

rușine.

— Este unul dintre motivele pentru care suntem aici, a încheiat Layla. Vocea ei era joasă și emana atâta ușurare, încât a trebuit să-mi întorc privirea spre ea, renunțând să mai urmăresc jocul de-a caracatița dintre Zayne și cealaltă fată. Layla mă privea cu ochii ei albaștri care, în mod ciudat, aveau aproape aceeași nuanță ca ai lui Zayne. Se simte bine, nu? Așa pare.

Clipind de parcă ieșeam din transă, am încuviințat.

— Da. Se simte perfect.

Layla a înclinat ușor capul, ridicând din sprâncenele șatene.

Atunci mi-am dat seama cum a sunat ce spusesem.

— Vreau să zic că n-are nicio problemă. De sănătate sau altceva. E foarte bine.

Roth a chicotit, iar Layla a încuviințat încet.

În sfârșit, după cam cât ar fi durat douăzeci de ani, fericita reuniune de lângă ușă s-a întrerupt. Știam că Zayne zâmbea, chiar dacă nu-i puteam distinge trăsăturile.

Îmi dădeam seama pentru că-i *simțeam* zâmbetul prin căldura din pieptul meu. Era bucurie. Parcă aș fi stat la soare, și cu siguranță avea și el o legătură cu starea mea.

Zayne se bucura cu adevărat s-o vadă pe fata asta, chiar mai mult decât pe Layla.

— Ea e Stacey, m-a pus la curent Layla. Este prietena noastră și îl cunoaște pe Zayne de ani buni.

„Stacey.”

Știam numele acela.

Era Stacey, fata despre care-mi povestise Roth în aceeași seară în care lăsase să cadă bomba despre Layla. Nu știam decât că fusese alături de Zayne după

ce el își pierduse tatăl și o pierduse și pe Layla, iar el făcuse la fel după ce suferise la rândul ei o pierdere.

Fuseseră prieteni... și nu doar. Așa îmi dăduse de înțeles Roth, și apoi chiar și Zayne. Ar fi putut să fie mai mult, după felul în care se salutaseră.

O senzație de disconfort mă cuprindea încet, și am încercat să o fac să dispară lipindu-mi un zâmbet pe față și sperând că nu arătam pe cât de ciudat mă simțeam. Stomacul îmi zvâcnea fără oprire. Poate că nu fuseseră bune ouăle, fiindcă îmi venea să vomit.

Zayne a întors capul spre mine, iar eu am încremenit. Mi-am dat seama că îmi simțea emoțiile prin intermediul legăturii.

La naiba!

Am început să mă gândesc la... alpaca și lame, la cât de asemănătoare păreau – ca o încrucișare între oi mițoase și ponei. Alpaca erau ca niște pisici, lamele, ca niște câini, iar asta...

— Când am auzit c-ai fost rănit, a trebuit să vin să te văd. Stacey a făcut un pas în spate, dar apoi l-a pocnit în braț cu o lovitură atât de slabă, că mi-a venit să râd. Nu m-am mai gândit la alpaca și lame. Mai ales că n-ai mai dat niciun semn de *secole*.

— Scuze. S-a întors iar spre ea. Am fost teribil de ocupat.

— Nimeni pe lume nu-i atât de ocupat încât să nu aibă cinci secunde să trimită un mesaj și să spună „Salut, încă trăiesc”.

O fi lovit ea în joacă, dar avea dreptate, făcându-mă să mă gândesc la Jada. Ce scuză să-i servesc pentru faptul că nu-i răspundeam la apeluri?

— Ai dreptate. Zayne a condus-o pe Stacey lângă noi. E o scuză jalnică, pe care n-o voi repeta.

— Ai face bine! Stacey a ajuns la capătul insulei și era acum suficient de aproape încât să-i văd chipul. Părul șaten îi ajungea până la bărbie, încadrându-i fața drăguță. S-a uitat la mine așa cum îmi imaginam că mă uitam eu la ea. Nu cu ostilitate evidentă, dar în mod sigur cu suspiciune. Deci ea este.

Am tresărit și limba mi s-a dezlipit de cerul gurii.

— Depinde cine crezi că este „ea”.

— Da, ea e Trinity, a intervenit Layla. Este fata despre care ți-am povestit. A locuit într-una dintre comunitățile de Gardieni mai mari din Virginia de Vest și a venit aici să-și găsească un prieten.

Privirea mea s-a îndreptat spre Roth. Mă întrebam ce-i mai povestiseră despre mine lui Stacey. Oare aflase ce eram? Dacă da, aveam o mare problemă. Poate că trebuia s-o reduc la tăcere. Am schițat un zâmbet.

Roth mi-a făcut cu ochiul lui în nuanțe de ambră.

M-am încruntat și m-am uitat la Stacey.

— Da, eu sunt.

— Îmi pare rău de amicul tău, a zis ea, după câteva secunde, pe un ton prietenos. E tare nasol ce i s-a întâmplat!

Stânjenită, pentru că tocmai îi puneam la cale moartea, cu zâmbetul pe buze, am murmurat:

— Mersi.

— Mi-au spus că ești pregătită să lupți la fel de bine ca tipul ăsta imens. A ridicat un cot spre Zayne. Mi se pare mișto. Nu știam că Gardienii antrenează oameni.

— Sau că îi cresc ca animale de companie, a adăugat Roth.

— N-am fost crescută așa, boule, i-am zis.

A rânjit.

— Iar Gardienii nu antrenează oameni, în mod normal. L-am privit pe Zayne. Avea bărbia în piept și părea că abia se abține să nu râdă. În afară de faptul că Roth mă făcuse animal de companie, veștile erau bune. Roth și Layla nu-i spuseseră chiar totul. Am icnit. Sunt un… accident.

— Accident, a repetat Roth în barbă, privindu-mă. Asta ești.

Cred că mai aveam cincisprezece secunde până să-i arăt întocmai ce fusesem pregătită să fac.

— Multe accidente prin zonă, în ultima vreme. Rânjetul lui Roth s-a lărgit.

— Deci, când te întorci? a întrebat Stacey.

Nu era tocmai o întrebare, ci un soi de expediere: „Îmi pare bine, dar ar fi timpul să pleci".

Nepoliticos de-a dreptul.

— Nu se întoarce, a răspuns Zayne, sprijinindu-se de insulă. Rămâne cu mine în viitorul apropiat.

Camera s-a umplut de tăcere. Aș fi auzit un greier strănutând – asta în cazul în care greierii strănutau. Nu știam dacă aveau sinusuri sau probleme de respirație.

— Ah! a făcut Stacey. Nu i s-a citit pe chip dezamăgirea și nici nu s-a înroșit de furie. N-a lăsat să se vadă *nicio* emoție, și de obicei mă pricepeam să citesc oamenii.

Am dat să-mi dezlipesc privirea de ea, dar ceva ciudat mi-a atras atenția. În spatele ei era… o umbră, în formă… umană? Avea aceeași înălțime, poate o idee mai înaltă decât ea, totuși, și ceva mai masivă. M-am concentrat iar, dar n-am mai văzut nimic. Nici urmă de umbră.

Stacey începea să se încrunte…

… pentru că mă holbam la ea.

M-am înroșit și mi-am făcut de lucru cu ambalajul gol de suc. Nu m-am mai gândit la umbra aceea ciudată. Uneori, ochii îmi jucau feste și mă făceau să cred că văd lucruri acolo unde nu erau.

— Acum c-am lămurit lucrurile, chiar ați venit aici doar ca să vă asigurați că trăiesc? a întrerupt Zayne tăcerea deja stânjenitoare. Nu că nu m-aș bucura să vă văd…

— Ar trebui să fii încântat, l-a întrerupt Roth.

— Știm că nu ești încântat să-l vezi *pe el*. Buzele lui Stacey s-au arcuit într-un zâmbet.

— Dar ai face bine, a zis Roth.

— Firește că mă bucur, a spus Zayne, rânjind. Dar după cum vedeți, sunt bine-mersi. Nu era cazul să vă faceți griji.

— Trebuia să ne asigurăm. *Amândoi*. Layla stătea lângă Roth, ținându-l de braț și sprijinindu-se de el. Roth se îmbrăca numai în negru, iar Layla, cu părul ei blond-deschis și cu rochia lungă până-n pământ, în nuanțe pale de roz și albastru, crea un contrast fantastic. Sper că nu te superi c-am venit.

Am așteptat cu răsuflarea tăiată răspunsul lui Zayne, pentru că nu percepeam mare lucru prin intermediul legăturii, exceptând bucuria de moment pe care o simțise când o îmbrățișase pe Stacey. Nu știam dacă asta însemna că nu simțea ceva suficient de puternic încât să ajungă până la mine, sau dacă se pricepea doar mai bine ca mine să-și controleze emoțiile. Probabil a doua parte, însă ce știam era că, atunci când Zayne și Layla vorbiseră în timp ce eu și Roth ne văzuserăm cu vrăjitoarele, Zayne nu păruse deloc relaxat după conversație. Fusese posomorât și… *confuz*.

Zayne s-a uitat la ea, probabil pentru prima dată de când ajunseseră.

— Nu mă supăr, a zis el, și l-am crezut. Doar că sunt surprins.

Layla nu și-a putut ascunde uimirea, iar eu m-am întrebat dacă se așteptase ca Zayne să spună contrariul. O părticică într-adevăr decentă din mine a simțit compasiune pentru ea, când a zâmbit șovăielnic.

— Bine, a șoptit ea, clipind repede.

Roth și-a apăsat buzele pe tâmpla ei, iar eu l-am privit pe Zayne. Nicio reacție. Nicio izbucnire de gelozie sau de invidie, exprimată prin intermediul legăturii sau pe chipul lui.

Zayne a zâmbit vag și a întrebat:

— Cum te simți?

— Bine. Ea și-a dres glasul, atingându-și stomacul. Mă doare puțin. Cred că nenorocitul de Târâtor Nocturn încerca să mă eviscereze.

Mârâitul pe care l-a scos Roth semăna perfect cu cel pe care-l scosese Zayne.

— Mă bucur că n-am văzut niciodată o creatură ca aia, a zis Stacey, strângând din buze. Numai numele e de-ajuns ca să-mi ridice părul pe spinare.

— În vechile vestiare de la școală exista o hoardă întreagă în faza de incubare. Layla povestea de parcă nu era mare lucru. A durat ceva până să-i omoare Roth pe toți, dar, frate, sunt atât de rele creaturile alea!

Aveam multe întrebări despre motivul pentru care o hoardă de Târâtori Nocturni ar fi trecut printr-un proces de incubație într-o școală umană.

— Informația asta chiar nu mă interesa, s-a cutremurat Stacey. Deloc.

— Hei, mai ai doar câteva săptămâni din școala de

vară până să-ți iei diploma, i-a zis Layla zâmbind. După aia chiar nu mai trebuie să-ți faci griji pentru versiunea dată de noi Porții Iadului din *Buffy*[1].

— Cred că în școala aia e mai multă activitate demonică decât în toate sezoanele din *Buffy* la un loc, a comentat Stacey.

M-am întrebat atunci câți demoni, în afară de Roth și de Cayman, văzuse ea. Doar oamenii care aveau, întâmplător, acces în lumea tenebrelor, și supraviețuiau cumva, și cei cărora li se încredința secretul știau.

— Școală de vară? Nu aveam habar dacă era ceva obișnuit în lumea oamenilor, și nici nu eram sigură ce înseamnă.

— Am ratat multe ore la începutul anului. Stacey și-a dat după ureche o șuviță scurtă. Prea multe ca să le mai pot recupera, așa că în următoarele săptămâni am de învățat până peste cap.

— Dar au lăsat-o să participe la festivitatea de absolvire alături de clasa ei, a zis Layla. Deci cursurile astea sunt mai degrabă un pretext.

— Pretext? a râs încet Stacey. Aș vrea eu. Mi se pare un soi de pedeapsă divină. Știi cum miroase școala în timpul verii?

— Eu nu știu, a spus Roth, dar abia aștept să aud.

Stacey i-a aruncat o privire.

— Miroase a disperare, a nedreptate și ca o pereche de teniși vechi, uzi, care au fost purtați pe toate străduțele orașului, fără șosete.

„Câh!”

---

1 *Buffy, spaima vampirilor (Buffy, The Vampire Slayer)*, serial american cult din anii ´90, ce prezintă aventurile unei tinere care descoperă, la 16 ani, că este vânător de vampiri.

— Știi, eu credeam c-am ratat multe pentru că n-am mers la școala publică, dar uite că m-am înșelat. Zayne a închis ochii preț de o clipă. Și încă ce rău!

— Mie îmi lipsește mirosul, a murmurat Layla, și toată lumea i-a aruncat o privire. Ea a ridicat din umeri.

— Mă rog, nimeni nu-l va cunoaște și nu-i va duce dorul așa ca tine, a spus Stacey zâmbind.

— Corect. Școala va fi renovată la toamnă. Era și cazul. Sunt convinsă că atât vestiarele, cât și sistemul de aer condiționat sunt de când lumea și Pământul.

— La fel și mâncarea, a completat Roth.

Eram confuză.

— De unde știi tu de mâncare?

Zâmbetul lui Roth era precum fumul.

— Am beneficiat de educație în sistemul public pentru o scurtă perioadă de timp.

Aproape mi-a venit să râd la gândul absurd că Prințul Moștenitor al Iadului mersese la o școală de stat.

— Dar... Layla s-a întors spre mine. Mi-ai salvat viața acum câteva seri. De două ori.

— Nu chiar. Adică... făceam ce trebuia să fac.

Privirea ei a sfredelit-o pe a mea.

— Știi că nu-i așa. Lucrurile ar fi putut ieși mult mai rău dacă n-ai fi fost tu.

Avea dreptate. Mă tăiasem intenționat, ca să atrag demonii care-i încolțiseră pe Roth și pe Layla. În clipa în care îmi simțiseră sângele, se aruncaseră cu toții asupra mea de parcă eram un bufet demonic de genul „mănâncă tot ce poți”, și astfel Roth și Layla au putut să scape.

— Îți mulțumesc, a încheiat ea.

Am vrut să o contrazic, dar mi-am dat seama că nu

avea rost, așa că am dat numai din cap.

— Sunt proiectele de construcție pe care le-am găsit acasă la senatorul Fisher? a schimbat Layla subiectul, desprinzându-se de Roth și apropiindu-se de insulă ca să privească hârtiile.

— Da, a răspuns Zayne.

I-a pus la curent cu tot ce aflaserăm noi, adică nu prea multe, iar eu am ascultat. De fapt, m-am prefăcut că ascult în timp ce mă uitam pe furiș la Zayne… și la Stacey.

Stăteau unul lângă altul când Zayne a început să le prezinte tuturor articolele găsite despre senator. Stacey a pus multe întrebări, de parcă discuta cel puțin o dată pe săptămână despre senatori influenți, care aveau conexiuni demonice. Și nu doar atât.

Îi plăcea *să pună mâna*.

Și încă des.

Părea că o face în joacă. O palmă prietenească peste braț, ca între vechi prieteni. Un ghiont cu șoldul din când în când, la care Zayne răspundea zâmbind sau clătinând din cap. Chiar dacă n-aș fi știut că fuseseră apropiați, și chiar cu zero experiență în relații, tot m-aș fi prins. Între ei exista o obișnuință, o lejeritate specifică persoanelor care se cunoșteau foarte bine.

Arsura amară din gât avea gust de invidie, așa că am deschis nițel sertarul cu ZAYNE și am vârât înăuntru senzația, apoi l-am împins cu putere la loc.

A rămas, însă, întredeschis.

Cu cotul sprijinit de insulă și cu bărbia în palmă, i-am privit pe cei patru adunați deasupra planurilor clădirii. Acum înțelegeam ce trebuie să fi simțit Alună într-o cameră plină de oameni care nu-i dădeau nicio atenție. Oare și el cădea în butoiul cu melancolie?

Probabil.

Mi-am dezlipit cu greu privirea de la grup și m-am uitat la podeaua de ciment. Zayne le povestea despre demonii din noaptea trecută, lăsând detaliile la o parte, probabil pentru ca Stacey să nu întrebe nimic.

Ochelarii mi-au alunecat de pe nas și am mijit ochii. În ciment era o fisură mică, și m-am întrebat dacă fusese făcută cu un scop. Prea multă perfecțiune era considerată un defect, în zilele noastre. Ironic de-a dreptul!

De ce mă gândeam la crăpăturile din podea? E drept că mintea îmi era bântuită de tot soiul de gânduri aiurea, dar de data asta mi se părea un gând ridicol. Totuși, era mai bine decât...

— Hei! În momentul în care Zayne mi s-a adresat i-am simțit și mâna pe umărul meu.

Am ridicat capul atât de brusc, încât era să dau cu ochelarii de pământ. Noroc că reflexele lui Zayne funcționau așa cum trebuie. I-a prins înainte să aterizeze și mi i-a pus frumos înapoi pe nas.

— Ești bine? m-a întrebat încet.

— Da, normal. Am zâmbit când mi-am dat seama că aveam spectatori. Doar m-am pierdut în gânduri. Am ratat ceva?

Privirea lui a căutat-o pe a mea și pe frunte i-au apărut cute fine.

— Se pregătesc să plece.

— Dar mai întâi trebuie să-mi faci un tur al casei, a zis Layla.

— Păi nu e mare lucru de văzut în afară de ce-i aici. Zayne a ridicat din umeri.

Layla s-a întors spre ușile închise.

— Trebuie să fie mai mult. S-a apropiat de ele. Arată-mi.

Zayne nu prea avea de ales. A ajuns lângă ea chiar când Layla deschidea ușa șifonierului cu lenjerie de pat. Roth era la doar câțiva pași în urma lor, ceea ce însemna...

Am privit în dreapta și m-am trezit că Stacey îmi zâmbea.

— Salut, am spus, pentru că nu știam ce altceva să zic. Nu vrei să vii și tu?

— Nu. Eu am mai fost aici.

Să îmi păstrez o mină indiferentă era un efort demn de un Oscar.

— Și nu i-ai zis Laylei?

— Nu. Zayne nu voia ca ea să afle, și mi s-a părut ridicol, dar am învățat cu multă vreme în urmă să nu mă împotrivesc disfuncționalității lor funcționale. Și-a sprijinit șoldul de insulă. Dar tu ți-ai dat seama că eu știu.

— Ce anume? M-am uitat după Zayne, care dispărea în dormitor însoțit de ceilalți.

— Că există un singur dormitor.

— Așa este. M-am uitat la ea.

Ochii ei căprui mă fixau.

— Zayne e un tip minunat.

— Da, e grozav. Mi-am simțit pielea încingându-se.

— Și nu știu ce se petrece aici, însă am senzația că Layla și Roth nu sunt complet sinceri în ceea ce te privește.

— Orice s-ar petrece aici nu te privește, i-am spus, pe un ton scăzut.

— Dă-mi voie să te contrazic, pentru că Zayne este prietenul meu și țin mult la el. Așa că este și treaba mea.

— Ai dreptate. Îți dau voie să ne contrazicem.

A ridicat din sprânceană.

— Să știi că dacă-i faci rău vei avea de furcă cu mine.

I-aș fi râs în față, dar o respectam pentru că ținea la el. Serios. Mă bucuram că Zayne avea o prietenă ca ea. Eram și iritată, dar mai mult bucuroasă.

— N-ai de ce să-ți faci griji, Stacey. Serios.

— Vedem noi. Privirea i-a alunecat dincolo de mine și s-a îndepărtat de insulă. Cum a fost turul?

— Scurt, a zis Roth. Foarte scurt.

— Da. Layla părea preocupată. E un loc frumos. Baia arată grozav.

Mă întrebam dacă împărtășea gândurile lui Stacey legat de dormitor. Niciuna dintre ele nu avea vreun motiv să-și imagineze că s-ar întâmpla cine știe ce în acel pat.

Din nefericire.

A urmat o rundă de saluturi, iar eu am sărit de pe scaun. Sărmanul meu fund amorțise.

Zayne le-a condus pe fete până la lift, însă Roth a rămas în urmă. Nu mi-am dat seama cât de aproape era până când n-a intrat în centrul câmpului meu vizual. Ochii lui ca de ambră, stranii, i-au întâlnit pe ai mei, și, când a vorbit, cuvintele au ajuns doar la urechile mele.

— O să ne revedem curând.

7

— Ai încercat să mănânci un cățeluș! Strigătul meu a fost înghițit de claxoanele care urlau pe strada aglomerată din apropiere, în timp ce alergam pe o alee urât mirositoare.

Nu că ar fi servit la ceva, dar am încercat să nu

inspir adânc. Mirosul venea, probabil, de la pubelele mult prea pline și începea să mi se infiltreze în haine și în piele.

Uneori, mă gândeam că tot Washington, D.C.-ul mirosea așa, a disperare și a umanitate uitată, amestecate cu gaze de eșapament și cu izuri de putreziciune. Aproape că nu-mi mai aminteam aerul curat, de munte, din zona Potomac, și o parte din mine se întreba dacă aveam să-l mai respir vreodată.

Nici nu eram sigură dacă mai voiam, pentru că nu aveam să mă simt niciodată acasă acolo, fără...

Fără Misha.

Inima mi s-a strâns de parcă ar fi vârât cineva mâna în pieptul meu și ar fi prins-o în pumn. Nu-mi puteam permite să mă gândesc la asta. Nu voiam. Totul despre Misha fusese pus în sertarul cu MARELE RATEU. Sertarul era bine încuiat.

În schimb, alergând pe cea mai puturoasă alee din toată țara, m-am concentrat asupra motivului care-mi transformase o seară plictisitoare într-o poveste ca asta. După mesajul criptic transmis de Roth la plecare, Zayne și cu mine tăiaserăm frunză la câini în apartament toată după-amiaza și apoi ieșiserăm să-l căutăm pe Mesager.

Ne petrecuserăm seara patrulând în zona în care văzuserăm doi demoni, dar fără succes. Străzile erau pustii, exceptând câțiva Diavoli care își făceau de lucru cu semafoarele și care, până la urmă, m-au amuzat. Au provocat doar o încurcătură care a congestionat traficul; în rest, mi s-au părut inofensivi.

E adevărat că, dacă aș fi fost în locul unuia din cei doi șoferi, sau al celor blocați în spatele lor, care urlau că ambii avuseseră verde, nu mi s-ar mai fi părut atât de amuzant.

În timp ce Diavolii testau răbdarea oamenilor, Zayne o testa pe a mea, întrebându-mă de cinci milioane de ori dacă eram în regulă. Mă trata ca pe o floare de sticlă delicată, gata să se spargă. Detestam senzația, pentru că eram *bine*. Eram împăcată cu toate. Nu-l băteam la cap cu întrebări despre Stacey și despre statutul lor anterior de mai-mult-decât-prieteni. Chiar dacă simțise ceva prin intermediul legăturii, în timpul în care Stacey fusese în vizită, nu era vorba decât despre o scăpare de moment. Eu mă purtam normal, așa că nu înțelegeam de ce era atât de îngrijorat.

Când i-am văzut pe Turbați, m-am bucurat de diversiune. Până ce m-a izbit mirosul de pe alee.

Proferând o serie de înjurături, m-am concentrat pe ce aveam de făcut. Cu vederea mea redusă și în lumina slabă aruncată de singurul stâlp electric de pe alee, nu-mi permiteam să fiu distrasă câtă vreme urmăream ticălosul mâncător de cățeluși, care semăna cu un șobolan.

Asta dacă șobolanii aveau 1,80 metri, mergeau în două picioare și aveau gura plină de dinți ascuțiți.

Ticălosul cu coadă lungă și haita lui de demoni de rang inferior tocmai încercaseră să înșface un câine care-mi amintea de extraterestrul albastru din *Lilo și Stitch*.

Ce fel de câine era? Un buldog francez? N-aveam idee, însă Turbatul voise să înhațe acel cățel, simpatic în urâțenia lui, și pe proprietarul lui cu pălărie de fetru, care se plimba prea aproape de aleea unde își făcea de lucru haita.

Din fericire, tipul cu pălărie nu-l văzuse pe Turbat. Nu-mi dădeam seama cum i-aș fi putut explica unui om

cu cine avea de-a face. Cu un șobolan mutant? Greu de crezut.

Demonul îl speriase pe cățeluș, care începuse să schelălăie, căzând apoi pe o parte, cu lăbuțele rigide. Iar asta mă conectase direct la modul „Ticălosul trebuie să moară”.

Să încerci să mănânci oameni era suficient de rău, chiar dacă era urmarea karmei cosmice a omului care purta pălărie de fetru într-o seară umedă de iulie, dar să încerci să halești un cățeluș?

Cu totul inacceptabil.

Îl împunsesem cu un pumnal, speriindu-l și împrăștiind haita, iar acum încerca să scape, ridicându-se pe picioarele din spate, în timp ce Zayne îi urmărea pe ceilalți. Turbatul s-a oprit și s-a ghemuit. Înainte să poată sări, mi-am luat avânt și m-am năpustit asupra lui.

Vreo două secunde a durat totul.

Am aterizat în spinarea lui, cuprinzându-i gâtul gros cu brațele. A scos un icnet ascuțit, ca jucăria de mestecat a unui cățel.

Demonul s-a clătinat și a lovit cu putere asfaltul, iar impactul m-a zguduit. A făcut câțiva pași cu spatele, încercând să mă azvârle cât colo, dar am rezistat.

— Cățelușul ăla nu ți-a făcut nimic! am strigat, dându-mă în spate, cu genunchii înfipți în asfaltul suspect de ud. Nu voiam să mă gândesc la asta. Mi-am întețit strânsoarea în jurul gâtului său. Un cățeluș! Cum îndrăznești?

Creatura clănțănea din dinți, clămpănind în gol.

Am scos pumnalul care-i ieșea dintr-o parte a gâtului.

— O să regreți…

Turbatul s-a lovit cu fața de alee și a rămas nemișcat. Nu mă așteptam la o asemenea tactică, așa c-am zburat peste capul lui, aterizând pe spate într-o baltă care speram să fi rămas în urma furtunii de după-amiază.

— Câh! Întinsă cum eram, am prins un iz de ceva ce sigur nu era apă de ploaie.

Aveam să-mi petrec zece ore sub duș, mai târziu.

O respirație fierbinte și puturoasă mi-a atins fața, întorcându-mi stomacul pe dos, când Turbatul s-a aplecat deasupra mea. Îmi venea să vărs. N-ar fi trebuit să mănânc doi hotdogi, nici cartofii prăjiți și nici jumătate de falafel. Eram recunoscătoare, pentru prima dată, că vedeam atât de prost. În lumina slabă a aleii, trăsăturile explicite ale Turbatului erau doar un amestec încețoșat de blană și dinți.

M-am ridicat și l-am apucat de umeri, înainte să mă apuce cu dinții sau cu ghearele. Avea blana jerpelită și aspră, pielea alunecoasă și complet respingătoare. L-am trântit pe spate, folosindu-mă de puterea de Legitim-Născută, și am simțit mingiuța de căldură și lumină din piept arzând mai tare, pentru că se apropia Zayne.

Turbatul s-a izbit de pământ, cu membrele fluturând. Am căzut peste el, încălecându-l. M-am sprijinit cu o mână de pieptul lui și l-am pironit.

Ceva s-a declanșat în mine. Nu știam ce și nici nu mai gândeam. Doar *acționam*. Pumnul meu a lovit maxilarul demonului. Un dinte a sărit cu zgomot pe alee, iar durerea mi-a cuprins buricele degetelor. Am lovit iar, și un alt dinte a zburat, lovindu-mi-se de piept și...

Dulapul meu mintal, sigilat perfect, s-a deschis larg, iar dosarele au zburat în toate direcțiile. O furie

primitivă m-a cuprins, aprinzându-mi fiecare celulă și fibră din corp, cam la fel ca *harul*, când îl foloseam. Furia urla prin mine ca o tornadă când l-am prins pe demon de gât și l-am ridicat de la pământ, apoi i-am lovit din nou fața cu pumnul.

Furia nu era singurul lucru care-mi circula prin vene, făcându-mi sângele să se simtă de parcă ar fi fost îndoit cu acid de baterie. O durere cruntă îmi însoțea furia. O durere fără speranță, de care nu eram sigură că va trece vreodată.

Aleea, zgomotele mașinilor și ale oamenilor, mirosul teribil, întreaga lume s-a restrâns, până când n-am rămas decât eu, demonul mâncător de cățeluși și furia teribilă, alături de un flux continuu de imagini care-mi străbăteau mintea.

Mama, murind lângă un drum prăfuit, ucisă de Ryker. Aym cel cu două capete, batjocorindu-mă. Eu, alergând orbește afară din casa senatorului, așa cum Aym intuise că voi face – la fel și Misha. Zayne, arzând și murind, încercând încă să lupte. Tata, sosind, fără să arate vreo remușcare pentru greșeala comisă.

Imaginile se contopeau, una mai puternică decât cealaltă, însă cea care ieșea în evidență și pe care nu o puteam uita era privirea de pe fața lui Misha. Surpriza din ochii aceia albaștri, de parcă, pentru o clipă, nu-i venise să creadă că eram în stare să fac exact ce trebuia.

Ce *trebuise* să fac.

Cum de putuse Misha să ne facă una ca asta? Mie? Lui? Nouă?

Pumnul meu a lovit botul Turbatului, în timp ce durerea și furia au cedat în fața vinovăției, care și-a înfipt ghearele urâte și crunte în sufletul meu. Nu puteam scăpa de ea. Cum de nu-mi dădusem seama

cine era Misha? Cum de fusesem atât de preocupată de propriile probleme, încât să nu văd *răul* care cocea în el, să nu…

— Trin.

Am auzit vocea cunoscută, dar nu m-am oprit. Nu puteam. Pumnul meu a lovit botul Turbatului iar și iar. Ceva cald și urât mirositor mi-a stropit pieptul.

— Trebuie să te oprești.

— A încercat să mănânce un cățeluș. Vocea îmi tremura. Un cățeluș drăguț.

— Dar nu l-a mâncat.

— Numai pentru că l-am oprit noi. Am lovit din nou demonul. Asta nu înseamnă că e OK.

— Nici n-am zis c-ar fi. Auzeam vocea tot mai aproape, iar căldura din piept împingea afară sentimentele întunecate, unsuroase, care se răspândiseră în mine ca niște buruieni dăunătoare. Dar e timpul să încetezi.

Știam.

Pumnul meu a lovit iar maxilarul Turbatului, și alți câțiva dinți au căzut pe alee.

— *Trinity*!

Am ridicat iar pumnul, abia conștientizând că forma capului Turbatului arăta ciudat în penumbra de pe alee, de parcă jumătate de craniu i-ar fi fost vârâtă în interior. Demonul nu se mai opunea. Brațele îi atârnau pe lângă corp, avea gura deschisă…

Mirosul de mentă sălbatică a copleșit duhoarea de pe alee, cu o clipă înainte ca un braț cald și puternic să mă apuce de talie. Zayne m-a ridicat de pe demon. După căldura pe care o emana, mi-am dat seama că era încă în forma de Gardian.

Am desfăcut pumnii din reflex, prinzându-l de braț. Voiam să-l oblig să îmi dea drumul, dar contactul dintre corpurile noastre era minunat, ca un curent care ne străbătea și îmi scurtcircuita simțurile. Senzația de familiaritate, de piese care în sfârșit se potriveau, s-a răspândit odată cu o căldură care îmi pulsa în același ritm cu inima, în piept. Mi-am slăbit strânsoarea, iar degetele mele au părut să acționeze singure. I-am mângâiat pielea de granit până la vârfurile ghearelor.

M-am concentrat asupra mișcării, asupra senzației pe care mi-o dădea, inspirând scurt. Trebuia să mă controlez. Să adun dosarele și să le îndes înapoi. Și am făcut-o, imaginându-mi cum alergam pe alee, adunând grămezile de amintiri și emoții. Le-am strâns la piept și le-am băgat înapoi în dulap.

— Trin? Îngrijorarea îi răzbătea din voce.

— Sunt bine. M-am străduit să respir normal. Sunt bine. Chiar sunt.

— Ești sigură?

— Da.

— Dacă te las jos, îmi promiți ceva? Zayne m-a întors cu spatele la Turbat. Nu te repezi și începi iar să lovești demonul de parcă ar fi sacul tău de box, da?

— Promit.

M-am zbătut în strânsoarea lui și am simțit imediat o arsură care mi-a crescut în piept, lângă inimă. Arsura a coborât... și a început să-mi fiarbă sub buric. Am încremenit, în vreme ce simțurile îmi intraseră în alertă, încercând să-și dea seama ce se petrece. Era ca o frustrare tăioasă, cu gust de ciocolată neagră. Un amestec de disperare și festin.

Dorință.

Dorință interzisă, mai precis.

Și eram convinsă că senzațiile acelea puternice nu

veneau doar dinspre mine.

M-am cutremurat, șocată, și am icnit. Niciodată nu mi se întâmplase înainte ca un gând să se transmită prin intermediul legăturii în felul ăsta. Degetele mele au apăsat pielea dură a lui Zayne, iar ochii mei s-au închis. Chiar dacă pretindeam că noaptea în care ne sărutaserăm nu fusese aievea, amintirea aceea îmi devora gândurile cu o viteză record.

Sertarul etichetat cu ZAYNE se zgâlțâia insistent. Deschizătura rămasă dinainte s-a lărgit, iar inima mea a năvălit prin ea.

Nu o puteam opri.

Mi-am dat voie să *simt*.

8

Vârtejul tumultuos de emoții mi-a făcut inima să bată mai repede și gândurile să se împrăștie. Dorința mi-a prins rădăcini, răspândindu-se înăuntrul meu ca o floare care căuta soarele, iar senzația de „e ceea ce trebuie” mi-a alungat explozia de teamă.

Ce-ar fi făcut Zayne dacă m-aș fi întors în îmbrățișarea lui, m-aș fi întins și i-aș fi înconjurat gâtul cu brațele? S-ar fi opus sau m-ar fi primit cu bucurie? Și-ar fi coborât gura spre a mea și m-ar fi sărutat, chiar dacă era interzis? Aici și acum, cu un Turbat pe moarte la câțiva metri de noi, în timp ce ne aflam pe o alee împuțită, înconjurați de grămezi de gunoaie.

Super-romantic.

Dar tot m-a trecut un fior pe șira spinării, tăindu-mi respirația. Ardeam. Incredibil, și brusc, lumea din jur n-a mai contat. N-a mai contat nimic, dincolo de căldura și bătăile inimii mele.

Brațul lui Zayne mi s-a încordat în jurul taliei,

trăgându-mă imposibil de aproape, până când n-a mai rămas spațiu între noi. L-am simțit mișcându-se în spatele meu, părul moale atingându-mi gâtul, apoi șoapta ca o pană a buzelor lui sub ureche. Fiecare mușchi din trup mi s-a încordat aproape dureros, în așteptare.

Era alarma de care aveam nevoie, dintr-o mie de motive. Dacă dorința asta devoratoare și neconsumată venea dinspre el, era un produs al atracției noastre reciproce. Firește că toate astea existau între noi, dar nu *putea* fi mai mult decât ceva superficial.

Mi-a luat mai mult de o clipă să-mi liniștesc organul stupid, să pun frână cercului vicios de dorințe… dar am reușit.

Am reușit.

Am deschis ochii și i-am atins brațul.

— Ai de gând să mă pui jos sau vrei să mă cari tot restul nopții, ca pe o poșetă supraîncărcată?

— Promiți că nu începi să dai iar cu pumnii în Turbat? Și-a dres glasul, iar când a vorbit din nou, răgușeala îi dispăruse. Pentru că n-am înțeles dac-ai zis da sau nu.

— Doar ca să mă asigur c-am auzit bine: îmi ceri să nu mai vânez demoni care se hrănesc cu cățeluși?

— Îi poți vâna, dacă promiți că-i ucizi pe loc.

— Sincer, nu știu de ce faci atâta caz.

— Vorbești serios? A lăsat iar capul în jos, și, de data asta, șuvițele acelea moi de păr mi-au alunecat pe obraz. A fost cam agresiv din partea ta.

— Vânătoarea de demoni necesită agresivitate.

— Nu așa. Nu genul ăla de violență.

Zayne avea logică în ce spunea, lucru care mă enerva.

— Lasă-mă jos!

Oftatul lui m-a zguduit din nou.

— Stai așa!

Mi-am răsucit capul spre el. Am ridicat din sprâncene, dar înainte să apuc să comentez, m-a pus cu blândețe jos. Apoi și-a strecurat un braț pe după talia mea, trimițându-mi fiori în tot corpul. Am tresărit când am simțit atingerea palmei lui pe șold.

A ridicat mâna, arătându-mi că-mi luase unul dintre pumnale.

Ce șiretlic!

Strângându-și aripile, s-a îndreptat cu pași mari spre Turbat. Surprinzător, ticălosul încă trăia – gemea, dar respira.

Nu pentru multă vreme.

O lovitură rapidă de pumnal, și demonul s-a transformat de îndată într-o grămăjoară de cenușă stacojie, sclipitoare, care s-a stins iute.

Când s-a ridicat, Zayne se uita la mine, și îi vedeam ochii albaștri strălucind.

— Asta ar fi trebuit să faci când l-ai prins.

Mi-am dat seama că nu ajuta cu nimic să-i zic că sărisem în spatele Turbatului ca o pisică.

— Mersi pentru demonstrația de luptă de care nu aveam nevoie.

— Se pare că aveai.

Am întins mâna și mi-am mișcat degetele. După câteva secunde, am pufnit.

— Pumnalul.

S-a apropiat de mine încet, luând iar forma umană. Tricoul negru pe care-l purta se sfâșiase de-a lungul spatelui și umerilor când se transformase, iar acum arăta ca o zdreanță.

Gardienii trebuiau să schimbe tricourile ca pe

șosete.

Aripile i s-au strâns sub omoplați, intrând în fantele minuscule, invizibile cu ochiul liber pentru un om, iar coarnele i s-au retras atât de repede, încât parcă nu-i separaseră niciodată părul blond, lung până la umeri.

Era superb.

Asta mă irita la culme. El, cu… părul lui frumos și cu ochii… și gura, și în fine.

Câh!

Mi-am mișcat iar degetele.

S-a oprit în fața mea, ținând în continuare pumnalul în mână.

— Știu că nu ești obișnuită cu patrularea, Trin, așa că nu-ți voi ține o predică.

— Serios? am întrebat. Pentru că mie asta mi se pare că faci.

Zayne auzea doar ce voia el.

— Unul dintre motivele pentru care ucidem demonii rapid este ca să nu fie văzuți de oameni.

Am privit în jur, fără să disting altceva în afară de formele întunecate ale pubelelor și umbrele sacilor de gunoi.

— N-a văzut nimeni.

— Ar fi putut vedea cineva, Trin. Suntem aproape de strada principală. Oricine ar fi putut veni aici.

— Chiar sună a predică, am spus, înghițindu-mi un mârâit.

— Trebuie să ai grijă. Mi-a pus pumnalul în palmă, cu mânerul în jos. Trebuie să avem grijă amândoi.

— Da, știu. Am băgat pumnalul în teacă, asigurându-mă că-l ascunsesem sub tivul cămășii. Eram foarte atentă.

— Erai foarte atentă în timp ce loveai Turbatul ăla

în neștire?

Am încuviințat chiar în momentul în care mi-a vibrat telefonul lângă coapsă. Când l-am scos din buzunarul blugilor, fața Jadei mi-a zâmbit de pe ecran. Stomacul mi s-a strâns și am băgat repede telefonul în buzunar. Chiar aveam un motiv bun să nu răspund, bănuind că Zayne n-ar fi fost prea bucuros dacă-l întrerupeam în mijlocul unei predici care nu era o predică.

Își înălțase capul deja când l-am privit iar.

— N-are sens să mai insist pe ceva ce se vedea cu ochiul liber…

— Deși cu siguranță asta vei face…

— N-aveai cum să vezi un om intrând pe alee. Nu cred că l-ai fi văzut nici pe Godzilla.

Am strâns din buze iritată, pe de o parte, fiindcă primul lucru era adevărat, iar al doilea, ridicol, dar mai ales pentru că asta chiar suna a predică.

— Pe lângă riscul expunerii, ucidem repede și pentru că așa e omenește, a continuat el. Așa este corect, Trin.

Un mușchi mi-a pulsat în maxilar și mi-am ferit privirea. Avea dreptate. Să ucidem repede era omenește. Ținând cont de sângele angelic care-mi curgea prin vene, să fiu umană ar fi trebuit să reprezinte a doua mea natură. La naiba, îmi stătea de fapt în fire!

Se pare că latura mea omenească, violentă și distructivă, era dominantă.

— Nu te poți agăța de motivele pentru care vânezi. Cu toate că demonul voia să se înfrupte dintr-un cățeluș, a spus el. Dacă faci asta vei fi expusă, vulnerabilă, mai predispusă la greșeli și o pradă ușoară în cazul unor atacuri. Dacă nu eram eu cel care-a venit

din spate și s-a apropiat de tine, ci un demon de Nivel Superior?

— L-aș fi simțit și l-aș fi lovit și pe el, m-am răstit. Și n-ar fi avut cine să mă dea jos de pe celălalt.

— Faci pe dura, dar dacă se apropie unul din spate și te ia pe nepregătite, o să ai de suferit.

Iritarea mea s-a transformat în furie. M-am uitat urât la el.

— Ești Protectorul meu, Zayne. Dar te porți cu mine de parc-aș fi un copil. Nu ești tata.

— Slavă Cerului! a răspuns el, tulburat.

Fierbințeala mi-a cuprins obrajii și am închis gura brusc.

— Știu că n-ai avut parte de antrenamente organizate, nu cum am avut eu și alți Gardieni, dar mai știu și că înțelegi elementele de bază necesare atunci când te confrunți cu demoni. Ai demonstrat-o.

— Thierry și Matthew m-au învățat elementele de bază. Așa făcuse și Misha, dar niciunul nu mă pregătise pentru patrulare, fiindcă nu se pusese problema să fac așa ceva. Cunoșteam însă regulile, mai ales pentru că erau de bun-simț. Mi-au vorbit despre… chestiile astea.

— Și-ai ascultat ce ți-au spus?

— Firește, am spus, ofensată.

Zayne a scos un hohot gutural.

— Mda, nu vreau să fac pe detectorul de minciuni, dar trebuie să-ți spun că nu te cred.

— OK. Nu prea le-am dat atenție, pentru că sunt ușor de distras și sufăr de plictiseală cronică. De exemplu, acum sunt plictisită de discuția asta. Așa că sufăr.

— Nu cât sufăr eu.

Cutele de pe frunte mi s-au adâncit până când am crezut că fața mea va rămâne încremenită așa.

— Oare chiar vreau să știu ce înseamnă asta?

— Probabil că nu. Venise mai aproape de mine, la nici treizeci de centimetri distanță. Am priceput.

— Ce?

Zayne m-a fixat cu privirea.

— Motivul pentru care îți trebuie ore bune ca să adormi.

Nu eram sigură că voiam să știu de unde aflase.

— Și motivul pentru care ești atât de furioasă.

Inspirând scurt, m-am îndepărtat un pas, de parcă aș fi putut mări distanța dintre mine și ce îmi spunea.

— Dar nu... am clătinat din cap, fără să vreau să intru în discuția asta cu el. Nu sunt furioasă. Mi-e foame.

— Zău? a răspuns el, sec.

Am ridicat din sprânceană.

— De ce nu m-ai crede?

— Poate fiindcă ai mâncat doi hotdogi de la o gheretă de pe stradă acum mai puțin de un ceas.

— Hotdogii nu sunt foarte sățioși. Toată lumea știe.

— Ai mâncat și cartofi prăjiți, și jumătate din falafelul meu.

— N-am mâncat jumătate! Am luat o gură! Deși luasem două... sau poate trei. Nu mai mâncasem niciodată falafel. Nu se prea găsesc pe dealurile Virginiei de Vest.

— Trin.

— Și faptul că l-am bătut pe Turbatul ăla într-un mod *inuman* și *indecent* m-a făcut să ard o groază de calorii. Tot ce-am mâncat s-a și consumat, și acum sufăr de deficit caloric. Sunt moartă de foame.

Și-a încrucișat brațele la piept.

— Nu cred că e vorba despre un deficit caloric.

L-am ignorat.

— Putem merge înapoi să-ți mai iei un falafel, am spus. S-ar putea să-mi iau și eu unul, și atunci putem să „falafelim” împreună.

Zayne m-a prins de braț și m-a oprit. Căldura mâinii lui și șocul contactului mă tulburau.

— Știi că poți discuta cu mine, nu? Despre orice și oricând. Sunt aici pentru tine. Totdeauna.

Mi s-a format un nod în gât și n-am îndrăznit să mă uit la el, pentru că sertarele începuseră din nou să se zgâlțâie.

Să vorbesc cu el?

Despre orice?

Despre cum nu-l cunoscusem, de fapt, pe Misha? Despre cum nu știusem că un bărbat pe care îl iubeam ca pe un frate nu doar că mă detestase, dar pusese la cale și uciderea mamei? Să-i spun cât de mult îl uram pe Misha pentru ce făcuse, dar tot îmi era dor de el? Despre cum îmi doream cu disperare să cred că fusese de vină legătura, sau că demonul Aym ori acest Mesager îl făcuseră pe Misha să comită asemenea fapte atroce? Credea oare Zayne că-i puteam spune despre temerea cea mai mare legată de faptul că în Misha existase dintotdeauna răul, pe care eu nu-l văzusem, pentru că eram mereu preocupată doar de persoana mea?

Sau i-aș fi putut spune cât eram de recunoscătoare că legătura îi salvase viața, dar că uram ce însemna asta pentru noi – și anume, că nu putea exista acest „noi” – și cât de vinovată mă simțeam că eram suficient de egoistă încât să-mi doresc să nu fi fost Protectorul meu? Să-i spun cât de dor îmi era de Jada și de iubitul ei, Ty, dar că-i evitam apelurile, pentru că nu voiam să vorbesc despre Misha? Sau despre cum n-

aveam nicio idee legat de ce se aștepta de la mine? Cum trebuia să găsesc și să mă lupt cu o entitate despre care nu știam cum arată sau ce motivație are, într-un oraș complet necunoscut? Să-i mărturisesc cât de teamă îmi era că vederea mea tot mai slabă se va înrăutăți, până când îmi voi pierde capacitatea de luptă, de supraviețuire și… autonomia?

Să-i spun că eram îngrozită fiindcă putea muri din cauza mea, așa cum aproape că se întâmplase în casa senatorului?

Cu pulsul alergând de parcă tocmai parcursesem doi kilometri, am clătinat din cap.

— N-am nimic de discutat.

— Ba ai foarte multe, a răspuns el. Ți-am oferit spațiu. Aveai nevoie, dar trebuie să vorbești, Trin. Crede-mă. Am pierdut oameni. Pe unii pentru totdeauna. Pe alții, pentru că așa a fost viața. Știu ce se întâmplă când nu elimini durerea și furia.

— N-am despre ce vorbi, am repetat, în șoaptă. M-am întors spre el cu stomacul strâns. Sunt bine. Tu ești bine. Am putea fi mult mai aproape de ghereta cu falafel, dar tu amâni festinul.

În ochii lui palizi, de lup, a sclipit ceva feroce, luminându-i, dar apoi mi-a eliberat brațul și… a dispărut, orice-ar fi fost.

A trecut o clipă, apoi el a zis:

— Va trebui să ne oprim întâi la mine.

Am răsuflat ușurată. Dulapul din capul meu a încetat să se mai zgâlțâie.

— De ce? Să-ți iei un alt tricou? Am luat-o pe stradă în jos. De-acum ar fi bine să avem haine de schimb la noi.

— Am nevoie de un tricou, da, însă trebuie să ne

întoarcem și pentru că duhnești și ai nevoie de-un duș.

— Uau! L-am privit când s-a apropiat de mine. Îi vedeam zâmbetul. Da' știu că te pricepi să mă faci să fiu conștientă de mine însămi!

Când am ajuns pe trotuar, m-am uitat în ambele părți înainte să pășesc, ca să nu dau peste vreun grăbit. Am clipit repede, încercând să-mi ajustez ochii la stâlpii de iluminat mai puternici, la faruri și la firmele cu neon.

Nu m-a ajutat.

— Și eu devin mult prea conștient mirosindu-te.

— Iisuse!

— Ce are El cu mirosul tău? m-a tachinat.

— Nu păreai să ai vreo problemă cu mirosul meu pe alee, am zis. Când m-ai ridicat și m-ai ținut de parcă eram într-una din chestiile alea pentru bebeluși.

— Duhoarea mi-a încețoșat judecata.

Am scos un hohot de râs și, sub lumina puternică a felinarelor, am văzut că zâmbea larg.

— Dacă asta te consolează…

— Da, mă consolează.

Am strâns din buze, hotărând că era mai bine să ignor totul. Zayne a rămas lipit de mine tot drumul spre apartamentul lui. Mergând pe partea cu clădirile, îmi era mai ușor să urmăresc oamenii, ca să nu mă izbesc de ei. Nu-i spusesem niciodată lui Zayne că preferam așa, dar se pare că intuise.

— Apropo, în ce te-ai rostogolit acolo? m-a întrebat.

— Într-o baltă de alegeri proaste.

— Hm, m-am întrebat mereu cum o fi mirosind așa ceva.

— Acum știi.

În ciuda mirosului meu groaznic, un alt hohot de

râs mi-a gâdilat gâtul când l-am privit iar. Tricoul negru pe care-l purta era într-o stare jalnică, dar pantalonii de piele rezistau schimbărilor permanente din forma umană în Gardian și înapoi, și probabil de aceea îi purta în patrulare.

N-aveam de ce să mă plâng de ei. Deloc.

Mi-am închipuit că, eu cu duhoarea mea, iar el cu aspectul neglijent, atrăgeam suficientă atenție. Eram sigură că oamenii văzuseră și lucruri mai ciudate în orașul ăsta, și cu siguranță avuseseră parte de duhori mai urâte. Mă întrebam dacă știa cineva ce era el.

— Oamenii își dau seama ce ești? am întrebat încet.

— Nu sunt sigur, dar nu m-a întrebat nimeni niciodată, când eram în formă umană, dacă sunt Gardian. De ce?

— Pentru că nu arăți ca alți oameni.

Știam că Gardienii se transformau rareori în public, din motive de intimitate și de siguranță, pentru că existau persoane precum fanaticii aceia, Fiii lui Dumnezeu, care credeau că Gardienii, în mod ironic, erau demoni și trebuiau uciși.

Și-a dat o șuviță de păr după ureche.

— Nu-mi dau seama dacă e un compliment.

— Nu e o insultă. Mi s-a părut că surprind un zâmbet înainte să se întoarcă să cerceteze strada.

— Cum adică sunt diferit de alți oameni? a întrebat. Eu zic mai degrabă că mă pierd printre ei.

Am grohăit ca un purcel.

Sexy!

— Nu te-ai putea pierde printre ei nici dacă te-ai acoperi cu un sac.

— Păi, atunci e clar că nu mi-ar ieși, ai dreptate, a răspuns el, și i-am simțit ironia din glas. Să mă plimb

cu sacul pe mine ar bate la ochi.

Imaginea lui Zayne acoperit doar cu un sac a prins de îndată contur în mintea mea și am simțit că îmi iau foc obrajii. Mi-era ciudă pe mine că mersesem cu gândul atât de departe.

— Nici tu nu ești ca toată lumea, mi-a spus.

— Pentru că miros ca un fund nespălat?

Zayne a izbucnit în hohote de râs guturale, care m-au pătruns până în vintre.

— Nu, a zis el, oprindu-se într-o intersecție aglomerată. Pentru că ești frumoasă, Trin. Ai *ceva*. O scânteie din interior. O lumină. Imposibil să n-o vadă cineva.

9

Îl așteptam pe Zayne așezată în poziția lotus pe mijlocul saltelelor și, în loc să-mi fac încălzirea, visam cu ochii deschiși la o viață diferită, în care era în regulă ca el să-mi spună că sunt frumoasă. Cu siguranță scânteia luminoasă pe care pretindea c-o poate vedea oricine era, probabil, *harul*, și nu vreo sumă uluitoare a calităților mele fizice.

— Am o idee, m-a anunțat el, ieșind din dormitor.

M-am uitat la mâna lui. Ținea o bandă neagră în ea. Am ridicat din sprâncene.

— E cazul să mă îngrijorez?

— Doar o idee. A rânjit, ridicând materialul.

Când mi-am dat seama că aceea era o cravată, am vrut să cer detalii, dar s-a auzit interfonul.

— Aștepți pe cineva?

— Nu. Zayne s-a grăbit spre ușă. Da?

— Sunt eu, noul tău cel mai bun prieten pentru totdeauna.

O voce familiară a răzbătut din difuzor.

— Ce mama naibii? a mormăit Zayne.

— E cine cred eu? M-am ridicat în genunchi.

— Dacă te gândești la Roth, a răspuns cu un oftat, atunci ai dreptate.

— Mă ignori? Vocea lui Roth s-a auzit prin difuzor. Dacă da, o să mă bosumflu rău.

Pe chip mi-a apărut un rictus. M-am gândit la cuvintele de rămas-bun ale lui Roth din ziua în care îmi făcuse o demonstrație a talentului său demonic de a transforma o afirmație normală în vorbele unui ucigaș în serie.

O clipă mai târziu, am simțit în corp avertismentul apropierii lui Roth, apoi ușile liftului s-au deschis.

— Salut, l-am auzit spunând pe Roth. Nu prea îl vedeam de unde mă aflam.

— Două zile la rând? a spus Zayne. Cărui fapt îi datorăm onoarea?

Roth a chicotit.

— Mă plictisesc.

— Și ai decis să-mi faci o vizită?

— Eram prin zonă, așa că da. Prințul Moștenitor al Iadului a străbătut livingul lui Zayne de parcă asta ar fi făcut în fiecare zi. Când s-a apropiat de mine, am văzut că bea ceva dintr-un pahar de polistiren alb. Pe băutură erau litere roșii, dar n-am văzut ce cuvinte formau. Când a dat cu ochii de mine, Roth a zâmbit larg. Salut, Chip de Înger. Pari să te rogi. Sper că te întrerup.

Chip de Înger?

— Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar nu mă rugam.

— Ne pregăteam de antrenament. Zayne l-a urmat pe demon, cu o expresie de exasperare amestecată cu

amuzament. Suntem ocupați.

— Nu vă lăsați întrerupți de mine. Roth mi-a făcut cu ochiul, a ridicat mâna liberă și a răsucit-o. De lângă canapea, scaunul supradimensionat pe care Zayne nu-l folosea niciodată s-a rotit prin aer și s-a întors cu fața spre saltele.

Îl cam invidiam pentru abilitatea asta mișto pe care o avea.

Roth s-a trântit pe scaun, încrucișându-și picioarele îmbrăcate în denim. A mai luat apoi o înghițitură din pahar.

Zayne s-a uitat la el de parcă nu știa ce să spună. Îmi închipui că aveam și eu aceeași expresie.

— Unde e Layla? l-a întrebat, în cele din urmă.

— La ziua fetelor, cu Stacey, fiind sâmbătă, a răspuns el, și să fiu a naibii dacă-mi dădusem seama că era weekend. Ies în oraș să mănânce de prânz și apoi merg la cumpărături, sau așa ceva. Ca fetele.

Un nod de gelozie mi-a strâns pieptul. „Ca fetele.” Păi, noi petreceam timp împreună. Mâncam din aceleași deserturi și aperitive. Vorbeam despre lucruri tâmpite și ne povesteam cele mai negre momente. Ne încredințam astfel că nu eram niciodată singure cu adevărat. Asta făceau fetele.

Mi-era dor de Jada.

— Știi, Layla și Stacey s-ar bucura să li te alături, a continuat Roth, de parcă mi-ar fi putut citi gândurile. Asta dacă Bolovanul te-ar scăpa din ochi câteva ore.

Mda, păi, cu siguranță ce însemna pentru mine distracție nu presupunea ieșitul în oraș cu una, darămite cu două dintre fetele cu care-și făcuse de cap Zayne.

— Trinity vine și pleacă după bunul plac, a spus

Zayne sec. Bănuiesc că nici Cayman nu-i prin zonă.

— Nu. Muncește. După cum știi, schimbă bucăți din sufletele oamenilor contra unor lucruri frivole. Roth a ridicat din sprâncene spre mine. Sper că nu ți-am rănit simțurile angelice.

Am ridicat din umăr.

— Doar nu-i convinge el pe oameni să facă asta. Fiecare cum își așterne, așa doarme.

Roth a închinat paharul în direcția mea.

— N-a fost tocmai angelică afirmația ta. Ar fi normal să-ți pese. Să te simți *jignită*.

— Eu mă simt, a mormăit Zayne. De vizita ta neașteptată.

— De minciunile pe care ni le spunem. Roth s-a uitat când la unul, când la altul. Ce noroc am! Pot să văd o Legitim-Născută și un Gardian luptându-se, sau, mă rog, prefăcându-se, dacă voi chiar aveți de gând să faceți și altceva decât să vă uitați la mine de parcă aș fi o binecuvântare.

Mi-am mușcat buza ca să nu râd, pentru că n-aș fi făcut, probabil, decât să-i dau demonului apă la moară și să-l enervez pe Zayne.

Sinceră să fiu, îmi părea bine să-l văd pe Roth. Poate că Zayne și Roth rămăseseră blocați într-o rivalitate ciudată și existau între ei disensiuni de nedepășit, însă tot prieteni îi vedeam, mai ales că, de când eram aici, cu excepția zilei de ieri, nimeni nu-l mai vizitase pe Zayne. Nici măcar membrii clanului. Oricine are nevoie de prieteni, chiar dacă e Prințul Moștenitor al Iadului.

Sărind în picioare, m-am întors spre Zayne.

— Eu n-am nimic împotrivă dacă se uită.

Zayne a dat să spună că el avea, însă a clătinat din cap și a pășit pe saltea.

— Deci care-i faza cu cravata? am întrebat, iar Zayne s-a uitat la ea de parcă ar fi uitat că avea ceva în mână.

— Ei, uite-o întrebare care-mi stătea pe limbă s-o pun! a comentat Roth. Sado-maso, Bolovane? Sunt șo-caaat.

Obrajii mi s-au aprins când Zayne i-a aruncat lui Roth o privire ucigătoare, întorcându-se apoi spre mine.

— Ții minte când ai zis că nu vrei să te bazezi pe vedere într-o luptă?

— De ce ți-ai dori așa ceva? a întrebat Roth.

— Vederea Legitim-Născuților nu este la fel cu a unui Gardian sau a unui demon pe timp de noapte, a explicat Zayne. Și având în vedere că patrulăm mai ales noaptea, îți dai tu seama de motive.

Nu știam dacă Roth îl crezuse sau nu, dar am urmat firul fără să dezvălui mai multe. Am încuviințat în tăcere.

— M-am gândit că ar fi cel mai bine să ne antrenăm fără să-ți folosești vederea. Așa se explică și cravata. Zayne a fluturat-o prin fața mea. Scuze dacă te-am dezamăgit, Roth.

— Antrenamente legată la ochi. Nu-i nici pe departe scena sexy la care mă gândeam, dar tot mă distrează teribil, a comentat galeria formată dintr-o singură persoană.

— E o idee bună. Eram entuziasmată. Să-i dăm drumul.

— Cred c-o să fie amuzant, a declarat Roth.

— Ai putea să nu vorbești? s-a răstit Zayne, îndreptându-se spre mine.

— Nu cred că pot să promit.

Mi-am țuguiat buzele și m-am întins după cravată,

dar Zayne a făcut un pas în spatele meu.

— Mă ocup eu, mi-a zis. Spune-mi când ești gata.

Cu alte cuvinte, să-l anunț când eram pregătită să fac pe oarba. Mă întrebam dacă-și amintea cum intrasem în panică în noaptea în care fusese atacată comunitatea și el își strânsese aripile în jurul meu, blocând toate sursele de lumină.

Speram să nu intru din nou în panică, cum făcusem atunci, mai ales că aveam parte și de public acum.

Inspirând scurt, mi-am scuturat brațele.

— Gata.

O clipă mai târziu, am simțit căldura lui Zayne în spatele meu. Am rămas nemișcată, urmărind cravata cu privirea. S-a apropiat de fața mea, deja blocând mai toată lumina, iar inima a început să-mi bată cu putere.

Nu-mi plăcea.

Nu-mi plăcea deloc.

Mi-a fost greu să nu pun punct poveștii când cravata mi-a atins fața și n-am mai văzut nimic. Cu o voință de fier, i-am permis lui Zayne s-o lege.

Materialul, surprinzător de moale, nu era complet opac. Vedeam forme vagi în fața mea și, cu cât mă uitam mai mult, cu atât mai limpede deslușeam un mic punct de lumină.

Așa avea să fie după ce boala se va fi instalat definitiv? Doar forme și o gămălie luminoasă?

Panica mi-a explodat în stomac și am apucat de cravată, pentru că-mi venea s-o smulg de pe față și să ard materialul.

„Tu ai vrut-o."

Doar repetându-mi aceste vorbe în minte am reușit să nu mi-o smulg. Mă descurcam. N-aveam încotro.

Trebuia doar ca inima mea să înceteze să mai bată de parcă urma să-mi iasă din piept, și senzația de sufocare din gât să mă părăsească.

Mâinile lui Zayne mi s-au așezat pe umeri și m-au făcut să tresar.

— Ești bine? Avea vocea blândă și nu-mi dădeam seama dacă Roth îl auzea. Putem încerca în altă zi.

„Altă zi”, adică „niciodată”, mi se părea o idee grozavă, dar „altă zi” însemna că mă apropiam cu încă o zi de a o lua de la capăt. Într-un final, se epuizau zilele.

Am mai respirat o dată și m-am concentrat, inspirând și expirând…

„Dumnezeule!”

Mi-am dat seama imediat de ce voia Zayne să port legătura. Decupase două găuri minuscule în cravată și le aliniase perfect cu pupilele mele, iar eu fusesem prea speriată să remarc. Nu vedeam grozav, constrânsă de boală cum eram, dar dacă mă concentram, tot întrezăream lumină, așa cum avea să fie când *retinanosis pigmentosa* va atinge apogeul. Zayne își făcuse temele, probabil, ceea ce însemna enorm pentru mine.

Emoția mi-a încleștat gâtul, însă găurelele acelea aproape nesemnificative mă ajutau să respir mai ușor.

— Sunt bine.

Zayne m-a strâns de umeri.

— Să-mi spui dacă se schimbă ceva.

Am încuviințat.

— Să știți că m-am răzgândit, a spus Roth, de pe margine. Scena e chiar sexy.

Zayne a oftat în spatele meu.

— Mă întreb ce părere ar avea Layla dacă te-ar auzi.

Roth a pufnit.

— Probabil c-ar vrea să încerce.

— Mersi pentru sinceritate, am mormăit eu.

— Cu multă plăcere, a răspuns Roth. Chip de Înger e mult mai politicoasă decât tine, Bolovane.

— Dacă-mi mai spui așa o singură dată, îți arăt exact cât de politicoasă sunt, l-am avertizat.

— Aș fi mai speriat dacă n-ai fi legată la ochi.

Zayne a chicotit.

— Sunt în fața ta.

Înainte să-i pot spune că-l vedeam, chiar și vag, Roth a vorbit. Iar.

— Dacă-i spui unde ești, mai are rost să faceți toate astea?

— Taci! am zis la unison eu și Zayne.

Din direcția în care percepeam că se afla Roth s-a auzit un hohot de râs.

— Voi doi vă asemănați în multe!

Demonstrându-i că avea dreptate, l-am ignorat și am trecut amândoi la treabă.

— Fără vedere, trebuie să te bazezi pe alte simțuri. Sunt la fel de importante în lupta corp la corp.

Nu eram foarte sigură, dar am încuviințat.

— Auz, miros, atingere, a punctat Zayne. Toate astea vor trăda următoarea mișcare a adversarului tău.

— Mai ales dacă miroase urât, a spus Roth. Sau dacă e zgomotos și împiedicat.

Am rânjit.

— Va trebui să te concentrezi, a continuat Zayne. *Serios*.

Colțurile buzelor mi s-au lăsat în jos.

— Bine.

— Nu-ți permiți să fii distras. Tot ce se află în această încăpere, în special a cincea roată la căruță,

care a apărut neinvitat, trebuie să dispară.

— Hei! s-a burzuluit Roth. Mă jignești.

— Citește-mi pe față „mi se rupe”, i-a răspuns Zayne.

Mi-am pus mâinile în șolduri.

— Cred că știu cum să mă concentrez, Zayne.

— Iar eu cred că-mi petrec suficient timp cu tine să știu că ai nivelul de concentrare al unui cățeluș la prima plimbare cu mașina.

Roth a râs.

Am deschis gura și am închis-o. Nu puteam să-l contrazic.

— Mă simt atacată de vorbele tale.

Dinspre Zayne s-a auzit un chicotit.

— După ce te concentrezi, vei remarca lucruri pe care nu le remarcai înainte. Da? Îmi spui când ajungi acolo.

— Gata, am zis, după câteva secunde.

— Ești sigură? Zayne părea neîncrezător.

— Da. Am luat poziția de luptă, pregătindu-mă de…

Mâna lui Zayne mi-a lovit antebrațul. Am tresărit. M-am întins să ripostez, dar abia dacă i-am atins pieptul, ceea ce însemna că se mișcase. Am încercat iar, am luat amândoi distanță, apoi m-a atacat din nou. S-a mișcat iar și iar, în timp ce eu… am stat pe loc, fără a reuși altceva decât să parez în gol. Cel mai rău era că își lansa loviturile cu o încetineală extremă.

— Nu te văd, am spus, lăsând brațele pe lângă corp. Deloc.

— Asta e și ideea, mi-a amintit.

— Da, numai că… N-am continuat, mulțumindu-mă să scutur din cap în timp ce-mi strângeam și-mi

desfăceam pumnii.

— Doar nu renunți deja. Zayne a rămas aproape de data asta, fără să dea înapoi.

— Nu.

— Așa sună, a decretat Roth.

— Ba nu. Mi-am întors capul în direcția lui.

Am simțit niște degete cuprinzându-mi bărbia, în așa fel încât să stau cu fața spre Zayne.

— *Ba da*, renunți.

Am vrut să mă cert cu el, dar era inutil, deoarece știam că simțea totul.

— E vorba doar că... nu cred că sunt în stare.

— Poți, a zis el, și cred că a făcut un pas în spate. Și o vei face.

Am întins brațele, dar am dat doar de aer. Aveam dreptate.

— Știai că nu e acolo, așa-i? a zis Roth.

Am dat să apuc cu mâinile, fără să am ce, și am încuviințat.

— Cum? a insistat demonul.

— Nu i-am... nu i-am simțit căldura, am recunoscut, retrăgându-mi mâna și sperând că nu suna așa de ciudat cum mi se părea.

— Așa sunt și demonii, a zis Roth. Emanăm multă căldură. Dacă o simți, atunci știi că e unul prin preajmă. Mult prea aproape. Ce-ai zice...

Căldura mi-a dansat pe piele. Am ridicat mâna, înainte ca Roth să-și termine fraza. Degetele mele au atins ceva dur și cald. Era pieptul lui Zayne.

— Îl simt că se apropie.

— Bine. De data asta vorbise Zayne, și i-am simțit vibrația cuvintelor prin palmă.

Fără să mă avertizeze, Zayne m-a apucat de braț și m-a răsucit.

— Treci înapoi în poziție.

Am făcut întocmai, îndepărtându-mi picioarele și înfigându-mi călcâiele în saltele. Am ridicat mâinile.

— E aproape? a întrebat Roth.

Am testat temperatura aerului din jurul meu.

— Nu.

— Corect, a confirmat Zayne. Concentrează-te.

Am inspirat adânc, apoi am expirat lent, concentrându-mă pe spațiul din jurul meu. Nu căutam doar temperatura, ci orice mișcare. Nu simțeam nimic. Apoi, o ușoară schimbare în jurul meu, aer cald agitându-se, și, de data asta, n-am rămas pe loc.

Dar nici n-am lovit nimic.

— La naiba!

— Era cât pe ce să mă nimerești, a zis Zayne, și am simțit că mă furnică urechea stângă. M-am răsucit, lovind, însă el era deja în spatele meu și îmi respira în ceafă. Cât pe ce.

Răsucindu-mă, am lovit cu cotul, dar, cu un vâjâit, l-am simțit mișcându-se în… în dreapta. M-am rotit iar, și am găsit un spațiu gol. Doamne, deja mă lua cu amețeală! Am lovit cu mâna, iar palma mea l-a atins.

— Ha! am strigat, pentru că-l atinsesem – slab, dar reușisem.

— Cât pe ce, a repetat Zayne.

Urmându-i sunetul vocii, am făcut un pas în față, fără să dau de nimic. Frustrarea mi-a crescut și am tresărit când am simțit aerul mișcându-se, apoi am aterizat pe călcâie, nesigură.

— Drăguț! a murmurat Roth. Ar fi fost o lovitură bună la picioare.

Am zâmbit.

— Nu deveni arogantă, m-a avertizat Zayne.

În clipa următoare, mi-a dovedit de ce nu trebuia s-o fac. L-am ratat cu un kilometru la următoarea lovitură. Nici celelalte două n-au mers mai bine.

— Cât pe ce.

Zayne dansa în jurul meu, în timp ce eu mă jucam de-a baba oarba cu Gardianul.

Un joc la care nu mă pricepeam deloc.

Și începeam să detest cuvintele „cât pe ce”.

— Îți pierzi concentrarea, mi-a zis. Respiră și concentrează-te, Trin.

— Mă *concentrez*. Am lovit cu piciorul, și de data asta n-am ajuns nici pe departe unde trebuia. Furia mi-a transformat sângele în acid când m-am mișcat, ca să-l caut pe Zayne prin ochiurile de lumină.

— Trin. În vocea lui Zayne se simțea un avertisment, iar eu știam ce îmi comunica.

Aerul s-a mișcat din nou în jurul meu. Am lovit cu brațul. Am exagerat puțin, dar era prea târziu. Mi-am pierdut echilibrul. Cred că Zayne a observat, fiindcă i-am simțit mâinile pe umeri. Niciunul dintre noi nu și-a putut recăpăta echilibrul; eu am căzut prima și l-am tras după mine. Am aterizat pe spate, cu un icnet, și Zayne, deasupra mea.

Pentru că acum știam precis unde era, am dat să-l lovesc, dar m-a prins de încheieturi și mi le-a țintuit deasupra capului, înainte să-l pot atinge.

— Ți-ai pierdut concentrarea, a spus Zayne.

Furia m-a străbătut când mi-am ridicat șoldurile, reușind să-mi eliberez un picior.

— Nu-i adevărat!

— Ba da, a zis el, cu blândețe. S-a apăsat în jos și, când a inspirat, pieptul i s-a lipit de al meu. În bezna legăturii, tot ce simțeam era respirația lui caldă pe

buzele mele. Nu m-am mai împotrivit. Nu îndrăzneam să mă mișc. Nicio fracțiune de centimetru. Ți-ai pierdut concentrarea.

Mâinile mi se deschideau și închideau pe saltea.

— De unde știi?

— Pentru că ți-am simțit frustrarea. Avea glasul coborât, încă incredibil de blând, ținând cont că mă imobiliza la pământ. Și asta ți-a pus capac.

Am strâns din buze ca să nu mai neg.

Și-a slăbit strânsoarea. Mâna i-a alunecat pe brațul meu și peste umăr. Mi-a atins obrazul.

— Te descurcai foarte bine.

— Nu-i adevărat. Sudoarea îmi umezea fruntea. Abia dac-am reușit să ajung la tine.

— Dar ai ajuns. S-a mișcat puțin, iar degetul lui mare mi-a atins buza de jos. E prima dată când încerci. N-ai cum să fii perfectă dintr-odată. Pieptul i s-a lipit iar de al meu, trimițându-mi furnicături calde în josul spinării. Trebuie să treacă un timp.

— Nu știu dac-o să fiu în stare, am recunoscut în șoaptă.

— Știu c-o să fii, a insistat el, tăindu-mi respirația. N-am nici cea mai mică îndoială.

Mi-aș fi dorit să-l văd. Să-i văd ochii. Fața. Să văd cum mă privește, pentru că dacă îmi dădeam seama că are încredere în mine, poate c-aș fi simțit același lucru și eu.

Degetul lui mare s-a mișcat iar, de data asta mângâindu-mi buza de jos. Am rămas fără aer.

— OK?

Nu știam la ce se referă, dar am încuviințat, și apoi niciunul dintre noi nu s-a mai mișcat. Am respirat doar. Brațele mele erau încă întinse deasupra capului. Le puteam mișca, dar n-am făcut-o, și știam că gura îi era

încă aproape de a mea, pentru că respirația lui îmi gâdila buzele. Aș fi dat aproape orice să aflu la ce se gândea. Dacă simțea aceeași așteptare, dacă tânjea cu ardoare după ce ar fi putut să fie.

Poate că, într-adevăr, celelalte simțuri se intensificau când nu vedeam, pentru că aș fi jurat că nu mai simțisem acea tensiune în aer.

— Am o întrebare. Vocea lui Roth a spart tăcerea, și, Sfinte Sisoe, chiar uitasem că era prezent. Uitase și Zayne, după cum i s-au încordat mușchii în jurul meu. Când Roth a vorbit iar, amuzamentul îi picura din fiecare vorbă. Întreb pentru un prieten. Ce fel de pregătire faceți voi acum?

10

Antrenamentul cu ochii legați s-a terminat foarte repede. Zayne s-a ridicat de pe mine și m-a ajutat să mă salt în picioare. Mi-a dezlegat cravata, și mi-am dorit să nu o fi făcut, ca să nu fiu nevoită să văd mutra rânjită a lui Roth.

N-am întrerupt, însă, antrenamentul. Am început lupta fără legătura la ochi, și, din plictiseală probabil, demonul a trecut la acțiune. A fost de folos, în mare parte. Apoi l-a sunat Layla și a dispărut brusc.

Pur și simplu s-a evaporat.

Altă abilitate pentru care îl invidiam.

Patrula din seara aceea n-a dat la iveală nimic interesant, și mă întrebam cât aveam să mai rătăcim prin zonă fără să găsim vreun indiciu care să ne ducă la Mesager.

În dimineața următoare, tocmai îmi prinsesem părul în coadă și voiam să mă alătur lui Zayne pe saltele, pentru o altă sesiune de antrenament cu ochii

legați, când mi-a sunat telefonul de pe noptieră. Am văzut numele lui Thierry și era cât pe ce să las să intre căsuța vocală. Dar nu-l puteam ignora.

Cu stomacul făcut ghem, am răspuns printr-un salut care suna de parcă aș fi primit un pumn.

— Trinity? Vocea adâncă a lui Thierry mi s-a înfipt în inimă. Ești bine?

— Da. Sigur. Mi-am dres glasul. Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? a repetat el, încet. Cred că multe.

Închizând ochii, m-am trântit pe pat. Știam la ce se referă. La Misha. La apelurile Jadei. La starea mea mintală și emoțională.

— Da, se întâmplă multe.

Oftatul lui adânc mi-era atât de familiar, că mi-a provocat un junghi în piept. Îmi era dor de el, de Matthew, de Jada și de Ty, și de… M-am întrerupt, ca să-l ascult vorbind.

— Știu că ești ocupată, dar trebuie să discut cu tine. S-a schimbat ceva cu privire la viitorul tău.

Am deschis ochii.

— Mi-e cam teamă să întreb ce anume.

— E un lucru bun.

— Serios?

— Serios, a confirmat el, râzând încet. Așa cum știi, să fii Gardian este o treabă profitabilă pentru cei care-și încheie stagiul de pregătire și își dedică viețile luptei împotriva celor care fac rău, a zis Thierry. Știam asta. Se plătea bine de tot. De unde aveau bani Gardienii, habar n-aveam, dar îmi plăcea să mi-i imaginez pe unii din grupul Alfa făcând drumuri să lase grămezi ici și colo. Până să fii chemată de tatăl tău, am avut noi grijă de tine și de mama ta, oferindu-vă stabilitatea financiară necesară.

Începeam să mă simt îndepărtată, dar el spusese că erau vești bune. Mi-am ținut gura.

— Nu mai este necesar, a continuat. Îți voi trimite o captură de ecran a contului bancar deschis pe numele tău, cu informațiile necesare pentru a-l putea accesa în câteva zile, după transfer…

— Stai așa. Ce?

— Ești plătită pentru serviciile tale, mi-a explicat el, și felul în care a spus-o m-a făcut să simt că aveam nevoie de un duș. Și cred că vei fi încântată de ce-o să vezi.

— Nu pricep. N-am avut bani niciodată. Nici cont. E o minune că știu să folosesc un card, am răspuns. Cum de m-am ales cu bani acum?

— Tatăl tău vrea să se asigure că ai tot ce-ți trebuie și că nu vei fi distrasă de… în cuvintele lui, „concepte umane frivole precum banii”.

Păreau să fie cuvintele tatei.

— L-ai văzut?

— Din păcate.

Un chicotit nelalocul lui mi s-a oprit în gât.

— Când? Eu nu l-am mai văzut de la…

— Da, știu. Îi dispăruse umorul din voce. A fost aici azi-dimineață, în toată splendoarea lui. Voia să se asigure că mă ocup de fonduri și că, între timp, am grijă de tine. A spus să verifici ce-ți este mai drag, și da, a fost pe cât de vag poate fi un înger.

Să verific ce-mi era mai drag? Imediat, privirea mi-a zburat spre cartea tocită a lui Johanna Lindsey, favorita mamei. Arăta… mai groasă?

— Mai ești acolo?

— Da. Mi-am dres glasul. Scuze. Vestea m-a luat prin surprindere.

— Pe mine și pe Matthew la fel. Nu ne așteptam ca

tatăl tău să se gândească la lucruri precum nevoia de a avea bani ca să-ți cumperi mâncare. Aproape că mi-l imaginam ridicând din sprâncene. De fapt, plănuiam să-ți trimitem noi bani, dar nu va mai fi necesar.

— Mersi, am murmurat, neștiind ce să răspund. În comunitate, nu îmi făcusem niciodată griji pentru bani. Fusesem privilegiată în multe feluri, și îmi dădeam acum seama de asta, privind cartea. M-am simțit oarecum stânjenită.

— Trinity, a început Thierry, iar eu m-am încordat, pentru că am recunoscut tonul. Nu te întreb ce faci. Cunosc răspunsul, dar… să știi că-mi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu Misha era…

— E-n regulă. Am înghițit în sec. Ați făcut cu toții cum ați crezut de cuviință, iar eu am făcut ce-a trebuit. Totul va fi bine.

Thierry tăcea.

Mi-am masat tâmpla cu degetele.

— Ce face Jada?

— E supărată și derutată. Îi lipsești.

— Și mie îmi lipsește, am șoptit. Mi-e dor de voi toți.

— Știu. Și ea știe, a răspuns. Și își dă seama că ai nevoie de timp să procesezi totul. Numai nu uita că e aici. Că suntem cu toții aici și ne este dor de tine.

— Da, cred.

Thierry nu m-a mai ținut la telefon. După ce-am închis, parcă mă durea sufletul, și totuși mă bucuram că-i auzisem vocea.

Mi-am dat seama că nu mai eram singură. Am pus telefonul jos și am ridicat privirea.

Zayne era în ușă.

— E totul OK?

Am încuviințat, zâmbind.

— Era Thierry. M-a sunat să-mi spună că… tata s-a asigurat că am bani.

— Vești bune, deci.

Cu alte cuvinte, probabil că se întreba de ce percepea tristețe prin legătură, însă nu voiam să-i ofer nicio informație. M-am aplecat și am ridicat cartea. Ceva era diferit la ea, și, când am întors-o, am văzut că între unele pagini erau spații.

— Cred că… a fost tata pe-aici, am spus, privindu-l.

— Serios? Zayne s-a sprijinit de cadrul ușii. Când?

— Poate că seara trecută? Nu dădusem atenție cărții, atunci. Am scuturat-o puțin și n-am fost deloc surprinsă când am văzut hârtiile verzi fluturând peste pilotă – un șuvoi de bani infinit.

Zayne a scos un zgomot gâtuit.

— Sfinte…

— Sunt bancnote de o sută, am spus, cu ochii mari, privind mulțimea de hârtii. Probabil că fuseseră îndesate câte una între două pagini. Am ridicat privirea, zâmbind. Cred că plătesc eu cina în seara asta.

Am făcut cinste cu cina, deși a fost cam jenant, pentru că a vrut Subway și a trebuit să schimb o bancnotă de o sută pentru două sendvișuri.

La scurtă vreme după ce am încheiat conversația cu Thierry, captura de ecran promisă a ajuns la mine, sub formă de mesaj text, cu toate informațiile necesare. Nu mai văzusem niciodată atât de multe zerouri după o cifră, și nu aveam idee cât credea tata că ar costa mâncarea și locuința, însă exagerase cu niște sute de mii.

— Sunt atât de plictisită, m-am plâns, după ore bune de rătăcit pe străzi.

— Mulți oameni ar spune că e un lucru bun, a răspuns Zayne.

L-am privit și, în lumina slabă, am reușit să-i disting suficient de multe trăsături din profil, în timp ce studia din privire parcul din centrul orașului. Avea părul prins în coadă, ca de obicei. Era în formă umană, și îmi imaginam că oamenii care ne vedeau credeau că suntem un cuplu tânăr sau doi prieteni ieșiți seara la plimbare.

Mă îndoiam că, fiind amândoi îmbrăcați în negru din cap până-n picioare, ca niște hoți, ieșeam în evidență. Deși, cel puțin pentru mine, pantalonii de piele neagră pe care-i purta Zayne erau remarcabili.

Timp de vreo oră, am căutat prin zona în care văzuserăm demonii de Nivel Superior cu o seară în urmă. Dar nu erau decât Diavoli aproape inofensivi.

— Dacă am fi aici să păzim străzile de oameni și demoni, aș spune că plictiseala e un lucru bun. Dar noi căutăm Mesagerul, așa că o noapte anostă mi se pare de rău augur. N-am făcut niciun progres de ieri până azi.

Zayne s-a oprit sub un stâlp de iluminat, chiar la intrarea în parc.

— Știi ce cred eu?

— Nu, dar pariez că-mi spui. Am sărit pe zidul de calcar, înalt de vreun metru, care flanca intrarea, dar de îndată ce am lovit marginea cu gheata, mi-am dat seama că judecasem greșit înălțimea și era cât pe ce să cad, dacă Zayne nu m-ar fi prins de șolduri.

— N-am idee cum de sari de pe un acoperiș pe altul sau să urci o scară de incendiu, dar ești în stare să-ți spargi capul căzând de pe un zid de niciun metru.

— Abilități, am mormăit, întorcându-mă spre el. Era prima dată când îl priveam de sus. Mersi.

— Nicio problemă. Te-am prins. Mă ținea în continuare de șolduri, ușor, chiar deasupra pumnalelor ascunse sub tricou. Ești OK?

Am încuviințat.

— Așa cred.

— Vreau să fii sigură. Vorbea cu blândețe și parcă mă tachina din priviri. N-aș fi un Protector prea grozav dacă ți-ai rupe o mână în primele săptămâni de când am preluat jobul.

— Da, ar fi cam aiurea, dar cred că uiți un aspect important.

— Cum ar fi? Apăsarea mâinilor lui pe șoldurile mele a devenit mai… puternică.

— E nevoie de mai mult decât o cădere de la un metru înălțime, ca să-mi sparg capul.

— Nu știu, a răspuns, când un grup de tineri zgomotoși a traversat strada, îndepărtându-se de noi și vorbind tare. S-au văzut și lucruri mai stranii.

— Nu atât de stranii.

A înclinat capul.

— Când eram tânăr și învățam să zbor, am calculat greșit o aterizare și am căzut. Mi-am rupt brațul. Zidul avea cu puțin peste un metru.

Se întâmpla rar ca un Gardian să-și rupă oasele după un incident căruia i-ar fi supraviețuit cel mai mulți oameni.

— Câți ani aveai?

— Șase.

Am râs.

— Eu n-am șase ani. Sunt convinsă că n-o să-mi rup nimic, dacă se întâmplă să cad.

— Deci, dacă-ți dau drumul, ești sigură că nu te dai de-a berbeleacul? a întrebat, și mi-am dat seama că începuse să-și miște degetele mari. I le simțeam

alunecând lent în sus și în jos peste oasele șoldurilor mele, și nici măcar nu știam sigur dacă o făcea în mod conștient.

Eu, însă, eram conștientă.

De fapt eram complet fascinată și pulsul îmi crescuse. M-a cuprins o fierbințeală prin tot corpul și am simțit că amețesc. N-avea nicio legătură cu echilibrul, ci numai cu felul în care mă atingea.

— Facem un târg?

— Depinde. Nu mi-am dat seama de gest decât atunci când mâinile mi s-au oprit peste ale lui, nu ca să le dea la o parte, ci ca să le țină acolo.

Zayne s-a apropiat, atât cât putea, eu fiind cocoțată în continuare pe zid. Nu ni se atingeau corpurile, dar toată partea din față a corpului meu s-a încălzit de parcă ni s-ar fi atins.

— Dacă o să cazi în picioare – pe ambele, a precizat, umplu frigiderul cu tot sucul acidulat pe care îl poți bea.

— Serios?

— Da, serios, a repetat el, cu o voce profundă.

— Inclusiv cola?

— Ba mai adaug și câteva lăzi de bere cu ghimbir.

— Mmm, bere cu ghimbir! Cei cărora nu le place sunt niște monștri. E un târg excelent. Mi-am coborât capul la câțiva centimetri de al lui. În lumina blândă, untoasă a stâlpului, i-am întâlnit privirea, și chiar dacă nu exprima nimic, m-a topit. Dar pot ateriza și singură pe ambele picioare, fără ajutorul tău. Așa că refuz propunerea ta.

Zayne a chicotit.

— Atunci va trebui să mă gândesc la un târg mai bun.

— Da, așa este.

Și-a prins buza de jos între dinți și m-a strâns mai tare de șolduri. Ambele acțiuni au provocat o senzație profundă înăuntrul meu, ca o contracție. I-am simțit tensiunea din tendoanele mâinii, forța brațelor și încordarea bicepșilor. Voia să mă ridice. Poate să mă așeze în picioare. Poate să mă lipească de el.

Știam că n-ar fi trebuit să-i permit, pentru că acel sertar cu eticheta ZAYNE era încă ușor întredeschis, dar n-am pășit în spate, să iau distanță. Ochii lui palizi, de lup, i-au întâlnit pe ai mei, iar privirile ni s-au conectat. *Noi* ne-am conectat. Nu s-a mișcat, și nici eu. N-am schimbat o vorbă.

S-a auzit un claxon. Zayne și-a retras mâinile ca ars. Am încremenit, nesigură dacă să blestem acel claxon sau să fiu recunoscătoare pentru întrerupere. Apoi m-am întors într-o parte și am icnit mirosul de gaze de eșapament și cel dulceag, de flori, de la o magnolie din apropiere. Mi-am stăpânit hormonii și m-am agățat cu disperare de bunul-simț.

Zayne s-a îndepărtat câțiva pași, cu pumnii strânși. A rămas aproape de zid, probabil în caz că hotăram să mă arunc – gând care mi se părea minunat, pe moment. Deși avusesem dreptate mai devreme. O cădere de la înălțimea aceea mi-ar fi rănit doar stima de sine.

S-a lăsat tăcerea, iar eu am încercat să-mi dau seama, prin legătura noastră, ce simțea, însă n-am putut depăși starea în care mă aflam.

Privind cerul întunecat, am răsuflat prelung și lent. Era timpul să-mi revin. Trebuia să merg mai departe, doar îmi plăcea să cred că mă pricepeam la așa ceva.

— Deci… ai dat să zici ceva.

A privit peste umăr cum puneam încet un picior în fața celuilalt, ca și când înaintam pe o bârnă de

gimnastică.

— Mă întrebam cum se face că Mesagerul umblă de atâta vreme pe străzi și vânează Gardieni și demoni, fără ca nimeni să-l fi văzut, din câte știm. Și poate că nici noi nu-l vom găsi, oricâte nopți ne-am petrece pe-aici, căutându-l.

M-am oprit cu un picior în aer.

— De ce nu crezi că-l vom găsi?

— Pentru că va apărea doar când va dori el.

Chiar înainte de miezul nopții, am simțit furnicături fierbinți între omoplați.

Părăsiserăm parcul și rătăceam prin zona Capitol Hill, căreia Zayne îi spunea Eastern Market, un soi de Mecca a restaurantelor care emanau mirosuri delicioase și îmi făceau stomacul să chiorăie. Mi-am propus să rețin ca data viitoare să începem patrularea de aici, ca să pot gusta câte puțin de peste tot.

M-am oprit și am privit în urmă.

— Simt un demon.

Zayne s-a oprit și el, cu capul înclinat într-o parte și bărbia ridicată. Întorcându-mă spre strada lată, mi-am proptit mâinile în șolduri. Oamenii se plimbau încă pe afară și auzeam omniprezentul vaiet al sirenelor, însă nu era nici pe departe la fel de aglomerat ca mai devreme.

— Te invidiez pentru cât de repede îi simți, a comentat Zayne, apropiindu-se.

— Da, însă tu poți zbura, așa că... L-am urmat, mijind ochii fără să pot zări nimic în afara stâlpilor de iluminat. Vezi ceva?

A clătinat din cap.

— E aproape. Cred că-i vreun Diavol, dar hai să verificăm.

Bazându-mă pe acuitatea vizuală a lui Zayne, l-am

urmat pe cealaltă parte a străzii. Nu știam încotro mergeam și nici nu puteam citi numele străzilor, dar cu cât ne îndepărtam mai mult, cu atât aleile deveneau mai întunecate. Sperând că erau în stare bună, am rămas aproape de el, pentru că vederea mea în tunel se înrăutățea cu fiecare pas.

— Unde suntem? am șoptit, când am trecut pe o altă stradă mărginită de copaci. Era straniu de liniște.

— Suntem pe Ninth Street, a răspuns el. În partea de sud-est. Nu departe de doc. De obicei, nu prea e activitate demonică prin zonă.

Poate că demonilor nu le-or fi plăcând marinarii.

Vedeam multe clădiri întunecate și ferestre luminate în jur. Păreau blocuri.

— Apropo, va trebui să amân antrenamentul de mâine pentru după-amiază, a spus Zayne, asta dacă nu vrei să te trezește foarte devreme.

— Nu, mersi. Frunzele s-au mișcat în jurul nostru – speram că-și luase zborul vreo pasăre. Ce-ai de făcut?

— Să iau niște... stai. Zayne a ridicat brațul, iar eu m-am lovit de el. Lăsând brațul în jos, Zayne a parcurs strada până ce a trecut de o alee îngustă și s-a oprit. A îngenuncheat. Uite.

Ghetele mele au scrâșnit pe pietriș când m-am apropiat și am îngenuncheat lângă el. Zayne își încleștase degetele în jurul unei bucăți rupte dintr-un gard de sârmă.

— Nu văd decât degetele tale.

Zayne a înjurat încet.

— Scuze... Nu m-am gândit.

— E OK. Ce este?

— Sânge. Proaspăt. Sau aproape.

M-am ridicat și am privit în jur.

— Ce înseamnă asta?

— E încă ud, dar foarte gros. Ciudat. A ridicat capul, privind copacii de pe cealaltă parte a gardului, și apoi s-a ridicat și el. Întorcându-se spre trotuar, a cercetat strada și a întors capul spre mine. Cred că știu ce este dincolo de gard.

— O felie mare de pizza, sper.

A chicotit.

— Nu tocmai. Este o clădire a unei fabrici vechi, care urma să fie transformată în apartamente, cu niște ani în urmă, însă a rămas părăsită, din lipsă de bani.

— O clădire abandonată?

— Dacă nu iei în considerare ocupanții demonici care sângerează, atunci da. Îngenunchind iar, a apucat secțiunea ruptă de gard și a tras-o spre el. Să vedem.

— Sigur, de ce nu? Am trecut prin deschizătură și l-am așteptat să mi se alăture, pentru că nu vedeam nimic din cauza crengilor care blocau toată lumina.

M-am oprit. Absența luminii mă dezorienta, făcându-mi inima să tresară. Era la fel de rău ca atunci când fusesem legată la ochi – poate mai rău. M-am uitat la tot felul de nuanțe de nimic, înfiorată.

— Ai grijă, m-a avertizat Zayne, înaintând. Crengile sunt foarte joase. Trebuie să le dau la o parte.

— Mersi. Eu… Inspirând adânc, mi-am luat inima-n dinți și-am hotărât să cer ajutor. Pot să îți pun mâna pe spate?

Mâna lui Zayne a apucat-o pe a mea, și, o clipă mai târziu, palma mi se lipea de spatele lui. Răsuflând ușurată, l-am apucat de tricou și am șoptit:

— Mulțumesc.

— Pentru nimic. Gata?

— Da.

Garguiul meu, care-și făcea stagiul de ghid cu

mine, m-a condus printre copaci și pe sub crengile joase, altfel aș fi căzut până acum. Îmi număram pașii, iar Zayne mergea mai încet și mă avertiza de fiecare dată când dădea peste vreo piatră mai mare sau vreo creangă ruptă. Făcusem cincizeci și doi de pași înainte ca densitatea întunericului să se schimbe și formele să înceapă să capete contur în lumina argintie a lunii.

Am pășit pe o peluză care nu mai fusese îngrijită de ani de zile. Iarba îmi ajungea până la genunchi. Tufele și buruienile sufocau o alee tăiată de gardul din sârmă. Am făcut un pas și mi-am dat seama că mi se prinseseră scaieți de colanți.

Câh!

Dând drumul tricoului lui Zayne, m-am aplecat să-i curăț, apoi mi-am îndreptat spatele și am privit cu atenție clădirea.

Era… Hm, probabil fusese frumoasă în vremurile bune.

Acum, monstruozitatea părea desprinsă dintr-un film horror. Avea câteva etaje, două aripi și o mulțime de ferestre astupate cu scânduri. Nici măcar nu-mi dădeam seama ce culoare trebuia să aibă. Gri? Bej? Prăfuită?

— Păi… am tărăgănat eu cuvântul. Pare bântuită.

— Atunci te vei dovedi utilă, nu?

I-am aruncat o privire în timp ce își croia drum prin jungla din curtea laterală. Oprindu-se lângă o ușă prinsă cu lanț, s-a uitat la mine.

— Încă mai simți demonul, nu?

— Pe barba mea.

— Pe barba mea, a repetat, clătinând din cap și apropiindu-se de o fereastră. A luat o scândură și a tras de ea. Lemnul a pârâit și a cedat. A proptit scândura de o latură a clădirii.

Am apucat și eu de o scândură și am tras. Lemnul vechi s-a rupt, dar când am vrut să arunc scândura, Zayne m-a oprit.

— Scândurile au cuie. Dacă ne întoarcem tot pe aici, n-aș vrea să calci într-unul.

— Oh! Necăjită, am sprijinit cu grijă scândura de zid. Ce bine te-ai gândit!

— Sunt tare bun la casa omului. Zayne a smuls și ultima scândură, care s-a alăturat suratelor. Întinzându-se, a scos capul pe geam. E totul OK.

Mă bucuram să-l aud vorbind, pentru că îmi tot imaginam un scenariu desprins dintr-un film horror din anii ’80, genul la care îi plăcea lui Alună să se uite și care implica o mulțime de decapitări ciudate.

Zayne s-a ridicat și a dispărut prin fereastră. O nanosecundă mai târziu, a scos mâna afară. Mi-a făcut semn din degete.

— Haide.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dispari!

A urmat un oftat, iar mâna lui a dispărut. Mi-am sprijinit palmele de pervazul prăfuit, apoi am sărit prin geam și am aterizat frumos pe scândurile care au gemut sub greutatea mea. M-am ridicat și l-am văzut pe Zayne la vreun metru de mine.

— Te dai mare, a mormăit el.

Am zâmbit și m-am uitat în jur. Mare parte din tavan lipsea, iar cauza părea să fi fost ori acoperișul, ori un perete interior prăbușit, așa că pe acolo se strecura lumina lunii. Am văzut un labirint de scaune rupte, răsturnate, și graffiti pe pereți.

Am ieșit în tăcere din cameră, pătrunzând pe un hol în care nu ajungea atât de bine lumina lunii.

— La naiba! a mormăit Zayne. Se pare că mare

parte din podea a putrezit.

Fără să întreb, de data asta, l-am apucat de tricou.

— Ia-o înainte.

Am trecut prin câteva camere cu ușile sparte, atârnate în balamale, însă nu am găsit nici urmă de vreun demon, în afara sângelui văzut de Zayne.

Am intrat pe un alt coridor lat, cu geamuri, care permiteau să pătrundă mai multă lumină. I-am dat drumul tricoului și m-am uitat în jur, ca să-mi obișnuiesc ochii. Mai erau câteva camere deschise, iar mirosul de mucegai începea să…

O viziune în alb a țâșnit din perete – de fapt, nu era o viziune. Era o persoană într-o… uniformă albă. Pantaloni albi. Bluză albă. Chiar și o pălărioară ciudată. Era o asistentă, asta era.

Care a trecut printr-un alt perete fără ca măcar să se uite la noi, de parcă s-ar fi grăbit.

M-am oprit.

— N-ai văzut-o?

Zayne m-a privit peste umăr.

— Nu.

— Ah! M-am uitat lung la peretele pustiu. Ce ziceai c-a fost aici înainte?

— O fabrică, a răspuns. De ce? Stai așa, oare chiar vreau să știu?

Am clătinat încet din cap.

— Probabil că nu, dar cred c-ar trebui s-o luăm pe-acolo, am spus, arătând spre stânga.

Am pornit în direcția în care o văzusem dispărând pe asistenta-fantomă și am dat peste niște uși duble, ruginite. Zayne le-a deschis atent, făcând cât mai puțin zgomot. Fiecare mușchi din corp mi s-a încordat, în timp ce mă pregăteam să dau ochii cu demonul.

Dar nu asta am găsit.

Am ajuns pe o margine de vreo patru pe patru metri. Doar o balustradă ne despărțea de abisul ce se căsca la picioarele noastre.

— Sunt derutată, am spus, uitându-mă în spate și apoi în sus, doar ca să-mi confirm că eram încă la parter. N-am urcat pe nicio scară, nu?

— Nu. Zayne a continuat să vorbească încet, în timp ce își băga capul pe sub balustradă, ca să privească în jos. Este o piscină veche. Acum e goală, dar probabil că se afla la subsol, sau la un nivel mai jos decât cel pe unde am intrat. Probabil era folosit pentru reabilitare.

M-am alăturat lui, punându-mi mâinile pe bara metalică, surprinsă de cât de rezistentă era. Nu mi se părea deloc un subsol obișnuit, pentru că întregul perete vestic era plin de ferestre întregi, ce permiteau luminii să se împrăștie peste piscina de ciment.

De aici venise asistenta-fantomă? Nu trecuserăm prin alte camere până atunci, dar nu conta, oricum. Ar fi putut veni de oriunde, însă...

În spațiul deschis au răsunat pași. Zayne m-a apucat brusc de mână și m-a tras în genunchi. Am întors capul spre el, dar și-a dus un deget la buze și a făcut un semn cu bărbia spre piscină.

I-am urmărit privirea, fără să văd mare lucru, la început, și apoi cineva s-a apropiat de treptele care duceau spre capătul piscinei. Probabil că era demonul, dar...

Ceva părea nefiresc în felul în care se deplasa creatura. Făcea câțiva pași, apoi tresărea necontrolat, zvâcnind din cap spre stânga, o dată și apoi de două ori.

Trăgându-mi mâna dintr-a lui Zayne, am apucat barele balustradei și m-am aplecat în față cât am

putut. Aveam eu vederea slabă, dar încă îmi puteam da seama că demonul ăsta arăta foarte ciudat. Apoi a pășit în lumina lunii, și chiar dacă nu îi vedeam bine trăsăturile, am observat că nu avea nas.

Când a tresărit iar din cap, de pe obraz i-a fluturat ceva. Era piele, mi-am dat eu seama. Desprinsă parțial. Nu era nici Diavol, nici demon de Nivel Superior. Era ceva…

Ceva ce fusese uman, odată.

11

Îmi transpiraseră palmele, în timp ce priveam cum creatura se oprește în mijlocul piscinei.

— Este… ce cred eu?

Zayne s-a aplecat, cu brațul lipit de al meu, iar când a vorbit, a fost doar o șoaptă.

— Dacă crezi că asta se întâmplă când un Farsor mușcă un om, atunci ai dreptate.

— Doamne! Am strâns mai tare bara. Acum știam de ce sărmana asistentă o luase la goană. Chestia din fața mea speria până și fantomele.

Farsorii erau demoni care arătau și se purtau ca oamenii, doar că aveau un apetit insațiabil, o forță teribilă și obiceiul urât de a mușca oameni. Saliva lor infectată se transmitea printr-o simplă atingere de dinte, și, trei zile mai târziu, sărmanul mușcat se transforma într-un potențial figurant pentru *The Walking Dead*[2]. Acesta din urmă avea și tendința de a mânca totul, inclusiv alți oameni, și era furibund. Le spuneam zombi. Nu foarte creativ, dar cuvântul și semnificațiile sale existaseră cu mult înainte să și le

2 *The Walking Dead: Invazia zombi* este un film american horror de televiziune, din 2010. (n.red.)

aproprieze cultura pop.

— N-ai mai văzut niciodată unul, așa-i? a întrebat el.

Am clătinat din cap.

— Nu am văzut nici măcar un Farsor. Cel puțin, nu cred.

— Sunt rari. Respirația lui Zayne mi-a făcut firicelele de păr din jurul urechii să se miște. După cum vezi, mușcătura lor lasă urme urâte, însă nu se înfruptă adesea din oameni.

L-am privit.

— Pentru că pot să muște doar de șapte ori și apoi mor?

A încuviințat și s-a întors spre piscină.

— Ce caută acest zombi într-o clădire abandonată?

— Peisaje urbane? am sugerat.

A chicotit ușor.

— Când un om este mușcat prima dată, merge într-un loc cunoscut. Acasă. Sau unde lucrează. Dar despre tipul de jos nu se poate spune c-a fost mușcat de curând. În faza asta, vânează tot ce este viu.

De aceea era important să ucizi Farsorii pe loc. Tot ce trebuiau să facă pentru a crea haos era să muște un om. Ca în filme, omul infectat răspândea apoi virusul demonic la alt om, prin mușcătură, prin salivă sau… prin lichide corporale. Se întâmplase în trecut, probabil mai frecvent decât știam eu. Infecția demonică se împrăștia, iar zombi-ul își pierdea capacitățile cognitive, dincolo de mers și de hrănire.

— Cred că planul este să-l doborâm.

— Da, însă aș vrea să văd ce pune la cale. Trebuie să existe un motiv pentru care se află aici, când…

La celălalt capăt al încăperii s-a deschis o ușă, iar zgomotul picioarelor care se târau pe dale s-a

intensificat. Am căscat gura.

Zayne a încremenit.

— Sfântă…

— … apocalipsă zombi, am încheiat eu, în locul lui, privind mizeria aceea care zvâcnea și se poticnea. Nu gemeau, ci mai degrabă lătrau și mârâiau scurt, între două runde de clănțăneli din dinți. Cred că sunt o duzină acolo.

— Poate mai mulți.

Am icnit, și am regretat imediat. Duhoarea era copleșitoare, un amestec de sulf și de carne putrezindă, lăsată la soare. Mi-a venit să vomit.

— Amintește-mi să nu mai zic altă dată că mă plictisesc.

— Ah, crede-mă că nu-ți mai permit niciodată să spui asta. S-a întors spre mine. Se întâmplă ceva. Nu se adună de obicei așa laolaltă, mai ales dacă nu e rost de mâncare.

Cultura pop nu o nimerise în privința asta cu zombi. Nu călătoreau în grupuri. Motivul se vedea chiar aici, pentru că scrâșneau și mârâiau unii la alții, înghesuindu-se în piscina goală.

— Parcă ar aștepta ceva, a continuat Zayne. Dar nu are niciun sens.

Foarte puține lucruri aveau sens acolo. Cum de simțiserăm un demon și nimeriserăm tocmai în mijlocul unei adunări a morților în așteptare, când demonul dispăruse? M-a cuprins neliniștea. Oare fuseserăm atrași în locul ăsta?

— Zayne…

Am simțit aerul rece în ceafă. Mi-am răsucit capul. Temperatura polară mi-a amintit de momentul în care am trecut accidental printr-o stafie. Dar nu mi-a străbătut tot corpul. Senzația de răceală s-a instalat în

același loc în care mă ardea când percepeam prezența unui demon – la baza gâtului și între omoplați.

— Ce e? Zayne mi-a atins brațul.

Mi-am frecat ceafa. Pielea nu mă furnica, dar senzația de răceală era încă prezentă.

— Simți ceva ciudat?

— Nu. Tu?

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui. Am lăsat mâna jos.

— E ciudat. Seamănă cu…

Un urlet gutural ne-a făcut să întoarcem capetele spre piscină. Unul dintre zombi făcuse un pas în față, cu capul întors. Țipa. Bănuiam că ne descoperise.

— Cred că vor să ne salute, am murmurat.

— La naiba! a mârâit Zayne. Nu mai așteptăm să vedem ce pun la cale. Nu-i putem lăsa să plece.

— Știi ce, eu cred că nu vor deloc să plece, am spus, fără să mă obosesc să vorbesc în șoaptă când a mai urlat un zombi. Cred că noi suntem motivul pentru care s-au adunat, dar, pentru că n-au capacitatea să se organizeze, bănuiesc că demonul este cel care ne-a ademenit.

— Probabil ai dreptate. Zayne s-a ridicat. Întrebarea este „de ce”.

— Nu știu. Poate ei cred că nu-i putem înfrunta. Am privit peste balustradă. Cât de sus crezi că suntem?

— Cam la vreo patru metri față de fundul piscinei. De ce?

— Perfect. Am zâmbit în colțul gurii. Ajung prima.

Zayne a dat să mă oprească, strigându-mă pe nume, dar am fost mai rapidă. Am sărit peste balustradă și am căzut în neant. Aerul umed părea să mă tragă în jos. Căderea a durat câteva secunde, dar am aterizat în picioare. Impactul m-a zguduit,

trimițându-mi o explozie surdă de durere în glezne și genunchi, până la șolduri. Mi-am revenit iute. M-am ridicat și mi-am scos pumnalele.

— E ora mesei, am strigat.

Câțiva dintre zombi s-au întors spre mine, iar ultimii sosiți s-au apropiat de peretele piscinei, pipăindu-i laturile netede. Am văzut sclipiri de piele jupuită și răni adânci în zona gâtului. Unul a aterizat de pe o latură a piscinei pe fundul ei și a blocat mai toată lumina lunii.

Ar fi trebuit să-i anticipez mișcarea, dar așa a fost să fie. Acuitatea mea vizuală era suficient de bună încât să știu unde țintesc. Zombi s-a repezit în față, cu o viteză uimitoare, iar eu am lovit chiar mai repede, aruncând pumnalul în centrul bulei în formă de cap. Un lichid lipicios, mirositor, a umplut aerul, când am smuls arma. Zombi s-a pliat ca un sac de hârtie, dar a fost imediat înlocuit de altul.

Am țâșnit înspre el chiar când Zayne ateriza în celălalt capăt al piscinei, cu aripile desfăcute. Se transformase. Un lucru bun. Nu credeam că dinții de zombi îi puteau străpunge pielea de Gardian.

Eu, pe de altă parte, nu aveam idee ce s-ar fi întâmplat dacă eram mușcată. Nici nu voiam să aflu. Am vârât pumnalul în zona gâtului, pentru că zombi-ul ăsta era foarte înalt.

— Jur pe Dumnezeu, Trinity, a icnit Zayne, apucând un alt zombi de cap. Am auzit ceva care se sfâșie cu un plescăit și am văzut un corp care cade, mai puțin o parte importantă. Zayne a aruncat capul, care s-a lovit cu un „pleosc” de o latură a piscinei.

Era un mod de a le distruge creierul.

— N-ar trebui să juri pe Dumnezeu. Am sărit în capătul celălalt al piscinei, gândindu-mă că Zayne își

făcea griji c-o să încep să-l lovesc pe zombi așa cum făcusem cu Turbatul acela. Pruncul Iisus n-ar încuviința.

Zayne a înjurat, aruncând într-o parte alt zombi fără cap.

— Cred că te joci cu moartea.

— Nu. Am vrut doar să te întrec. Am apucat de păr un zombi care se îndepărta și am tras, dar în ciuda sfâșierii mustoase, el a continuat să înainteze, lipsit aproape complet de scalp. Câh!

Am lăsat scalpul să cadă, scârbită.

— Nu voi uita niciodată senzația asta. Niciodată.

— Tu ai sărit aici, așa că nu te mai plânge.

Scuturându-mi mâna, m-am cutremurat și am înghițit în silă.

— Am avut un scalp în mână, Zayne. Un *scalp*.

S-a ridicat în aer, prinzând zombi-ul fără scalp.

— În spatele tău! a strigat.

M-am rotit din săritură. Piciorul mi-a alunecat în mâzgă și m-am dus la vale. Am încercat să mă opresc, dar eram prea aproape de partea înclinată, unde piscina se adâncea. Am lovit cimentul cu un icnet puternic și m-am rostogolit ca un buștean. Când m-am oprit, eram întinsă pe spate, cu toată membrele desfăcute.

Un corp s-a izbit de mine, și, după mirosul pe care-l inhalam prin nări, am știut că era un zombi. O clipă mai târziu, la un centimetru de fața mea, au scrâșnit niște dinți. Am văzut foarte bine maxilarul expus și ochiul care atârna, agățat de un fir de țesut rozaliu, cu consistență gelatinoasă.

— Doamne! am mârâit, apucându-l de gât. Când degetele mi s-au afundat în țesuturi și mușchi, mi s-a făcut greață. Cu mâna cealaltă, i-am înfipt pumnalul

într-o parte a capului. Fața și pieptul mi s-au umplut de lichid, iar durerea din fund m-a săgetat iar. Îi urăsc pe zombi, am mormăit, dând leșul la o parte.

— Ești bine? a strigat Zayne.

— Da. M-am ridicat, întorcându-mă spre celălalt capăt. L-am văzut pe Zayne, dar mă despărțeau de el încă patru zombi. Trei veneau spre mine.

Am trecut la treabă. Nu erau greu de doborât. Nu aveau abilități de luptă, iar coordonarea nu era ceva care să fi înviat odată cu ei. Dar a fost urât. Când am terminat, zăceam în mijlocul unei bălți de lichid scârbos.

— Ai terminat? am strigat, încercând să întrezăresc razele de lună.

Zayne a apărut în locul în care piscina începea să se adâncească.

— Ești bine? a repetat el.

Am presupus că întreba dacă mai erau zombi.

— Sunt. N-am zgârieturi sau mușcături.

— Cred că erau cel puțin două duzini.

— Ce ciudat, nu? Atâția zombi n-au cum să fi ajuns aici singuri. Oamenii s-ar speria groaznic, fiindcă i-ar auzi.

— Da, a fost de acord Zayne, cu aripile ridicându-se și coborând. Eu am ucis doișpe. Tu?

— N-am numărat.

— Diletantă, a pufnit el.

I-am dat cu tifla.

— N-are rost să-ți fie ciudă. Umorul îi pierise din voce când a vorbit iar. Trebuie să raportez ce s-a întâmplat.

Se gândise bine. Atâția zombi într-o clădire abandonată era ceva anormal și ridica o mulțime de întrebări care aveau nevoie de răspuns.

M-am uitat la ce rămăsese din zombi și pentru prima dată în toată viața mea nu mi-a fost foame. Ridicând privirea, în timp ce Zayne își scotea telefonul din buzunar, m-am gândit la ceva.

— Ce-o să le spun celorlalți din clan când vor ajunge aici? Sigur vor pune întrebări. Probabil o și fac deja.

— Îl sun pe Dez, a răspuns el, referindu-se la celălalt Gardian care știa despre mine, pe lângă Nicolai. Îl însoțise pe Zayne, alături de conducătorul clanului, în comunitatea mea. Îl rog să te ducă înapoi la apartament, până să ajungă ceilalți aici.

— Și dacă mai apar alți zombi în timp ce-i aștepți?

— Mă descurc. A dus telefonul la ureche. Oricum vor ajunge repede.

Am încuviințat, chiar dacă nu îmi plăcea deloc să plec așa. Mi-am vârât pumnalele în teci, în timp ce el discuta cu Dez. Piscina arăta ca o măcelărie.

— Dez e pe drum, a spus Zayne, punând telefonul în buzunar. Dar se întâmplă ceva.

— Adică?

Nu părea în apele lui. Zayne a privit în jos.

— Să te scot de aici.

— Pot să…

— Sunt cadavre și mațe pe fiecare centimetru pătrat de piscină. O să calci pe ele și o să aluneci. Aripile i s-au desfăcut și s-a ridicat ușor. Mă îndoiesc că Dez se va bucura dacă-i umpli bancheta cu bucăți de creier.

— Deja le am pe mine.

— Cu atât mai mult n-are sens să adaugi altele. A plutit deasupra mea, întinzând brațele. Hai să te scot din piscină!

Zayne avea dreptate, însă am ezitat, pentru că voiam să dovedesc că mă descurc și fără ajutor. Deja apelasem la el o dată, în seara aia. Frustrarea pusese stăpânire pe mine când am făcut un pas în față și am simțit ceva lipicios sub talpă.

— Ce este? Aripile lui Zayne se mișcau fără zgomot. Văzând că nu răspund, s-a apropiat de mine pe cealaltă parte. Vorbește cu mine, Trin.

— A fost deja nevoie să mă bazez pe tine o dată în seara asta, când nu puteam vedea. Pot să ies și singură de aici. O fi mizerie, dar trebuie… Am desfăcut brațele și le-am lăsat să cadă la loc. M-am gândit la cât de greu mă descurcasem legată la ochi. Trebuie să fiu independentă.

— Poftim?! În voce i se simțea confuzia.

Uitându-mă la ceva ce semăna cu niște coaste expuse, m-am străduit să găsesc cuvintele potrivite.

— Nu vreau să credeți, tu sau oricine altcineva, că nu pot fi… independentă, sau că trebuie să mă bazez mereu pe alții.

— Nu cred că acceptând ajutorul cuiva atunci când ai nevoie înseamnă că nu ești independentă.

— Alții nu ar fi de acord cu tine.

Zayne a aterizat lângă mine, probabil în singurul loc curat. Și-a strâns aripile.

— Cine sunt „alții”?

Am scos un hohot scurt.

— Toată lumea. Ai văzut cum vorbesc oamenii despre cei cu… am înghițit. Cu dizabilități.

Doamne, să rostesc cuvântul ăsta cu gura mea a fost mai greu decât credeam. „Dizabilitate.” Ce cuvânt greu; nici nu eram sigură c-o mai făcusem vreodată. Poate că nu-l spusesem până atunci cu voce tare din cauza a ceea ce însemna, și anume că mă deosebeam

de ceilalți prin ceva ce trebuia acceptat.

Dar nu era un cuvânt urât. Nu desemna ceva rău. Avea înțelesul lui, și atât. Eu eram o Legitim-Născută. Luptam bestial. Dar tot aveam o dizabilitate. Și știam că nu mă definea, ci era doar o parte din mine. Dar tot îmi venea greu s-o exprim în cuvinte.

M-am simțit prost pentru că mi se părea atât de dificil. De parcă aș fi trădat alte persoane cu dizabilități, sau mi-ar fi fost greu să recunosc că și eu am una.

Și totuși, simțeam în continuare că trebuie să dovedesc ceva.

— Trin? Vocea lui Zayne era blândă.

Am clătinat din cap.

— Oamenii se așteaptă să fii pe picioarele tale și puternic mereu. De parcă ar trebui să dai exemplu de cum îți poți depăși condiția jalnică, sau ca și cum ai venit pe lume ca să dovedești că se poate trece peste orice dacă ai o atitudine *pozitivă*. Până și cei care se confruntă cu aceleași probleme gândesc, uneori, așa.

— Ți-au spus vreodată Thierry sau Matthew ceva de genul ăsta? m-a întrebat, într-un fel care m-a făcut să mă gândesc cu îngrijorare la ei.

— Nu tocmai. Adică, m-au învățat să nu mă dau bătută. Așa și mama, dar... Am dat să mă șterg pe față, însă mi-am amintit că aveam mâinile mânjite cu sânge de zombi. Acum câțiva ani, făceam parte dintr-un grup de susținere pentru cei cu probleme de vedere. Totul se desfășura online; voiam să cunosc și părerea altora care se confruntau cu așa ceva. Majoritatea erau grozavi, dar unii voiau doar să se asigure că știe toată lumea prin ce treceau. Nu-i interesa ce aveau alții de spus. Erau preocupați numai

să comunice tuturor celor din grup cum să se adapteze, sau ce să simtă, sau cum ar trebui să vorbească despre ce simt, despre provocări și… Nici măcar nu pricep de ce-ți spun acum toate astea, când suntem înconjurați de zombi morți și puturoși.

— Nu există moment mai bun, a spus el.

— Ah, eu am câteva în minte, și niciunul nu are ca fundal atâta materie cenușie. Mi-am înfipt mâinile în șolduri. Știi ce, eu nu vreau să fiu…

„O povară. O victimă. O problemă. Cineva pe care-l compătimești și îl cocoloșești. Cineva pe care-l tratezi cu mai puțin respect, chiar având cele mai bune intenții”.

Am tras aer în piept.

— Nu știu ce să zic. E târziu. Sunt obosită și stropită cu bucăți de creier.

— E-n regulă. Știu exact ce vrei să zici.

— Ce bine! am murmurat.

— Mai întâi, mă doare-n cot de cineva de pe internet care vorbește în numele tuturor. Ai dovedit de zeci de ori că ești independentă și puternică. Tocmai ai sărit de pe chestia aia – a făcut semn spre balustradă – fără să stai să te gândești de două ori. Deși aș prefera să n-o mai faci, dar mă rog. Ai avut nevoie de ajutorul meu o dată, poate vei mai avea chiar și de cinci ori într-o seară, dar asta nu înseamnă nici pe departe că ți-ai pierde independența.

— Atunci, ce înseamnă?

— Că faci tot ce poți, Trinity.

Am icnit. Erau cuvintele pe care i le spusesem când îi povestisem despre problemele mele de vedere. „Fac tot ce pot.” Așa-i zisesem.

— Ești minunată, și nici măcar nu-ți dai seama.

Ochii mei mari i-au întâlnit pe ai lui.

— În plus, îmi provoci niște frustrări groaznice, a mai zis el.

Am făcut o față lungă.

— Știi, au fost multe ocazii în care am uitat că nu vezi bine, și, când îmi amintesc, sunt chiar șocat că n-ai nevoie de mai mult ajutor, și nici nu știi cât de… *fascinat* sunt de tine, că faci toate astea, în condițiile date. Că îți faci datoria și nu lași vederea proastă să te limiteze. Așa că la naiba, Trinity, nu-i lăsa pe alții, cu părerile lor cu tot, sau fricile tale să te tragă înapoi când ai nevoie de ajutor. Nu irosi nicio secundă cu asemenea griji. Lasă-mă să te ajut, lasă pe oricine să te ajute dacă e cazul, și atunci vei deveni și mai puternică.

— Ești… fascinat de mine? am întrebat, cu o voce firavă.

— Doar atât ai auzit din tot ce-am zis?

— Păi, nu. M-am legănat pe călcâie. Am auzit tot.

Zayne s-a aplecat în față și aripile i s-au desfăcut, ca să-l ajute să-și mențină echilibrul. Nu îi vedeam ochii, dar i-am simțit intensitatea privirii.

— Mă uimești întruna, Trinity. Și cred că așa va fi mereu. Deci, da, sunt fascinat.

Am deschis gura și am închis-o la loc. În piept îmi creștea un val de emoții atât de puternic, încât am crezut că mă va ridica până la tavan.

— Dar cred și că ar trebui să bei mai multă apă.

Am râs printre suspine.

— E foarte… drăguț din partea ta. Nu partea cu apa, ci restul. Mersi. Mi s-au înroșit obrajii, dar am întins mâinile. Bine, poți să mă iei de aici.

Zayne s-a uitat la mine, cu fața pe jumătate ascunsă de umbre.

— Mă faci s-o iau razna.

— Scuze.

— Nu, mă îndoiesc că-ți pare rău, a oftat el.

Nu m-a luat de mâini. M-a cuprins de după talie cu un braț și m-a tras lângă el, apoi ne-am ridicat în aer, așa cum făcuserăm în noaptea în care zburaserăm cât de sus se putea. Din instinct, mi-am pus mâinile pe umerii lui. Contactul dintre corpurile noastre a fost la fel de zguduitor ca aterizarea de mai devreme, pentru că el emana prea multă căldură și mă făcea să mă simt prea bine.

Drumul până pe marginea piscinei a fost rapid. Când a aterizat, mi-am luat mâinile de pe umerii lui. El nu mi-a dat drumul imediat. M-a ținut aproape, dar n-am îndrăznit să ridic capul și să văd dacă mă privea. Nu m-am concentrat nici să aflu, prin intermediul legăturii dintre noi, ce simțea, dincolo de inima mea care bătea, dintr-odată, foarte tare.

Și-a sprijinit bărbia de creștetul meu.

— Promite-mi ceva.

— Orice, am spus, repetând fără să vreau răspunsul pe care mi-l dăduse atunci când îi cerusem o favoare.

— Promite-mi că, oricând vei avea nevoie de ajutor, o să-l ceri. Orice-ar fi.

Am închis ochii și cuvintele mi-au părăsit buzele fără efort.

— Promit.

— Bine, a răspuns, și i-am simțit buzele pe frunte.

Un sărut atât de cast și de dulce n-ar fi trebuit să mă topească. Dar a reușit. M-a zguduit puternic, la fel ca vorbele lui. Aproape că-mi doream să și le ia înapoi, la fel și sărutul, pentru că ar fi fost mai ușor așa. Mult mai ușor. Dar prețuiam totul – probabil prea mult.

S-a întors brusc, iar strânsoarea i-a slăbit și am aterizat în picioare. Atingerea mi-a făcut simțurile să explodeze și am pășit înapoi.

— Scuze, a zis el, cu glas răgușit. Erau… chestii pe jos.

— E-n regulă. Am privit în jur, evitându-i privirea. Răsuflând prelung, mi-am șters palmele de coapse. Era vremea să revenim la ce era important. Am un sentiment neplăcut în legătură cu toate astea.

— Așa și eu. Un demon ne-a condus drept aici, unde ne aștepta o hoardă de zombi.

Mi-am încrucișat brațele la piept și l-am privit. Era încă în forma de Gardian.

— Există demoni care pot controla zombi?

— Nu din câte știu eu, dar nu e nevoie decât de un Farsor, care să muște un om și apoi să mai aducă alții, care să se infecteze.

— Unii nu mai aveau mult până să devină doar niște schelete.

— Se descompun repede. Cei care arată groaznic poate că sunt aici de doar câteva zile.

Mi s-a părut oribil. Oamenii fuseseră răpiți de pe stradă și transformați în morți vii, apoi lăsați aici, unde nu aveau nici măcar ce să mănânce. Asta dacă nu fuseseră persoane fără adăpost, care se refugiaseră în locul ăsta ca să se apere de caniculă și furtună.

De-a dreptul cumplit.

— A ajuns Dez, m-a anunțat Zayne.

M-am întors chiar când o parte a peretelui s-a deschis. O ușă ascunsă a scrâșnit din balamalele ruginite.

Gardianul cu păr întunecat era în formă umană, și mi-am dat seama exact de momentul în care a văzut maglavaisul din piscină, pentru că s-a oprit brusc.

— N-ai exagerat deloc.
— Din păcate, nu, i-a răspuns Zayne, apropiindu-se de mine.
— Salut. Am fluturat spre Dez mâna plină de sânge. Ai mai văzut așa ceva? Am făcut semn în spatele și în jurul meu.
— Am văzut doar cinci zombi în viața mea, la câțiva ani distanță unul de altul. A ridicat o mână, trecându-și-o prin părul întunecat. Ai spus c-ai simțit un demon, care v-a condus până aici, unde ați dat de nenorociții ăștia?
— Da, a confirmat Zayne. Credem c-a fost…
— … o ambuscadă? a completat Dez, iar senzația de neliniște a revenit în forță. N-ați văzut demonul?
— Nu. Am făcut un pas în față. De ce crezi c-a fost ambuscadă? Pentru că și noi ne gândeam tot la asta.
Când a vorbit, Dez avea vocea obosită a unui soldat cu multă experiență.
— Fiindcă acum zece minute, Greene a fost găsit mort. Eviscerat, atârnând în blestemata de Eastern Market.
— Unde mai exact? a întrebat Zayne, în timp ce eu simțeam că mi se face rău.
— Pe peronul stației de metrou Eastern Market, a precizat Dez. Doar la câteva străzi distanță de aici.
După cum se uita Dez la mine când am urcat pe locul din dreapta al SUV-ului, probabil că-i venea să spargă un hidrant și să mă spele cu furtunul, dar se abținea.
În timp ocolea mașina prin față, eu m-am uitat pe geam. Tot ce vedeam erau forme vagi de copaci, însă știam că Zayne se afla încă în clădire și, în câteva minute, alți Gardieni urmau să ajungă și să-l ajute să curețe și să cerceteze restul zonei, ca să se asigure că

nu mai rămăseseră zombi activi.

Fusesem nevoită să-l las acolo, singur, după ce aflase că un membru al clanului său fusese ucis.

Demonul care ne atrăsese în clădirea aceea abandonată nu putea fi o coincidență. Oare fusese Mesagerul aici, urmărindu-l pe Greene, fără ca noi să ne dăm seama? Sau Greene se aflase în altă parte a orașului și fusese adus în locul ăsta cu intenția de a ne băga pe noi în sperieți și a ne avertiza că fuseserăm văzuți?

Că fuseserăm păcăliți.

SUV-ul s-a zgâlțâit când Dez și-a înghesuit trupul lung pe scaun. M-am uitat la el și i-am remarcat profilul. Era tânăr, cu doar câțiva ani mai în vârstă ca Zayne, și își găsise deja pereche. Avea gemeni adorabili, care învățau să se transforme.

Mulți Gardieni creșteau fără părinți, după ce-și pierduseră mama la naștere sau în raidurile demonilor, și tatăl, în războiul fără sfârșit. Statisticile nu erau în favoarea gemenilor, dar speram ca Izzy și Drake să nu fie nevoiți să îmbrățișeze aceeași soartă.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Gardianul acela, am spus, când Dez a pornit motorul.

S-a uitat la mine, cu expresia feței ascunsă de interiorul întunecat al mașinii.

— Mersi.

Voiam să-l întreb dacă Zayne îl cunoscuse bine, dar mi s-a părut lipsit de sensibilitate.

— Era de multă vreme în clan?

— Da, de vreo câțiva ani, a răspuns, și am simțit o strângere de inimă. Nu avea pereche, ceea ce cred că-i o binecuvântare.

Cât de trist mi s-a părut că pomenise de lucrul

ăsta – de parcă era nevoie să amintească faptul că ar fi putut să fie mai rău.

— Oricum îi veți simți lipsi.

— Sigur că da. Era un luptător neînfricat și un prieten de nădejde. Nu merita să moară așa. A oftat. Niciunul dintre cei care au fost uciși înainte să ajungi aici nu merita.

Am simțit un nod în gât și m-am întors cu fața spre geam, incapabilă să mai exprim altceva decât regrete. Am vrut să-mi rod unghia, dar m-am oprit când mi-am amintit că aveam mâinile pline de sânge de zombi.

— Am fost acolo cu nicio jumătate de oră în urmă. Partea aceea de oraș era, teoretic, pustie, și n-am simțit altceva în afară de acel demon. Altfel, sau dacă am fi știut ce să căutăm…

— Dar n-ați știut. Bâjbâiți, exact ca noi, și nu vreau să judec pe nimeni. Orice-o fi chestia asta, e inteligentă. A așteptat până ce tu și Zayne ați plecat.

Am încuviințat. Neliniștea mi s-a cuibărit în stomac, răspândindu-se ca o buruiană otrăvitoare. Mesagerul nu era doar inteligent. Aveam o bănuială că, deși noi nu știam cine sau ce era, el aflase precis ce și cine eram eu și Zayne.

Tot trupul mi s-a cutremurat când am tras cu nesaț o gură de aer, iar sângele a dat năvală cu atâta putere, încât auzeam fluxul în urechi, în timp ce o stare de dezorientare mă cuprindea. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că adormisem după ce făcusem duș.

La naiba, nu voiam să pic așa! Voiam să fiu trează când se întorcea Zayne. N-aveam idee cât dormisem sau dacă Zayne…

— Trinity! Fața fantomatică a lui Alună plutea la câțiva centimetri de a mea, luminată de strălucirea lămpii de pe noptieră, rămasă aprinsă.

— Iisuse! m-am stropșit la el, ducând o mână la inimă. Ce te-a apucat?

— Trin…

— Uneori cred că vrei cu tot dinadinsul să-mi provoci un infarct. Mi-am întors privirea de la el. Iritarea îmi zumzăia în vene ca un cuib de viespi. Mi-am dat seama că ușa dormitorului, pe care o lăsasem deschisă ca să aud când se întoarce Zayne, era acum închisă, ceea ce însemna că ajunsese acasă și intrase în camera mea, pentru că mă îndoiam c-ar fi închis-o fantoma. Alună, serios! Data viitoare dacă mai faci asta…

— Ascultă-mă, Trin, este…

— O să te exorcizez direct în viața de apoi, m-am răstit. Nu e OK, Alună. Deloc.

— Nu te priveam dormind și nici nu încercam să te sperii!

— Mă rog, am mormăit și m-am întins după telefon, să văd cât e ceasul.

— Ascultă-mă! a strigat Alună atât de tare, încât dacă l-ar fi putut auzi și alții, ar fi trezit jumătate din clădire.

Nu-i stătea în fire să se răstească. Absolut deloc. L-am privit cu atenție și mi s-a părut că arăta foarte speriat, pentru o stafie.

— Ce este?

Alună s-a îndepărtat plutind, la distanță de un cot.

— E ceva aici… în apartament.

12

Am țâșnit din pat de parcă aveam o rachetă sub fund.

— Poftim?!

Alună a încuviințat.

— E ceva aici.

— Trebuie să-mi oferi mai multe indicii. Am înșfăcat un pumnal de pe noptieră. Acum.

— L-am văzut în cealaltă încăpere, lângă insulă, a spus el. N-are ce căuta aici.

Doamne! Acolo se afla Zayne.

Oare Mesagerul ne urmărise? Era posibil, mai ales dacă știuse că fuseserăm în Eastern Market. Niciunul dintre noi nu simțise nimic, așa că ajunsese aici nedetectat. Am deschis în fugă ușa și am intrat în living, care era luminat de lună și de spotul de sub dulapurile din bucătărie. Privirea mi-a fugit dincolo de insulă, spre canapea. Ia stai! Era ceva după insulă, care bloca conul de lumină.

Am făcut un pas în față, cu mâna pe pumnal. Am mijit ochii. Era silueta unei… persoane, dar nu una solidă. Vedeam lumina dinspre dulapuri licărind neîntrerupt, de parcă ar fi clipit silueta.

— Îl vezi? a întrebat Alună din spatele meu. N-are ce căuta aici.

Îl văzusem.

Am lăsat pumnalul în jos, încet.

— Cotrobăia printre lucrurile lui Zayne, a continuat Alună, rămânând în spatele meu, de parcă aș fi fost scutul lui personal. M-am apropiat de canapea. L-am întrebat ce face, dar n-a răspuns. M-a ignorat, de parcă nu mă vedea, deși nu era cazul.

M-am uitat în jos, când am ajuns lângă canapea, și am răsuflat ușurată. Zayne *era* acolo și dormea. Avea un braț sub cap, iar celălalt, peste abdomen. Fața lui era întoarsă spre mine și o așchie din lumina lunii îl săruta pe obraz.

M-am uitat iar spre bucătărie și m-am mai relaxat.

Zayne era bine, dar silueta din umbre se afla încă acolo, și nu era nici Mesagerul, nici vreun demon care să-mi fi păcălit radarul intern.

Era o stafie... sau un spirit.

Ar fi fost bine ca Alună să spună așa de la început, în loc să-mi provoace un mic infarct.

Stafiile și spiritele, în mare parte, erau inofensive, chiar și cele care puteau interacționa cu mediul – precum Alună. Câteva erau blocate și nu voiau să admită că muriseră, iar furia lor cocea, putrezindu-le sufletele. Deveneau umbre. Trebuia să te ferești de ele, pentru că erau periculoase și violente.

Mă gândeam că stafia asta mă văzuse undeva și mă urmărise până aici. N-ar fi fost prima dată când o stafie simțea ce eram și mă găsea mai târziu.

— Fă-l să plece, a șoptit Alună.

I-am aruncat o privire și apoi m-am concentrat iar la oaspetele neașteptat. O fi fost menirea mea să găsesc Mesagerul, dar și să ajut spiritele și stafiile era important pentru mine. În cazul multora dintre ele, eram singura cale prin care puteau transmite un mesaj sau primi ajutor ca să treacă dincolo.

Dintre toate lucrurile de care eram capabilă, să-i ajut pe cei decedați să treacă dincolo sau să comunic cuiva mesajul unui spirit consideram că erau cele mai fascinante daruri ale mele. Cel puțin așa mi se părea.

M-am apropiat de insulă și forma s-a schimbat brusc. Au apărut haine – o cămașă din flanel alb cu negru, aruncată peste un tricou cu imprimeu de cuvinte –, care s-au umplut brusc de un piept și niște brațe. S-au format trăsături: o față rotunjoară, aproape băiețească. Păr șaten, ciufulit. Ochelari cocoțați pe un nas drept. Era cam de vârsta mea, poate cu unu-doi ani mai mic sau mai mare.

Era un spirit.

Mi-am dat seama imediat, pentru că pielea lui lucea eteric, lucru care-mi spunea că văzuse lumina și pășise în ea. Dar eu nu întâlnisem niciodată un spirit care să se comporte ca el, care, dintr-o formă întunecată, să devină o apariție corporală.

— Nu-mi place de el, a șușotit Alună. Nu-l vreau aici.

Spiritul s-a întors spre el.

— Nu ești prea prietenos, pentru o stafie.

Alună a icnit.

— Nu sunt Casper, obraznicule!

— Ce ciudat că-l pomenești pe Casper! a zis spiritul. Știai că atunci când a fost creat prima oară era stafia unui băiețel care murise, dar apoi creatorii săi s-au îngrijorat că un copil mort e un personaj prea întunecat, așa că l-au transformat într-o stafie care nu fusese niciodată altceva și i-au oferit părinți stafii, pentru că, în mintea lor, stafiile care aveau copii erau un fenomen mai ușor de explicat?

Am clipit.

— Poftim?! a dat Alună glas confuziei mele.

— Tocmai. Spiritul a încuviințat din cap. Dacă mă întrebi pe mine, ideea că stafiile se nasc și sunt capabile să procreeze mi se pare mult mai tulburătoare, dar ce știu eu?

OK.

Habar n-aveam cât era ceasul, dar puteam spune cu certitudine că era ori prea devreme, ori prea târziu pentru tâmpenii de genul ăsta. Ridicând o mână, am fluturat pumnalul.

— Salut. Pot să te ajut cu ceva?

Ochii spiritului s-au mărit în spatele ochelarilor.

— Mă vezi?

— Ce întrebare stupidă! a murmurat Alună. Normal.

Dacă l-aș fi putut pocni pe Alună, aș fi făcut-o.

— Da. Te văd și te aud. Nu de-asta ești aici?

— Sfinte Sisoe! a șoptit spiritul și a dispărut brusc.

Am ridicat din sprâncene și am lăsat pumnalul jos. Spiritul nu a reapărut.

Alună a plutit spre locul unde se aflase acesta. Oprindu-se la câțiva metri deasupra solului, a privit în jos.

— Nu se ascunde.

— Cred că glumești, am mormăit.

— Trin? s-a auzit vocea adormită a lui Zayne, iar eu m-am întors. L-am văzut ridicându-se și privind de după spătarul canapelei. E totul OK?

Aveam două opțiuni: să-i spun lui Zayne că în apartamentul lui bântuise un spirit, fără să pot să-i explic cine sau de ce era acolo, ori să nu-i spun nimic, pentru că și o singură stafie în casă era deja prea mult.

— Te așteptam, dar cred c-am adormit, am spus, și abia după aceea mi-am dat seama că mă luase gura pe dinainte. Mi-am ascuns cu iscusință pumnalul la spate. Am ieșit să verific dacă te-ai trezit, și, când am văzut că nu, mi-am luat ceva de băut.

— Mincinosu' roade osu', a spus Alună.

— Îmi pare rău că te-am trezit, am adăugat.

— Nu-i nimic. Și-a trecut o mână prin păr. În clipa în care a lăsat mâna jos, șuvițele dese i-au căzut iar pe față. Îți iei ceva de băut?

— Aha! Am încuviințat, iar când Alună n-a mai comentat m-am uitat în spate să văd dacă mai era acolo.

— Ai vrut să m-aștepți? a întrebat, cu brațul sprijinit de canapea.

— Da, voiam să văd cum a fost. M-am apropiat, cu mâinile la spate. Și dacă ești bine.

— Întotdeauna.

— Întotdeauna? am repetat. Dez mi-a spus că Greene făcea parte din clan de ani de zile. Îl cunoșteai, și…

— A murit. Și-a dat din nou părul la o parte. Nu e nimic de zis.

— Ba da, sunt multe de zis. Am simțit un junghi prin intermediul legăturii. L-ai cunos…

— Serios, Trin. Și-a trecut mâna peste față. Lucrurile sunt așa cum sunt.

Nu încerca să evite sau să amelioreze starea de fapt. Evita ideea de a fi pierdut pe cineva și suferința ce urma. Îl înțelegeam.

— Îmi pare rău, Zayne. Mi-am înghițit nodul din gât. Aș vrea să pot face ceva.

Nu-i vedeam limpede fața, dar parcă a zâmbit ușor.

— Te duci să mai dormi?

— Așa cred.

— Serios? Dar mi se pare că te-ai trezit de tot, a zis, și chiar avea dreptate. Chiar vrei să te mai culci, sau o să stai întinsă, cu ochii-n tavan?

— Ești medium? am glumit, deși doar pe jumătate.

Zayne a chicotit.

— Acum m-am trezit și eu. Am putea să ne ținem companie, ce zici? Până când unul dintre noi adoarme iar.

Propunerea lui mi-a cam tăiat respirația. Eram de plâns! Ar fi trebuit să casc tare și vizibil, dar el tocmai pierduse pe cineva, și aș fi făcut orice să-l ajut să se simtă mai bine.

— Sigur. Pumnalul aproape că-mi ardea palma. Ah, mă întorc imediat. Fără să aștept un răspuns, am țâșnit în dormitor, cu picioarele alunecând pe podeaua rece de ciment. Am pus pumnalul pe noptieră și am sprintat înapoi în living. M-am oprit brusc când nu l-am mai văzut pe Zayne pe canapea. Nici în bucătărie nu era. Nici Alună. Nici vreun spirit.

Eram trează sau aveam un vis bizar?

— Zayne?

— Aici, a venit răspunsul.

M-am întors spre canapea, încruntată, și m-am apropiat dintr-o parte. Acolo era, întins, cu obrazul în îndoitura brațului. Lângă cotul lui era o pernă goală.

A pus mâna pe spațiul de lângă el.

M-am uitat când la el, când la locul gol, și senzația de gât uscat m-a făcut să-mi doresc să fi băut ceva. M-am simțit dintr-odată copleșită și mi-am impus să mă adun. Mă invita să stau întinsă lângă el, nu *să mă culc* cu el.

— E spațiu suficient, a spus el. Promit.

Pe canapea era loc să încapă și un T-Rex, dar eu am rămas unde eram, cu mâinile pe lângă corp. Nu știam de ce mă purtam atât de ciudat. Nu ar fi fost prima dată când stăteam unul lângă altul și nu puteam dormi. Fusese un obicei de scurtă durată, care ținuse până... până în noaptea în care făcuserăm mai mult decât să vorbim și să dormim.

— Trin? Ești bine?

— Da. M-am trântit pe canapea cu grația unei vaci care se lasă pe-o parte.

— Uau! a murmurat.

— Ce-i? Mi-am împreunat palmele peste burtă. Erau doar câțiva centimetri între noi, dar tot îi simțeam căldura corpului.

— Sunt doar surprins că nu ți-ai rupt spatele cu manevra asta.

— Mai taci odată! am mormăit.

Zayne a chicotit.

Mi-am făcut loc și m-am foit, afundându-mă doi centimetri buni în perne.

— Să știi că e mai confortabilă decât credeam, canapeaua asta.

— Nu e rea.

Dar tot nu era la fel de comodă ca patul.

— Mă simt prost că ți-am acaparat apartamentul. Baia. M-am oprit. Bucătăria. *Patul*.

— Nu-ți face griji.

Am ridicat din sprâncene și mi-am întors capul spre el. Nu-mi dădeam seama dacă avea sau nu ochii deschiși.

— E cam greu să nu-mi fac. Aș putea să dorm eu aici și…

— Ar fi împotriva oricăror reguli de politețe. Așa ceva nu se va întâmpla, mi-a răspuns. Cum de te-a trezit?

Spiritul pe care-l văzusem mi-a apărut în gând. Înfiorată, m-am întrebat dacă sau când avea să revină și ce voia. Uneori, nu se întorceau niciodată.

— Ți-e frig? Zayne a apucat pătura, care i se adunase în jurul taliei. Cu o mișcare a mâinii, materialul moale mi-a căzut peste picioare.

— Mersi, am murmurat. Pur și simplu m-am trezit. Nu știu de ce. Îmi pare rău că te-am trezit și pe tine.

— E-n regulă. A făcut o pauză. Credeam că te-am auzit vorbind cu cineva când m-am trezit.

— Ți s-a părut.

— Aha!

— Era Alună.

Nu spusesem tocmai o minciună.

— Încă e aici? Zayne s-a foit lângă mine.

Când am deschis ochii, vedeam suficient, ca să știu că se uita în jur. Am zâmbit larg.

— Nu e aici, acum.

— Ah! A înclinat capul spre mine. Când a vorbit, i-am simțit răsuflarea pe frunte. Unde se duce când nu e prin preajmă?

— Bună întrebare! Sper că n-o supără iar pe vecina ta. Să nu uit să verific lucrul ăsta. Am oftat, adăugând încă ceva pe lista mea cu treburi de rezolvat... ieri. De fiecare dată când îl întreb unde se duce îmi dă un răspuns ridicol. O dată, mi-a spus că s-a dus pe Lună.

— Poate că așa e. Poate că stafiile călătoresc până acolo.

Am râs și m-am uitat în tavan.

— Mda, nu știu ce să zic.

— Ar fi mișto, cred.

— Da, ar fi. Mi se închideau ochii. Chiar am încercat să te aștept, pentru că... aflasem de Greene și voiam să te întreb dacă ai mai găsit alți zombi.

Zayne a tăcut o clipă.

— Am trecut să văd ce faci când m-am întors. Dormeai dusă. Nici măcar n-ai auzit când am folosit dușul. Nu mai erau alți zombi. După ce-am făcut curat, m-am dus pe peronul de la Eastern Market. Greene fusese deja luat de acolo. Îl găsise un polițist, care era încă la fața locului.

— Ai vorbit cu el?

— Da. N-a văzut nimic. Nu erau urme de luptă sau de sânge, iar polițistul fusese în zonă tot timpul. Ar fi auzit zgomote. Greene a fost ucis în altă parte și adus acolo cu un motiv.

Am procesat informația.

— Mă gândeam la asta. Greene a fost… expus, la fel ca alți Gardieni și demoni. A fost lăsat la vedere. Nu cred că e nevoie de cine știe ce salt logic ca să ne dăm seama că e Mesagerul la mijloc.

— Ai dreptate.

— Trupurile celorlalți Gardieni au fost găsite vreodată pe unde trecuseră alții cu câteva minute înainte, dar nu văzuseră nimic?

— Nu din câte știu eu. Majoritatea au fost găsiți în locuri publice foarte aglomerate. Peronul acela e pustiu la ora aia din noapte.

— Deci a fost un mesaj. M-am oprit. Pentru *noi*. Mesagerul l-a ucis pe Greene și l-a adus în locul prin care trecuserăm recent, iar demonul lucrează cu el.

— Înțeleg unde bați. Spui că e posibil ca demonul sau Mesagerul să știe cine suntem. Să știe ce ești.

M-am rostogolit cu fața spre el. Părul mi-a acoperit obrajii, dar l-am lăsat așa, ținându-mi brațele între noi.

— Crezi?

— Cred că se poate.

— Asta înseamnă că Mesagerul are un avantaj, am șoptit. Mare.

— E un avantaj, dar nu înseamnă decât că trebuie să fim mai atenți, a zis el, și l-am simțit mișcându-se. Stai cuminte. Altfel, mâna mea va ajunge aproape de fața ta.

O clipă mai târziu, i-am simțit vârfurile degetelor pe obraz. Atingerea nu m-a speriat. Mi-a prins șuvițele de păr și le-a dat la o parte. Degetele lui au încremenit, apoi mi-a mângâiat un pomete. A lăsat mâna jos.

— Mersi, am murmurat.

— Nicio problemă.

— Îi invidiez pe Gardieni pentru cât de bine văd, am spus. Dar și dacă aș vedea perfect, tot i-aș invidia.

— Da, ai niște avantaje când vezi pe întuneric.

Între noi s-a lăsat tăcerea. Am stat așa, față în față, întinși. Nu știu cum de mi-a venit în minte următoarea întrebare, dar s-a întâmplat, pentru că în toiul nopții totul pare posibil.

— Am o întrebare cam *aiurea*.

— Tu? Niciodată...

Am zâmbit.

— Cât de frecvent faci, ăăă, chestia aia cu somnul adânc? Știi tu, cu împietrirea. Misha obișnuia... Am simțit un junghi în piept și am icnit. Dormea mult în forma aia, dar pe tine nu te-am văzut încă.

— O fac doar când e necesar, a răspuns. Mai demult, prindeam câteva ore de somn ici și colo. Dormeam ca... mda, ca el dacă eram deprimat sau rănit, dar de când cu legătura n-a mai fost nevoie.

— Ce interesant!

— Da, e foarte interesant, și chiar aș vrea să știu de ce. Dar dacă tatăl tău nu apare cu vreun manual al Protectorului, nu cred că voi afla.

— Mda, nu m-aș baza pe asta.

— Situația cu... tatăl tău te nemulțumește câteodată?

— Nu m-a întrebat nimeni asta până acum, am spus, și am avut brusc o revelație. Nici măcar nu știu ce să răspund.

— Încearcă, a zis el, încet.

— Nu... Nu știu. În primul rând, nu îl consider tatăl meu. Thierry și Matthew m-au crescut, împreună cu mama. Ei sunt tații mei. Dacă mă supăr că nu mi-a fost alături? Da. Și mă supăr mai ales pentru că știa de Misha c-a fost alegerea greșită, și totuși n-a făcut nimic. Ba chiar a părut să nu-i pese. De parcă ar fi

lipsit de sentimente sau… M-am oprit, cuprinsă de furie. Nu contează.

Zayne mi-a atins brațul.

— Ba contează.

— Nu, nu contează. Dar este un lucru bun, probabil, că n-ai nevoie de dormitul ăla profund. Simt o nevoie puternică să irit la culme orice Gardian, când e în starea aia.

— E bine de știut, dar tatăl tău…

— Chiar nu vreau să vorbim despre el. În plus, am altă întrebare.

— Aș vrea să-mi poți citi pe față cât de surprins sunt.

Am rânjit.

— De ce locul ăsta arată de parcă n-ar sta nimeni aici?

— Poftim?! a întrebat el râzând.

— Știi prea bine ce vreau să zic. Descleștându-mi mâinile, am ridicat una. Aici nu e nimic, nicio fotografie, nimic personal. Nu e dezordine…

— De ce lipsa dezordinii e un lucru rău?

— Nu e, dar…

— Dar ce? Zayne s-a foit iar, și i-am simțit degetele atingându-mi brațul gol.

Era dificil să ignor fiorul pe care mi l-a trimis prin tot corpul.

— Dar parcă *n-ai locui* aici. Parcă ai fi doar în trecere.

Zayne n-a răspuns. Multă vreme. Am crezut că poate adormise, dar apoi a zis:

— E doar un loc unde pun capul jos, Trin.

— Mi se pare… trist.

— De ce?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Ar trebui să te gândești că e casa ta.
— Ți-e dor de a ta? m-a întrebat.

Mi-am țuguiat buzele. Da? Nu? Ambele. Și totuși, niciuna.
— Uneori, am zis.
— Ce răspuns ciudat!
Era, dar…
— Mi-e dor de stelele mele, am spus. Dar nu vorbeam despre mine, ci despre tine.
A râs încet.
— Atunci, pune-mi altă întrebare.
Am clipit.
— Bine. Am lungit cuvântul, pentru că o nouă întrebare despre un lucru ce nu mă privea mi-a apărut în minte.
— Vrei să mai întrebi ceva.
— De unde știi?
— Legătura.
— Ce? Am dat să mă ridic.
— Glumesc. A râs, prinzându-mă de braț ca să mă liniștească. Ți se citește pe față.
— Pe față?
— De fiecare dată când te gândești la ceva, și totuși nu vrei să spui, strâmbi din nas.
— Serios? Nu știam dacă așa era. Partea cu nasul. Toate celelalte erau, așa cum ar fi zis Alună, adevărate, să-mi sară ochii din cap dacă nu.
— Serios. Sunt atent la detalii. Mâna lui Zayne s-a strecurat în spațiul dintre noi. Ce vrei să întrebi? Simt că va fi o întrebare bună.
Am ridicat din sprânceană. Mi-am impus să nu pun întrebarea. Creierul meu n-a ascultat.
— Ai părut tare bucuros s-o vezi pe Stacey.

În clipa în care am rostit cuvintele, m-am întrebat cât de repede mă puteam rostogoli de pe canapea și alerga să mă dau cu capul de un perete. Erau atât de multe lucruri importante despre care am fi putut vorbi, în loc să discutăm despre apartamentul lui fără personalitate și despre prietenia fără obligații.

— Ești sigură c-a fost o întrebare? a zis el. Pentru că a părut mai degrabă o afirmație. Da, m-am bucurat. N-am mai văzut-o de ceva vreme.

Am strâns din buze, gândindu-mă la avertismentul ei.

— Părea și ea fericită să te revadă.

— Da, așa cred. Zayne și-a retras mâna și s-a așezat mai bine pe pernă. Stacey și cu mine suntem prieteni și atât.

Sunetul pe care l-am scos amintea de cum grohăie un mistreț sălbatic gonit de vânători.

— Da, nu cred că poți spune că sunteți doar prieteni. Nu că mi-ar păsa. Sau că ar fi treaba mea.

— Bine, ai dreptate. Am fost mai mult decât prieteni. Nu că n-ai ști deja asta, sau că ți-ar păsa.

M-am întors pe spate și mi-am încrucișat brațele la piept.

— Chiar nu-mi pasă.

— Atunci de ce întrebi?

— Pentru că sunt băgăcioasă, am recunoscut. Apoi, m-am forțat să adaug: Pare de treabă.

— Da, chiar e mișto. Sper s-o cunoști mai bine. Cred că ai plăcea-o.

Eu nu eram prea convinsă.

— Nu știam că va fi aici.

Zayne a tăcut o vreme.

— Nu știi multe, Trin.

— Asta ce-ar trebui să însemne?

— Exact ce-am spus.

M-am încordat. Nu vorbea cu răceală, dar tonul lui avea ceva straniu, și era clar că discuția fusese încheiată – era dreptul lui, dar m-a făcut să mă simt de parcă aș fi încălcat o limită. Și poate că așa era.

Doamne, ce mod mai bun de a scoate în evidență ciudățenia relației noastre decât o astfel de discuție? Între noi, ca Legitim-Născută și Protector, aproape că era o legătură profesională. Eram prieteni, dar fuseserăm și ceva mai mult, pentru foarte scurtă vreme, și o parte din mine simțea că încă dă târcoale acelei zone, deși granița era, de fapt, un zid. Chiar dacă pusesem lacăt sentimentelor pentru Zayne, eram încă geloasă când venea vorba de Stacey și Layla. Nu aveam dreptul să am asemenea sentimente, iar Zayne era… Zayne, și nu știam cum vede el toată situația.

— Cum te simți știind că eu trebuia să fiu cea pe care să o crească Abbot? am izbucnit. Că, dacă mama proceda cum se cuvenea, era posibil să n-o cunoști pe Layla?

— Păi… Zayne s-a foit, parcă încercând să se așeze mai comod. Este o întrebare cu răspuns dificil. Nu știu ce să cred, sau dacă mai contează ce cred, pentru că realitatea a fost alta. Lucrurile astea țin de trecut, și ce-ar fi trebuit să fie nu mai contează acum, dar dacă întrebi de eventuale regrete pe care le-aș avea pentru toate greșelile care s-au făcut…

— Nu asta întreb. Bineînțeles că nu regreți. Eu n-aș…

— Nu regret, m-a întrerupt el. Și totuși, regret.

Am tăcut.

— Dacă s-ar fi întâmplat ce trebuia, am fi avut ani

de antrenamente împreună. N-ar fi fost nevoie să încercăm să recuperăm, și poate că n-aș fi… S-a oprit și a inspirat adânc. Am fi fost mai pregătiți, și tot ce s-a întâmplat cu Misha n-ar mai fi fost posibil.

Am tresărit.

— Dar nu pot regreta că tata a luat-o pe Layla, a continuat el. Chiar și ținând cont de cum s-a terminat, nu pot regreta și nu regret.

— Înțeleg. Chiar înțelegeam, și mă bucuram că nu părea să insiste prea mult.

Zayne n-a mai spus nimic, iar eu am decis că pusesem suficiente întrebări aiurea pentru următoarele câteva ore.

Trebuia să mă ridic, dar chiar stăteam comod, și… și îmi fusese dor de un moment ca ăsta.

Mi-era dor să stau de vorbă cu cineva.

M-am gândit la apelurile ratate de la Jada. Trebuia să o sun.

— Ți-e dor de stelele tale, a spus Zayne, în întuneric. De cele de acasă, de pe tavan. Mi-a luat o vreme să-mi dau seama la ce te-ai referit, dar acum mi-am amintit.

— Da, am șoptit. De stelele acelea.

— Am o întrebare rapidă.

M-am întors spre el.

— Da?

— Ziceai c-ai venit încoace să vezi dacă m-am trezit, și-atunci de ce aveai pumnalul la tine?

La naiba!

— Știi… am început.

— Nu știu.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu știu de ce l-am luat. Din obișnuință, cred.

— Ciudat obicei!

— Da, așa cred.

— După o noapte ca asta, n-a fost o idee rea să-l iei, a continuat, dar nu eram sigură că mă crezuse. A chicotit.

— Ce este?

— Nimic. Mă gândeam la… la Greene. Nu dormea bine. Se trezea dimineața și era agitat după-amiaza, ceea ce pentru oameni poate fi normal, dar nu și pentru noi. Ne vedeam des, având același program, pentru că depindeam de orarul de la școală al Laylei. Oricum, amândoi aveam probleme cu somnul, așa că ajungeam deseori să ne uităm împreună la telenovele.

— Serios? M-am întors iar spre el.

— Da. La *Zile din viața noastră*[3].

— Glumești.

— Nu, a râs el. Eram foarte prinși de drama Brady–Devereaux.

— Uau! am râs și eu, dar parcă fals. Chiar îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat.

— Și mie. Greene era un tip tăcut, și, în afară de telenovelă, nu prea împărtășeam multe lucruri, dar puteam oricând conta pe el. S-a împotrivit tatei în tot ce s-a întâmplat cu Layla. Ce-a pățit este trist și nu-i corect. Viața lui n-ar fi trebuit să se sfârșească așa. Cea mai urâtă parte este că numele lui a devenit doar o nouă bifă pe o listă care nu face decât să se lungească. Greene va fi plâns și ne va fi dor de el, apoi va deveni doar încă o pierdere. Apoi vor urma a treia, și a patra, și va trebui să nu-l mai plângem, ca să lăsăm spațiu altcuiva, pentru că, după o vreme, nu mai ai loc. Nu mai poți.

---

3 *Days of Our Lives*, producție NBC, este o telenovelă americană care a debutat în 1965 și este unul dintre cele mai longevive programe de televiziune cu scenariu din întreaga lume.

Zayne și-a trecut o mână peste față.

— Știu că sună insensibil. Poate crezi că nu-mi pasă, dar... te obișnuiești cu moartea. Prea mult. N-ai nevoie de cele șapte etape. Treci direct de la șoc la acceptare.

Am simțit că mă cuprinde tristețea. Știam ce înseamnă să pierzi pe cineva, dar eram departe de pierderile aproape săptămânale pe care le sufereau unele clanuri. Durerea din piept nu îmi aparținea doar mie, ci emana și dinspre el. Era o durere cu iz de furie și acceptare. Voiam să-l consolez. Voiam să-i ușurez suferința și nu știam cum.

Așa că am făcut singurul lucru care mi-a venit în minte.

Răsucindu-mă spre el, i-am cuprins un umăr cu brațul. S-a încordat, dar m-am apropiat mai mult de pieptul lui și l-am strâns.

Zayne nu s-a mișcat.

— Te îmbrățișez, l-am informat, cu vocea înfundată. În caz că nu știi ce fac.

— Mă gândeam eu că asta faci. Vocea lui suna ca atunci când se trezea. Sau că te dai drept focă.

Am râs scurt, dar Zayne a rămas de piatră. Dându-mi seama că îmbrățișarea mea ciudată era un eșec, am dat să mă retrag.

Zayne s-a mișcat și atunci mi-a înconjurat talia cu brațul. Degetele lui mi-au atins spatele tricoului și m-a ținut aproape. După câteva secunde, i-am simțit corpul relaxându-se lângă al meu, dar încă mă ținea strâns de tricou.

— Mulțumesc.

13

Încercam să mă trezesc în miros de zăpadă proaspătă și de iarnă. Și totuși, aerul era uscat și aproape prea cald. Mi-am amintit cum ațipisem pe acoperiș, lângă Misha, în timp ce el dormea în formă de Gardian. Era pe la începutul verii, soarele nu era prea puternic, iar căldura mă relaxa surprinzător de mult.

Dar până la urmă reușisem să mă ard.

Eram sigură că acum nu adormisem pe un acoperiș. Am vrut să mă mișc, dar abia am reușit. Eram învelită într-o pătură, ca într-un cocon? Mai pățisem și înainte: mă sucisem și mă învârtisem până ce păturile se înfășuraseră în jurul meu precum celofanul.

Mi-am întins picioarele și am încremenit când am mai simțit două picioare lângă ale mele.

„Noaptea trecută."

Adormisem pe canapea, lângă Zayne. Nu asta fusese intenția mea. Oare îl furase somnul înaintea mea? Sau rămăsesem lipită de el, așa cum eram acum? Îl îmbrățișasem, îmi mulțumise, și apoi… niciunul nu mai zisesem nimic.

Doamne, speram să nu fi adormit așa, prinsă în capcană între el și spătarul canapelei, ca o…

Brațul din jurul meu s-a strâns, iar Zayne a scos un sunet adânc, ca un tors, pe care l-am simțit până în vârful degetelor.

Am deschis brusc ochii și m-am trezit privindu-i pieptul acoperit de tricoul alb. Atunci mi-am dat seama că nu aveam obrazul pe o pernă, ci pe un biceps ferm.

Doamne!

Puține lucruri în viață erau mai stranii decât să te trezești brusc în brațele cuiva. Sau mai minunate decât să știi că acel cineva era Z…

„Încetează.”

Mi-am pus cep gândurilor și m-am concentrat la ce urma să fac. Încet, am lăsat capul pe spate și am ridicat privirea.

Zayne încă dormea.

Genele dese îi mângâiau obrajii, iar buzele i se despărțiseră puțin. Arăta relaxat. Chiar vulnerabil. I-am cercetat fața. Ar fi trebuit să mă opresc și să nu mă mai holbez la el cât dormea, pentru că era mai mult decât dubios, dar foarte rar aveam ocazia să fiu atât de aproape de el și să-l văd atât de bine.

Avea un pistrui – de fapt, trei, sub ochiul drept. Abia se distingeau, dar îi vedeam. Formau un mic triunghi. Mai erau și alții? Am continuat să-i studiez fața. Pe maxilarul și bărbia lui se vedea o umbră. Nu observasem niciodată la el vreun început de barbă, și m-am întrebat cum ar fi arătat dacă o lăsa să crească.

Cred că ar fi fost și mai sexy. Părea imposibil, ținând cont că era deja aproape obscen de chipeș.

Pentru o secundă, am făcut o prostie: mi-am permis să visez.

Am închis ochii și mi-am imaginat cum ar fi să mă trezesc în brațele lui, iar el să fie al meu, și eu, a lui. Să îl sărut și să mă cuibăresc mai aproape, iar dacă nu se trezea, să fac ceva enervant, ca să-l sâcâi. Mi-am închipuit ce-ar fi urmat. Zayne, pentru că era cine era, nu ar fi fost supărat că îi furam minute sau chiar ore de somn. Ar fi râs și mi-ar fi oferit zâmbetul acela adormit și sexy al lui. Apoi, m-ar fi rostogolit sub el și m-ar fi sărutat. Firește că, în fantezia mea perfectă, respirația de după somn nu exista. Așa că sărutul era prelung și profund, o mângâiere languroasă, care ar fi invitat la mai mult. Am strâns din buze, zvârcolindu-mă când mi s-a încălzit pielea. Ne-am fi scos tricourile și n-ar mai fi

fost nimic…

Brațul din jurul meu s-a strâns iar, și dintr-odată eram șold lângă șold. Am deschis ochii și m-am uitat iar la el. Dormea încă, dar corpul lui – sau o anumită parte – se trezise.

Ah, minunat!

Oare simțea ce simțeam și eu, chiar dacă dormea? În caz că da, atunci era îngrozitor de enervant.

Sosise momentul să mă ridic. De fapt trebuia de mult s-o fac, pentru că, dacă nu mă ridicam acum, situația devenea jenantă, și deja mă simțeam stânjenită, așa că mai bine evitam complicațiile. Am ridicat privirea și am inspirat adânc.

M-am uitat în ochii lui palizi.

Prea târziu.

— Neața, am mormăit.

Genele i-au fluturat în sus și în jos.

— Neața.

Pulsul mi se zbătea. Brațul lui era încă în jurul meu, mai relaxat, însă acolo.

— Am adormit fără să vreau.

— Nu mă deranjează. Ochii lui erau întredeschiși, iar degetele de pe spatele meu se mișcau încet.

— Serios?

— Deloc. A fost plăcut.

Inima îmi bătea în ritm accelerat, prostește.

— Și mie mi-a plăcut. Cred c-am dormit mai bine decât în multe alte nopți.

— Și eu. A căscat ca un leu. E bine să ai o parteneră de somn.

Parteneră de somn? Ca un animăluț de pluș?

Replica a pus piedică ritmului accelerat al inimii mele, care s-a poticnit. O parte din mine s-a bucurat, pentru că era cazul să-mi revin.

De ce mă gândeam la inima mea ca la un lucru exterior, pe care nu-l puteam controla?

Aveam nevoie de terapie.

Și trebuia să mă ridic.

— Mi-e sete, am anunțat.

M-am rostogolit pe o parte chiar când Zayne și-a ridicat brațul și a vrut să se ridice și el. S-a foit, și schimbarea bruscă de greutate pe pernă m-a lovit de el. Zayne a încremenit când trupurile noastre s-au lipit în toate zonele interesante care scoteau în evidență diferențele dintre părți moi și părți tari.

M-am înroșit și am încercat să mă rostogolesc înapoi. Șoldul meu a atins zona aceea *foarte* sensibilă.

— O să… am început, tresărind, și-a fost cum nu se poate mai rău, pentru că Zayne a gemut.… Mă ridic, și…

— Ai putea să te oprești pentru o secundă? Mâna lui Zayne mi-a ajuns pe șold. Avea vocea răgușită. Stai liniștită, OK?

Am închis ochii, înjurând încet, și am făcut întocmai. Am inspirat, apoi am sărit în picioare fără să mă mai frec de el ca o pisică maidaneză în extaz. Cu fața roșie ca focul, m-am îndepărtat de canapea.

— Scuze, a mormăit Zayne. Mai ales dacă te-am incomodat.

— Nu, e-n regulă. „Incomodat” nu era cel mai potrivit cuvânt. Nu așa cum insinua. M-am uitat la el peste umăr. Se ridicase în fund, iar eu mi-am pironit privirea undeva dincolo de umerii lui. Nu e mare lucru. Știu ce pățesc băieții dimineața.

Zayne s-a uitat la mine, cu sprâncenele ridicate.

— Serios?

— Da, evident. Am forțat un hohot de râs. Nu trebuie să fac parte din clubul sculelor ca să știu.

— Clubul sculelor? Și-a mușcat buza de jos. Bine, atunci.

Simțind că aș fi putut păstra remarca aceea pentru mine, am zâmbit din vârful buzelor și mi-am încrucișat brațele la piept.

— Mă duc să mă schimb și putem începe antrenamentul. Eram mândră de cât de calmă îmi suna vocea. Doar dacă nu vrei să mâncăm întâi.

Zayne și-a luat telefonul, înjurând încet.

— Trebuie să fac rapid un duș și să plec în juma’ de oră, dacă nu vreau să întârzii.

— Să întârzii?

— Ți-am spus ieri că am ceva de rezolvat. S-a ridicat și a ocolit canapeaua, cu mișcări oarecum țepene. Ți-amintești?

Acum îmi aminteam.

— Ah, uitasem! Ce trebuie să faci?

— Niște chestii. S-a îndreptat spre dormitor, cu spatele la mine. Va dura vreo câteva ore, dar ar trebui să mă întorc suficient de repede ca să apucăm să ne și antrenăm.

De ce era atât de evaziv? Am făcut un pas în față, dând să zic ceva, dar mi-am amintit ce-mi spusese Zayne noaptea trecută.

„Nu știi multe lucruri.”

Dacă voia să știu, mi-ar fi zis, iar dacă nu voia, trebuia să-mi văd de treabă.

Detestam să-mi văd de treabă.

— Dar ce… Am auzit ușa băii închizându-se. Ah, OK. O să stau aici până faci tu un duș interminabil, și tot aici o să fiu toată după-masă, până când termini ce ai de făcut.

Niciun răspuns.

Evident.

Mi-am dat capul pe spate și am icnit.

— Întocmai.

Cu un țipăt, m-am răsucit și l-am văzut pe Alună lângă insulă. Încuviința dând din cap.

— Sunteți jenați de parcă v-aș fi prins cum vă scobeați în nas. Ar trebui să mai lucrați la partea asta.

Am oftat.

— Mersi pentru sfatul nesolicitat.

— Cu plăcere. Mi-a arătat semnul victoriei, cu o jumătate de braț transparentă. Apropo, un tip la duș, atâta vreme, după ce se trezește dimineața? Ce crezi că face? Se spală de două ori pe cap și își aplică și un balsam Herbal Essences? Nuuu.

— Păi... Am făcut ochii mari. Ah! *Ah*!

— Lasă-l să se bucure de viață.

Alună a dispărut.

Privirea mi-a zburat spre dormitor și imaginația mi-a luat-o *raznaaa* vreo 10,3 secunde. Apoi, fiindcă nu aveam altceva de făcut, m-am întors și m-am aruncat pe canapea, cu fața în jos.

— „Când erai tânăr, n-aveai nevoie de nimeni...”, cânta Alună de undeva din apartament.

Trebuia să spăl niște haine. Dacă tot n-aveam altă ocupație în după-amiaza asta, puteam să...

— „Singur, atât de singur...” Alună a apărut prin peretele din dormitor și a continuat să cânte despre *cineva* (despre mine?) care era singur, șovăia și era incapabil să vadă iubirea.

— Ce ticălos ești!

— „Dar ești atât de siiingur!” cânta el, după care a dispărut dincolo de perete.

Fusesem într-adevăr singură de când plecase Zayne, cu o jumătate de oră în urmă, să-și vadă de *treabă*, și nu știam ce să fac cu viața mea. Era prima

dată când aveam timp liber, de la venirea mea aici.

Mi-am prins părul într-un coc în creștetul capului și m-am întors spre ușa deschisă a dormitorului.

— Alună, mai ești acolo?

— Da, mi-a răspuns. Care-i faza, prințesă?

— Spiritul de seara trecută ți-a mai zis ceva?

— În afară de faptul că m-a confundat cu Casper? Alună a apărut în cadrul ușii. Nu. Doar scotocea pe aici de parcă ar fi fost apartamentul lui.

— Ciudat! M-am uitat la patul nefăcut, încruntându-mă. Cred că m-o fi văzut afară și m-a urmărit.

— Atunci de ce s-a speriat când și-a dat seama că-l puteai vedea?

Bună întrebare, dar chiar dacă spiritele și stafiile simțeau că pot vorbi cu ele, adesea erau surprinse când obțineau confirmarea. Trăind emoții puternice, tindeau să-și piardă legătura cu acea conștiință care le permitea să capete formă și să devină vizibile.

Nu puteam face nimic cu privire la vizita stranie de seara trecută. În schimb, am verificat mașina de spălat, care se afla deasupra uscătorului, într-o debara. După ce mi-am pus hainele la uscat, m-am uitat prin cameră și m-am oprit în dreptul ferestrelor fumurii.

Aveam chef să ies. Să mă plimb. Să explorez. Să mă amestec printre *oameni*. Să-i văd, înainte să…

Înainte să devin complet nevăzătoare.

Eram nehotărâtă. Ieșisem cu Zayne de suficiente ori și eram convinsă că m-aș fi descurcat fără să mă rătăcesc, dar, ținând cont de starea vederii mele, mi-era groază să nu cumva să mă rătăcesc. Ar fi trebuit să apelez la niște străini să mă ajute să citesc semnele, sau la vreo aplicație GPS de pe telefon, căci oamenii nu

erau mereu amabili cu cei care aveau nevoie de ajutor.

Dar puteam să mă plimb măcar pe străzile din jur. Puteam.

Am simțit un gol în stomac în clipa în care mi-am terminat gândul. Am început să-mi rod unghia. Seara trecută, îi spusesem lui Zayne că voiam să fiu independentă, că aveam nevoie de asta, și iată că acum îmi era teamă să ies de una singură.

N-ar fi fost rău să văd ce e cu fata pe care o vizita Alună. Părea un lucru mai important și mai ușor de făcut. Dar trebuia să mă pregătesc, mai întâi. M-am dus la baie și am făcut un duș prelung. M-am înfășurat în prosop și am auzit telefonul. M-am întors în dormitor, unde îl lăsasem la încărcat, pe noptieră, și l-am luat. N-am recunoscut numărul, dar am deschis mesajul.

Sunt eu, prietenosul tău Prinț al Demonilor din cartier. Urmează să te sun.

Am rămas cu gura căscată. Roth, Prințul Moștenitor al Iadului, tocmai îmi trimisese un mesaj.

Exista vreun fel de carte de telefon universală pentru Rai și Iad? Mă îndoiam că Zayne îi dăduse numărul meu.

Firește că n-aveam nicio problemă cu Roth, dar îndoiala mi-a trimis furnicături în stomac în timp ce mă uitam la telefon.

Dintr-odată, mi-a sunat în mână și m-am speriat.

— Alo? am răspuns, precaută.

— Zayne nu e acasă, așa-i? m-a salutat Roth.

Am ridicat din sprâncene, intrând iar în baie.

— Nu. Încerci să dai de el?

— Nu.

Atunci de ce mă întrebase de el?

— Ești ocupată?

— Păi… Nu în mod deosebit. Nu. M-am uitat în jur, de parcă acolo puteam găsi răspunsul. Oare Stacey și Layla începuseră să se întâlnească iar ca altădată, și Roth se plictisea și avea nevoie de companie?

Am auzit un chicotit ca un tors.

— Eu sunt pe cale să devin foarte ocupat. La fel și tu.

— Serios?

— Da. Vin să te iau. Avem treabă amândoi.

— Avem?! Am clipit văzându-mi imaginea ciufulită în oglindă. Dar abia am ieșit de sub duș.

— Păi, va trebui să te îmbraci, pentru că mă îndoiesc că Layla ar fi bucuroasă dacă vin să te iau și tu ești în pielea goală, ca în ziua în care ai ieșit din micul tău ou de Legitim-Născută.

Nu ieșisem din niciun ou, și el știa prea bine.

— Vine și…? M-am oprit, pentru că nu eram capabilă să-i rostesc numele. Am închis ochii strâns.

„Layla.”

„Layla.”

„Layla.”

Un fior de invidie amestecată cu furie mi s-a strecurat în suflet, senzație pe care o uram. Eram atât de idioată când venea vorba despre trecutul ei cu Zayne.

Când am redeschis ochii, ea nu mi-a apărut ca o versiune nouă, actualizată și complet personalizată a lui Bloody Mary[4].

M-am strâmbat în oglindă. Ceva era fundamental greșit la mine, și știam ce. Monstrul cu ochi verzi. Gelozia. Și de ce era gelozia un monstru cu ochi verzi?

---

4 Făptură desprinsă din legendele urbane, cu tendințe criminale, despre care se spune că apărea dacă îi rosteai numele de trei ori în fața oglinzii. (n.tr.)

De ce se spunea că „te înverzești de ciudă”? Care era faza cu verdele? Fiindcă unii bani sunt verzi? Chiar trebuia să caut asta pe Google…

— Mai ești acolo? Vocea lui Roth m-a smuls din gândurile mele, slavă Cerului. Sau mi-ai închis? N-ar fi prea drăguț din partea ta. Mi-ai răni sentimentele.

— Sunt încă aici. Layla e cu tine? am întrebat.

— Nu, a răspuns. Nu trebuie s-o amestecăm în asta.

M-am întors cu spatele la oglindă și am strâns telefonul mai tare. Alună a reapărut brusc, prin perete, făcând piruete ca o balerină, direct prin pat.

— Și ce te face să crezi că eu aș vrea să mă amestec?

— Mi-ai rămas datoare, și e timpul să te ții de cuvânt.

Când mă gândisem să explorez orașul, nu asta aveam în minte.

Dar iată-mă.

Sprijinită de perete, am mijit ochii din spatele ochelarilor de soare. Îl așteptam pe Roth, când pe lângă mine trecea un șuvoi constant de oameni, fiecare părând să se grăbească să ajungă unde avea treabă. Nu știam ce punea la cale Roth, așa încât am decis că era mai bine să aștept și să văd.

O mare parte din mine regreta, pentru că eram afară doar de câteva minute și deja simțeam că mă topesc.

Sudoarea îmi picura de pe frunte, cum stăteam și așteptam la umbra clădirii în care locuia Zayne. Chiar dacă purtam un maiou și blugi subțiri, iar părul meu încă ud era prins în vârful capului, tot îmi venea să mă dezbrac în orice moment.

Se făcea cald și pe dealurile Potomacului, dar,

datorită aerului de munte și a locului deschis, briza răcoroasă era mereu prezentă. Aici aveai parte doar de niște adieri încărcate de smog, lipicioase, între clădirile înalte.

O energie nestăvilită mi se scurgea prin vene în timp ce îmi mutam privirea de la trotuare la strada blocată de taxiuri galbene și mașini negre. Am simțit pe ceafă furnicăturile care mă alertau în legătură cu prezența demonilor, dar nu părea să fie niciunul prin apropiere.

Dar eram pe cale să recuperez și să devin intimă cu unul.

Pentru o favoare.

O favoare datorată Prințului Moștenitor al Iadului.

Rahat!

Nu uitasem că Roth promisese să ne ajute, pe Zayne și pe mine, să-l găsim pe Misha pentru că își dorea ca o Legitim-Născută să-i rămână datoare, însă nici nu-mi stătuse mintea tot acolo.

Îmi era greu să-mi închipui ce lucru aș fi putut face eu pentru Roth, pe care nu-l putea realiza singur. Avea tot soiul de abilități utile, pentru care-l invidiam, și, indiferent despre ce era vorba, mă îndoiam că Zayne ar fi fost bucuros să afle. Ar fi trebuit să-i trimit un mesaj, în caz că se întorcea înaintea mea și nu mă găsea. Dar, dacă făceam așa, mi-ar fi pus niște întrebări cărora nu le puteam răspunde. Nu doar atât, ci probabil ar fi intervenit și m-ar fi împiedicat să dau curs solicitării lui Roth și să-mi satisfac, astfel, curiozitatea.

Distragerea atenției și evitarea situațiilor neplăcute erau cele mai bune mecanisme de supraviețuire. Nu-mi păsa ce spuneau terapeuții de pe toată planeta.

În plus, Zayne era ocupat cu *treaba* lui secretă, sau

ce-o fi făcut.

Speram doar ca intențiile lui Roth să nu fie prea… malefice.

Schimbându-mi greutatea de pe un picior pe altul, mi-am încrucișat brațele la piept când o pală fierbinte de vânt mi-a prins poala maioului lung și s-a jucat cu materialul. Pumnalele subțiri de fier prinse la șolduri au rămas ascunse. Roth o fi fost un demon grozav 99% din timp, dar nu eram proastă. Nu că mi-ar fi trebuit pumnale dacă aveam *harul*, dar nu-mi doream să-l flutur așa, pe nepusă masă.

Mai degrabă *răsturnam* masa cu el.

Mașinile au încetinit când una elegantă s-a oprit la colț, iar căldura pe care o simțeam deja în ceafă și pe umeri a crescut în intensitate. Un geam fumuriu a coborât și am auzit:

— Hei, Chip de Înger, te duc undeva?

Mi-am dat ochii peste cap. M-am dezlipit de clădire și am înaintat încet, atentă să nu fiu trântită de vreo persoană grăbită. Am vrut să mă aplec să privesc pe geam, dar portiera s-a deschis fără ca vreunul dintre noi să o atingă.

Abilități foarte utile.

— Urcă, a plutit vocea lui Roth din interiorul întunecos.

Am ezitat.

— Cum rămâne cu „te rog frumos”?

Mi s-a răspuns cu un chicotit.

— Cuvintele astea îmi lipsesc din vocabular.

Am intrat, mârâind, și aerul rece m-a lovită direct în față. Roth era la volan, îmbrăcat complet în negru și arătând exact cum ți-ai imagina că arată un prinț demonic.

Un deget purtător de inel bătea în volan. Inelele lui

erau de argint și aveau însemne pe care nu le puteam distinge.

Am cercetat din priviri interiorul. Chiar și cu geamuri fumurii, aveam nevoie de ochelari de soare, însă strălucirea nu era chiar de nesuportat. Pe volan sclipea o emblemă aurie.

Era un... Porsche? Doamne, la ce foloseau atâtea butoane într-o mașină?

— Se pare că te plătesc bine să fii demon.

— Dacă ești Prințul Moștenitor, da. Roth a rânjit, în timp ce lua o curbă.

— Ce face Layla?

— Un maraton de *Doctor Who*[5] cu Cayman, a răspuns el. Viața aia nu-i pentru mine.

Un ghem de melancolie mi s-a format în piept. Maratoane de filme și seriale – făceam și eu la fel cu prietenii.

Mi-era dor de Jada.

— Sună distractiv. Cum te-ai gândit să-mi plătesc datoria?

— Nu-ți place să faci conversație, nu? Porsche-ul s-a oprit la semafor. I-ai zis lui Zayne că ai plecat cu mine?

— Nu, am răspuns râzând. Nu cred c-ar fi fost de acord.

— De ce? Ai impresia că n-are încredere în mine?

Mi-am încrucișat brațele la piept și n-am zis nimic.

Roth a chicotit.

— Știe că am o influență negativă asupra celor din jur.

— Deci, favoarea pe care trebuie să ți-o întorc se încadrează în judecata asta?

---

5 Serial TV științifico-fantastic produs de BBC, care a debutat în 1963.

— Absolut. Mașina a pornit iar. Pe geam, vedeam clădirile ca pe niște pete încețoșate de bej. Am nevoie de ajutorul tău.

— M-am gândit eu. L-am privit.

— Ți-o amintești pe Bambi?

M-am gândit la șarpele cât un Hummer care se purtase ca un cățeluș abandonat, cerșind mângâieri, când îl văzuse pe Roth. Animalele fermecate se aflau adesea în chip de tatuaje pe trupul demonului care le controla, dar Bambi aparținea acum acelui clan nenorocit de vrăjitoare despre care-mi doream să aflu curând că sfârșiseră pe rug. Am încuviințat.

— Șarpele uriaș de la Faye, vrăjitoarea.

— Bambi e de multă vreme a mea. Nu c-aș avea favoriți, dar ea e… specială. Privirea lui Roth era fixată la drum. Când Layla a fost rănită de clanul ei, n-am putut-o vindeca. Era rău de tot, și… Și-a încleștat maxilarul. Murea. Asta însemna c-aș fi făcut orice să o salvez.

Am rămas tăcută și l-am lăsat să vorbească, deși Zayne îmi povestise deja mare parte.

— Există vrăjitoare bune și vrăjitoare rele. Grupul lui Faye o venerează pe Lilith, mama Laylei, deci îți poți imagina de care parte se află.

Partea care nu considera o problemă să vândă farmece care urmau să fie folosite pe oameni, transformându-i în carne de tun. Am simțit furia clocotind în mine.

— Ne-am gândit că ar dori să o salveze pe Layla, ca să câștige favoruri în ochii lui Lilith, a explicat el. Cayman s-a dus la ele și s-a întors cu un leac. N-am aflat decât după aceea că o ceruseră pe Bambi la schimb.

— Dacă știai, procedai altfel?

— Nu, a răspuns, fără ezitare. Puteau să-mi ceară viața și le-aș fi oferit-o, ca s-o salvez pe ea.

Deja ghicisem asta, dar tot am fost surprinsă. Acțiunile lui nu îi caracterizau deloc pe demoni, în general.

— Aș fi putut refuza, a mai zis.

— De ce n-ai făcut-o?

— Pentru că l-aș fi sacrificat pe Cayman. Este un demon broker, Chip de Înger. Viața lui depinde de cuvântul dat.

Încă un detaliu *ne*demonic.

— Dar o vreau pe Bambi înapoi, așa c-o să mă ajuți. A tras într-o parcare.

— Cum? am întrebat clipind.

Roth mi-a zâmbit, și am simțit un nod în gât.

— O să-ți folosești darurile speciale de Legitim-Născută ca să distrugi sabatul vrăjitoarelor.

14

Harul meu s-a trezit la viață ca o scânteie ce se preface în flacără.

Era un lucru tipic pentru un demon, dar tot mă șocase. M-am uitat la Roth, fără să-mi vină să cred, convinsă că nu auzisem bine.

Chiar îmi ceruse să ucid, nu un om, ci un grup întreg? Erau ființe rele, ființe rele care ne trădaseră, dar pe bune. Nu putea vorbi serios.

A scos un hohot de râs care ar fi fost fermecător dacă n-ar fi urmat cererii lui de a ucide un sabat de vrăjitoare.

— Ar trebui să-ți vezi fața.

— Nu-i nevoie, dacă-mi scrie pe frunte *WTF*, am zis.

Roth s-a aplecat spre mine. M-am încordat și m-am gândit c-a remarcat, pentru că zâmbetul i s-a lățit.

— Aproape c-ai uitat cine sunt.

— Ba nu. Spatele mi s-a încordat.

— Ești sigură? A ridicat din sprânceană. Mulți uită cine și ce sunt.

— Serios? am murmurat.

— Da. Confundă iubirea mea pentru Layla cu o sămânță de bine care va prinde rădăcini înăuntrul meu, devenind într-un final o floare de puritate și lumină.

— Eu n-am crezut asta nicio secundă.

— Dar unii așa gândesc – probabil chiar și Bolovanul, a răspuns Roth. Și alți demoni. Faye și sabatul ei cred la fel. Te întrebi de unde știu?

— Ai o abilitate demonică super-secretă?

Râsul lui mi-a făcut pielea de găină, pentru că sunetele s-au depus pe pielea mea ca fumul și cenușa.

— Dacă n-ar fi crezut că sunt un demon care s-au transformat într-o ființă blândă și bună, nu le-ar fi trecut măcar prin minte să mă trădeze în așa hal.

— Ah! am murmurat. Oare devenea un personaj cu obraz subțire?

— Dar îți voi spune și un mic secret, draga mea prietenă pe jumătate înger, pentru că nici tu nu pricepi cu adevărat cine sunt. Mi-a atins vârful nasului cu degetul. Am tresărit. Nu-l văzusem mișcând mâna. Fiecare celulă și fibră din mine o dorește pe Layla și are nevoie de ea. Oamenii numesc asta „iubire”. Eu zic că e obsesie. E cam același lucru, probabil, dar eu sunt demon, Trinity. Sunt groaznic de egoist și de puține lucruri îmi pasă cu adevărat. S-ar putea să fac acte de bunătate aparentă, ocazional, dar le fac doar pentru ca ea să fie fericită. Iar dacă nu e fericită, îmi vine să

comit fapte foarte, *foarte* rele, ca să mă răzbun pe oricine sau orice ar supăra-o.

Mi se părea romantic, într-un fel. Dar mă și bulversa.

M-am retras.

— Bine. Mersi de confesiune, dar...

— Dar, când tragem linie, sunt Prințul Moștenitor al Iadului. N-ai vrea să te pui cu mine.

Am scrâșnit din dinți când am simțit *harul* tresărind.

— Când tragem linie, eu sunt o Legitim-Născută care te poate transforma într-un morman de cenușă, așa că nici tu n-ai vrea să te pui cu *mine*.

— Adevărat, dar vrei să-ți spun ce mai știu eu? S-a lăsat pe spate, cu o mână peste volan. Oi avea tu o grămadă de sânge angelic, dar ești la fel de *sfântă* ca mine.

— Asta ce mai înseamnă? am întrebat, ignorând scânteia de putere din adâncul meu.

— Îngerilor li s-a interzis să facă prostii cu oamenii în urmă cu mulți, mulți ani, știi tu de către cine. A arătat spre tavan, referindu-se la Dumnezeu. Poate c-ai fost creată să ajuți în lupta cu nu știu ce mare rău care s-a decis să se joace nițel cu planeta, dar în cazul în care vrei să apuci pe calea pe care au luat-o Gardienii și să te consideri superioară demonilor, nu uita de unde ai venit. Ai fost creată ca o definiție a păcatului.

— Fără supărare, dar Gardienii chiar sunt deasupra demonilor în balanța dintre bine și rău.

Roth și-a înclinat capul, privindu-mă. Apoi a râs profund, clătinând din cap.

— Și tu?

— Și eu ce?

— N-ai idee cum au fost creați Gardienii, nu? Crezi că Dumnezeu i-a conceput ca să lupte cu flagelul demonilor?

— Păi… da.

— Păi nu, mi-a răspuns, trecându-și mâna prin părul negru, ciufulit. Nici Layla nu știa.

— Ce nu știa? M-am apucat de genunchi, pentru că-mi pierdusem răbdarea. Mai bine las-o baltă. O fi frumos să asculți povești înainte de culcare, iar eu sunt 100% convinsă că ești cel mai malefic demon care a călcat vreodată pe acest Pământ și că oricine ar trebui să tremure și să țipe când apari, dar nimic din toate astea n-are legătură cu faptul că-mi ceri să ucid niște vrăjitoare. Înțeleg că ți-am rămas datoare, dar nu mă gândeam că…

— Faptul că n-ai știut despre ce favoare este vorba nu contează. Tot ai făcut târgul, Chip de Înger.

— Nici măcar nu înțeleg de ce ai nevoie de mine.

— În mod normal, n-aș avea, dar înțelegerea cu Bambi a fost intermediată de Cayman. Dacă eu îmi retrag cuvântul, Cayman moare. Mie îmi place de Cayman, dar Layla îl place și mai mult. Dacă moare, va plânge. Știu deja ce înseamnă când plânge Layla. Din fericire, vrăjitoarele n-au plecat încă din oraș, dar se spune că o vor face în curând. Trebuie să acționăm acum.

— Te aștepți să ucid pe toată lumea cât timp te joci tu Candy Crush?

— Nu Candy Crush. Cred că m-aș juca Wordsy.

— Wordsy?

— Da, îmi place să formez cuvinte. Asta vreau de la tine.

— Nu ucid oameni, Roth.

— Nu mă gândeam că ai face-o. Credeam că ucizi demonii care te atacă și ființele care vă doresc răul ție și altora. Uneori, aceste ființe includ oameni. Alteori, Gardieni și... foști prieteni la cataramă.

Întregul trup mi s-a revoltat.

— Să știi că începusem să te consider OK, dar ești un ticălos.

A ridicat din umeri.

— Alteori, ucizi vrăjitoare care te-au trădat. Sau ai uitat că Faye i-a spus lui Aym c-am fost să ne vedem cu ele, lucru care a pus în mișcare o serie de evenimente ce aproape că l-au ucis pe Gardianul pe care-l iubești.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu-l iubesc pe Zayne.

— Scuzați, a ridicat el din sprânceană.

— Nu-l iubesc, am repetat, cu inima bătându-mi puternic, fără motiv. Dar țin la el.

Roth a ridicat din umeri.

— Întrebarea rămâne aceeași: ai uitat ce-au făcut vrăjitoarele astea?

Mi-am încleștat pumnii.

— Nu, n-am uitat.

— Atunci sunt convins că n-ai uitat nici că, din cauza a ceea ce-au făcut, Layla a fost rănită, și Zayne, Gardianul de care nu ești îndrăgostită, dar de care îți pasă, aproape c-a murit.

— Firește că n-am uitat. Inima mi-a bătut și mai repede când m-am gândit la Zayne rănit. Nu puteam să uit mirosul cărnii arse.

— Și cum de n-a murit Zayne? a întrebat el.

— Nu ți-a zis?

Nu știam cât le spusese Zayne lui Roth și Laylei

despre noul lui statut.

— Datorită tatălui tău, nu?

N-am răspuns.

A urmat o clipă de tăcere. Roth se uita pe geam.

— Zayne este Protectorul tău acum, nu? Legat, legitim.

Nu știam dacă era o presupunere simplă sau dacă Roth știa ceva ce nu știam eu, dar mi-au transpirat palmele pe genunchi.

— Da, este, am spus. Așa a fost menit.

— Serios?

Mi-am lăsat mâinile jos de pe genunchi. Nu voiam să-i spun ce îmi destăinuise tata și îmi confirmase Matthew despre Layla și mine.

— Da, am spus.

Roth m-a țintuit cu privirea.

— Dacă tatăl tău n-ar fi decis să-l lege pe Zayne de tine, el ar fi mort acum. Layla ar fi distrusă, și cu siguranță m-aș simți la fel de sfâșiat, sau chiar mai rău. Spre deosebire de tine, căreia doar *îți pasă* de el.

Am ignorat ultimul comentariu, pentru că încercam să-mi imaginez cum ar fi fost să-i fi pierdut și pe Zayne, și pe Misha. Nu eram sigură că mi-aș fi putut reveni.

— Ne-au trădat, Trinity, știind care erau consecințele. Da, îmi vreau animalul fermecat înapoi, dar vreau și răzbunare, a continuat. Știu că îți dorești același lucru, fiindcă îți adulmec furia. Îmi amintește de piperul roșu. Vreau să mă răzbun pe ele, și, Chip de Înger, uneori ochi pentru ochi și dinte pentru dinte e atitudinea corectă.

Luându-mi cu greu privirea de la el, m-am uitat pe geam. N-am văzut decât o ceață cenușie peste drum, dar chiar dacă vederea mea ar fi fost perfectă, mă

îndoiesc c-aș fi distins mai mult atunci. Am încercat să îmi înăbuș furia pe care o mirosea demonul, dar fără succes. Furia mi se amesteca în *har*, arzându-mă din interior și cerând să fie folosită... sau hrănită.

Mânia aceea voia să iasă. Nu se oprise când îl ucisesem pe Misha, ci de acolo începuse.

Roth avea dreptate. Voiam răzbunare, pentru că Faye și oricine mai luase parte la complot meritau să moară.

Layla suferise.

Zayne aproape murise. Nu-mi dădeam seama dacă situația ar fi fost alta, în caz că nu ne-ar fi trădat ele. Dar jucaseră un rol crucial în tot ce se petrecuse și meritau să sufere consecințe de durată.

Faye o merita, dar... să cauți răzbunare nu era corect.

Învățasem asta când aveam șase ani și împinsesem un băiețel la locul de joacă, pentru că mă dăduse la o parte ca să ajungă la leagăne. Mama mă învățase. Mă așezase lângă ea și îmi explicase cum două lucruri rele nu puteau da naștere unui lucru bun. Thierry o repetase de multe ori, când eu și Misha eram mici și eu mă răzbunam de fiecare dată când mă depășea la antrenamente, ascunzându-i pantofii sau luându-i prăjiturelele preferate, pentru a le mânca sau arunca.

Doamne, ce teroristă fusesem!

Dar să le ucid pe Faye și grupul ei nu era totuna cu a-i ascunde pantofii lui Misha și a-i arunca biscuiții favoriți. Era mai degrabă ceea ce-i făcusem lui Ryker după ce o ucisese pe mama.

Îl omorâsem.

Imediat. Fără niciun regret.

Nimeni nu mă pedepsise pentru asta. Nu stătusem

prea mult pe gânduri. Parcă nici nu conta ce făcusem, prin comparație cu faptele lui.

Dar acum nu era la fel.

Sau era?

Uciderea lui Ryker fusese un act de răzbunare imediată.

Faptele erau diferite. Exact ca uciderea lui... Misha. Era același lucru. Fusesem *nevoită*.

Harul mă ardea și îmi pulsa adânc în stomac. Era sursa puterii mele, o armă croită din focul divin, care-mi curgea prin vene și cerea să fie folosită în scopul propus de Roth. Eram confuză. N-ar fi trebuit să se ferească de o asemenea solicitare? Sau mă înșelam? Poate că trebuia s-o fac, nu fiindcă îi datoram o favoare lui Roth, ci pentru că acest grup avea legături indirecte cu Mesagerul. Când îl ajutaseră pe senatorul Fisher să-i farmece pe oamenii care atacaseră comunitatea unde crescusem, îi ajutaseră pe Misha și pe Bael, care erau amândoi conectați cu Mesagerul.

M-am gândit la Gardianul care murise aseară. M-am gândit la toți oamenii nevinovați care fuseseră infectați și lăsați să putrezească în clădirea abandonată. Vrăjitoarele nu făcuseră nimic din toate astea direct, dar erau parte din schemă.

Am tras aer în piept. N-a ajutat.

— Dacă refuz? am întrebat, privind pe geam fără să văd.

Roth n-a răspuns imediat. Între noi a părut să se întindă o eternitate.

— Nu cred că vei refuza, așa că de ce pui întrebarea?

Mă înșelasem cu privire la respirație: de fapt, îmi umflasem pieptul de aer. M-a cuprins tensiunea când *harul* mi-a pulsat ca o lanternă. Gândurile îmi alergau

și încercam să mă împac cu ideea că… voiam să ucid vrăjitoarele.

Voiam să le fac să plătească.

Nici măcar nu eram atât de supărată pe Roth pentru că îmi ceruse așa ceva. Sigur că eram scârbită. Ticălosul se folosea de nevoia mea de răzbunare ca să-și facă treaba murdară, dar îi înțelegeam și dorința letală, iar înțelegerea îmi amortiza șocul.

M-am întins după telefonul din buzunarul blugilor, apoi m-am oprit. Pe cine voiam să sun? Pe Zayne? Da. Pe el voiam – ciudat, nu? Cred că era legătura, pentru că nu prea ceream sfatul nimănui. De obicei făceam după cum mă tăia capul, fără să întreb pe nimeni. Nici măcar pe Jada. Nici măcar pe Misha, înainte… înainte ca totul să se ducă la vale cu el. Ce-ar fi avut de zis Zayne? Mă îndoiam c-ar fi fost de acord.

După cum îl știam, ar fi propus o alternativă mai puțin letală.

Am deschis ochii și l-am privit pe Roth. Se uita la mine ciudat, de parcă aștepta să vadă ce urmează să zic, deși își exprimase mai devreme convingerea că nu voi refuza.

— Ce-ar fi dac-aș lămuri-o pe Faye să renunțe la Bambi, fără s-o ucid?

Un colț al buzelor i s-a răsucit într-un zâmbet misterios.

— Păi, hai să vedem de ce ești în stare!

— Cum merg lucrurile între tine și Bolovan?

I-am aruncat lui Roth o privire urâtă, în timp ce străbăteam holul banal de la etajul al treisprezecelea al hotelului unde se întâlnea de obicei sabatul de vrăjitoare al lui Faye.

— Nu vreau să discut despre Zayne.

— De ce nu?

Așezându-mi ochelarii de soare pe cap, am spus:

— Lista de motive este mai lungă decât timpul necesar pentru a parcurge holul.

— Zi-mi pe scurt.

— În primul rând, nu vorbesc despre Zayne cu *tine*, am zis.

— Pentru că sunt Prințul Moștenitor al Iadului? Mi-a aruncat o privire atotștiutoare.

— Nu. M-am oprit. Pentru că ești iubitul fetei pe care o iubește, și mi s-ar părea ciudat să vorbesc despre lucruri intime care au legătură cu el.

— Hm, a zis Roth. O iubește sau a iubit-o?

I-am întâlnit privirea de ambră.

— Nu tu ești cel care mi-a zis, nu cu mult timp în urmă, că încă e îndrăgostit de ea? Că m-ar da la o parte ca s-o salveze pe ea?

— Dar n-a făcut-o, nu?

M-am uitat brusc la el.

— Ce?!

— În noaptea aia, în casa senatorului, când Layla a fost rănită, el nu te-a lăsat deoparte ca s-o ajute pe ea, a spus. A rămas în luptă, alături de tine – și asta se întâmpla înainte să fiți legați. Cel puțin în sens metafizic.

Am deschis gura să-i spun că nu știe ce vorbește, dar avea dreptate. Zayne nu mă abandonase pentru Layla. Ce însemna asta?

Nimic.

— Ai greșit? l-am provocat. Asta încerci să spui?

Roth a ridicat din umeri.

— Ar fi prima dată.

Am pufnit.

— Serios?

A zâmbit.

— Uite, chiar nu înseamnă nimic, i-am zis. Și *chiar* să fi însemnat, iar acest „chiar” este mare decât America, nu putem fi împreună. Legătura dintre Legitim-Născuți și Protectorii lor este interzisă.

— Dacă n-ar fi interzisă, te-ar interesa? Vârându-și mâinile în buzunare, s-a răsucit și a luat-o înainte. Vii?

Strâmbându-mă la spatele lui, m-am grăbit să-l prind din urmă. Murmura un cântec vag cunoscut, care avea să mă înnebunească până mă prindeam cum se numea.

— Ai un plan? a întrebat Roth.

Aproape că mi-a venit să râd.

— Bineînțeles că am.

Era, în mare parte, o minciună. N-aveam alt plan decât speranța c-o voi speria pe Faye suficient de rău.

Stai așa! Dar oare vrăjitoarelor le era teamă de ceva? Speram că da.

— Ar trebui să fie interesant de urmărit, a comentat. Aproape la fel de interesant cum a fost să vă privesc antrenându-vă pe tine și pe Zayne.

I-am aruncat o privire întunecată și am cotit. Am dat de restaurant. Tot ce vedeam pe deasupra geamurilor fumurii și pereților de la capătul holului erau niște spoturi în tavan.

Câte persoane se aflau în interior? Erau toate vrăjitoare?

Roth s-a oprit, ridicând mâna dreaptă. A pocnit din degete și am auzit un trosnet. Mirosul de plastic ars a umplut holul.

— Camera de supraveghere, a spus el, arătând cu bărbia spre colț. Vreau să mă asigur că nu vor exista dovezi, pentru orice eventualitate.

„Pentru orice eventualitate…”

M-am înfiorat.

— Amintește-ți că n-o poți ucide cât timp o are pe Bambi, pentru că ai pune-o în pericol. Roth a întins mâna să deschidă ușa.

— Stai! am strigat, și s-a uitat la mine. N-a fost cumva vorba de o decizie pe care Faye a luat-o de una singură…?

— În caz că n-au acționat pe la spatele ei, în sabat e democrație. Nu se ia nicio hotărâre fără aprobarea tuturor membrelor, a răspuns el. Nu sunt doar complice.

La naiba!

Nu știam multe despre sabaturi, dar știam cât de puternică era conducătoarea, Cotoroanța, și ce nebunie ar fi fost să acționezi fără știrea ei.

Să dobor o vrăjitoare îmi era mai ușor decât să vin de hac unui întreg clan, dacă se punea problema. Și că tot veni vorba…

— Câte vrăjitoare sunt în sabatul ăsta?

— Nu știu. S-a întors cu spatele. Cred că peste cincizeci.

„Cincizeci?”

Iisuse și pui de lame de pretutindeni! Poate că nu vor fi toate acolo. Mă îndoiam că Roth se aștepta să le vânez până la ultima. Ar fi durat prea mult, și n-aveam cum să fac asta înainte de întoarcerea lui Zayne.

Cumva oripilată de ce urma să se întâmple, am clătinat din cap. Iată că ajunsesem să mă gândesc la cât mi-ar lua să ucid cincizeci de vrăjitoare.

Ce alegeri proaste făcusem în viață, de mi se întâmpla așa ceva?

Am mijit ochii când, aflată în spatele lui, l-am privit pe Roth și cămașa lui neagră. Ah, da! Asta era. Chiar

acolo. Fusesem de acord să rămân datoare unui nenorocit de prinț al demonilor. Era vina lui Zayne. Așa mi se părea. El mă prezentase lui Roth. Aveam de gând să-i trag una când îl vedeam.

Dacă mă gândeam bine, de unde știuse Roth că Zayne nu era acasă? Fusese o coincidență fericită? Despre asta fusese vorba ieri? Roth nu venise fără niciun gând, ci venise cu speranța că Zayne lipsea? Înainte să pot întreba, Roth a deschis ușa, și o muzică de jazz ne-a învăluit, împreună cu murmurul conversațiilor. Aceeași femeie cu păr întunecat care se aflase acolo data trecută stătea la recepție.

A deschis gura când ușa s-a închis în urma mea. Am auzit clinchetul încuietorii și am știut că fusese lucrătura lui Roth.

— Nu suntem așteptați, Rowena. Știu. Roth a oprit-o cu mâna ridicată, înainte să poată vorbi. Și nu ne pasă.

Vrăjitoarea a închis gura și ceva deloc sacru i-a strălucit în privire. Era o scânteie nu tocmai umană – cam ca mine. Ochii i s-au oprit asupra mea și apoi s-a uitat în altă parte.

— O anunț pe Faye că ați venit.

— Ce-ai zice să stai pe loc și să-ți vezi de treabă? Știm cum să ajungem la ea.

Știam. Rowena nu a părut prea încântată de idee și nici n-a ascultat. Când am trecut pe lângă ea, a pus mâna pe ceea ce părea a fi un telefon, cu mișcări rapide și spasmodice, de parcă iritarea ei rece nu era decât o fațadă care se fisurase.

Străbătând un labirint de mese și separeuri, am numărat cel puțin douăzeci de vrăjitoare. N-aveau nimic de lucru?

La fel ca data trecută, conversațiile se opreau când

treceam noi pe lângă mese. Furculițele se blocau la jumătatea drumului spre gură. Lingurile zăngăneau în castroane. Paiele de plastic tremurau înainte să ajungă la buze.

Locul ăsta clar nu avea nicio treabă cu protejarea mediului înconjurător. Am adăugat asta pe lista mea de motive pentru care să nu mă simt prost dacă trebuia să le extermin.

L-am urmat pe Roth, iar o parte din mine era conștientă că nu mă speria ce urma să se întâmple. Tot ce simțeam era furie – furie pe ceea ce făcuseră vrăjitoarele, sau Misha, pe ceea ce însemnau aceste lucruri pentru Zayne și pentru mine, și furie pentru că Roth mă băgase în povestea asta.

Și *harul*.

Îmi vâjâia prin vene. Mă furnicau degetele și buzele. Era ciudat, pentru că atunci când mă luptasem cu acei zombi nu-l simțisem dând să iasă și să fie folosit. Oare în momentul acela nu eram în pericol, spre deosebire de acum?

N-aveam idee.

În fața mea am văzut silueta unei femei care se ridica dintr-un separeu, și chiar dacă trăsăturile ei erau neclare, am recunoscut-o pe Faye.

— Stai jos, a poruncit Roth. Trebuie să avem o mică discuție.

Părul lui Faye, negru, retezat la milimetru, i s-a învârtit în jurul bărbiei când și-a întors capul de la demon la mine. Mâna i-a zburat spre braț, iar degetele i s-au strâns în jurul unei umbre negre.

Dinții lui Roth s-au dezvelit într-un mârâit, și mi-am dat seama că vrăjitoarea o împiedicase cumva pe Bambi să-i iasă din piele, așa cum făcuse când fusesem data trecută aici.

Prințul demonilor nu era deloc încântat. Ochii lui au sclipit și, de la un roșu intens, și-au recăpătat nuanța mai blândă de ambră.

Expresia lui Faye s-a destins, în timp ce se așeza încet.

— Cărui fapt îi datorez onoarea acestei noi vizite neașteptate?

— Onoare? Râsul lui Roth foșnea precum mătasea învăluită în beznă. S-a așezat față în față cu ea și s-a dat mai încolo, să-mi facă loc. Pari surprinsă că ne vezi.

M-am așezat cu mâinile în poală și am privit-o pe Faye. Am privit-o cu atenție, ceea ce nu făcusem prima dată.

Era tânără. Nu cred că avea nici treizeci de ani. Arăta ca o femeie obișnuită. Era în mare parte umană, cu excepția sângelui demonic, datorat unei rude care se combinase cu un demon cine știe în ce generație anterioară. Așa se explică abilitățile vrăjitoarelor și faptul că Faye și-a permis să o păstreze pe Bambi drept animal fermecat. Aceste vrăjitoare nu aveau nicio legătură cu oamenii care aparțineau credinței Wicca. Nu că era ceva în neregulă cu ei, dar nu aveau aceeași putere precum vrăjitoarele din naștere.

— Normal că sunt surprinsă. Nu știam că veniți. Acum suntem foarte ocupate. Așa cum v-am mai zis, plecăm în curând. Tot sabatul.

— Nu păreți prea ocupate, am spus eu, în timp ce Roth își întindea brațul pe spătarul banchetei, de parcă se pregătea să tragă un pui de somn.

— Aparențele pot înșela, a spus ea, aruncându-mi doar o privire scurtă. Era amuzant, ținând cont că fusese de acord să-l ajute pe senator în schimbul unor părți dintr-o Legitim-Născută. Din *mine*. Numai pentru asta și trebuia s-o ucid.

— Aparențele chiar pot înșela, am fost eu de acord, simțind furia pe piele ca o mie de viespi zgândărite.

Faye a schițat un zâmbet, închizând o agendă mică, neagră, de pe masă.

— Cu ce vă pot fi de folos? l-a întrebat ea pe Roth. Nu pe mine, pentru că eu eram privită ca lipsită de importanță. Când ai venit ultima dată ți-am zis tot ce știam.

— Ah, da? a murmurat Roth.

Vrăjitoarea a încuviințat, sprijinindu-se de spătar, cu mâinile în poală.

— Să terminăm cu mascarada, am zis, sătulă de jocul acela tâmpit. Știm deja că i-ai spus lui Aym, sau poate lui Bael, c-am fost la tine. Sau poate senatorului Fisher. Cine știe cui, dar știm că i-ai zis.

A făcut ochii mari.

— Nu cred…

— Nu face pe nevinovata! Vocea lui Roth era de o blândețe înșelătoare. Aym v-a dat de gol, așa cum voi ne-ați trădat pe noi. Ar trebui să-ți alegi mai bine taberele.

În ciuda luminii scăzute și a vederii mele slabe, am observat cum Faye pălește. M-am bucurat.

— Când ne-ai văzut, presupun că ți-ai dat seama că Aym n-a sfârșit cu bine, am spus. Acum e destul de mort.

N-a zis nimic, ceea ce m-a înfuriat mai tare.

— Nu știu eu multe despre vrăjitoare, dar credeam că n-ar trebui să faceți parte din echipa celor buni sau răi, am zis. Numai că, Doamne, v-ați alăturat taberei celor morți, proști și malefici!

— Iar tu din ce echipă faci parte? Ochii ei întunecați s-au oprit asupra mea. Ținând cont că stai

lângă Prințul Moștenitor al Iadului.

— Mmm, a mârâit Roth din gâtlej, ca o pisică mare care toarce. Adooor când te aud zicând „Prințul Moștenitor”.

M-am uitat în ochii lui Faye.

— Așa cum ai spus, aparențele pot înșela.

A înghițit în sec. A deschis gura, a închis-o, apoi a încercat iar să vorbească.

— N-am avut de ales.

— Întotdeauna ai de ales, a zis Roth. Întotdeauna.

— Nu înțelegi. N-am mers noi la ei. Au venit ei la noi, la scurtă vreme după voi. În aceeași noapte…

— Nu mă interesează, am spus, fără să-mi recunosc propria voce sau ce îmi invada sistemul. Mi se părea că o personalitate cu totul nouă era eliberată și prelua controlul. Nu trebuia să le spuneți, dar ați făcut-o. Din cauza asta, am fost prinși în capcană. Voi ați ajutat la crearea ei. Au suferit oameni, Faye.

A strâns din buze, privindu-l scurt pe Roth.

— Layla, a șoptit el, a fost rănită.

Acum, Faye părea pe cale să se sufoce.

— N-am face niciodată ceva care s-o pună în primejdie pe fiica lui Lilith. Niciodată. Nu asta am intenționat.

— La final, intențiile n-au nicio valoare. Ai putea da foc unui tufiș fără să ai *intenția* să ajungă la complexul de locuințe din apropiere, dar producerea unui incendiu va fi totuși vina ta. Care au fost intențiile tale, atunci? Ce ți-au oferit în schimbul informației?

A scuturat repede din cap și a privit în jur, apoi iar spre noi.

— Dacă nu le spuneam, ar fi ucis tot sabatul.

— Ce te-a făcut să crezi că noi n-am fi procedat la

fel, odată ce aflam? a întrebat Roth.

Faye a dat să spună ceva.

— Cred că nu s-a gândit că vom supraviețui, i-am luat-o eu înainte, încuviințând când a închis gura la loc. M-am gândit la ce-mi spusese Roth în mașină despre ce demon mare și rău era el. Mi-a venit o idee. Au riscat să te supere pe tine în loc să-i supere pe Aym și pe senatorul Fisher, și – am întors capul spre Faye – e imposibil să nu vă gândiți că, dacă Roth era implicat, nu era implicată și Layla. Așa că nu doar ați pariat totul pe o carte, dar nici n-a părut să vă pese că Layla este fiica lui Lilith.

— Adevărat, a zis Roth. Ideea asta nu mă încântă deloc.

— Păi, Aym era foarte enervant și guraliv, dar nu chiar atât de înfricoșător. Ultima parte nu era chiar adevărată. Aym nu era un demon de rang inferior. Fusese cât pe ce să-l ucidă pe Zayne.

Prinzând ideea, a intrat și Roth în joc.

— Și dacă prezența lui Bael ar impresiona persoanele… slabe de înger, a zis el, iar pe obrajii lui Faye au înflorit două pete rozalii, ce să mai zic de mine.

— Deci pentru cine lucrați, de fapt? am întrebat, dintr-odată conștientă de tăcerea care ne înconjura. Cine v-ar putea face pe tine și pe vrăjitoarele tale să fie suficient de nesăbuite încât să ni se împotrivească?

— Am vorbit doar cu senatorul, după cum am zis…

— Și-ai mai spus că nu știai la ce voia să folosească farmecul care a transformat oameni nevinovați în carne de tun, am întrerupt-o, cu inima bubuind. Dar eu nu te cred. Îl cunoșteai pe Misha?

— N-am idee cine e, și ar trebui să te gândești de două ori înainte să mi te adresezi așa, *ființă umană*. Ți-

aș putea blestema toți urmașii în doar câteva cuvinte.

Aproape că mi-a venit să râd.

— Misha a fost un Gardian care lucra cu Aym și cu Bael.

— Așa, și? A ridicat din umeri și s-a uitat iar la Roth. Noi nu colaborăm cu Gardienii. Niciodată.

Nu eram sigură că spunea adevărul, dar Roth a înclinat din cap și-a zis:

— Vrăjitoarele n-au încredere în Gardieni. E legat de uciderea a orice are sânge demonic, fără discriminare. Dar vreau să spun că aș fi tare ofensat dacă v-a trecut prin cap c-ar fi mai indicat să mă supărați pe mine decât pe Aym sau pe Bael.

Faye a tras aer în piept. Au trecut câteva secunde.

— Am vorbit doar cu senatorul, la început. Nu e o minciună.

— Dar?

— Dar nu senatorul a venit după plecarea voastră, ci Bael. Ai dreptate. N-am risca să te supărăm cu ceva.

— Dar? a insistat Roth.

Ea s-a întins după un pahar cu apă, dar s-a oprit și a pus mâna pe masă.

— Ți-am zis doar că tot sabatul pleacă din oraș. De fapt, părăsim coasta. În ultimele luni, Cotoroanța noastră a simțit cum *crește* ceva. Ceva la care nu vrem să luăm parte. Deja știi asta. S-a jucat cu marginea unui șervețel. Am crezut că mai este timp, dar am greșit. Mesagerul e deja aici.

15

„Mesagerul."

Faye confirmase ce bănuiam deja. Clanul

vrăjitoarelor știa despre Mesager și îl ajutase cu bună știință, probabil, direct sau indirect.

— L-ai întâlnit? L-ai văzut? am întrebat. Dacă-l putea descrie, mă ajuta mult.

— Nu, a clătinat din cap vrăjitoarea. Nici măcar nu știm *ce* este, dar când Bael a ajuns, la o oră după ce-ați plecat voi, am știut că fuseserăm urmărite. Știau dinainte c-ați fost aici.

— Dar nu știau ce-am vorbit. Roth a ridicat din umeri. Le-ați spus adevărul. Ați fi putut minți. Începi să mă plictisești, Faye.

— Bael știa că plănuiam să plecăm. Știa că simțisem... marea neliniște. Un dezechilibru cum n-am mai văzut. Și-a coborât privirea spre degetele încremenite pe șervețel. Când a venit Bael, ne-a zis că nu făcuserăm înțelegerea doar cu senatorul, ci și cu ființa căreia i se spune „Mesagerul”. Până atunci, nu știusem că pe el îl simțeam.

— Ne-ai trădat pentru că ți-a spus numele a ceva despre care nu știai nimic? Roth a scos un hohot sec, ca un lătrat. Proastă alegere, vrăjitoareo!

— Știam destule. S-a aplecat în față și a vorbit încet: Ne-a arătat de ce este capabil Mesagerul. Unul dintre membrii clanului nostru fusese ucis la el acasă. Bael avea poze. Pielea din jurul buzelor i s-a albit brusc. L-au ucis pe Paul.

N-aveam idee cine era Paul.

Roth însă știa, dar nu părea să-i pese.

— Așa, și?

Faye s-a lăsat pe spate, cu umerii căzuți. I-a luat un moment să poată vorbi iar.

— N-am mai... văzut niciodată așa ceva. Avea ochii deschiși, însă arși. Doar găvane goale. N-avea limbă, iar urechile... Arăta de parcă ar fi înfipt cineva scobitori

în el, și… *zâmbea*. Fața lui era liniștită și părea *fericit*. Cum este posibil? A fost ucis atât de brutal. Cum să zâmbească?!

Mi se părea groaznic, într-adevăr.

— De ce n-ar fi și Bael capabil de asta? Cred că nu e tocmai greu să arzi ochi, și nici să convingi pe cineva că tot procesul e, de fapt, plăcut. Roth și-a luat brațul de pe spătar. Demonii nu pot convinge grupuri mari de oameni să facă sau să simtă lucruri, dar, fiind vorba de o singură persoană, a fost floare la ureche.

— Vrăjitoarele sunt protejate împotriva persuasiunii demonice, a insistat ea. Niciun demon nu poate rupe vraja.

Roth părea dornic să încerce, dar modul în care fusese ucis tipul acela nu ne spunea nimic despre Mesager.

Vrăjitoarea s-a uitat iar la el.

— Îmi pare rău că Layla a fost pusă în pericol. Dar noi am încheiat o înțelegere cu senatorul, iar voi ați intervenit, și…

— Ah, da. Chestia cu Legitim-Născutul, a întrerupt-o Roth. Vi s-a oferit pe tavă un Legitim-Născut, în schimbul ajutorului vostru.

— Părți, i-am amintit eu. Părți din el.

— Da, asta ni s-a promis. Și încă e valabil, a confirmat ea.

Sprâncenele mi s-au ridicat când furia mea a atins din nou cote maxime.

— Crezi că își vor respecta promisiunea?

— De ce nu? A ridicat paharul. Noi ne-am ținut de cuvânt, și n-am auzit pe vreunul dintre voi să spună c-a mai ucis pe cineva în afară de Aym.

L-am simțit pe Roth mișcându-se, dar am fost mai rapidă și m-am aplecat spre vrăjitoare.

— Pot să te asigur că nu-și vor respecta promisiunea.

Privirea ei aproape scârbită s-a oprit din nou asupra mea, și mi-am dat seama că, deși era în mare parte umană, nu-i plăceau oamenii. Nu se considera om.

Dar și eu mă refeream la oameni folosind cuvântul „ei”, așa că într-un fel ne asemănam.

— De unde știi *tu* asta? a zis ea, tăios.

Era greșit. Se juca cu focul, și, probabil mai nesăbuit din partea ei, nu avea nicio idee cât de aproape era să ne salute din lumea de dincolo, așa de tare mă stârnise.

Știam ce consecințe avea ceea ce urma să fac.

Poate că nu venisem acolo dornică să ucid o vrăjitoare, dar acum eram decisă. În clipa în care îi arătam ce eram, devenea o povară – una enervantă. Ne trădase înainte și, după ce afla adevărul despre mine, cu siguranță avea să folosească informația în avantajul ei.

Poate că urma să mă simt prost, mai târziu. Poate că vina avea să putrezească înăuntrul meu, pentru că sigur exista și o cale pașnică de a rezolva lucrurile.

Dar nu-mi păsa.

Mi-am lăsat *harul* să curgă la suprafața pielii. Câmpul meu vizual a devenit de un alb-auriu.

— Pentru că eu sunt Legitim-Născuta care v-a fost promisă.

Faye s-a înecat cu apă, iar ochii i-au ieșit din orbite. Paharul i-a alunecat dintre degete, s-a lovit de masă și, probabil cu ajutorul lui Roth, s-a înclinat spre vrăjitoare. Apa i s-a răsturnat în poală, însă ea n-a părut să remarce, pentru că era cu ochii lipiți de mine.

— Da. Am lăsat vorbele mele să-și facă efectul și mi-am retras *harul*. A fost mai dificil decât trebuia. Așa ceva nu se va întâmpla vreodată.

— Doamne, a șoptit ea.

— Cam așa. Mi-am pus coatele pe masă și mi-am proptit bărbia în palme. Nu doar că l-ați trădat pe Roth, Prințul Moștenitor al Iadului. M-ați trădat și pe mine, și din această cauză, cineva foarte important pentru mine a fost grav rănit. A trebuit să... M-am întrerupt, pentru că știam că moartea lui Misha ar fi survenit și fără intervenția vrăjitoarelor. Ați dat-o în bară rău de tot.

— Ți-e teamă de ea. Vocea lui Roth era blândă.

— Sunt îngrozită, a recunoscut vrăjitoarea.

Cred că mă vedea acum ca pe o Legitim-Născută total incomodă, dar am zâmbit.

Faye a privit într-o parte, iar buzele i s-au deschis de parcă dorea să vorbească.

— Nici să nu te gândești! a avertizat-o Roth.

L-am privit, cu sprâncenele ridicate.

— Era pe punctul să arunce un blestem, a explicat el. Nu-i așa? Probabil ceva jalnic, care crede ea că ne-ar paraliza sau ne-ar face să cotcodăcim ca niște găini. Îi scapă din vedere că vrăjile ei nu funcționează la mine, și cu siguranță nici la o ființă cu atâta sânge angelic.

Buzele ei s-au subțiat. Pieptul i se ridica și îi cobora. A trecut o clipă foarte lungă.

— Aici sunt peste douăzeci de vrăjitoare, una mai puternică decât alta. Blestemele nu sunt singurele noastre arme.

— E o amenințare? s-a interesat Roth.

— Dacă este, ți-ai ieșit din minți, am spus. Poate că ăsta-i adevărul. Așa că uite ce se va întâmpla: o vei

elibera pe Bambi și vei pune capăt înțelegerii făcute cu Roth.

— Ce?! a icnit Faye, cu ochii cât cepele. Am făcut o înțelegere să salvăm viața Laylei. Dacă îți încalci promisiunea, brokerul tău va plăti.

— Dar el nu cere să fie eliberat din înțelegere, am spus, și am știut că demonul zâmbea fără să mă uit la el. I-o vei oferi pe Bambi înapoi. Va fi alegerea ta, așa că-ți mulțumim. Înțelegerea pică.

— Sunt detalii, a scuipat ea. Culoarea îi revenea în obraji. El ți-a cerut să faci asta.

— Dar nu eu sunt cel care-ți cere să fie eliberat de înțelegere. În vocea lui Roth se simțea aroganța. Și știi că e singurul lucru care contează.

Faye a început să tremure de furie, de teamă, sau poate din ambele cauze.

— Și dacă refuz? Mă ucizi? Ucizi pe toată lumea de aici? Asta se va întâmpla, să știi. Dacă mă ataci, mă vor apăra. A lăsat bărbia în piept și o pală de aer fierbinte a bătut peste șervețel și mi-a deranjat firele de păr din jurul feței. Mă voi apăra și eu.

— Tu ai făcut asta? Ai făcut o *adiere* să treacă peste masă? Am căscat ochii mari. Înfricoșător de-a dreptul! Uite că tremur în papuci.

Roth a pufnit.

— Când m-ai auzit pe mine zicând că, după ce-o eliberezi pe Bambi, o să trăiești? am subliniat, cu bărbia încă în palme. E o presupunere tare arogantă.

Faye a respirat întretăiat.

— La urma urmei, îmi dorești moartea. Vrei să mă vezi moartă ca să te folosești de *părțile* mele, despre care mă îndoiesc că ar servi altcuiva decât acestui grup, i-am spus. Cum îți imaginezi că te-aș lăsa în viață?

— Ce întrebare bună! a zis Roth. Ar trebui s-o asculți și să simplifici lucrurile. Să-i dai drumul lui Bambi și să anulezi înțelegerea. Știi formula magică: „Pun capăt înțelegerii intermediate de demonul Cayman și eliberez animalul fermecat”. Atât. Spune-o.

— Eu… Faye a clătinat din cap și s-a înfiorat. Mâna i s-a apropiat de braț, unde se afla Bambi. Voia să dea drumul animalului fermecat, chiar dacă era prea…

A ridicat mâinile.

Masa dintre noi s-a izbit de Roth și de mine, lipindu-ne de separeu. Durerea mi-a încleștat stomacul, iar Roth a înjurat.

OK. Nu era doar o adiere.

Mi-am introdus degetele între masă și stomac, iar Faye s-a ridicat din separeu, cu părul negru fluturându-i în jurul feței și cu degetele răsfirate. Pielea i se înroșise, iar ochii negri îi căpătaseră o nuanță ca de scorțișoară. Mi-am coborât privirea și, într-adevăr, i-am văzut tocurile înalte la câțiva centimetri de podea.

Levita.

Aș fi vrut și eu să levitez.

— Asta-i tot ce poți? a râs Roth, iar eu mi-am dorit să fi tăcut, pentru că masa îmi apăsa palmele și începea să mă doară. Sigur poți mai mult.

— Nici măcar n-am început să-ți arăt de ce sunt în stare. Vocea lui Faye era groasă ca noroiul.

— Și nici tu n-ai văzut de ce sunt eu capabil. Roth și-a pus palmele pe masă.

Mirosul de sulf a umplut aerul, iar masa s-a făcut pulbere într-o nanosecundă. Tot ce se afla pe ea – paharul, lumânarea decorativă, șervețelele – a dispărut. Chiar și agenda lui Faye.

OK, asta *chiar* era tare de tot.

Am țâșnit în picioare. Furia vrăjitoarei pulsa ca o

undă de șoc prin restaurant, iar *harul* meu i-a răspuns, scânteindu-mi la suprafața pielii.

— Ocupă-te de ea. Roth s-a răsucit spre zona de luat masa. Eu am grijă de ele.

Prin „ele” se referea la cele douăzeci și ceva de vrăjitoare, care levitau.

Faye a ridicat mâna, iar aerul a părut să vibreze deasupra palmei sale. Buzele i s-au mișcat într-o incantație rapidă, ale cărei cuvinte nu le-am prins. A apărut o minge de foc.

Am țâșnit într-o parte când mingea de flăcări a lovit separeul în care șezusem. Lemnul a luat foc, înghițind locul într-o clipă. Îmi amintea de focul pe care-l mânuise demonul Aym.

— N-a fost deloc drăguț din partea ta! M-am răsucit spre vrăjitoare.

Instinctul mi s-a activat și am simțit *harul* traversându-mi brațul, cerând să fie folosit. Dar nu puteam. Nu încă. Nu cât Bambi era încă la ea. Dacă o ucideam, aș fi ucis și animalul fermecat.

Altă minge de foc i s-a format în palmă, și dinspre Roth s-a ridicat un strigăt de durere și o pală de căldură. Privirea lui Faye a țâșnit spre dreapta.

Am atacat-o, lovind-o în stomac cu umărul. A strigat când am trântit-o la pământ. Mingea de foc a tremurat, iar trupul i-a săltat pe podea. Am căzut și eu odată cu ea, înfigându-i un genunchi în stomac. A icnit, arcuindu-și brațul spre mine.

— În niciun caz. Am prins-o de încheieturi. Gata cu trucurile cu foc. Dă-i drumul lui Bambi.

Faye a încercat să mă dea la o parte, dar nu era antrenată – cel puțin nu fizic. Am blocat-o ușor, ținându-i mâinile lângă cap.

— Dă-te de pe mine! a strigat.

— În niciun caz. Altă pală de aer fierbinte a explodat, de data asta dinspre Faye, iar aerul din jurul ei a început să se distorsioneze. Pielea i s-a încălzit sub mâinile mele. Era pe punctul să ia foc, ca o torță umană.

În niciun caz.

Am apucat-o de gât, tăindu-i respirația.

— Nici să nu te gândești!

Pentru că nu se mai concentra, căldura i s-a evaporat din corp. Buzele i s-au retras, însă nu putea respira, nu cât timp degetele mele îi apăsau traheea. Trebuia să-i dau drumul sau se asfixia, dar mâna mea a rămas pe loc. Furia mă consuma, făcându-mi firicelele de păr de pe trup să se ridice. Mă simțeam ca în noaptea cu Turbații. Nevoia de a despica pielea fusese înlocuită cu nevoia de a-i zdrobi oasele fragile ale gâtului. Aș fi putut, și încă ușor.

Ochii lui Faye au ieșit din orbite, iar pielea i s-a colorat într-un roșu violent. A deschis gura și a încercat să înghită aerul care nu intra.

„Oprește-te”, mi-am poruncit. „Trebuie să te oprești, altfel Bambi va muri.”

Mi-am obligat degetele să se desprindă de pe ea și am privit-o respirând spasmodic. M-a străbătut un fior. Înjurând încet, m-am uitat spre Roth și l-am văzut ținând un tip la câțiva metri deasupra podelei. Nu mai rămăsese nimeni – doar mormane de cenușă și mormane de…

Doamne!

Cu stomacul întors pe dos, mi-am întors repede capul spre Faye. Când privirile ni s-au întâlnit, i-am intuit panica. Ochii ei păreau niște globuri de sticlă fragilă.

Cu degetele tremurând, i-am mai dat drumul puțin.

Faye ne trădase – mă trădase. Avea nevoie de mine moartă ca să-mi folosească părți ale corpului pentru vrăji, sau ce-o fi fost. Tocmai încercase să mă transforme într-un ghem de foc. Știam că trebuie să moară din clipa în care-i arătasem ce eram. Poate că știusem de când venise Roth să-mi ceară să-i întorc favoarea. La naiba, poate că știam încă de când îmi dădusem seama că ne trădase.

Dar îi era *teamă*.

I se citea în ochi. Teamă și panică. Fuseseră așa și ochii lui Ryker? Totul se întâmplase atât de repede, încât chiar dacă aș fi văzut teamă în ochii lui, nu m-aș fi oprit. Nu după ce îmi ucisese mama.

Șocul pe care-l citisem în ochii lui Misha nu mă oprise.

Nu m-ar fi oprit nici acum.

Faye a dat înapoi. M-a lovit cu pumnul în maxilar. A fost o lovitură slabă, dar mi-a atras atenția.

Prinzându-i brațele agitate cu o mână, i le-am dus înapoi în poziție.

— Dă-i drumul lui Bambi, am poruncit, cu degetele înfipte iar în gâtul ei, apăsând cât trebuia pe trahee. Spune cuvintele. Fă-o.

Faye a gâlgâit, cu ochii bulbucați.

— Dacă o fac, mă omori. Cât încă e la mine, sunt apărată.

Roth a venit lângă mine și a îngenuncheat.

— Ca să știi, dacă Bambi moare din cauza ta, îți voi amâna moartea până când mă vei implora să ți-o ofer. Și când mă implori, îți voi vâna fiecare membru al familiei rămas în viață și vor plăti pentru faptele tale. Apoi, și numai apoi, după ce-ți vei fi privit toți cunoscuții murind din cauza ta, îți voi pune capăt zilelor.

— Serios? am zis.

Nu mi-a răspuns, încă privind-o pe Faye.

— Ai înțeles?

Vrăjitoarea a țipat când i-am eliberat gâtul.

— Voi fi moartă, deci de ce mi-ar păsa?

— Serios? am repetat, uitându-mă la ea.

Faye a inspirat adânc și nu s-a mai zbătut. Trupul ei s-a lăsat moale pe podea.

— Fă-o! Ucide-mă! Dar nu voi da niciodată drumul animalului fermecat.

— De ce? am vrut să știu.

— Dacă nu-l pot avea eu, n-o să-l aibă nimeni.

— Serios? Furioasă, mi-am vârât degetele într-o parte a corpului ei, făcându-i două coaste să trosnească. A țipat. Scuze. Mi-au alunecat degetele.

— Chiar așa? a întrebat o voce necunoscută.

Ridicând privirea, aproape că m-am înecat cu aer. O bătrânică se afla între două mese rupte, la nici un metru de noi. Nu era doar în vârstă. Părea să fi depășit de mult o sută de ani. Moațe de păr alb ca zăpada încadrau o față cu pielea întunecată. Era suficient de aproape încât să-i văd obrajii și fruntea îngrozitor de ridate. Tricoul de un roz-pal o făcea să arate precum CEA MAI TARE BUNICĂ DIN LUME, fiind completat de niște pantaloni de in, care-i cădeau lejer pe trupul fragil. Adidașii negri, cu tălpi groase, întregeau aspectul de pensionară. Era flancată de un bărbat și de o femeie pe care am recunoscut-o drept Rowena, de la intrare. Nu știam cum de stătea singură în picioare și nu se afla deja la doi metri sub pământ, dar avea o privire ascuțită ca o lamă și o voce puternică.

— Cotoroanța, mi-a explicat Roth în șoaptă. Se încordase ca un arc lângă mine. Se va termina foarte rău sau doar rău.

Minunat.

Pur și simplu minunat.

— Uite ce-au făcut! a țipat Faye, dar nu i-am dat drumul. Uite ce-au făcut din clan!

— Ce-au făcut *ei*? a repetat Cotoroanța, iar sprâncenele ei albe, ca niște omizi, s-au ridicat. Nu tu i-ai adus aici? Nu tu ai făcut o înțelegere cu un demon?

— C-c-ce? s-a bâlbâit Faye. Pe față i s-a citit deruta, iar eu eram la fel de confuză ca ea.

Cotoroanța a făcut un pas în față, pe picioarele ei subțiri.

— Când ai oferit elixirul în schimbul vieții fiicei lui Lilith, ai procedat în afara voinței acestui clan. Te-am avertizat atunci că orice acțiune și orice cuvânt menit să fie în beneficiul cuiva se întoarce întreit.

M-am uitat la Roth, care o fixa pe Cotoroanță cu ochii lui de ambră. Era tot mai limpede că Faye și unii din clan acționaseră fără știința ei.

— Dar era vorba despre fiica lui Lilith și...

— Și tu voiai un animal fermecat puternic, pentru care să nu fi muncit și pe care să nu-l fi câștigat singură, a întrerupt-o Cotoroanța. Nu intervenim în legile firii, iar dacă firea a cerut viața fiicei lui Lilith, nu trebuia să intervii.

În chip surprinzător, Roth s-a dovedit înțelept și și-a ținut gura.

— Dar ai fost lacomă, iar lăcomia ta a dus la altă tranzacție cu alt demon, și acum ai pogorât asupra noastră ceva mult mai rău.

Mâinile mele au simțit că Faye nu mi se mai împotrivea.

— Crezi că nu știu despre farmecul aruncat asupra oamenilor? Despre târgul încheiat? Hohotul Cotoroanței mi-a dat fiori. Se pare c-ai primit ce voiai,

dar nu așa cum te așteptai.

Știa.

Cotoroanța știa ce eram.

— Și se pare că aceia care te-au urmat au primit și ei întreit ce-au meritat. Cotoroanța s-a întors puțin. Mă gândeam eu că ne vom revedea, tinere prinț.

Roth și-a plecat capul.

— Din nou mă simt onorat.

A chicotit amuzată.

— Aduci mereu creaturi atât de... interesante. Nu mi-am închipuit niciodată că voi vedea un Prinț Moștenitor sau pe fiica lui Lilith, iar acum iată că am în fața mea copila unui înger. A zâmbit, dezvelindu-și dinții îngălbeniți. Ce companie ciudată!

— Viața mea e mai interesantă așa, a zis el, înălțându-și bărbia, apoi s-a ridicat cu totul, încet.

Eu am rămas nemișcată.

— Cu siguranță. Privirea de oțel a Cotoroanței a întâlnit-o pe a mea și s-a lăsat tăcerea. Mi s-a făcut pielea de găină. S-a uitat la mine de parcă îmi citea gândurile. Tu nu ești ca ei. Nu vezi lumea în alb și negru. Vezi în tonuri de gri, și tot ce există între ele, și nu-mi dau seama dacă este semn de putere sau de slăbiciune.

Habar n-aveam ce să-i răspund, așa că am decis să tac.

— Dă-i drumul animalului fermecat, Faye. Vocea Cotoroanței s-a oțelit. Acum.

Faye a închis ochii. Nu s-a mai împotrivit. N-a implorat și nu s-a târguit.

— „Pun capăt înțelegerii intermediate de demonul Cayman și eliberez acest animal fermecat”.

Aerul s-a tulburat în spatele capului ei, și, pentru o clipă, mi s-a părut că vederea îmi juca feste – dar nu,

Cayman chiar apăruse acolo.

Părul lui întunecat, lung, era dat pe spate. Nu purta salopetă, ci un trening de velur mov, care părea vintage. În mâna dreaptă părea să țină… un contract.

Cayman a rânjit spre vrăjitoare.

— Târgul făcut este anulat. Flăcările au cuprins foaia groasă de hârtie și au preschimbat-o în cenușă. Fii binecuvântată, vrăjitoareo.

Brokerul a ridicat către Roth ambele degete mari și a dispărut.

Apoi s-a întâmplat.

O umbră s-a desprins de pe brațul lui Faye, crescând iute și îngroșându-se, până când am văzut miile de bobițe. S-au răsucit ca o tornadă în miniatură și au căzut pe podea, unde au luat chip de șarpe. Bambi era de dimensiunea monstrului din Loch Ness în faza de bebeluș.

Animalul fermecat a țâșnit spre Roth, mișcându-și spatele precum coada unui cățeluș care își salută stăpânul după o absență îndelungată.

— Fetița mea! Demonul s-a înmuiat când i-a atins capul oval. Limba despicată a lui Bambi a sâsâit un răspuns. Layla se va bucura mult să te revadă.

Bambi s-a zvârcolit bucuroasă.

Cei doi erau ciudați, dar adorabili…

Niște mâini mi-au lovit șoldurile, aruncându-mă în spate. M-am rostogolit de pe Faye, iar ea s-a ridicat în picioare, respirând accelerat, cu ochi sălbatici. S-a aruncat asupra Cotoroanței. Cei doi vrăjitori care o însoțeau au făcut o mișcare să o apere. Faye s-a dat un pas în spate, după ce m-am ridicat. S-a rotit iar. Avea ceva în mână.

Pumnalul meu. Îmi luase unul dintre pumnale. M-am pregătit de atac, dar ea n-a venit spre mine, și în

clipa în care mi-am dat seama ce voia să facă, furia mi-a explodat.

Faye a țâșnit spre Bambi, cu brațul arcuit și cu pumnalul ațintit asupra spatelui gros al animalului fermecat. Lama era de fier, letală pentru demoni, așa că n-am stat pe gânduri.

Lăsând *harul* să iasă în sfârșit la suprafață, am primit cu bucurie explozia de forță când am sprintat în față și am apucat-o pe Faye de păr. Am smuls-o de lângă Bambi și de lângă Roth, trântind-o la pământ. Flăcări alb-aurii mi-au explodat de-a lungul brațului drept. Mâna mi-a înconjurat mânerul fierbinte care mi se forma în palmă. Greutatea sabiei era binevenită, iar focul scuipa și sâsâia de pe muchiile ascuțite.

— Știi ce trebuie să faci, Legitim-Născuto, a spus Cotoroanța. Pentru asta te-ai născut.

Cuvintele ei m-au lovit în plin. „Pentru asta te-ai născut." Eram o armă încă de la naștere. Nu eram copila tatălui meu, ci Sabia lui Mihail.

Am ridicat sabia și am lovit-o pe Faye în umăr. Parcă am tăiat aerul cu un cuțit. Nu mi s-a opus deloc rezistență, ci sabia a ars prin os și sânge, în câteva secunde.

Faye nu mai exista.

Harul s-a retras, curgând înapoi înăuntrul meu, iar flăcările din jurul sabiei s-au stins. Fire de fum și praf auriu, sclipitor, dansau în aer, în timp ce lumina îmi umplea din nou pielea.

M-am împleticit înapoi, respirând greu și privindu-mi pumnalul, care zăcea la câțiva centimetri de un morman de cenușă maronie. Se lăsase tăcerea. Nu auzeam nimic nici înăuntru, nici în afară. Doar o pustietate vastă, într-o clipă prelungă de tăcere. Tot ce

simțeam era…

Mânie.

Furia era încă acolo, amorțită și ceva mai găunoasă, dar prezentă.

— Mersi, a spus Roth, punând capăt tăcerii. Încet, am întors capul spre el. Mersi.

— Trebuia… să fac asta, am răspuns, cu vocea tremurând.

Ochii lui de ambră i-au întâlnit pe ai mei.

— Așa este.

— Era inevitabil, a zis Cotoroanța. Noi nu ne aliem cu nicio parte, iar acțiunile repetate ale lui Faye ar fi putut fi percepute așa. Chiar dacă ajutorul ei v-a favorizat în trecut, actele care urmăresc auto-gratificarea, în chip de daruri, se întorc mereu împotrivă. Întotdeauna există un preț de plătit, i s-a adresat ea lui Roth. Apoi mie: Știi ce-ar fi putut face cu nici jumătate de litru de sânge dintr-un Legitim-Născut?

Am clătinat din cap.

— M-ar fi putut da la o parte din fruntea clanului și ar fi obținut alt lucru nemeritat. Setea de putere este unul dintre cele mai periculoase lucruri, la fel de volatil precum pierderea credinței. Cotoroanța și-a ridicat bărbia ascuțită. N-ai de ce să-ți faci griji din pricina sabatului nostru. Identitatea ta va fi păzită.

Am murmurat o mulțumire, iar privirea mi-a zburat din nou la rămășițele lui Faye. M-am aplecat, mi-am luat pumnalul și l-am pus în teacă, apoi m-am ridicat, gândindu-mă la cuvintele Cotoroanței referitoare la ce abătuse Faye asupra clanului lor. Ceva mai rău decât demonii.

— Pot să te întreb ceva? am zis.

Cotoroanța m-a privit cu asprime.

— O singură întrebare.

Pe bune? Nu voiam să mă asigur că vorbește serios, oricum.

— Știi ce sau cine este Mesagerul?

Ochii ei străvechi m-au fixat, apoi s-au îndreptat spre Roth.

— Ce ți-am zis ultima dată când ai fost aici, prințe? Că ai în fața ochilor ceea ce cauți.

Roth s-a încordat, dar n-a răspuns, iar eu n-aveam idee ce voia să spună, pentru că Mesagerul nu era în fața ochilor noștri. N-am avut șansa de a o întreba mai multe.

— Trebuie să plecați. S-a întors, dar s-a oprit. S-a uitat peste umăr la mine. Am senzația că te voi revedea, însă nu și pe prinț. Îmi vei aduce un lucru nemaivăzut. Un premiu adevărat.

O-o!

Nu aveam cuvinte. Am urmărit cu privirea cum una dintre vrăjitoare o conduce afară din restaurant. A rămas doar Rowena, care, după expresia feței, părea să-și fi dat seama că ea trebuia să curețe totul. Privirea mi-a căzut iar pe grămada de cenușă.

— Un premiu adevărat? a repetat Roth. Sunt ofensat că pe mine nu mă consideră atât de valoros.

— Nici pe mine, și sunt pe jumătate înger, deci… Chiar trebuia să-mi desprind privirea de la cenușa lui Faye. Ce-a vrut să spună Cotoroanța când mi-a răspuns la întrebare?

Roth n-a zis nimic o vreme.

— Nu sunt sigur. Ultima dată când am auzit-o vorbind așa, am crezut că se referea la Layla, dar în cazul ăsta, s-ar fi înșelat.

— Cotoroanța nu se înșală niciodată, s-a răstit Rowena, și, când am ridicat privirea, am văzut-o târând după ea un aspirator.

Voia să curețe ce mai rămăsese din clanul ei.

Era…

N-aveam cuvinte.

— Nu știu ce-a vrut să spună, a mai zis Roth. Dar sunt convins că, într-o zi, când e prea târziu, va deveni evident.

Mi-a atras atenția o bătaie pe umăr. M-am întors și mi-am înghițit icnetul de surprindere.

Capul în formă de diamant al lui Bambi era la câțiva centimetri de al meu. Limba bifurcată, rubinie, i-a țâșnit din gura deschisă.

Mi-a zâmbit.

16

Îmi pierdusem ochelarii de soare între momentul în care fusesem lovită cu masa și cel în care ucisesem o vrăjitoare. Erau preferații mei. Din fericire, soarele stătea pitit în spatele unor nori groși. După culoarea cerului, se părea că așa avea să și rămână. Ochii mă supărau oricum, dar nu într-atât.

La naiba!

— Nu vreau să merg acasă – adică, la Zayne, am anunțat, întrerupând astfel tăcerea care se așternuse între noi din clipa în care părăsiserăm restaurantul, unde Rowena, mormăind în barbă, începuse să aspire rămășițele clanului de vrăjitoare.

N-am primit niciun răspuns. Degetele lui Roth loveau ritmic volanul, în timp ce străbătea străzile aglomerate ale capitalei, cu mai multă răbdare decât

credeam că aveau majoritatea oamenilor. Bambi era mult mai mică acum, ascunsă pe brațul lui, cu jumătate de trup sub cămașă. Capul ei se afla chiar sub guler, dar din când în când aveam senzația că se uită ceva la mine și, întorcându-mă spre Roth, vedeam capul lui Bambi apărând pe gâtul lui.

— Îi place de tine.

— Poftim?

— Lui Bambi, mi-a explicat. Încearcă să te vegheze în timp ce se odihnește.

M-am întrebat din nou dacă Roth putea citi gânduri. Pretindea că nu.

— Mă bucur s-aud asta.

— Ar trebui. De obicei, preferă să mănânce oameni.

Am ridicat din sprâncene.

— Ai auzit ce-am spus?

— Că nu vrei să mergi acasă. Și unde-ai vrea?

— Surprinde-mă.

— Crezi că e înțelept?

— Adică? M-am încruntat.

— Tu, în oraș, fără Zayne. La un semafor, și-a sprijinit capul de tetieră. Crede că ești la el în apartament și-l aștepți să se întoarcă.

— N-am nevoie de permisiunea lui ca să plec, și nici de bonă. Nu puteam să cred că ziceam asta. Pot să am grijă de mine. Cred că ți-ai dat seama.

— Da, știu. A ridicat capul și a trecut de o intersecție. N-ai observat că sunt foarte atent la detalii? Remarc chestii.

— Asta înseamnă să fii atent la detalii. Sper că vezi și ce exprimă fața mea acum.

A chicotit.

— Nu vezi foarte bine, așa-i?

M-am forțat să trag aer în piept.

Roth mi-a aruncat o privire.

— De-aia te antrenai legată la ochi. De-aia tresari când se apropie ceva de fața ta. Și tot de-aia n-ai văzut când ți-a luat vrăjitoarea pumnalul.

N-am putut decât să mă uit lung la el, în timp ce mă întrebam de ce nu intervenise, dacă observase.

— Purtai ochelari ieri, dar am impresia că e mai grav decât că ai vederea slabă. Unde mai pui că vederea unui Legitim-Născut ar trebui să fie superioară oricărui om, ba chiar mai bună decât a unui Gardian sau demon.

M-am uitat în altă parte. Chiar atât de evident era? Am clătinat iar din cap, iritată, deși rațiunea îmi spunea că n-am niciun motiv, însă Roth mă întreba dacă mi se părea înțelept să ies de una singură.

Temerile mele mai vechi au reapărut. Exista o lume mare și rea, pe care eu nu o puteam percepe.

— Nu văd bine, am mormăit. Chiar deloc.

Roth a făcut o pauză care mi s-a părut o eternitate.

— Dumnezeu e un tip cu simțul umorului, nu crezi?

— De ce ai impresia că e bărbat?

A râs.

— De fapt, Dumnezeu e dincolo de sexul biologic, dar mi se pare jignitor să mă refer la El ca la ceva impersonal.

— De ce ți-ai face griji că-L poți tu ofensa?

— Dacă nu răspund în fața Lui, asta nu înseamnă că nu Îl respect.

Ce demon ciudat era Roth!

A rânjit.

— Șefu' detestă că Dumnezeu e dincolo de povestea cu sexul biologic, și de aceea își schimbă

mereu aspectul. Nu e ca în cazul oamenilor care se identifică cu un alt gen. Șefului îi place să semene cu Dumnezeu.

— Când vorbești despre șefu' te referi la... Satana? am întrebat, cutremurându-mă când am rostit numele cu voce tare. Nicio persoană care credea în existența Satanei nu-i spunea pe nume.

— El însuși, dar dacă Lucifer te-ar auzi folosind numele care i-a fost dat după izgonirea din Rai, ți-ar pune pielea pe băț.

— Dar este... un înger. Eram derutată. Sau a fost. Cum poate să-și schimbe aspectul?

— Ceea ce l-a damnat pe Lucifer în Iad i-a dat putere în Iad, a răspuns el. Mândria.

— Mândria?

— Da. Practic, el e *Locomotiva albastră*[6].

Imaginea pe care mi-o generase afirmația lui era de neuitat.

— Șefu' operează pe baza mantrei „Dacă am încredere că pot, atunci fac". Practic, e cel dintâi orator motivațional, dacă stai să te gândești bine. De fapt, primul escroc, dar nu sunt toți așa?

— Păi...

— În fine, am luat-o pe arătură. Textele au greșit pe ici, pe colo. Pentru începători, Lucifer este încă înger, ceea ce ne duce la un alt aspect incorect, anume plasările temporale. A fost primul alungat din Rai, și fiindcă Dumnezeu nu avea experiență cu șuturile în fundul îngerilor care șezuseră pe niște nori confortabili de autoapreciere, nu i-a luat aripile lui Lucifer. Are încă *har* și este pe cât de întunecat și de cumplit îți poți

6 *The Little Engine That Could,* film american animat, din 2011 (n.red.)

închipui.

Nu voiam să-mi imaginez.

— Firește că Dumnezeu a învățat după aceea. Ceilalți îngeri căzuți și-au pierdut aripile și *harul*.

Acei îngeri căzuți și-or fi pierdut *harul*, dar, din ce aflasem despre ei, prin comparație, demonii – chiar și cei ca Roth – păreau niște cățeluși pufoși.

Mi-a aruncat o privire amuzată.

— Ce bine că Gardienii au șters de pe fața Pământului pe cei Căzuți, cu secole în urmă, așa-i?

— Da. Nu știam cum de ajunseserăm la discuția asta. Probabil în urma ideii despre umorul lui Dumnezeu.

Roth chicotea, de parcă ar fi știut ceva ce eu nu știam.

— Îmi faci o favoare, Chip de Înger?

— Implică și posibilitatea de a-ți rupe nasul dacă-mi mai îmi spui așa?

— Nu, e chiar mai bine.

— Ținând cont de ce-am făcut, nu sunt sigură că vreau să îți mai acord vreo favoare.

— N-are legătură. Vreau să-l întrebi pe Zayne ce s-a întâmplat cu cei Căzuți. A ridicat din umeri. Sau pe unul dintre Gardienii care te-au crescut. Abia aștept să aflu ce zic.

Știam ce se întâmplase cu îngerii căzuți. Gardienii îi omorâseră. De aceea fuseseră creați Gardienii – pentru că niciun muritor nu se putea măsura cu niște îngeri căzuți, pfff!

— Dar să știi că vederea ta proastă pare un soi de acord ciudat între Dumnezeu și Lucifer.

Am clipit la schimbarea rapidă de subiect.

— Încă… încă își vorbesc?

— N-am idee.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc. Mă durea mintea.

— De ce nu-ți folosești *harul*? Indiferent cât de bine sau de rău ai vedea, tot ce s-ar apropia de tine ai putea îndepărta. Îmi era foarte greu să urmăresc conversația. De ce te stresezi sau te pui în pericol încercând să compensezi vederea slabă în alte moduri?

Era o întrebare bună, dar dacă răspundeam, dezvăluiam prea mult. Roth era Prințul Moștenitor al Iadului, însă…

Doamne!

Aveam încredere în el, ceea ce însemna, probabil, că era ceva fundamental greșit în capacitatea mea de a lua decizii raționale.

Dar și Zayne avea încredere în el.

Până azi, dacă Zayne afla ce s-a întâmplat. Dar aveam de gând să nu afle vreodată.

— Dacă-mi folosesc *harul*, obosesc.

Apoi mi-am dat seama că nu eram obosită. Mi-am atins nasul. Era uscat. Nu sângerase. Am fost șocată. Oare fiindcă folosisem *harul* doar pentru scurtă vreme? Sau pentru că eram legată acum de cel de care ar fi trebuit să fiu legată?

Era o noutate interesantă – și grozavă.

— Dar tot îl poți folosi când e necesar, când te trădează ochii, fără să pățești ceva cu adevărat rău, nu? a întrebat. Doar nu leșini în mijlocul luptei?

— Mă lasă fără puteri, dar dacă este nevoie pot să-l alimentez. Acum nu cred că era cazul, pentru că nu simțeam niciun efect secundar.

— Atunci poate că nu-l folosești din alt motiv.

— Ce vrei să spui?

— Ai fost crescută de Gardieni?

— Și de mama, am răspuns, înainte să moară.

— Dar ai fost crescută cu credințele și părerile lor, cu gândurile și convingerile lor, mi-a explicat el. Dacă am aflat ceva de la Layla este că Gardienii susțin cu tărie ghidarea celor care nu sunt ca ei să se opună instinctelor naturale. Se pricep să-i convingă pe alții că este cel mai bine pentru ei să *nu* își folosească darurile.

N-aveam idee ce replică să dau, pentru că Thierry, Matthew și chiar mama mă îndemnaseră să apelez la *har* doar când nu reușeam altfel, așa că ideea de a mă opune devenise inerentă. Dar aveau un motiv bun. Pe lângă faptul că mă slăbea, dezvăluia ce eram. Dacă foloseam *harul*, era riscant, dar…

— Am ajuns, m-a anunțat Roth.

Uimită, mi-am dezlipit privirea de la el și m-am uitat pe geam. Am văzut un semn maroniu, pe care nu-l puteam citi, și mulți copaci de o parte și de alta a unei cărări late.

— Unde suntem?

— În parcul Rock Creek. Este legat de grădina zoologică. Are multe trasee. Aici vin când… când vreau să ies.

Îmi era greu să mi-l imaginez pe Roth plimbându-se printr-un parc, dar era alegerea perfectă. Copacii dădeau umbră, și chiar dacă erau oameni care alergau sau își plimbau câinii, nu se compara cu trotuarele sau străzile aglomerate.

M-am întrebat dacă Roth îl alesese cu un motiv.

— Mersi, am zis, dând să deschid portiera. Ne mai vedem, probabil.

— Cu siguranță.

Am dat din cap, am deschis portiera și am ieșit în aerul lipicios.

— Chip de Înger?

Oftând, m-am întors și m-am aplecat să mă uit în mașină.

— Ce mai e, Odraslă Demonică?

A rânjit.

— Îți spun ca să știi: ce simt eu pentru Layla și ea pentru mine este interzis, dar asta nu ne-a împiedicat cu nimic.

Scânteia nedorită din pieptul meu aducea cam mult a speranță. Șuvoiul de dorință a fost, însă, stăvilit de iritare, pentru că reveniserăm la subiectul Zayne.

— E bine de știut. Mă bucur pentru voi, dar nu se va întâmpla așa ceva între mine și Zayne.

— Aproape că te cred, a răspuns el. În ambele privințe.

Am dat din mâini.

— De ce te amesteci în viața mea personală inexistentă, Roth?

— Pentru că am văzut cum te privește și știu cum o privea pe Layla. E diferit.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu prea înțeleg de ce-l consideri un lucru bun.

— Diferit nu înseamnă rău, Trinity. Diferit poate însemna bun.

— Sau poate să nu însemne nimic, ca în cazul meu.

— Hei! m-a oprit el.

— Ce? m-am răstit.

Prințul demonilor mi-a zâmbit, deloc tulburat de iritarea mea.

— Ce-ai făcut azi era necesar. Nu te obosi să te simți vinovată. Nimeni nu s-ar simți, dacă ți s-ar fi întâmplat ție.

Portiera mi-a alunecat dintre degete și mi s-a

închis în față, înainte să pot răspunde. Am făcut un pas înapoi și Roth a plecat.

Cuvintele lui mi-au jucat în minte câteva minute, în timp ce stăteam aproape de strada aglomerată. Avea dreptate cu ultima parte. Faye n-ar fi pierdut o secundă să se simtă vinovată dacă i-aș fi fost servită pe bucățele.

Încet, m-am întors și am intrat în parc. Era mai răcoare aici, sub coroanele bogate ale copacilor. Tot umed, dar suportabil. Am urmat cărarea fără să mă gândesc. La cât mergeam în fiecare seară, patrulând în căutarea Mesagerului, să-mi folosesc mușchii picioarelor nu figura neapărat pe lista mea de dorințe, dar era...

Era plăcut și mă liniștea.

Însoțită de murmurul îndepărtat al conversațiilor și de țârâitul cicadelor, m-am afundat în gânduri. Nu legate de Zayne – nu aveam capacitatea mentală de a mă gândi la nimic din ce-mi spusese Roth despre el. Nu după ce tocmai omorâsem pe cineva.

Cineva care era, în mare parte, om, și care voia – de fapt, avea nevoie – să mă vadă moartă. Care nu m-ar fi jelit. Care mi-ar fi folosit moartea în scopuri ingrate.

Și totuși, o ucisesem.

Nu doream să mă întorc la apartament. Nu doream să fiu prinsă în capcana gândurilor acolo. Trebuia să le închid undeva, înainte să dau ochii cu Zayne.

Am mers și am tot mers, trecând pe lângă cursuri de apă uluitoare, pe lângă grupări de roci străvechi și chiar pe lângă o căsuță rustică, din bușteni, care stătea să se dărâme. Am trecut peste un pod de bolovani, uimită că era încă în picioare, și mi-am adus aminte de ceea ce făcusem.

O parte din mine nu putea să creadă că nu găsisem altă cale. O altă parte știa că ar fi trebuit să-mi păstrez calmul și să nu cedez furiei care mă determinase să-i arăt vrăjitoarei ce eram. Imediat ce făcusem asta, nu mai exista cale de întoarcere. Și recunoșteam că nu era prima dată când ucideam o ființă care nu era demon.

Mai fuseseră înainte Ryker și Clay.

Apoi Misha.

Pe toți îi ucisesem în legitimă apărare, dar deși Faye mă atacase, avusesem ac de cojocul ei. Nu reprezenta o amenințare reală. În plus, râsesem de ea, dar dacă eram sinceră cu mine însămi, îmi plăcuse tare mult să mă răzbun.

Am ajuns la o bancă și m-am așezat, ridicând privirea spre coroanele copacilor. Locul îmi amintea de comunitatea în care crescusem. Aerul era mai proaspăt aici. M-am sprijinit de spătar, liniștită că nu simțeam niciun demon.

Probabil nu le plăceau parcurile.

M-am uitat la semnul de pe cealaltă parte a aleii, fără să știu ce marca, și m-am gândit că nu tresărisem când țipase Faye, iar în momentul în care îi pusesem capăt vieții nu simțisem altceva decât satisfacție.

De aceea voiam să mă plimb. Acelea erau emoțiile pe care aveam nevoie să le stăvilesc. Cuvintele lui Roth la despărțire fuseseră puternice, dar lipsite de sens, pentru că nu simțeam nicio vină. Nu eram sigură dacă trebuia, iar dacă da, atunci nu știam cum să mă caracterizez.

Sau ce eram capabilă să fac.

17

Când mi-a sunat telefonul habar n-aveam cât timp trecuse. Dar bănuiam cine era.

Zayne.

Ar fi trebuit să găsesc drumul înapoi spre apartament înainte să se întoarcă, dar asta presupunea să chem un taxi sau să-mi dau seama cum se folosește aplicația Uber – pe care abia aș fi putut-o buchisi. Două lucruri pe care nu le mai făcusem înainte.

Ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte să-l las pe Roth să mă aducă aici.

Am răspuns, tresărind la auzul glasului meu de infractoare când am zis: „Alo?”.

— Unde ești? a întrebat, atât de îngrijorat, încât mi-l imaginam plimbându-se de colo, colo. Ești bine?

— Da. M-am simțit prost că își făcea griji pentru mine. Minunat. Sunt în parcul Rock Creek.

— Unde?

N-ar fi putut suna mai surprins.

— Este un parc de lângă grădina zoo…

— Știu unde este. Cum ai ajuns acolo?

— Am mers… și am ajuns aici.

— Dar e o distanță foarte mare, Trin.

Privind un cuplu care alerga în echipament sport asortat, m-am întrebat cât de departe eram de apartamentul lui.

— Da, știu. De-aia stau acum pe o bancă. Mi-am încrucișat gleznele. Deci, ai rezolvat ce aveai de rezolvat?

— Da. Zayne a rămas tăcut, și, pentru o secundă, am crezut că se deconectase apelul. Vrei să vin să te iau?

O părticică din mine era pe cale să refuze, dar

trebuia să-l înfrunt, la un moment dat.

— Poți? Ar fi minunat.

— Ajung cam în juma’ de oră.

— Perfect, am spus, atât de încântată, de-mi venea să chiui. Vrei să vin la intrare?

— Te găsesc eu în parc. Trin...

Un copil a trecut pe lângă mine, urmărind lesa unui câine de trei ori mai mare.

— Da?

— Nimic. Ajung în curând.

A închis, iar eu m-am uitat la telefon, întrebându-mă ce voia să-mi spună. Nu avea de unde să știe ce făcusem azi. Distanța părea să afecteze legătura, deci chiar dacă-mi simțise furia, n-ar fi fost suficient pentru ca să se îngrijoreze, căci altfel m-ar fi sunat mai devreme.

Am accesat lista de apeluri ratate, toate de la Jada, cu excepția unuia de la Matthew, care mă sunase de dimineață, înainte să mă trezesc pe canapea, lângă Zayne.

„Am văzut cum te privea ieri.”

— Încetează! am șoptit. Degetul mare mi-a plutit deasupra numelui Jadei. Mi-era dor de ea. Trebuia să stau de vorbă cu ea. S-o sun măcar o dată în schimbul apelurilor nepreluate de la ea. Am vrut să-i tastez numele, dar am simțit un gol atât de adânc în stomac, încât aproape că mi s-a făcut rău. Mă comportam ridicol. Trebuia să vorbesc cu ea, dar nu eram pregătită.

Activând următoarea aplicație, am tastat un mesaj rapid, pe care am apucat să-l trimit până să mă sperii și să dau înapoi. Nici măcar nu știam sigur ce scrisesem, decât că-mi părea rău pentru că nu-i răspunsesem și că o voi suna cât de curând. Am pus

telefonul pe modul silențios, ca o lașă, înainte să mi-l strecor înapoi în buzunar.

Am ridicat privirea și am văzut un cuplu mai în vârstă. Se sprijineau reciproc. Soarele pătrunsese prin nori și raze puternice de lumină treceau printre crengile copacilor, părând să-i urmărească pe cei doi. S-au îndreptat spre o bancă aflată vizavi de mine. Părul lor sur părea alb în bătaia soarelui. Bătrânul s-a așezat primul, cu mâna încleștată pe baston, apoi a privit în stânga, unde femeia rămăsese în picioare. M-am gândit că poate îi vorbea, dar el se uita în altă parte. Oare nu auzea? Sau…

Silueta femeii a tremurat, apoi a prins iar contur clar. Am mijit privirea și mi-am dat seama că nu strălucea de la soare.

Era un spirit.

Posibil să fi fost soția decedată a bărbatului, și stătea chiar lângă el – îl ajutase să ajungă la bancă –, fără ca el să știe că ea era acolo. O umezeală suspectă mi s-a strâns în ochi. Nu văzusem în viața mea ceva mai trist și mai frumos. Am dat să mă ridic, când spiritul s-a întors spre mine. Deși nu-i distingeam fața, știam că își dăduse seama de prezența mea. Spiritele mă recunoșteau mereu. O puteam ajuta, îi puteam ajuta pe amândoi, dacă asta dorea. Probabil avea un mes…

M-a gâdilat un fior în ceafă și mi s-a așezat între umeri. Întorcându-mă, am cercetat zona din spatele meu, dar acolo nu erau decât iarbă și copaci. Nu mă pândea nimeni, dar senzația a rămas și mi-a amintit ce simțisem în clădirea cu zombi.

Am privit din nou cuplul. Spiritul dispăruse, iar bătrânul privea încă în depărtare, părând să nu conștientizeze nimic. M-am foit pe bancă, incapabilă să

scap de senzația ciudată. Mușchii spatelui mi s-au încordat.

Nu doar că mă simțeam urmărită, ci parcă eram un șoarece de câmp pândit de un șoim. Devenind hiper-conștientă, mi-am dus mâna spre unul din pumnale. Se apropia ceva.

Degetele mele au plutit deasupra mânerului… apoi răceala a dispărut, odată cu senzația că eram urmărită.

Ce naiba?

M-am uitat iar în jur. Nu se schimbase nimic. În fața mea, bătrânul s-a ridicat și a început să meargă încet pe cărare, bazându-se pe baston, și nu pe soția lui.

Când am simțit mingea de căldură din piept pulsând puternic, nu aveam nicio explicație pentru senzația de dinainte. Zayne condusese, probabil, ca un dezaxat, căci ajunsese în maximum treizeci de minute. M-am îndreptat de spate, privind spre pod. Am mijit ochii, dar vedeam totul ca prin ceață. Zayne era aproape, cu siguranță. Îi detectasem prezența…

Capul mi s-a mișcat în altă direcție, și, sub unul dintre șuvoaiele de lumină, Zayne se apropia, cu părul auriu creând un efect de halo.

În formă umană, arăta mai mult a înger decât mine. Era o copie aproape fidelă a îngerilor războinici din tablourile de pe tavanul Marii Săli din comunitate. Trecuse ceva timp de când reușisem ultima dată să le văd în detaliu, dar amintirile îmi erau limpezi. Mama și cu mine ședeam sub ele, iar ea inventa povești caraghioase, dându-le nume precum *Steve* și *Bill*.

Nu-i vedeam ochii, pentru că erau ascunși în spatele ochelarilor de soare, dar i-am simțit privirea

îndreptată asupra mea.

„Știu cum o privea pe Layla.”

Un fior aparte mi s-a încolăcit pe spate. „Încetează.” Bătăile inimii mi s-au întețit, pe măsură ce el încetinea pasul. Două femei care treceau în pas alergător aproape că s-au împiedicat în propriile picioare când l-au privit pe Zayne. Am zâmbit. Le înțelegeam.

— Hei, a spus Zayne, oprindu-se în fața mea. Am inspirat adânc, prinzându-i izul de mentă.

I-am făcut cu mâna.

— Hei!

— Cred că ești extenuată.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama la ce se referă.

— Nu sunt atât de obosită. A fost o plimbare plăcută.

— Probabil c-ai ars o groază de calorii. Avea mâinile vârâte în buzunarele blugilor. După ce ai mers atât.

— Mor de foame. Era primul adevăr pe care-l rosteam. Sunt convinsă că te surprinde.

A chicotit.

— Deloc. Stai așa. Unde-ți sunt ochelarii de soare? Cred că ochii tăi suferă serios.

Doamne, remarcase! Eram pe jumătate încântată că observase și că era îngrijorat. Cealaltă jumătate își dorea să nu fi fost așa, pentru că nu știam cum să-i explic situația.

— Păi, mi-au căzut când traversam strada. A trebuit să alerg și mi-au alunecat… Suna credibil. Când mi-am dat seama și-am vrut să-i recuperez, erau deja striviți.

— Ai altă pereche acasă?

Am încuviințat.

— Aș vrea să-mi fi spus. Ți i-aș fi adus eu. Și-a scos ochelarii lui. Uite, ia-i pe ăștia.

Surprinsă, am întins mâna, dar am spus:

— Mulțumesc. Și tu?

— Ochii mei vor răbda, ai tăi nu. Ia-i, te rog.

Mi i-am pus. Am clipit, simțind imediat diferența, deși nu erau nici pe departe la fel de întunecați ca ai mei.

— Mersi.

— Pot să stau jos?

Am încuviințat, întrebându-mă de ce simțise nevoia să mă întrebe.

Scoțându-și mâinile din buzunare, s-a așezat lângă mine, suficient de aproape încât să ni se atingă coapsele.

„Era diferit.”

Mă detestam, și îl detestam și pe Roth pentru că îmi plantase gândurile alea în minte.

— Mulțumesc c-ai venit să mă iei.

— Nu face nimic. S-a foit, întinzându-și picioarele. Soarele părea să-i mângâie cu blândețe fața. Am fost surprins să aflu c-ai ajuns tocmai până aici. A trecut o veșnicie de când am fost ultima dată în locul ăsta sau la grădina zoologică.

— Grădina zoologică. Am bătut din picioare. Ador animalele. M-am gândit să găsesc intrarea, dar n-aveam idee dacă se plătește bilet. Aș fi putut căuta, numai că... Am ridicat din umeri. Îmi place locul ăsta. Știi ce-i ciudat?

— Ce? M-a privit.

Să am parte de toată atenția lui mă făcea să mă simt vinovată, amețită și plină de speranță... dar și de ciudă. Mi-am înfipt privirea în pământ.

— N-am simțit niciun demon de când am ajuns.

— Din cauza grădinii zoologice.

— Cum?

Nu mă așteptasem la un răspuns.

— Animalele îi simt, mai ales felinele mari. O iau razna când demonii ajung lângă ele, a răspuns el. Rareori găsești un demon pe aici.

— Ha! Atunci, ce simțisem nu fusese un demon, mai mult ca sigur. Dar Roth pretindea că îi plăcea parcul. Cred că grădina zoologică e un loc sigur, nu?

— Mai sigur decât multe altele – chiar decât o biserică.

Treaba asta mi se părea dubioasă rău. Mulți demoni puteau pătrunde în locuri sfinte.

— Am simțit ceva cât stăteam aici, am spus, hotărând că, dacă nu-i puteam povesti despre Faye, aveam să-i spun despre asta. Ceva ciudat, ca o răceală, în zona în care aș simți în mod normal prezența unui demon. Exact așa, doar că rece în loc de fierbinte. E a doua oară când mi se întâmplă.

M-a fixat cu privirea.

— Când eram în clădirea abandonată? M-ai întrebat dacă am simțit ceva, după ce am ajuns acolo.

— Da, atunci. De ambele dăți, nu părea să fie nimic. Nu găsesc nicio explicație. Am ridicat din umeri. Se simte ca atunci când trec accidental printr-o stafie sau printr-un spirit, doar că senzația e localizată într-o singură zonă.

Zayne a ridicat din sprâncene.

— Adică… o zonă rece? Există cu adevărat?

Am râs încet.

— Da.

S-a uitat repede în altă parte.

— Acum ești îngrijorat să nu fi trecut și tu prin

stafii? Poate chiar prin Alună? L-am înghiontit cu umărul. Nu e cazul. Oamenii trec mereu prin stafii. E la fel de ciudat pentru ele cum e și pentru tine.

— Nu sunt convins că m-aș simți mai bine dacă aș ști.

Am zâmbit larg.

— Nu-mi dau seama dacă e doar o nouă senzație fantomatică sau ceva diferit.

— Crezi că e un lucru rău?

Faptul că era sincer interesat de mine mă făcea să-l plac și mai mult, deși nu era nevoie.

— Nu s-a întâmplat nimic rău când am simțit – adică, s-a întâmplat înainte de treaba cu hoarda de zombi, dar nu știu dacă există sau nu o legătură între cele două momente. Acum n-a fost vorba decât de o sperietură.

— Ar putea avea legătură. Cu siguranță merită urmărit. M-a privit. Deci…

— Deci ce?

— Chiar ești OK?

Orice urmă de relaxare mi-a dispărut.

— Da, sigur. De ce n-aș fi?

— Păi… S-a aplecat în față, cu mâinile între genunchi, și m-am încordat atât de tare, încât am crezut că-mi vor trosni oasele. Ești aici, singură, într-un parc.

— Ce e în neregulă cu asta?

— Nimic. Dar știu că s-au întâmplat multe, și mai ales lucruri noi pentru tine.

— Nici tu nu m-ai lăsat singură, în miezul zilei, pentru o perioadă mai lungă de timp, am spus. Tu ai avut treabă, iar eu am spălat haine cu un Alună care dansa și cânta.

A scos un hohot de râs.

— Pare ceva demn de văzut.

— Nu este, crede-mă. Da, s-au întâmplat multe, dar sunt bine. Spuneam adevărul – în mare parte. Tu ești cel care a pierdut pe cineva seara trecută, nu eu.

— Doar pentru c-am pierdut pe cineva nu reduce semnificația pierderii tale, Trin. Vorbea încet, mult prea încet.

Mă îngrijorasem de ce aveam să-i spun pentru a camufla ce făcusem, dar nu mă gândisem că va face o legătură între plimbarea mea prin parc, și... Misha, și toate celelalte.

— Am vrut doar să ies puțin. Să văd orașul pe timp de zi, am mințit. Era doar o minciună parțială. Chiar voiam să văd orașul pe lumină. M-am gândit că era o zi potrivită, pentru că tu erai ocupat.

— La naiba! a zis Zayne, trecându-și o mână prin păr. Nici nu m-am gândit la asta.

— La ce?

— Că ai vrea să faci așa ceva. M-a privit peste umăr. Să faci ceva normal peste zi, nu doar să te antrenezi și să mănânci.

— Acelea sunt două dintre activitățile mele preferate, am glumit. Iar antrenamentele sunt importante. Mai importante decât să vizitez orașul.

Zayne nu zâmbea când s-a sprijinit de spătar, răsucindu-se spre mine.

— Nu există nimic mai important decât vizitarea orașului.

Am înclinat capul, ridicând din sprâncene în spatele ochelarilor.

— Orașul va fi mereu aici, Zayne. Nu contează.

M-a privit în ochi.

— Dar ochii tăi nu vor fi mereu la fel.

Mi s-a oprit respirația.

— Știu că nu-ți vei pierde vederea mâine, și poate nici anul viitor, dar de ce vrei să riști?

Am căzut pe gânduri.

S-a uitat la cer.

— Pentru că rămânem în curând fără lumina zilei, hai să mâncăm ceva și să patrulăm mai devreme, ca să nu ne întoarcem prea târziu la apartament. Mâine îți voi arăta tot ce cunosc eu. Toată ziua.

M-a asaltat din toate părțile un amestec de emoții.

— Dar... trebuie să rămânem pe străzi cât mai mult posibil, până la noapte. Mesagerul...

— ... nu e nici pe departe la fel de important ca tine.

— Ba este mult mai important decât mine, decât tine, decât ochii mei și decât toate celelalte. Ucide Gardieni și demoni. Trebuie să-l găsim și să-l oprim, înainte să înceapă să ucidă oameni. E singurul lucru care contează.

— Nu este, a scuturat el din cap. Tu și orașul aveți întâietate.

Mi s-a împiedicat inima în amalgamul de emoții. M-am uitat lung la el, dându-mi seama că nu mă considerase nimeni niciodată mai importantă decât datoria mea. Da, viața îmi era prețuită și mereu conta înaintea vieții celorlalți, însă nu fusesem apreciată pentru ceea ce eram, și asta mă făcea mereu să mă simt ca un obiect, nu ca o persoană. Ca o armă. Știam că nu voia nimeni asta, mai ales Thierry, Matthew sau mama, dar antrenamentele ocupaseră mereu primul loc. Să știu că într-o bună zi mă va chema tata fusese întotdeauna noțiunea mea despre viitor – singurul viitor. Dar nu și pentru Zayne.

Era atât de ciudat să aud un Gardian spunând lucrurile acelea. Gardienii erau creați să lupte cu răul și

să se împerecheze pentru a procrea. Cu siguranță că aveau o viață mai interesantă decât a mea, dar erau foarte dependenți de datorie.

Voiam să-l strâng în brațe. Voiam să-l sărut. Voiam și să-l lovesc, pentru că nu mă ajuta deloc să țin ușa sertarului cu eticheta ZAYNE închisă. Aproape că trăgea de el! Și știa prea bine că nu era cazul.

— Faci totul să fie complicat, am mormăit.

— Ce anume?

Iritată, dar fermecată, și supărată pentru că eram fermecată, m-am uitat urât la el.

— Să nu te plac, am recunoscut.

Buzele lui Zayne s-au ridicat într-un zâmbet frumos, care mi-a tăiat respirația.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Nu înțeleg de ce zâmbești.

— Pentru că... S-a ridicat, întinzând mâinile spre mine. Poate pentru că nu încerc să fac să fie ușor, Trinity.

18

Ideea de a înfuleca repede ceva s-a transformat într-o masă în tihnă, la un restaurant pe lângă care trecuserăm de multe ori când patrulam – spre surprinderea mea.

Ținând cont de numărul de bărbați în costume închise la culoare și de femei care purtau fuste sau pantaloni, bucurându-se de cină, era genul de loc unde codul vestimentar era la fel de pretențios ca bucățile de friptură. Zayne, care purta blugi, și eu, cu tricoul meu larg, încălcam flagrant acest cod, dar s-a trecut cu vederea când fata de la recepție a pus ochii pe Zayne. Nici nu cred că și-a dat seama că eram și eu acolo.

Nici chelnerița, suficient de în vârstă încât să-mi fie mamă, nu și-a dat seama că Zayne nu lua cina singur.

Dar cui îi păsa? Nu mie, cu burta plină de carne roșie, suculentă, de sparanghel la grătar și de trufe prăjite. Nu când secundele s-au transformat în minute, care au devenit ore, în timp ce discutam subiecte *omenești*. Nu despre Mesager, nu despre demoni, nu despre datorie. Le-am lăsat deoparte.

Am aflat că aveam gusturi muzicale similare. Era fan muzică veche, la fel ca mine, și am căzut de acord că jumătate din ce auzeam acum la radio nu era nici pe departe de aceeași calitate ca tot ce se scosese între anii 1980 și început de 2000.

În timp ce mestecam cea mai groasă costiță pe care o văzusem vreodată și Zayne mânca meticulos un file slab, am descoperit că nu se uitase la niciun episod din *Urzeala tronurilor*, gafă pe care am vrut să o rectific de îndată. I-am explicat cum ajunsesem obsedată de sitcomuri mai vechi, din anii ’90, cum ar fi *Prințul din Bel-Air* sau *Pas cu pas*. Filmul lui preferat s-a dovedit a fi *Jurassic Park*. Am recunoscut că eu nu aveam un film preferat și am spus că nu pricep cum putea alege cineva unul singur, ceea ce a generat o discuție aprinsă.

Nu aveam gusturi similare la filme artistice sau seriale.

— Pariez că poți cita din toate cele 500 de filme din franciza *Furios și iute*, am spus, jucându-mă cu tivul tricoului. Pe de rost.

Zayne a chicotit. Lumânarea decorativă a pâlpâit.

— Să știi că-s unul dintre tipii care apreciază un trup frumos, indiferent de marcă.

Am clipit.

— Pardon?

A rânjit și s-a aplecat în față, cu antebrațele pe masă.

— E un citat din *Furios și iute*. Din primul, și, ca să știi, m-am oprit la 7.

— Sunt șapte?

A făcut ochii mari.

— Sunt mai multe, domnișoară neștiutoare.

Am pufnit.

— Nu-mi plac filmele de acțiune.

— Dar ce-ți place?

Nici nu era nevoie să mă gândesc.

— Ador filmele horror amuzante.

— Filmele horror *amuzante*? Pare un oximoron.

— Nu tocmai. Multe dintre ele sunt de speriat, scârboase, și totuși amuzante. Așa ca filmele din seria *Scream*, care au un scenariu inteligent și te fac să râzi. Sau *Cabana din pădure*.

Zayne și-a dat ochii peste cap.

— „Inteligent” și „horror” par doi termeni antagonici.

Am căscat gura.

— Nu cred că mai putem fi prieteni.

A râs și-a luat o gură de apă din pahar.

— Ziceam și eu...

— Și crezi că filmele de acțiune sunt inteligente?

— Nu. Majoritatea nu-ți prea solicită creierul. A pus paharul jos. Spre deosebire de tine, eu pot recunoaște că lucrurile care-mi plac au și scăpări.

Acum mi-am dat eu ochii peste cap.

— Spre deosebire de tine, eu am gusturi bune.

Zayne mi-a zâmbit, iar respirația mi s-a oprit când privirea lui a atras-o pe a mea. Pieptul mi se părea la fel de plin ca stomacul când ne-am uitat unul la altul

peste lumânarea care pâlpâia. Și-a mușcat buza de jos, înfigându-și dinții în carne, iar degetele de la picioare mi s-au încârligat în bocanci.

„Nu încerc să fac să fie ușor, Trin.”

Fuseseră cuvintele lui – cuvinte care nu puteau însemna ce credeam eu că însemnau – dar cu cât mă privea mai lung, cu atât mai nesigură deveneam. Aerul era răcoros, dar mie îmi era prea cald. Pulsul îmi bătea cadențat, și chiar dacă o mică parte din mine se simțea jenată, de parcă ne-am fi jucat de-a normalitatea câteva ore, mă bucuram de cea mai grozavă seară din ultima vreme. Și ne aștepta ziua de mâine. O zi de vizitat orașul și de… petrecut timp împreună. Eram atât de încântată, încât voiam să treacă timpul mai repede, dar și să apăs pe butonul de pauză și să savurez așteptarea. Așa mă bucuram, de exemplu, de Ajun, mai degrabă decât de Crăciun. Era vorba de anticipare, de entuziasm și de uimire față de viitor.

S-a auzit o voce de femeie dregându-și glasul, iar eu mi-am desprins privirea de Zayne. Era chelnerița. Cum se numea? Daisy? Dolly? Părul ei blond părea super-lucios și foarte diferit de coada simplă în care-l avea prins când veniserăm.

Zayne a ridicat privirea și i-a zâmbit.

— Am stat mai mult decât era cazul?

Răspunsul firesc ar fi fost „da”. Stăteam acolo de prea multă vreme și nici măcar nu comandaserăm desert. Nici nu ne uitaserăm pe meniul pentru desert.

Dar nu acela a fost răspunsul.

— Firește că nu, dulceață. Femeia și-a împreunat mâinile, afișând un decolteu generos. Puteți sta oricât. Voiam doar să mă asigur că nu aveți nevoie de altceva.

— Eu sunt în regulă. Zayne m-a privit. Trin?

Mi-am privit paharul de cola pe jumătate plin și am clătinat din cap.

— Nu, mulțumim. Zayne s-a uitat la telefonul de pe masă. Ecranul se tot lumina, iar eu mă întrebam cine îi scria atât de frecvent. Răspunsese o dată. De fapt, ar trebui să cerem nota. Doar dacă nu dorești desert? S-a întors spre mine.

— Doamne, am râs. Dacă aș dori, următoarea oprire ar fi orașul Siesta, unde populația e compusă doar din mine.

A zâmbit.

— Atunci, nota.

Chelnerița a plecat în grabă, iar eu am ridicat din sprânceană. Zayne s-a uitat la mine de parcă nu avea idee de ce-l priveam așa. Să fi fost atât de greu de cap?

— Cât e ceasul?

— Aproape nouă.

— Ce?! am exclamat.

Nu veniserăm aici direct din parc, ci trecuserăm întâi pe la apartament, pentru că Zayne trebuise să dea o fugă până la administrator, însă ne petrecuserăm aproape trei ore în local.

Zayne a ridicat din umeri.

— Timpul zboară când te simți bine.

Asta era adevărat.

A dat scurt din cap.

— Știi, te-am mințit.

— Despre?

— Îți amintești când m-ai întrebat dacă am vrut vreodată să fiu altceva decât Gardian? a zis el, iar eu am confirmat. Nu știu ce-am avut în minte atunci, dar nu ți-am zis adevărul. Cred c-am mințit pentru că m-ai

luat pe nepregătite.

Îmi aminteam când îmi spusese că nu-l mai întrebase nimeni așa ceva, și mă gândisem că se referea și la Layla.

— Ce ți-ai dorit?

— Când eram puști, voiam să... să fiu medic. Și-a întors capul, și aș fi putut jura că obrajii i s-au colorat în rozaliu. Chirurg traumatolog.

— Traumatolog? Uau! Nu m-am putut abține. Ce profesie minunată pentru personalitățile egocentrice!

A râs ca de obicei și m-a făcut să rânjesc ca o proastă.

— Vrei să spui că sunt egocentric?

— Niciodată, l-am tachinat. De ce voiai să fii medic?

— Nu știu. Sau știu. În fiecare dimineață de sâmbătă, tata mă ducea la o gelaterie din oraș, una în stil vechi, parcă desprinsă dintr-o altă eră, și a devenit o tradiție pe care am dus-o mai departe cu Layla.

M-am așteptat să simt împunsătura familiară a geloziei, dar am fost surprinsă când am descoperit că era tristețe. Nu din cauza Laylei. Nu din cauză că aș fi putut – ar fi trebuit – să fiu eu, ci pentru că Misha și cu mine avuseserăm, de asemenea, micile noastre ritualuri.

— O dată, când eram acolo cu tata, a venit în fugă o femeie care ducea un băiat în brațe. Fusese lovit de o mașină. Era sânge peste tot și nimeni n-a mișcat în timp ce ea striga după ajutor. Până și tata încremenise. Îți poți imagina? Ditamai Gardianul, redus la tăcere de un accident uman?

— Nu, am șoptit, deși nu-mi imaginam dacă eu aș fi făcut altfel.

— Apoi a apărut de nicăieri o femeie și a preluat controlul. Nu se speriase deloc să vadă sânge, sau să se teamă că ar putea da greș. A știut că trebuia să țină capul și gâtul băiatului nemișcate și a reușit să-i stabilizeze inima, până au apărut paramedicii. Aveam vreo șase ani, cred, și am fost fascinat. Am auzit-o spunându-le paramedicilor că fusese medic, și a început să le vorbească într-un jargon medical care părea altă limbă.

S-a aplecat spre mine, cu ochii lui de un albastru șters strălucind.

— Nu știu dacă puștiul a supraviețuit, dar mă gândeam cât de grozavă fusese femeia. Voiam să fiu persoana aceea din mulțime care putea salva o viață. Așa că mi-am dorit să devin medic.

— I-ai spus vreodată lucrul ăsta tatălui tău?

— Nu. A râs încet și a întins mâna după pahar, însă nu l-a dus la gură. N-avea rost. Știi prea bine. Am fost crescut să… Mă rog, cunoști povestea. Nu cred c-ar fi râs sau că s-ar fi supărat. La cum era, mai degrabă ar fi ales cărți de medicină să mi le dea să le citesc. Dar știam că nu pentru asta existam.

Am încuviințat încet, înțelegând că se referea la scopul lui suprem.

— Știi, n-oi fi tu medic, dar ți s-ar potrivi.

A ridicat din sprâncene, uimit.

— Persoana din mulțime, care poate salva o viață, i-am explicat. Ai făcut asta deja. Probabil de mai multe ori decât poți număra. Nu ești medic, dar te identifici cu acea persoană.

Zayne s-a uitat lung la mine. Am început să-mi fac griji că vorbisem aiurea.

— Ești bine? am întrebat.

— Întotdeauna, a murmurat, apoi și-a mușcat iar

buza. Doar că nu m-am gândit niciodată așa.

— Uită-te la mine! Am zâmbit. Cum mă fac utilă și ce mai vrei, și cum îți arăt un alt mod de a gândi.

— Tu mereu te faci utilă. Genele lui dese s-au ridicat, și m-am simțit străpunsă de privirea lui. Și deja mi-ai arătat un alt mod de a gândi.

Am deschis gura fără să știu ce să spun, dar Zayne a schimbat subiectul.

— Mă tot gândesc la felul în care locuim, mi-a zis. Nu putem sta acolo, în apartamentul ăla. Avem nevoie de două dormitoare, de două băi. E unul dintre lucrurile de care m-am ocupat azi. M-am văzut cu administratorul, să aflu dacă are ceva.

Să căutăm un apartament mai mare avea sens. Zayne nu putea dormi mai departe pe canapea, și chiar dacă ne descurcam cu ritualul de dimineață, tot nu era cum trebuie să fie. Dar am fost surprinsă, pentru că nu pomenise nimic despre asta până acum.

— Contractele de închiriere din clădire sunt lunare, așa că, dacă o să ne mutăm, nu va fi nicio problemă.

Am încuviințat, pentru că îi dădeam dreptate. Cât mai aveam de trăit, eram legați unul de altul. Pentru totdeauna. Era mai inteligent și mai sigur să locuim împreună. De aceea Misha și cu mine împărțiserăm aceeași casă, în comunitatea noastră.

Nu știu de ce mă purtam de parcă ar fi vorbit o limbă necunoscută.

Am scuturat din cap și m-am bucurat să-mi regăsesc simțul practic.

— Și a găsit ceva disponibil?

— Da, două apartamente. Unul are nevoie de reparații serioase, ceea ce mă pune pe gânduri, pentru că este o clădire nouă și cine știe ce-a făcut fostul

chiriaș.

Mintea mea s-a oprit imediat la o scenă a crimei, care necesita curățarea cu substanțe chimice periculoase… iar asta spunea clar că era ceva în neregulă cu mine.

— Și celălalt?

— Este rezervat, dar oamenii n-au semnat încă un contract, așa că poate se retrag. Dacă o fac, al nostru e.

— Al nostru? Am râs nervos. Asta înseamnă că pot contribui la chirie. Acum am bani. M-am oprit, pentru că revedeam zerourile și mi se părea încă incredibil. Trebuie să plătesc și eu.

— Dacă așa dorești, așa facem.

Zâmbind, am încuviințat iar, fără să mă mai simt o povară. Dar mi-am dat seama de altceva, și zâmbetul mi-a pierit. M-am gândit la ce spusese cu o seară înainte – că apartamentul lui era doar un loc unde să pună capul jos.

— Nu te gândești să te muți înapoi cu clanul tău?

— Nu.

— Din cauza mea și a legăturii?

— Din clipa în care m-am mutat, am știut că nu mă mai întorc. Cel care eram când locuiam acolo, între ziduri, sub acoperișul clanului meu, a devenit alt om, așa că n-are legătură cu faptul că sunt acum Protectorul tău.

— Atunci, e din cauza tatălui tău și… a celor întâmplate cu Layla?

— Da, din cauza asta, plus multe alte lucruri cu care nu mai sunt de acord. Iar cei din clan știu. Mulți dintre ei nu mai au încredere în mine, și firește că n-am nici eu încredere în mulți dintre ei. Plecarea mea a fost cel mai bun răspuns.

Vorbea despre colaborarea lui cu unii demoni. Îmi dădeam seama că se crease o falie imensă între el și ceilalți Gardieni, chiar dacă Nicolai părea mai deschis la minte.

De fapt, Nicolai nu scuipa în sân și nu-și făcea semnul crucii când auzea numele lui Roth. Nu eram sigură dacă asta însemna și că avea o părere diferită despre demon.

Eram, de asemenea, conștientă că, deși Zayne se ostracizase singur, alegând să-i susțină pe Roth și pe Layla, tot ar fi sărit în ajutorul oricăruia dintre Gardienii din clanul său.

Dolly Daisy, chelnerița, s-a întors cu nota de plată. Trupul ei s-a înclinat spre Zayne și s-a proțăpit cu spatele la mine, cu un șold proptit de masă.

Am făcut o mutră pe care Zayne ori n-a văzut-o, ori a ignorat-o.

— Nu vă grăbiți. Ea a pus nota în carnețelul de pe masă, pe care Zayne l-a luat imediat. Dacă mai aveți nevoie de ceva, să-mi spuneți. Vă servesc cu plăcere.

Zayne l-a văzut în același timp cu mine. Nici măcar eu nu l-aș fi putut confunda. Era un carton cu un număr scris pe el, mare și cu înflorituri, alături de un nume pe care nu-l puteam citi. Singurul lucru care lipsea era urma buzelor ei roșii.

Sfinte gargui zburătoare de pretutindeni, nu-mi venea să cred!

Chelnerița tocmai îi dăduse numărul ei de telefon în fața mea! Pentru o clipă, am rămas fără cuvinte și mi-a venit să râd, doar că... mă jignise. Adevărat, femeia era suficient de în vârstă încât să-mi fie mamă, dar arăta bine de tot și, din câte îmi dădeam seama după machiaj, era foarte îngrijită. Femeia în toată firea

era frumoasă, dar chiar dacă mă considera lipsită de valoare, tot fusese o mișcare îndrăzneață.

Am reacționat fără să mă gândesc – fără să aștept reacția lui Zayne. Ca de obicei, m-am lăsat purtată de impulsivitate.

— Bună, am zis tare. Daisy? Dolly?

Femeia s-a întors spre mine, cu o sprânceană ridicată întrebător.

— Numele meu este Debbie, drăguță. Ai nevoie de ceva?

— Să știi că nu mă numesc „drăguță”. I-am zâmbit. Tocmai i-ai dat numărul tău?

A rămas cu gura căscată.

— Cu mine aici, de față, în timp ce eram la întâlnire cu el? am continuat. Obrajii bronzați ai femeii s-au făcut rozalii, iar Zayne a chicotit în barbă. Susțin drepturile femeilor, acceptarea nevoilor noastre sexuale și toate chestiile alea mișto, dar încearcă să-ți respecți surorile mai întâi. Asta n-a fost deloc o mișcare respectuoasă.

Debbie a rămas în picioare, cu brațele pe lângă corp. M-am uitat la Zayne. Avea o mână la gură și se uita fix la masă.

— Vrei să mai adaugi ceva, *dragule*? am întrebat.

— Ah, nu. Cred că ai punctat tot ce era necesar. Și-a lăsat mâna jos și a ridicat ochii, care scânteiau. Poți păstra numărul. N-o să-l folosesc.

Debbie n-a luat biletul înapoi. A mormăit un „Scuzați-mă” și a plecat pe cât de repede îi permiteau tocurile.

— Păi, a zis Zayne, mă îndoiesc că va mai repeta schema.

— Cred că nu. Am luat bucata de carton. O vrei?

— Nu, a râs el încet.

— Ești sigur? Am aruncat-o pe partea lui de masă. Nu pot să cred c-a făcut așa ceva. Nu știa dacă sunt sau nu prietena ta.

— Poate a crezut că suntem doar amici, a zis el. Sau că ești sora mea.

— Serios?

A râs.

— Glumesc.

— Ha, ha, am zis, mijind iar ochii.

— Pe bune, a fost nepoliticos, și eram pe punctul să-i spun, dar mi-ai luat-o înainte, într-un fel foarte curajos. Zayne și-a scos portofelul subțire.

— Am bani. Am dat să scot pachetul de bancnote pe care-l luasem din mers înainte să ies din casă. Pot plăti…

— E OK. A lăsat câteva bancnote, dintre care una măricică.

— Păi, locuiesc la tine, îți mănânc mâncarea…

— E OK, Trin. A închis carnețelul cu nota de plată. Așa procedez când ies la o întâlnire.

Aproape că m-am înecat cu propria salivă. Ce bine că nu beam ceva!

— Întâlnire?

Zayne a încuviințat, împingând carnețelul spre capătul mesei, cu un deget lung.

— Nu asta facem aici?

„Doamne!”

Fața îmi ardea mai tare ca o mie de sori.

— Uite, nu i-am zis asta lui Dolly…

— Debbie, m-a corectat el.

— … crezând cu adevărat că ne-am dat întâlnire. Ci doar ca să-mi exprim punctul de vedere.

— Știu.

— Nici prin gând nu mi-a trecut așa ceva. Îmi venea să intru în pământ de rușine. Atunci, pe loc. N-am spus-o nici ca să te fac să plătești.

— Știu, a repetat el, ridicându-se. Dar dacă merge șleampăt și măcăne, poate că e rață.

— Ce?!

— Îți dă senzația că ești la o întâlnire, și așa arată din exterior. M-a așteptat să ocolesc masa. Deci poate că asta și este.

— Nu-i o întâlnire, am sâsâit. Privirea mi-a sărit de la el la spațiile înguste, slab luminate, dintre mese.

— De ce nu?

— Pentru că noi nu putem să ieșim împreună, i-am spus, lovindu-mă cu șoldul de marginea mesei. Cu obrajii în flăcări, m-am scuzat în grabă față de oamenii de masa cărora mă lovisem. Îmi pare foarte rău.

Zayne s-a întors și a analizat repede situația. Fără un cuvânt, și-a pus mâinile pe umerii mei, ghidându-mă în fața lui. Am făcut câțiva pași înainte să spună din nou ceva.

— Știi că te tachinez, nu?

Am deschis gura și n-am spus nimic. Bineînțeles că glumea și bineînțeles că eram o proastă.

— Te urăsc.

Chicotind, m-a strâns de umeri.

— Ai vrea tu.

N-avea idee ce mare adevăr spusese.

Mi-am ținut gura închisă, în timp ce el mă conducea afară din restaurantul aglomerat, în aerul parfumat al serii. Mi-am permis să cercetez împrejurimile pentru o clipă. Vizavi era o biserică veche și alte câteva restaurante și magazine.

Am rămas aproape de clădiri, în timp ce mergeam uitându-mă la Zayne. Rânjetul acela stupid și foarte sexy era lipit de fața lui. O energie nervoasă circula prin mine.

— Nu pot să cred c-am stat atât. Ar fi trebuit să patrulăm la ora asta.

— Poate, dar avem voie să ne trăim și viața, a răspuns el – și tata probabil n-ar fi fost de acord. Apropo, ce locuri ai vrea să vizităm mâine?

— Nu știu. Am ocolit un tip care vorbea la telefon și mi-am dat seama că nu mă uitasem la al meu de când îi trimisesem mesaj Jadei. Mi-ar plăcea să văd dinozaurii.

— Sunt la muzeul de istorie naturală. Au multe chestii interesante acolo. Fosile, artefacte. Chiar și un pavilion cu fluturi.

— Și muzeul Holocaustului. Sunt aproape unul de celălalt?

— Da, la vreun sfert de oră de mers pe jos. Altceva?

— Muzeul afro-american și... cel cu rachete.

— Muzeul Național al Aerului și Spațiului.

— Da, acela. Și câteva memoriale, am continuat. Și Monumentul Washington, cred.

— Atunci, acolo ne vom petrecem ziua de mâine.

— Nu te deranjează? l-am întrebat. Cred c-ai văzut chestiile alea de o mie de ori.

— De fapt, am vizitat doar câteva dintre ele și a trecut o vreme de atunci, mi-a explicat el, cercetând străzile. Dacă locuiești aici, vrei să vezi lucruri, dar le amâni mereu, pentru că poți merge oricând.

Avea dreptate.

— Cum este lumina din muzee?

— Unele dintre ele sunt foarte bine luminate, așa că s-ar putea să fie cam dur pentru ochii tăi, iar altele sunt întunecate. Dacă ai probleme în oricare dintre ele, îmi spui.

Ușurată, am încuviințat. Detestam să port ochelari de soare în interior pentru că mă îngrijoram în mod stupid de ce gândeau alte persoane când mă vedeau. Că eram prea extravagantă, sau ceva. Chiar dacă știam că n-ar fi trebuit să-mi pese ce credeau străinii, tot nu mă simțeam bine. Mă întrebam și dacă puteam vedea unele exponate de care nu aveam voie să ne apropiem, dar speram să reușesc. Măcar să le pot vedea doar pe jumătate, și tot ar fi fost grozav, și…

Zayne a înjurat. A fost singurul avertisment. Cu o clipă mai devreme mergeam bine-mersi, și în secunda următoare mă adunam de pe jos.

19

Strada părea în ceață când Zayne s-a mișcat incredibil de repede. Am auzit un strigăt. El s-a întors, și ne-am îndepărtat în grabă de o erupție de voci furioase, în care zgomotul metalului scrâșnind a fost urmat de lovirea unui trup în ceva solid. Stâlpii de iluminat nu mai aveau contur când am intrat pe o alee, apoi m-am trezit cu spatele lipit de un zid. Zayne îmi proteja corpul cu al lui. Hohote de râs și scrâșnet de roți pe ciment înecau haosul din inima mea.

— Ce mama naibii? Am ridicat capul și am văzut profilul lui Zayne printre firele de păr împrăștiate pe fața mea. Am simțit că se afla un demon în apropiere, dar era ceva normal pentru D.C.

— Puști pe skateboarduri și pe role, care ies de pe aleea asta ca niște idioți sinucigași. Unul dintre ei s-a

izbit de un tip care ieșea dintr-un taxi.

Așa se explicau țipetele.

— Ori se vor răni ei, ori vor răni pe altcineva – sper să fie prima variantă. Ticăloși mici!

— Nici măcar n-am... Privirea mi-a coborât spre palmele sprijinite pe pieptul lui. Nici măcar nu i-am văzut.

— Știu. Veneau dintr-o parte, prea repede ca să-i poți vedea. S-a uitat în jos, spre mine. Era o gașcă de skateri.

— Înspăimântător!

Fața lui era înnegurată, dar am văzut cum îi înflorește un zâmbet vag.

— Vor provoca mai multe dureri de cap și pagube decât o hoardă de Diavoli.

— Probabil. Inima mi se mai liniștise, dar încă bătea cu putere, și n-avea legătură cu skaterii. Ne despărțea doar un centimetru. Am icnit. Oamenii fac mai mult rău decât majoritatea demonilor.

— Așa este. Și-a lăsat bărbia în piept.

Am mai inspirat o dată, iar pieptul meu l-a atins pe al lui. Un fior mi-a străbătut corpul. Se apropiase? Cred că era cazul să mă distanțez. N-am zis-o, însă. Nu m-am îndepărtat. Mâinile mele au rămas acolo unde aterizaseră, și îi simțeam fiecare respirație: prelungă, lentă, nu tocmai calmă.

— Mulțumesc. Vocea mi se părea că-mi sună ciudat. Mai groasă. Mai plină.

— Pentru ce?

Mi-am lăsat capul să se sprijine iar de zid, în timp ce-i studiam expresia feței.

— Pentru cină. Nu ți-am mulțumit. Așa că o fac acum.

— Mi-e suficient dacă știu că te-ai simțit bine.

Inima mea a sărit peste o bătaie.

— Mereu spui ce se cuvine.

— Spun ce gândesc. Nu știu dacă este bine sau rău. Zayne se apropiase, în timp ce vorbea. Coapsele lui le atingeau pe ale mele. Șoldurile lui mi-au atins abdomenul, și știam că simte același lucru ca mine. Căldura mi-a încins obrajii, dar o senzație diferită mi-a cuprins pielea, pentru că dinspre pieptul lui Zayne radia un murmur surd. Nu rămăsese nici măcar un centimetru între corpurile noastre, și sunetul acela s-a transmis în toată ființa mea. Degetele mi s-au înfipt în cămașa lui, iar puținul aer pe care-l aveam în plămâni s-a scurs încet afară.

— Trin, a zis el. Numele meu era un icnet răgușit de avertizare.

De *dorință*.

Mi-am trecut degetele peste pieptul lui, oprindu-mă pe abdomenul plat. „De ce nu?” era întrebarea care-mi acaparase gândurile. De ce nu puteam să mă întind și să iau ce doream, ce bănuiam că dorea și el? În sens fizic, știam că dorea. Nu puteam nega că eram atrași unul de celălalt. Asta nu însemna că Roth avea dreptate. Că se uita la mine diferit, sau că... îl iubeam. Însemna doar că-l doream.

Nu îmi explicase nimeni de ce era interzisă relația dintre un Legitim-Născut și Protectorul său. Poate că regula avea sens când existau mai mulți ca mine, dar acum eram numai eu și nu-mi dădeam seama de ce atâta vâlvă.

Găsisem pe cineva care-mi plăcea, și încă mult, pe cineva de care eram interesată dincolo de atracția fizică, și nu-l puteam avea.

Viața era nedreaptă, iar inima, crudă, nu-i așa?

Respirația lui Zayne mi-a mângâiat obrazul, și tot ce trebuia să fac era să-mi întorc puțin capul la stânga, ca gurile noastre să se atingă. Nu îmi dădea drumul și nu lua distanță, deși cunoștea regulile. Poate că se gândea la același lucru?

Cât rău putea face un sărut?

Doar unul?

Mi-am întors capul. Buzele lui Zayne mi-au atins obrazul, ajungând la un centimetru de colțul gurii mele. Fiecare nerv din corp a părut să se aprindă deodată, și ceva mai greu, mai picant, mi-a invadat simțurile, pornind din mingea aceea de lumină din pieptul meu.

„Zayne.”

Greutatea din piept, aproape de inima mea, se adăuga senzației care mi se cuibărise în abdomen.

Doamne, chiar venea dinspre el. Simțea ce simțeam și eu. Era ceva între noi, mai mult decât legătura dintre Legitim-Născută și Protector, și orice o fi fost mă făcea să simt că amețesc, că am febră, de parcă aș fi stat toată ziua la soare.

Nu l-am văzut mișcându-se, dar n-am tresărit când degetele lui mi-au atins obrazul, cu degetul mare pe maxilar. Mi-a dat capul pe spate mai mult. Așteptarea mi-a dat fiori. Îmi doream un sărut la fel de mult cum aveam nevoie de aer. Fiecare parte a mea consimțea. Voiam ca buzele noastre să se atingă iar. Voiam să-i gust respirația cu vârful limbii. Voiam *atât de mult*.

În minte mi-a răsunat o voce care mă îndemna să provoc frustrarea și nevoia dinăuntrul lui, să împing limita dintre noi cât de departe puteam.

— La orice te-ai gândi, încetează.

Vocea lui suna de parcă ar fi mestecat pietriș.

— Atunci fă pași.

Nu m-a ascultat.

Iar eu n-am vrut să-mi imaginez cum sărutul lui s-ar fi simțit ca o lovitură de fulger, sau cum aș fi reacționat la îmbrățișarea lui, la atingerea trupurilor noastre. Mușchii mi s-au lichefiat, plăcut și totodată dureros.

Fruntea lui Zayne s-a lipit de a mea și i-am simțit pieptul explodând de o nouă respirație întretăiată.

— Fii cuminte.

Am zâmbit.

— Încerc.

— Nu suficient.

Ochii mi s-au închis, șoldurile mi s-au desprins de zid. Mi s-a tăiat respirația când cealaltă mână a lui mi-a cuprins șoldul.

— Nu încerci nici tu.

— Ai dreptate, a zis. Nu încerc, și ar trebui. Ar trebui să fim mai înțelepți.

— Înțelepciunea este supraevaluată, am mormăit.

A chicotit.

— Ar trebui să patrulăm. Să-l vânăm pe Mesager. Nu asta.

„Asta."

Indiferent ce-o fi vrut să zică prin „asta".

— De acord, am recunoscut. Dar tu ai început, nu eu.

— Nu știu ce să zic.

— Nu poți da vina pe mine. Nu când tu ești cel care mă ține. Este vina ta.

— Te simt. Vocea lui era doar o șoaptă, dar îmi întindea nervii. Căldura. Dorința. Te simt. Mi se pare dificil să-ți rezist.

Mi se uscase gura.

— Și eu te simt. Te-ai gândit? Și mie mi se pare

dificil.

— OK. Respirația lui caldă mi-a trecut din nou peste buze. Ce-ai spune să cădem de acord că suntem amândoi de vină.

— Mai degrabă este 60% vina ta și 40% a mea.

Chicotitul lui era un sunet răgușit, seducător.

— Trebuie să ne concentrăm.

Zis și făcut.

Ce spusese Zayne cu câteva secunde în urmă era corect. Nu partea cu vina reciprocă, ci faptul că trebuia să fim mai înțelepți. Nu aveam idee care ar fi fost consecințele dacă ajungeam să fim împreună, însă știam că nicidecum n-ar fi fost o situație confortabilă. Regula fusese creată de arhangheli, cel mai înalt ordin și cele mai puternice dintre ființele angelice. Supravegheau chiar și grupul Alfa, care era răspunzători de comunicarea cu Gardienii.

Nu doar că arhanghelii erau stricți și de modă veche, ci erau adesea fideli Vechiului Testament, adică operau după principiul ochi pentru ochi. Dumnezeu știe ce fel de pedeapsă or fi scornit, la câte ere de experiență aveau în spate când venea vorba de pedepse, care pentru ei erau ca dulciurile împărțite în seara de Halloween și ca și când ar fi fost Halloween în fiecare seară.

Teama mi-a trimis fiori de gheață prin tot corpul, și nu-mi făcea bine. Ținând cont că arhanghelii se întreceau adesea în pedepse croite după fapte, i-ar fi putut face rău lui Zayne.

L-ar fi putut ucide.

Frica îmi transforma sângele în mâl, și m-am gândit la tata, la cât de insensibil fusese ținând cont de cum se sfârșiseră lucrurile cu Misha. Mi-a stat inima-n loc. Mă îndoiam c-ar fi intervenit în cazul unei pedepse,

chiar dacă Zayne era destinat să-mi fie Protector.

Reacționam exagerat cu privire la partea despre uciderea lui Zayne. Aveau nevoie de mine să găsesc Mesagerul și trebuia să fiu în formă maximă, ceea ce însemna că Zayne trebuia și el să rămână în viață și întreg, așa că poate eram în avantaj. Poate…

Un strigăt a spart zgomotul îndepărtat al mașinilor și oamenilor. Ne-am smuls unul de lângă altul și m-am îndepărtat stângaci de zid, întorcându-mă spre intrarea pe alee. Alt strigăt a sfâșiat aerul, urmat de vociferări.

— Ce naiba? Zayne m-a apucat de mână. Haide.

Zayne a luat-o la picior, și, cu el înainte, am reușit să țin pasul când a ieșit pe trotuar și a evitat grupurile de oameni.

Alt țipăt mi-a ridicat nivelul adrenalinei. În fața noastră, o mică mulțime adunată pe trotuar s-a revărsat în stradă și a blocat traficul. Pașii lui Zayne au încetinit, iar eu m-am străduit să văd ce se petrece. Fiorul de la ceafă îmi spunea că erau demoni în jur, dar nu foarte aproape. Atunci, avea loc un act de violență între oameni?

Un fulger de lumină mi-a atras atenția, urmat de altul. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că oamenii erau… Că își scoseseră telefoanele și făceau poze…

— Dumnezeule! Mâna lui Zayne s-a încordat, apoi mi-a dat drumul.

— Ce…? I-am urmărit privirea îndreptată spre clădirea în fața căreia se afla toată lumea, în timp ce șuierul îndepărtat al sirenelor se apropia.

Clădirea era o biserică, una dintre cele vechi, de piatră, aceeași pe care o văzusem la plecarea din restaurant. Ceva atârna de una dintre clopotnițe – ceva mare, cu aripi. Dar… nu atârna. Era mai degrabă

țintuit.

Neliniștea mi s-a cuibărit în stomac. Am făcut un pas nesigur în față și am mijit ochii.

— Ce este?

Zayne a icnit din gâtlej, făcându-mi firicelele de păr de pe ceafă să se ridice.

— Un Gardian.

20

Zayne s-a mișcat atât de repede, încât mă îndoiam că-și dăduse cineva seama că Gardianul masiv fusese uman cu doar o clipă înainte.

— Rămâi aici, mi-a poruncit, și, pentru prima dată, nu m-a deranjat comanda. Nu în timp ce mă uitam la un Gardian mort, atârnând de o biserică.

Nu când ar fi trebuit să patrulăm, în loc să luăm cina într-un restaurant drăguț și să facem ce-om fi făcut pe aleea aia. Nu era nevoie de o logică de fier pentru a conchide că, dacă am fi fost acolo unde trebuia să fim, am fi văzut, poate, cine era răspunzător de scena aceea. Am fi putut prinde Mesagerul, sau pe făptaș.

Era a doua oară când un Gardian mort apărea într-un loc prin care trecuserăm mai devreme.

Aripile puternice ale lui Zayne l-au ridicat în aer. Au urmat icnete, când cei din fața noastră s-au răsucit să se uite la el, cum zbura spre biserică. Mai multe blițuri de telefon l-au acompaniat, iar pentru mine a devenit doar o formă înaripată, neclară.

Știam că, în timpul cât mi-ar fi luat mie să mă prind cum se scrie „falafel”, vor apărea imagini cu Gardianul mort pe rețelele sociale. Ce titlu le vor da? Pornografie dramatică.

Oamenii erau bolnavi la cap.

— Doamne, e imens! a exclamat un tip de lângă mine. Nu știam că sunt atât de mari.

— N-ai văzut niciodată unul până acum? a întrebat altul. M-am întors și am văzut doi tipi de vârstă mijlocie, amândoi cu pantaloni la dungă și cămăși albe. Purtau genți tip poștaș cu bareta peste umăr și un fel de ecuson agățat la gât. Funcționari. Poate că lucrau la Capitol.

Tipul cu păr mai deschis a clătinat din cap.

— Nu atât de aproape.

— Da, toți sunt mari, a zis celălalt, cu degetul mare pe telefon. Ca niște luptători de wrestling îndopați cu steroizi.

— Mda, și cineva l-a prins pe ticălosul ăla uriaș de-acolo de parc-ar fi o păpușă de cârpă. L-a crucificat. Tipul a clătinat din cap. Ia gândește-te cine putea fi.

— Nu cred că vreau.

Privirea mi s-a mutat de la Zayne, care-l desprindea pe Gardianul mort, la cei doi bărbați.

— Scuzați-mă, am spus. Ați văzut ce-a pățit Gardianul?

— Cel prins acolo? a întrebat tipul mai blond, în timp ce trotuarele se umpleau de lumini albastre și roșii. Nu. Noi mergeam spre metrou când am auzit pe cineva țipând. Oamenii arătau spre biserică.

— Da, a fost ciudat. S-a *întâmplat* din senin. A apărut acolo într-o clipită. N-am văzut nimic. Rahat, mai vine unul. Uite!

Privirea mi-a alunecat spre locul indicat. Pe cerul noros al nopții, silueta întunecată a altui Gardian se îndrepta spre Zayne și spre biserică. Mușchii gâtului mi s-au mai relaxat. Nu știam cine era Gardianul decedat,

însă trebuie să fi fost vreun cunoscut de-al lui Zayne, cu care poate că-și petrecuse ani buni din viață, așa ca Greene. Eram bucuroasă că primea întăriri, pentru că eu nu prea puteam să-l ajut, lipsită de aripi cum eram.

— Doamne! a zis tipul blond. Nu-mi revin când văd cât de mari sunt creaturile astea.

— Nu sunt „creaturi”, m-am răstit. Cei doi m-au privit cu îndoială. Sunt Gardieni.

— Mă rog, a mormăit unul, apoi amândoi s-au întors cu spatele la mine și au ridicat telefoanele să facă poze.

Mi-am folosit o parte din controlul pe care nu știam că-l posed ca să mă abțin să nu le smulg telefoanele din mâini și să le calc în picioare. Mă gândeam că deja făcusem suficiente alegeri proaste pentru o singură zi, ca să-mi ajungă și săptămâna următoare. Oftând, am cercetat din priviri mulțimea. Cineva trebuie să fi observat cum ajunsese Gardianul acolo – doar dacă făptașul nu se mișcase prea repede ca să poată fi urmărit cu ochiul liber de un om. Puțini Demoni de Nivel Superior aveau o asemenea putere. Roth avea, însă era atât de rapid? Putea crucifica un Gardian pe o biserică, pe o stradă aglomerată, fără să-l vadă nimeni?

Încă o dată, cine făcuse asta acționase în vreme ce patrulam, sau trebuia să patrulăm. Putea fi încă aici, fără ca noi să știm.

— La naiba! am mormăit, frustrată. Unde era...

Atingerea unor degete înghețate pe ceafă mi-a trimis un fior pe spate. Mușchii mi s-au încordat, iar respirația mi s-a tăiat. Trăiam din nou senzația *aceea*. M-am răsucit, privind cu atenție oamenii din jur, care se uitau cu toții spre biserică. Păreau umani.

Mi-am frecat baza gâtului cu degetele. Pielea era caldă, dar senzația nu dispăruse încă.

Stai!

Unul dintre ei nu părea deloc normal.

Lângă o camionetă parcată, trupul unei femei clipea precum imaginea de pe un televizor vechi când era prost semnalul. Purta o uniformă albastru-închis, și chiar dacă nu vedeam nicio urmă de rană, fața ei era trasă și palidă. Era o stafie… și se uita la ceva sau la cineva.

Stafia a pălit și a reapărut pe trotuar, cu trupul înclinat spre mine. M-a străbătut un fior de surpriză. Stafia nu știa că eram acolo, ceea ce mi se părea tare ciudat.

Am privit-o alunecând printre privitori, de parcă avea o țintă. Mi-am dat seama că nu știam dacă bătrânica din parc mă văzuse, mai devreme. Se uitase în direcția mea, însă atunci simțisem răceala aceea.

Mi-am croit drum prin mulțime și am ieșit din mijlocul ei. Stafia era la doar câțiva pași în față, când a început să clipească repede. Am deschis gura, riscând să dau impresia că vorbesc singură.

Femeia-fantomă a tresărit, brațele ei subțiri au bătut neputincioase aerul, iar spatele i s-a arcuit de parcă ar fi tras cineva de o sfoară invizibilă, atașată de talia ei. O clipă mai târziu, a dispărut.

M-am oprit brusc. Stafiile și spiritele aveau enervantul obicei de a dispărea subit. Nu era o noutate, dar felul în care îi tresărise corpul – de parcă ar fi fost prinsă…

Ceva întunecat și mare s-a mișcat la marginea câmpului meu vizual. M-am întors, dar am văzut numai un zid de cărămidă. M-am uitat mai atent. Au trecut câteva secunde fără să se întâmple nimic. Nu știam

dacă văzusem ceva. Poate fusese o persoană sau un far de la o mașină, sau poate existase doar în mintea mea, care încerca să compenseze lipsurile vederii periferice. Putea fi o stafie sau un spirit. Poate tipul care mă urmărise până la apartamentul lui Zayne. Sau nimic. Cu vederea mea, era posibil orice.

Dar senzația de îngheț care-mi apăsa ceafa dispăruse, ceea ce mi se părea o coincidență foarte stranie.

— Trin.

M-am răsucit și l-am văzut pe Zayne, revenit la forma umană. Pe rămășițele tricoului avea pete întunecate.

Era sânge. Sânge de Gardian.

— Cine era? am întrebat, lăsând deoparte ce se întâmplase cu stafia.

— Morgan. S-a transferat în clanul nostru cu un an în urmă. Mâna lui se încleștase în jurul unui obiect. A scos un mârâit profund, pe care speram că nu-l auzise nimeni. Era nou în zonă, dar bine pregătit și foarte capabil să se descurce. Dez îl duce înapoi în comunitate.

O parte imensă din mine era ușurată să afle că nu fusese chiar Dez acolo sus, dar ușurarea mea a fost de scurtă durată. Nu știam nimic despre Morgan. Poate că avea familie – o iubită, copii. Oricum, știam că existau persoane care îi vor simți lipsa.

— Îmi pare rău. Am înghițit cu greu și l-am privit pe Zayne în ochi. Îmi pare sincer rău.

A încuviințat și s-a apropiat, cu o mână ridicată.

— Uite cu ce-a fost crucificat pe biserică. Zayne a deschis palma, în care se aflau două țepușe lungi și subțiri – cu siguranță nu dintre cele folosite în grădină.

Sclipeau vag. Nu cunoșteam niciun metal cu genul acela de lucire.

— Ce sunt? am întrebat, dând să pun mâna pe ele, dar Zayne a închis pumnul în jurul lor.

— Nu știu, a zis. N-am văzut așa ceva în viața mea.

Stăteam într-un colț din biroul lui Nicolai, încercând să nu stau în calea Gardienilor care intrau și ieșeau. Câțiva mă priveau curioși sau bănuitori, după ce își dădeau seama că eram acolo, retrasă, ca o persoană care nu își găsește locul. Cred că li se părea ciudat să vadă o străină în inima comunității lor din D.C., în timp ce plângeau o nouă pierdere.

Aflasem de la Jasmine, soția lui Dez, că Gardianul Morgan avea pereche, dar își pierduse soția în timp ce aceasta urma să nască, înainte ca el să fie transferat în D.C.

Privirea mi s-a oprit asupra țepușelor, care se aflau pe biroul lui Nicolai, lucind slab. Nu vedeai așa ceva în fiecare zi.

— Nu știu ce metal e ăsta, dar l-a ucis pe Morgan cu o singură înțepătură în ceafă, spunea Zayne. Când le-am scos, ne-am dat seama că îi retezaseră trunchiul cerebral.

M-am înfiorat. Cred că fusese… urât, și cu siguranță șocant. Cu excepția ghearelor, a colților demonici și a Focului din Iad, nu știam ce alte arme puteau pătrunde ușor prin craniul unui Gardian.

— Au un soi de scris pe ele. N-am idee în ce limbă, a spus Gideon, îngenunchind la același nivel cu biroul.

Îl văzusem în treacăt pe Gideon în seara în care ne întorseserăm aici de la casa senatorului, dar nu îi fusesem niciodată prezentată în mod oficial. Știam că era specialistul în tehnologie și securitate al comunității, totodată, și un soi de cercetător, pentru că

Zayne și Nicolai îl priveau de parcă tocmai recunoscuse că ar colecționa păpuși de porțelan horror.

— Ce? s-a minunat Gideon, ridicând capătul mai gros al țepușei cu niște clești de bucătărie. Nu știu toate limbile Pământului.

— Șocant, a spus Zayne sec. Credeam că știi totul.

— Ei bine, iată un moment memorabil. Gideon a clătinat din cap, privind țepușa. Mi se pare asemănătoare cu aramaica străveche, însă nu e la fel.

Am ridicat din sprâncene. Aramaica străveche? Era una dintre primele forme de limbă scrisă și nu se făcea referire la ea prea des.

Nicolai, cel mai tânăr conducător de clan de care auzisem, și-a trecut degetul mare peste barba roșcată. Pentru prima dată de când apărusem, s-a uitat la mine. Spre deosebire de ceilalți Gardieni, el nu mă privea cu suspiciune, ci cu precauție.

— Presupun că n-ai mai văzut așa o armă.

— Niciodată. Am clătinat din cap.

S-a concentrat iar asupra lui Gideon.

— Crezi că-ți poți da seama ce zice și de unde provine?

Gideon a încuviințat, punând țepușa înapoi pe materialul alb.

— S-ar putea să-mi ia câteva zile, dar cred că da.

— Bun. Nicolai a lăsat mâna jos, încrucișându-și brațele la piept. Pentru că mi-ar plăcea să știu ce fel de metal lucește.

— Și mie, a murmurat Zayne. Și-a dres glasul. Mă gândesc că Morgan a fost ucis în altă parte și apoi dus la biserică, să fie expus. Exact ca Greene.

— Nimeni de pe stradă n-a văzut ce s-a întâmplat, m-am băgat și eu în seamă, cu o informație utilă, în loc să stau acolo ca o plantă de apartament. Am întrebat niște oameni din zonă, care ziceau că l-au văzut pur și simplu apărând pe biserică.

Gideon mă privea curios, probabil întrebându-se de ce fusesem pe stradă, cu Zayne. Nu știa ce eram, așa că nu mă surprindea atitudinea lui.

— Niciun demon nu e atât de rapid, a zis Nicolai. Nici măcar cei mai puternici de Nivel Superior. Nici măcar Roth.

Când a pomenit numele Prințului Moștenitor al Iadului, m-am încordat. Doamne, în ultima oră uitasem ce făcuserăm eu și Roth. Acum mi se părea că trecuse o săptămână – dar cât de groaznică eram? Am simțit o apăsare pe umeri.

— Am ajuns la concluzia că, indiferent ce e acest Mesager, demon nu poate fi. Zayne s-a uitat la mine. N-avem idee ce se ascunde în spatele acestor fapte.

— Adică nu știm ce vânăm, am completat, ieșind din colțul meu. Greene a fost... lăsat într-o zonă prin care tocmai trecusem cu Zayne, și la fel s-a întâmplat în seara asta. Cred că locurile au fost alese intenționat.

— Tu ce crezi? l-a întrebat Nicolai pe Zayne, în vreme ce Gideon se încrunta.

— La fel ca Trinity. Zayne și-a încrucișat brațele la piept. Parcă ne-ar tachina.

— Și niciunul dintre voi n-a văzut nimic? a întrebat Nicolai.

— Am luat cina la un restaurant peste drum de biserică, apoi am plecat în patrulă. Parcurseserăm o stradă când am auzit țipetele.

Nicolai s-a încruntat.

— Cina?

— Asta am spus, a punctat Zayne.

Maxilarul lui Nicolai s-a încordat.

— Și niciunul dintre voi n-a observat *nimic* suspect?

Zayne a clătinat din cap, dar eu m-am gândit la senzația pe care o avusesem și la stafia văzută. Nu știam dacă avea legătură cu Mesagerul, dar era ceva.

M-am uitat la Gideon, fără să-mi dau seama exact ce puteam dezvălui de față cu el, și am decis să ofer minimum de informații.

— Am văzut o stafie.

Gideon a întors capul spre mine.

— O stafie?

Încuviințând, m-am uitat lung la Zayne.

— Probabil n-are legătură cu Mesagerul, dar se purta ciudat.

— Vezi stafii? a întrebat Gideon, vorbind rar.

— Și spirite, a spus Zayne. N-ai menționat nimic despre asta mai devreme.

Tonul vocii lui mi-a înțepat pielea.

— Eram preocupați să ne întoarcem aici fiindcă găsiserăm un Gardian mort.

— Stai puțin. Gideon se uita la mine. Vezi stafii și spirite?

— Da, nu-i mare brânză…

— Nu-i mare *brânză*? Gideon a râs sec. Nu știai că asta înseamnă că ai un înger cocoțat pe o ramură a arborelui tău genealogic?

Da, era unul, chiar în vârful lui. Era arhanghel. Se numea Mihail. *Acel* Mihail.

Cumva, am reușit să afișez o expresie neutră. A fost nevoie de un efort imens, pentru că, de obicei, fața mea nu știa cum să ascundă ce gândeam.

— Așa știu și eu.

— Uau! Gideon s-a uitat la Nicolai, care părea să zâmbească... sau să se strâmbe. N-am cunoscut încă pe nimeni care să poată vedea morții. Ce bine ne-ai fi prins acum câteva luni, când aveam o arătare care ne dădea bătăi de cap! Ne-ai fi scutit de multe probleme și... A clătinat din cap. Cu siguranță, ai fi fost de mare ajutor.

— Cum se purta stafia? a intervenit Zayne, înainte să pot comenta.

— Nu știa că eram acolo, ceea ce mi s-a părut straniu. Era concentrată la ceva, dar, înainte să îmi dau seama la ce, a tresărit și a dispărut.

— Poate că stafia îl simțea pe Mesager, a spus Nicolai, sprijinindu-se de birou.

— Posibil, am aprobat, pentru că totul mi se părea posibil, deja. Stafiile și spiritele au prostul obicei de a dispărea brusc, așa că poate nu era nimic, dar... Nu știam ce să spun, fără să fie nevoie să-i explic lui Gideon.

Din fericire, n-a mai insistat.

— Apropo, n-am găsit încă locația școlii pe care plănuiește senatorul să o construiască, și am săpat adânc, adânc de tot, la nivel de stat. Încă mai caut, dar mă întreb dacă nu cumva s-a cumpărat teren sub numele unei alte persoane sau companii.

— Iar senatorul nu e în oraș de la incendiu, când a fost văzut cu Bael, ne-a amintit Nicolai. Asistenții lui s-au ocupat de toate, în timp ce el are de rezolvat o problemă de familie, în statul lui natal.

Am pufnit.

— Mai degrabă o urgență de natură demonică.

Nicolai a zâmbit.

— Unii dintre noi se întreabă dacă senatorul mai

trăiește.

— Pe baza experiențelor anterioare cu demoni precum Bael, dacă senatorul nu mai este util poți paria că vom auzi despre un accident care s-a soldat cu moartea lui, a comentat Zayne.

— Sper că nu. Cei trei s-au uitat la mine. Ar însemna că am dat de o fundătură.

— Ai dreptate. Gideon a învelit cu grijă țepușele. Cercetez camerele de supraveghere și pe cele de la magazinele din zonă, ca să văd dacă au surprins ceva. Ce nu e vizibil pentru ochiul omenesc ar putea fi capturat pe film.

— Stafiile? am întrebat.

Gideon a încuviințat.

Am rânjit, gândindu-mă cât de frecvent expediau oamenii imaginile fantomatice de pe film, considerându-le iluzii optice generate de cameră. Eu puteam pune pariu că oamenii găseau dovezi despre existența stafiilor mai des decât voiau să afle.

— Spune-mi ce găsești, a zis Zayne. Chiar dacă nu afli nimic.

Uitându-se la bocceluța cu țepușele, Gideon a încuviințat.

— Ce pot să-ți spun sigur este că aceste țepușe n-au fost create de oameni, și nici demoni n-am văzut să le folosească. A ridicat privirea. Asta ne face să ne întrebăm de unde au apărut, nu?

21

În clipa în care ușa s-a închis după Gideon, m-am uitat la Nicolai și la Zayne.

— Dacă nici oamenii, nici demonii n-au creat

țepușele acelea, nu ne rămân prea multe opțiuni.

— Cam așa, a fost de acord Zayne.

Cu o strânsoare ciudată în piept, mi-am încrucișat brațele la piept. Exista o sursă potențială, dar n-avea nicio logică.

— N-am mai văzut niciodată arme angelice.

— Eu da. Amândoi am văzut, a răspuns Zayne, privindu-l pe Nicolai. Cei din grupul Alfa poartă săbii. Nu ca a ta. A ta e specială.

A mea era super-specială.

— Săbiile Alfa par un amestec ciudat de fier și aur, mi-a explicat Nicolai. Cel puțin din câte am putut remarca. Niciunul dintre noi n-am ținut una în mână.

— Știți ce e ciudat? Eu sunt parte înger, iar singurul înger pe care l-am văzut vreodată e tata, pe când voi îi vedeți pe cei din grupul Alfa mereu.

— Niciunul dintre noi n-a văzut un arhanghel, a răspuns Nicolai.

— Eu da, i-a amintit Zayne.

— Așa-i că ești special? Nicolai și-a dat la o parte o șuviță de păr șaten de pe față, iar Zayne a zâmbit arogant. N-am văzut niciodată un înger care să poarte altfel de armă și, în plus, de ce-ar avea Mesagerul ăsta ceva făcut în Rai?

Era o întrebare bună.

— Poate c-a fost furată de la un înger, am propus. Adică, dacă nu e o creație umană sau demonică, atunci ce ne rămâne? Extratereștri?

Zayne a ridicat din sprâncene.

— Ar fi următoarea concluzie rezonabilă.

— Știți cumva să existe vreo specie sau vreo rasă despre care nu știu eu, dar știu toți ceilalți?

— Da, firește că toți știm că există o groază de alte

specii despre care tu n-ai habar. Legătura a vibrat de amuzament, făcându-mă să mă enervez. Mai degrabă cred că este o armă angelică pe care nu am văzut-o noi. Și da, aduc mereu plus de valoare.

Pfff!

Ce spusese avea sens.

Dar…

— Dar asta ar însemna că Mesagerul a luat-o și…

— Extratereștri? a întrebat Zayne.

— Te pocnesc, l-am amenințat. Așa cum spuneam, asta ar însemna că e capabil să învingă un înger. Ce entitate poate face așa ceva?

— Păi, animalul fermecat al lui Roth a mâncat o dată un Alfa, așa că să ucizi îngeri nu e ceva nemaipomenit, a zis Zayne. Și da, să asiști la o asemenea scenă e pe cât de groaznic poți să îți imaginezi.

Imaginea șarpelui care făcea anacondele să pară niște șopârlițe mi s-a format în minte. Bambi era terifiantă, dar mi-am amintit ce bucuroasă fusese să-l vadă pe Roth. Ca un cățeluș. Și îmi… zâmbise.

Pentru c-o omorâsem pe Faye.

— Iar pe celălalt Alfa l-a ars, a continuat Zayne. Bocănilă a transformat îngerul ăla în cenușă în doar câteva nanosecunde.

L-am privit pe Zayne.

— Nu vorbești despre Bambi, nu?

A zâmbit vag.

— Roth are mai multe animale fermecate. Unul este un dragon, a explicat el, și mi-am amintit tatuajul care vibra în nuanțe de albastru și auriu. E o poveste lungă, dar pot spune că Bocănilă și-a umplut burta în ziua respectivă.

— Uau! am șoptit, întrebându-mă cum de

supraviețuise Roth. Și tu nu pari deloc preocupat.

— Alfa veniseră s-o ucidă pe Layla, a zis, privindu-mă în ochi.

— Ah! Mi-am ferit privirea. Acum înțelegeam, pentru că era, probabil, singura situație în care Zayne nu dădea doi bani pe moartea unor îngeri.

— Pricep unde bați, a zis Nicolai. Dar nu știm încă totul, ca să începem să ne panicăm și să marșăm pe ideea că Mesagerul e în stare să răpună îngeri.

— Nu mă panichez. Doar scot în evidență posibilitatea să înfruntăm ceva nemaivăzut. Nu un extraterestru. L-am privit pe Zayne. Dar ceva ce poate învinge cele mai puternice creaturi care există.

— Are dreptate. Zayne a luat un obiect mic, circular, de pe biroul lui Zayne. Dar nu știm încă. Aceste țepușe ar putea fi străvechi, nemaivăzute de noi înainte. Și chiar dacă Mesagerul a reușit să ia o armă cu origini angelice, asta nu înseamnă că îngerul a fost învins. Aceste țepușe puteau fi găsite. Avem nevoie de o pistă.

— Poate că veți găsi una data viitoare când luați cina, a sugerat Nicolai.

Am clipit.

— Ce vrei să spui, Nic? a întrebat Zayne. Pentru c-ar fi mai bine să nu însemne ce cred eu. Trebuie să mâncăm. Asta făceam. Și putem mânca unde și când vrem.

Nicolai s-a uitat la Zayne o vreme, apoi s-a desprins de lângă birou.

— Avem o altă problemă presantă de discutat. Unii Gardieni au început să pună întrebări despre Trinity.

Am simțit încordarea lui Zayne prin intermediul legăturii.

— Și tu le-ai zis că nu-i treaba lor, a afirmat el, iar

tonul amenințător din voce a făcut fiecare cuvânt să se simtă ca un pumn verbal. Nu?

M-am întors încet spre Zayne, cu sprâncenele ridicate. Poziția de conducător al clanului impunea respect, chiar dacă actualul lider nu și-l câștigase. Zayne știa asta, și nu fiindcă toți Gardienii gândeau ca el, ci pentru că tatăl lui fusese liderul și pentru că Zayne ar fi trebuit să-i urmeze. Titlul era transmis pe linie masculină, iar Zayne împlinise vârsta necesară.

Dar refuzase.

Nicolai a strâns iar din dinți și mă așteptam să-i amintească lui Zayne cui i se adresa, dar expresia i s-a îmblânzit după câteva secunde tensionate.

— Pot să le repet asta de câte ori vreau, dar întrebări tot își pun. S-a așezat la birou și s-a uitat la mine. Nu e deloc ușor să păstrăm secretul asupra identității tale. Locuiești cu Zayne și patrulați împreună. Ambele lucruri atrag atenția.

— Da, știu. Dar trebuie să rămână secret.

— Vreunul dintre voi s-a gândit că, la un moment dat, careva dintre Gardieni te va vedea în acțiune? a întrebat Nicolai. În clipa în care te vor surprinde luptând, vor ști că nu ești om. Sau folosindu-ți *harul*...

— Chiar crezi că nu m-am gândit la asta? i-a trântit-o Zayne în față, punând obiectul circular înapoi pe birou. Mi-am dat seama că era un prespapier negru, lucios. Știi bine că Gardienii nu patrulează în grupuri sau în aceeași zonă decât dacă se întâmplă ceva. Dacă suntem atenți, nu ne vom întâlni cu alt Gardian.

— Atenția asta are și ea limitele ei. Știu că l-ai folosit pe Dez ca s-o scoți din depozitul ăla, înainte să ajungă ceilalți. Nu va fi mereu atât de simplu.

— S-ar putea să se complice lucrurile, dar asta e situația, a spus Zayne. Nu-mi pasă dacă este simplu

sau nu. Ești conducătorul clanului, așa că asigură-te să nu se afle mai mult. Riscul ar fi prea mare.

M-am gândit că nu era momentul să-i amintesc lui Zayne că existau doi demoni și o jumătate din altul care știau exact ce sunt.

Asta nu spunea multe?

Zayne avea încredere în demonii aceia mai mult decât în propriul clan. În mod garantat, nu știuse că Roth și-ar fi putut da seama de natura mea, dar nu reacționase așa când Roth se prinsese și le spusese lui Cayman și Laylei. Dacă Nicolai afla, nici măcar nu-mi puteam închipui ce-ar fi făcut – ce-ar fi crezut întregul clan.

Ar fi fost un moment foarte prost să le povestesc despre Cotoroanță, Rowena și încă un vrăjitor, care aflaseră de curând ce eram.

— Sunt surprins că-ți amintești că sunt liderul clanului. Vocea lui Nicolai era blândă. Începeam să cred c-ai uitat.

— N-am uitat. Zayne l-a privit pe Nicolai în ochi. Nici măcar o secundă.

Buza lui Nicolai s-a curbat într-o grimasă înfricoșătoare, similară cu cea pe care o făcea Thierry de mai multe ori decât puteam număra. Era semn că stătea să explodeze.

— Ar trebui să mă tem că vreunul dintre cei din clanul nostru ar pune-o pe Trinity în pericol?

Am ridicat mâna.

— Aș vrea să fie clar că, dacă sunt în pericol, mă descurc.

Amândoi m-au ignorat. Devenea deja un laitmotiv al vieții mele să se vorbească despre mine de parcă nu eram prezentă.

— Nu cred că ți-ai dori să-ți răspund, a spus Zayne.

— Știu că ai problemele tale cu clanul, Zayne, și chiar înțeleg. Dar crezi într-adevăr că aș permite cuiva din clan să folosească identitatea lui Trinity împotriva ei?

— Nimeni nu se gândea că tata ar permite clanului să-i facă Laylei ce i-a făcut. Zayne s-a sprijinit cu palmele de birou. Așa-i?

Am inspirat scurt. Doamne, o luau pe o cale dureroasă, care ducea înapoi la Layla. Era timpul să intervin.

— Acasă, un Gardian a descoperit ce sunt. Mă durea stomacul, pentru că acesta era unul dintre drumurile propriei mele suferințe. N-a știut nimeni că Ryker credea că o Legitim-Născută ar face rău unui Gardian. Pare o nebunie, nu? Nici chiar mama, pe care a ucis-o în încercarea de a mă ucide pe mine, n-a bănuit nimic. O fi fost totul pus la cale de Misha, dar Ryker gândea așa cu mult înainte ca Misha să exploateze credința lui.

Zayne s-a apropiat în tăcere de mine, în timp ce vorbeam, și refuzam să mă gândesc ce simțea. Prin legătură, simțeam un amestec ciudat de suferință, vină și furie. Privirea lui de un albastru șters era lipită de mine, pe când i se adresa lui Nicolai.

— Vreau să cred că toți membrii acestui clan sunt sănătoși la cap și raționali, și nu și-ar închipui o secundă că Trinity ar reprezenta o amenințare pentru ei, dar n-avem cum să fim siguri. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să trebuiască să ne facem griji în privința Gardienilor, cât suntem prinși cu căutarea Mesagerului.

Se lăsase tăcerea. Ceasul de pe birou ticăia ca o bombă. Ochii albaștri ai liderului s-au oprit asupra mea.

— De aceea ai fost atacată în comunitatea din

Potomac, cât eram acolo?

Vorbea despre Clay. Am clătinat din cap.

— Nu. El doar... Conștientă că Zayne mă privea, mi-am amintit ce îmi spusese Misha. N-a avut nicio legătură cu identitatea mea. Dar Ryker nu era singurul care mă considera periculoasă. Erau și alții care voiau să scape de mine, și atunci s-au... ocupat de ei. Mi-am trecut degetele peste spătar. Sincer, nu știu ce i-a determinat pe Gardienii aceia să-mi dorească moartea, dar așa s-a întâmplat. Ar mai putea fi și alții.

— Nu știi de ce? Tonul vocii lui Nicolai exprima o uimire autentică.

— Nu, chiar nu știu, i-am răspuns, încruntându-mă.

Zayne și-a concentrat din nou atenția asupra liderului de clan.

— De ce s-ar teme un Gardian de un Legitim-Născut?

— Un Legitim-Născut își trage puterea de la un Gardian...

— Este o simbioză, a spus Zayne. Protectorul dobândește și el putere de la Legitim-Născut. Ea nu e un parazit.

Un parazit.

Uau!

Nu privisem niciodată lucrurile așa, dar acum mi se întipărise în minte, ca să am un subiect la care să mă gândesc obsesiv mai târziu.

— Nu asta sugeram. Degetele lui Nicolai au bătut în brațul scaunului, monoton. Doar că n-ar trebui să ne mire dacă există dubii în ceea ce o privește.

— Că ne miră sau nu, este absolut necesar să păstrăm secretul. Nu se poate să nu accepți lucrul ăsta, Nic.

— Eu fac tot ce pot, dar voi trebuie să vă pregătiți

pentru momentul în care clanul descoperă adevărul.

— N-am zis că nu sunt pregătit. Sunt. Zayne s-a mutat mai aproape de mine în așa fel încât să formeze cu corpul lui un scut. S-a uitat la conducătorul lui, care ocupa poziția ce i se cuvenea de drept lui Zayne. Am fost Gardian. Acum sunt Protector. Al ei. Dacă cineva pune o întrebare despre Trinity într-un fel care mi se pare cât de cât îngrijorător, atunci acelea vor fi ultimele lui cuvinte.

22

— Chiar crezi c-a fost necesar? am întrebat, în clipa în care am ieșit din biroul lui Nicolai.

— Ce? Zayne a pornit pe holul îngust, puternic luminat. Se făcuse târziu, iar în tabără era liniște, amintindu-mi de casa în care crescusem.

Am ignorat un ghimpe în piept, în timp ce mă grăbeam să țin pasul cu el.

— Ce i-ai zis lui Nicolai. Știi tu, conducătorul clanului.

— Știu cine este, Trin. Așa cum i-am transmis și lui, n-am uitat nicio secundă cu cine vorbesc.

— Cu siguranță n-ai lăsat impresia asta.

A ridicat din umeri, în timp ce intram într-o bucătărie pustie, spațioasă, și totuși confortabilă, cu o masă la care putea ședea o întreagă echipă de fotbal.

— Trebuia să știe că nu mă voi da în lături să elimin amenințările la adresa ta, indiferent din partea cui vin.

A deschis niște uși duble, albe, care dădeau într-o chicinetă cu utilități de inox ce acopereau toți pereții. M-am gândit că acolo se pregătea mâncarea. M-aș fi întrebat de ce aveau nevoie de două bucătării, însă

comunitatea era numeroasă.

— Chiar dacă apreciez intenția ta, nu poți amenința pe cineva doar pentru că pune întrebări despre ce sau cine sunt... Mi-am înghițit un icnet când s-a răsucit brusc spre mine. Salutare!

Zayne a lăsat bărbia în piept, și o perdea de păr blond i-a alunecat peste față.

— Sunt Protectorul tău. Nimeni – demon, Gardian sau om – n-o să te pună în pericol.

— Ești Protectorul meu, nu câinele meu de pază turbat, care mușcă pe oricine se apropie prea tare.

— Ah, dar fac mai mult decât să mușc, a răspuns el, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Treaba mea este să te țin în siguranță și n-am de gând să aștept ca întrebările să se transforme în probleme.

— Dar întrebările există deja, am spus. Și Nicolai are dreptate. Într-un târziu, vor afla. Poate... poate că greșim. Poate că e mai bine ca întregul clan să știe. Să ne asumăm riscul.

— Nu acesta e riscul pe care ar trebui să ni-l asumăm acum. I-am zis lui Nic: nu vreau să ne uităm mereu peste umăr. Clanul meu nu va afla, nu dacă am un cuvânt de spus în povestea asta.

Mi-am înfipt mâinile în șolduri.

— Și ce-o să faci, Zayne?

— Ce trebuie. Nu voi permite să pățești ceva. Și-a lovit pieptul cu pumnul și l-a ținut acolo, deasupra inimii. Așa am jurat.

M-am rupt în două, și în mine s-a pornit o luptă. O jumătate fierbea de iritare. Nu doar pentru că avertizarea lui era complet inutilă și putea face mult rău relației sale cu clanul, ci și pentru că puteam să mă apăr de una singură, mulțumesc frumos. Nu aveam nevoie de el în rolul de bărbat puternic, chitit împotriva

altor Gardieni, fără motiv.

Cealaltă jumătate, mai proastă, se înmuiase toată văzându-l dispus să primească un glonț în locul meu, ca să zic așa, chiar dacă asta însemna să se împotrivească propriului clan.

Jumătatea asta era proastă ca noaptea, dat fiind motivul care se ascundea în spatele jurământului său. Legătura îl făcea să simtă așa – să fie dispus să se posteze în fața unui tren în plină viteză pentru mine – când venea vorba despre el și clanul lui. Nu era la fel ca atunci când o sărutase pe Layla și ignorase cu bună știință pericolul; sau ca atunci când își permisese să privească pasiv cum se delectau animalele fermecate cu unii din grupul Alfa, pentru că aceștia din urmă o amenințaseră pe Layla; sau când încercase să aibă o relație cu o ființă pe jumătate demon, deși știa că n-ar fi fost niciodată susținut de clan.

Trebuia să mă protejeze. *Voise* să o protejeze pe Layla. Între a vrea și a trebui era un ocean de diferențe. Am simțit un junghi în piept, chiar dacă nu mă comparam cu Layla din gelozie sau de amărăciune. Nu exista o competiție între noi. Dar, chiar dacă Zayne și cu mine aveam parte de cine grozave, iar el îmi spunea lucruri blânde și frumoase, era o diferență între a fi necesar și a vrea să faci ceva.

— Ce este? a întrebat. Ce s-a întâmplat?

M-am uitat la ușa îmbrăcată în oțel în fața căreia ne opriserăm.

— Nimic.

— Pari să tot uiți că simt ce simți tu.

— Crede-mă că n-am uitat. Era timpul să schimb subiectul. Cum ajungem înapoi la tine? Veniserăm în comunitate cu mașina unui alt Gardian, care apăruse la scurtă vreme după ce Dez plecase cu trupul lui

Morgan. Zburăm?

Zayne n-a răspuns o vreme. Tăcerea mi-a întins nervii, obligându-mă să mă uit iar la el. În clipa în care ni s-au conectat privirile, n-am mai putut privi în altă parte. Gura de aer pe care am încercat s-o iau mi-a părut insuficientă.

— Ești tristă, a spus încet. Simt... o greutate în piept. O simt, Trin.

Am închis ochii, gândindu-mă că trebuia să-mi controlez mai bine emoțiile.

— Vorbește cu mine, a șoptit el în mijlocul tăcerii.

— Mă... mă gândeam la Misha. Era o minciună, alta pe care o spuneam, și tot despre un subiect pe care nu voiam să-l dezbat. Dar era mai bună decât adevărul. A fost doar o amintire, nimic important.

Mâna lui mi-a atins umărul. M-a surprins. Nu apăsa greu, dar îi simțeam căldura prin materialul bluzei.

— Dar e important.

Expirând întretăiat, n-am spus nimic.

— Știu că-ți este dor de el. Degetele lui mi-au strâns umărul. În ciuda a tot ce a făcut, încă ți-e dor, și te înțeleg.

Chiar mă înțelegea? Situația dintre el și tatăl lui o fi fost încordată înainte de moartea acestuia, dar tatăl lui nu-i dorise moartea și nici nu încercase să-l trădeze. Sau să pună la cale moartea mamei sale. În schimb, o atacase pe Layla.

— Știu că nu pot să-l înlocuiesc. Nu voi fi niciodată pentru tine ce-a fost el.

Am deschis ochii și am strâns pumnii.

— Ce bine! N-aș vrea să fii ca el. Totul la el a fost minciună, Zayne. Nu l-am cunoscut cu adevărat.

A plecat genele, care i-au umbrit acei ochi extraordinari.

— Dar ai amintiri frumoase, Trin. Faptul c-a devenit altcineva nu poate schimba asta, și amintirile nu vor dispărea pentru c-a făcut ce-a făcut.

— Dar au dispărut. M-am îndepărtat de atingerea lui. Aveam nevoie de spațiu, înainte ca tot ce avea legătură cu Misha să explodeze. Dacă, de fapt, a fost mereu așa, și totul a fost doar o prefăcătorie?

— N-ai de unde ști.

— Nu contează. A mânjit amintirile acelea, Zayne. Le-a făcut să pară ireale.

Mâna i-a căzut pe lângă corp.

— Sunt reale câtă vreme îți aparțin.

Am inspirat adânc. Cuvintele lui mă loviseră cu putere în piept. Când m-am uitat din nou la el, m-am trezit că mă privea cu o expresie dură.

A făcut un pas spre mine, ridicând brațele de parcă ar fi vrut să mă îmbrățișeze, dar s-a abținut. Ușurarea și dezamăgirea m-au cuprins simultan. A devenit rigid când s-a întors spre ușa de oțel.

— Haide. Mergem acasă.

„Acasă."

Oftând, am așteptat să deschidă ușa. Mirosul slab de gaze de eșapament a pătruns în bucătărie, când Zayne a aprins lumina, dezvăluind un garaj mare, care găzduia câteva vehicule. A apăsat un buton din perete și ușa s-a deschis zăngănind. O adiere caldă și lipicioasă a pătruns în spațiul închis.

Am închis ușa în urma mea și am auzit încuietoarea făcând click.

Zayne a luat un set de chei de pe perete și a ocolit două SUV-uri, îndreptându-se spre ceva acoperit cu o prelată.

— Nu-ți este teamă de motociclete, nu?

— Păi, n-am mers niciodată cu vreuna, dar nu cred. N-ar trebui, am adăugat, privindu-l cum apucă pânza bej în mână și o trage la o parte, dezvelind o motocicletă neagră, care părea rapidă – foarte rapidă. E a ta?

Zayne a încuviințat, apucând mânerele.

— Da. N-am mai folosit-o de ceva vreme.

Încercam să accept ideea că Zayne avea o motocicletă, și mi se părea atât de... sexy. Era doar un mijloc de transport, nu mare lucru, dar deja simțeam că mă înroșesc.

— De fiecare dată când vin aici îmi propun s-o duc acasă, a spus, pornind ceva din centrul motocicletei și ridicând un picior pe una dintre pedale.

A deblocat frâna. Proiectorul cu senzori s-a aprins, luminându-i pe el și motocicleta, pe care o împingea spre alee.

— Poți să iei tu două căști? Sunt pe raftul din dreapta. Scuze, n-avem pe roz.

— Speram la una roz, cu urechi de pisicuță. Am făcut ce mi-a cerut, luând două căști negre integrale. Erau mai grele decât mă așteptasem, dar bănuiam că era un lucru bun, dacă voiai ceva între tine și asfalt când mergeai cu cel puțin 120 de kilometri la oră.

Ușa garajului s-a închis în spatele meu când m-am alăturat lui Zayne pe alee. M-am oprit și am privit înapoi spre ferestrele întunecate. Majoritatea Gardienilor erau acum pe străzi, dar urmau să revină curând acasă.

Zayne a scuturat din cap, și-a trecut o coapsă solidă peste șa și s-a așezat cu o naturalețe care trăda că mai făcuse asta de sute de ori. Ținându-se de ghidon, a echilibrat motocicleta, luând apoi o cască din mâinile mele.

— Au microfoane, așa că dacă vrei să vorbești cu mine te aud.

— Ce tare! M-am uitat la casca din mâna mea și apoi la Zayne, gândindu-mă la Gardienii care patrulau – la Morgan, la Greene și la toți cei pe care nu-i cunoșteam. Îmi pare foarte rău pentru Morgan. Nu-mi amintesc dacă am spus-o deja, dar în caz că nu, îmi pare rău.

— Mersi. S-a uitat spre clădire. Ce-am zis înainte e încă valabil. E doar un alt nume de jelit pe listă. Numai că nu credeam că-l va înlocui atât de repede pe cel de dinainte.

— Nici eu, am recunoscut, cu un junghi în stomac când m-am gândit la parc, la cină și la noi pe alee, în timp ce…

— Cred că știu la ce te gândești. Și-a ridicat privirea spre cer, expunându-și gâtul. Era înnorat și nu se vedeau stelele. Dacă e așa, atunci să știi că ne gândim la același lucru.

Am strâns casca mai tare în mână. Nu voiam să-i spun la ce mă gândeam.

Cu capul încă dat pe spate, a închis ochii, mișcând casca în mâinile lui mari, și m-am gândit că nu voia nici el să rostească acele cuvinte. A deschis ochii.

— Pune-ți casca și hai să plecăm de aici.

Am făcut întocmai și, după câteva secunde în care m-am întrebat cum să urc pe motocicletă fără să arăt ca o idioată, m-am așezat în spatele lui. Când am ridicat capul, Zayne își pusese și el casca.

A apăsat partea laterală a căștii, a așteptat câteva clipe și apoi s-a întins spre casca mea și a făcut același lucru. Vocea lui mi-a inundat brusc casca.

— Va trebui să te ții de mine.

Mușcându-mi buza, mi-am pus mâinile de o parte

și de alta a lui și am încercat să-i ignor musculatura puternică. Nu-mi dădeam seama cum de fusese atât de ușor să mă agăț de el ca o caracatiță infatuată, pe alee, mai devreme, dar acum mi se părea la fel de dificil ca încercarea de a găsi drumul printr-un labirint pe întuneric.

— Va trebui să te ții mai bine de atât, i-am auzit vocea amuzată. M-am strâmbat. Și apropie-te, pentru că altfel, în secunda în care se mișcă acest Ducati, vei zbura de pe el.

— Mi se pare că, dacă se întâmplă asta, va fi din vina ta, am răspuns, dar mi-am lipit palmele de el. Dacă mă apropii mai tare, mă vei purta în spate ca pe un ghiozdan.

— Nu credeam să aud vreodată fraza asta. Vocea i se auzea bruiată prin microfon.

— Cu plăcere.

A chicotit, și m-am trezit cu mâinile lui peste ale mele. M-a tras până când coapsele mele i-au înconjurat șoldurile, iar brațele, talia.

— Vrei să mergem repede? a întrebat, și mi s-a părut că vorbea pe un ton mai grav. Căldura din coșul pieptului mi s-a întețit.

Am privit în jur pe alee, fără să pot vedea mare lucru prin viziera fumurie.

— Sigur.

— Bine. O mână i-a plutit peste ale mele, care i se uniseră pe abdomen. Te ții bine?

Motorul s-a trezit la viață sub noi, cu un tors care mi-a făcut picioarele să vibreze. Am vrut să mă trag înapoi, dar motocicleta a țâșnit, sfâșiind aerul, iar eu mi-am înghițit țipătul surprins.

Cu inima bătând tot mai tare, m-am ținut de Zayne

de parcă viața mea ar fi depins de asta. Cred că așa și era. Vântul șuiera în jurul nostru și orice zgomot era înecat de huruitul motorului. Speram că Zayne vedea pe unde merge, pentru că eu nu distingeam decât o ceață întunecată și viteza.

Teama mi-a picurat prin vene, devenind mai pronunțată când el a luat o curbă pe drum, și jur că ne-am înclinat într-o parte când a prins viteză, dar după ce motocicleta s-a îndreptat și bătăile inimii mi s-au domolit, mi-am amintit de noaptea în care zburaserăm împreună.

Semăna mult, ca senzație.

Vântul care șuiera. Sentimentul de imponderabilitate. Vidul vitezei și întunericul care le acompaniau. Mersul pe motocicletă mă elibera și voiam să mă bucur de senzație fără urmă de vină. Vina pe care nu o simțisem din cauza lui Faye, dar care amenința să mă înghită acum. Chiar dacă n-o spusesem cu voce tare, și nici Zayne, ce rămăsese nespus între noi nu dispăruse. Indiferent cât de eliberatoare mi se părea bătaia vântului, ea nu schimba adevărul.

Ne pierduserăm concentrarea în seara aceea. Pierduserăm prea multă vreme în restaurant și pe alee. Mesagerul știuse, iar Morgan fusese un mesaj pe care eram conștientă că nici eu, nici Zayne nu voiam să-l recunoaștem.

Greșiserăm. Și cineva își pierduse viața.

23

După ce am tras pe mine un tricou, pe care-l foloseam când dormeam, fiindcă era prea lung să fie

purtat pe stradă, am ieșit din baie și m-am băgat sub pătură. Știam că n-o să pot adormi, chiar dacă era târziu și mă simțeam extenuată, fizic și psihic. Eram prea agitată și mintea îmi alerga într-o mie de direcții.

Ziua de azi fusese în același timp minunată și oribilă, și trăisem totul, de la apatie la groază. Erau multe de procesat: ce îi făcusem lui Faye, cum mă simțisem la cină cu Zayne, și suferința resimțită după moartea lui Morgan – știam că și Zayne era încercat de aceleași emoții.

Voiam să merg la el, dar nu știam sigur dacă era o mișcare inteligentă. Capul mi-a alunecat într-o parte și m-am trezit holbându-mă la romanul de dragoste al mamei. Tot nu-mi venea să cred că tata fusese aici fără să știu. Am început să-mi rod unghia degetului mare. Nu că nu apreciam banii, dar ar fi fost… m-aș fi bucurat să-l văd. Aveam destule întrebări să-i pun. Trebuia să știm mai multe despre Mesager și de ce-mi vorbise despre el ca și cum avea să pricinuiască distrugeri la nivel apocaliptic. Din câte știam, nu atacase oameni. Voiam să confirme ce bănuiam despre țepușe – că aveau origine angelică.

Am stins veioza de pe noptieră, apoi mi-am tras pătura sub bărbie. Când am închis ochii, primul lucru la care m-am gândit a fost ce s-ar fi întâmplat dacă Zayne și cu mine n-am fi mers la cină. Dacă n-am fi fost distrași pe aleea aia.

Ar fi trăit încă Morgan? Sau ar fi fost ucis și expus în altă parte? Nu era nici măcar o parte din mine care să se îndoiască de faptul că fusese crucificat ca mesaj pentru noi.

„Sunt chiar sub nasul vostru.”

Asta ne comunicase.

Ce nu pricepeam era de ce Mesagerul nu apărea?

Ce încerca să facă? Părea să aștepte, dar n-aveam idee ce anume.

O bătaie ușoară în ușă m-a smuls din gânduri. Mi s-a tăiat respirația. M-am sprijinit într-un cot.

Ușa s-a crăpat puțin și a apărut o așchie de lumină prin ea.

— Ești trează? a întrebat Zayne.

— Da, am răspuns. Tu? În secunda în care am pus întrebarea, mi-am zis că, probabil, aveam momente în care-mi înceta activitatea cerebrală.

Zayne n-a scos în evidență ce întrebare ridicolă îi pusesem. A deschis ușa și i-am văzut conturul trupului. M-a scuturat un fior.

— Vrei să-ți țin de urât?

Orice urmă de simț al ridicolului m-a părăsit.

— Da, am șoptit.

Zayne a intrat și a închis ușa, parțial. Inima îmi bubuia cât a traversat el camera întunecată. A ezitat când s-a apropiat de pat, apoi s-a așezat lângă mine. Am inspirat și am simțit gustul de iarnă pe vârful limbii.

Multă vreme n-am scos niciunul o vorbă.

Zayne a întrerupt tăcerea.

— Am dat-o în bară.

Am închis ochii. N-ar fi trebuit să mă surprindă că Zayne avusese curajul să rostească primul cuvintele acelea.

— Da, știu.

— Dar nu-mi pare rău, a continuat. Nici pentru cină, nici pentru ce s-a întâmplat pe alee.

Am întors capul în direcția lui și am deschis ochii.

— Nu s-a întâmplat nimic pe alee.

— Dar urma.

Nu aveam suficient aer.

— Chiar dacă n-am fi auzit țipătul, tot s-ar fi întâmplat. Chiar și după ce-am spus că n-ar fi trebuit să facem altceva decât să-l căutăm pe Mesager, tot urma să se întâmple ceva, a continuat. Știi asta, și o știu și eu.

Cu gâtul uscat, am privit în altă parte. Nu prea-mi venea să cred că vorbea atât de deschis. Nu știam dacă să fiu încântată că recunoștea totul, sau îngrijorată de cursul pe care putea să-l ia discuția.

Suferință.

Pentru că, deși bătea un apropo, noi doi nu aveam nicio șansă, și, cu toată lipsa mea de experiență, știam că să fii atras fizic de cineva nu reprezenta totul, sau, oricum, nu mare lucru.

Dar îi eram datoare cu sinceritate. Mi-o datoram și mie, și pe întuneric era mai ușor.

— Da, știu.

Atunci am auzit următoarea respirație a lui Zayne. Greoaie, apăsată.

— Ești sub pielea mea și în sângele meu. Nu te pot scoate.

Fiecare mușchi din corp mi s-a încordat. N-am zis nimic, pentru că nu puteam.

— Poate că n-ar fi așa dacă nu exista noaptea aceea. Dacă nu te-aș fi sărutat. Sau poate că am fi ajuns oricum aici. Avea vocea mai adâncă, mai aspră, așa cum fusese pe motocicletă. Pentru că nu doar gustul tău mă amețește, ci *tu*. Întreagă. Nu doar amintirea senzației gurii tale pe a mea, sau cum a fost să te țin în brațe. Ci felul în care vorbești și cum râzi, când râzi sincer. Cum lupți și nu renunți. A râs încet. Chiar și când te cerți cu mine. Când sunt sigur că o faci doar de dragul contradicției. Așa ești tu.

Ultima parte nu era o surpriză. Îl contraziceam de

multe ori doar ca să fiu în opoziție, și credeam că-i place, în secret. Dar restul? Am simțit o amorțeală și, totodată, o hipersensibilitate prin tot corpul.

— Deci, a zis el, sunt mai mereu distras, iar în seara asta am dat-o în bară. Nu e vina ta. Nu spun asta. Ar trebui să fiu capabil să mă port... ca un profesionist.

Mi-am regăsit vocea.

— Nu este doar vina ta, Zayne. Și eu simt la fel. Doar că nu o spun la fel de elocvent ca tine. Am clătinat din cap. Și eu sunt distrasă, și îmi cunosc datoria. Știu ce ar trebui să fac. Noi am dat-o în bară. Amândoi. Nu doar tu.

— Atunci, ce e de făcut?

— Poate că, dacă nu ne-am împotrivi atât, n-ar mai fi o distragere, am zis, pufnind.

— Mi-ai luat vorba din gură.

— Ce? Am întors capul spre el. Eu glumeam.

— Eu nu.

Îi simțeam privirea îndreptată asupra mea, în beznă.

— Vorbești serios?

— Da, a răspuns, și cuvântul m-a dat pe spate. Știu că n-ar trebui, dar asta nu schimbă lucrurile.

Doamne, chiar așa era! Indiferent ce îmi repetam iar și iar, tot nu le schimba.

— Crezi că dacă nu ne-am mai opune atracției dintre noi lucrurile ar deveni mai ușoare?

— Sună aiurea, nu? Dar să ne prefacem că nu există ceva între noi nu funcționează. Seara asta a fost cea mai bună dovadă.

Înainte, credeam că ar fi fost mai rău să cedăm în fața sentimentelor, dar corpul și inima erau deja de acord cu noua direcție de gândire. Amorțeala mi se

volatilizase din pielea care mă furnica acum, iar membrele mi le simțeam mai grele.

— Nu putem fi împreună, am șoptit. Există reguli.

— Nici măcar nu știm de ce.

— Dar există.

— Unele reguli sunt făcute doar pentru a controla, a spus el, încet. Știu din experiență.

Cred că se referea la regula care-l împiedicase să o curteze pe Layla înainte să apară Roth în peisaj. Regula care-l împiedica să aibă o relație stabilă cu o persoană care nu era Gardian.

— Unele reguli trebuie încălcate.

— Nu acestea, am zis, deși imediat după aceea m-am rostogolit pe o parte, lăsând doar câțiva centimetri între noi.

— Regulile sunt încălcate în fiecare zi. Degetele lui mi-au mângâiat obrazul, și am tresărit, nu pentru că mă luase prin surprindere, ci doar pentru că mă atinsese. Am încălcat deja mai multe reguli decât pot număra. Cu siguranță asta nu poate avea urmări mai urâte decât colaborarea cu demonii.

— S-ar putea să spui tu ceva. Simțurile mi s-au concentrat asupra degetelor care-mi conturau maxilarul. Rațiunea încă își croia drum la suprafață. Dar dacă nu putem risca să afle clanul tău despre mine, cum putem risca orice consecință ar avea încălcarea regulii?

— Deci ți-am dat de gândit?

Mi-am înghițit un icnet când degetul lui mi-a atins buza inferioară.

— N-am spus asta.

— Dar ce-ai spus?

— Că... Mi-am pierdut concentrarea când degetele lui mi-au alunecat pe bărbie, apoi pe gât și pe umăr.

Atingerea lui îmi provoca fiori.

— Ce ziceai? În tonul vocii se simțea amuzamentul, dar și seriozitatea, siguranța.
— Spuneam că am o problemă cu impulsivitatea și cu faptul că nu mă gândesc înainte să fac ceva.
— Tu? Niciodată.
Mi-am mușcat buza de jos.
— Iar cealaltă parte din timp mi-o petrec analizând prea mult.
— N-aș fi zis.
— Trebuie să fii rațional.
— Nu pot, Trin, a spus, jucându-se cu breteaua maioului meu. Sunt atât de sătul să fiu rațional, logic, și mai ales responsabil.
I-am întâmpinat atingerea fără să vreau, ridicând umărul când degetul lui s-a strecurat pe sub bretea.
— Nu mă ajuți deloc.
— Deloc.
Cu un gol în stomac, mi-am dorit să facă ceva. Orice. Să mă atingă mai departe ori să dea înapoi. Când mâna i s-a oprit, dar nu s-a retras, m-am apropiat, oprindu-mă doar când i-am simțit respirația pe buze.
Palma i-a înlocuit degetele.
— Te doresc, Trinity.
Pieptul mi-a devenit brusc neîncăpător, și tot ce-am putut spune a fost numele lui – blestem și rugăciune laolaltă.
Zayne m-a rostogolit pe spate și s-a așezat deasupra mea, cu greutatea sprijinită într-un braț, iar mâna i-a alunecat să-mi cuprindă fața. M-am mișcat odată cu el, dând la o parte așternutul. O mână mi s-a împlântat în părul lui și cu cealaltă i-am atins fața.

Senzația de barbă proaspăt crescută îmi plăcea mult.

Și-a apropiat fruntea de a mea. Respirațiile noastre s-au întretăiat.

— Orice s-ar întâmpla merită sacrificiul, a zis el. Mi s-a părut o promisiune. Așa trebuie să fie, indiferent ce e.

Degetele mele au șovăit o clipă pe obrajii lui, căutându-i fața în întuneric. Dacă ne lăsam duși de val, puteam reveni la ce-a fost înainte? Sau urma să fie mai rău? Ori mai bine, după ce ne ostoiam dorința? Avea să fie o singură dată, sau în fiecare noapte? Degetele de la picioare mi s-au chircit la acel gând, iar pulsația dinăuntru, o reacție pur fizică, a fost aproape dureroasă.

Limite. Reguli. Direcții. Dacă păstram totul la nivel fizic, atunci nu se chema că eram împreună. „Semantică”, mi-a șoptit o voce surprinzător de rațională. Oare așa era? Oamenii făceau asta fără să dezvolte sentimente. Puteam și eu. Puteam și noi.

Voiam asta. Eram *pregătită*. Nu doar pentru săruturi și atingeri. Eram pregătită pentru Zayne, pentru tot ce urma. Inima a început să-mi bată cu putere. Să fiu pregătită era o decizie monumentală. Aveam nevoie de chestii – gen prezervative. Poate nu la plural. Probabil doar de unul, dar era necesar, pentru că nu știam dacă exista riscul de a face sau nu un copil. Dar mă simțeam pregătită, și mi se părea tare ciudat să fiu atât de sigură într-un timp atât de scurt. Să mă fi trezit azi fără ca măcar să mă gândesc la toată povestea cu pierderea virginității, și totuși să fiu atât de sigură, că-mi venea să recunosc în gura mare?

— Asta vrei? m-a întrebat.

Doamne, dacă voiam? Dacă-l voiam? Atât de tare, că devenea jenant.

— Da.

Trupul i-a fost străbătut de un tremur. Și-a înclinat capul. Respirația lui caldă mi-a atins buzele…

— Fără sărutări. L-am tras de păr când s-a oprit deasupra mea. Dacă ne sărutăm… se ajunge la *mai mult*. Logica mea era găunoasă, dar pentru mine avea sens. Și nu numai fiindcă văzusem filmul *Pretty Woman*, ci și pentru că sărutul… era frumos când nu existau piedici, și cu el ar fi fost prea frumos. Nu ne sărutăm.

Zayne a părut că trage aer în piept, apoi s-a rostogolit pe o parte.

Strângând din buze ca să-mi înfrânez impulsul de a țipa, l-am privit. Voiam să-mi iau cuvintele înapoi, dar nu puteam. Așa trebuia să fie.

S-a așezat lângă mine, cuprinzându-mi cu degetele bărbia. Pentru o clipă, am crezut că-mi va ignora noua regulă.

— Putem lucra la partea asta, a spus. M-am relaxat, apoi m-am încordat iar, când degetul lui mare mi-a atins buza de jos. Sunt suficient de dornic… de orice. Sau poate disperat după orice îmi permiți.

O parte cumplită a mea a ieșit la suprafață, forțându-mă să spun cuvinte pe care nu mă credeam în stare să le rostesc.

— Ar putea fi mai ușor.

— Ce?

— Asta, am spus, expirând scurt. Ai putea face asta cu oricine, și ar fi mai ușor.

Degetele lui Zayne au încremenit.

— Ai dreptate. Ar fi. Fără reguli. Fără complicații. A început din nou să-mi mângâie gâtul. Ar fi mult mai ușor.

M-am gândit la chelneriță.

— Nu duci lipsă de oferte.

— Nu.

— Atunci, de ce eu?

— Bună întrebare!

Nu eram sigură că mă încântă răspunsul acela, dar degetele lui au coborât pe gâtul meu și mai jos, între sâni, apoi mai jos, peste curbura abdomenului. Au urcat și au coborât pe cutia mea toracică. Vocea aceea teribilă s-a furișat înapoi în gaura din care ieșise, din fericire.

Cu degetul mare mi-a ridicat maioul, în timp ce îmi urmărea cu palma conturul corpului, până ce mi-am arcuit spatele și am gemut. Părul lui moale mi-a atins bărbia când buzele lui au urmat același contur.

— Sper că ăsta nu se pune la socoteală ca sărut, a șoptit el.

Se punea?

— Nu… nu cred.

— Sunt ușurat. Se mișca din nou, cu gura deasupra maioului, apropiindu-se de locul în care degetul lui mare se mișca în cercuri leneșe.

Cu mâna la spatele lui, i-am strâns în pumn tricoul. Făcusem gestul fără să-mi dau seama. Picioarele mi s-au mișcat neliniștite, strângându-se când materialul maioului mi s-a umezit sub buzele lui.

Mâna lui Zayne a alunecat spre marginea maioului, care mi se ridicase, expunându-mi mare parte din piele vederii de noapte perfecte a unui Gardian. Bătăturile din palma lui creau o senzație unică de frecare.

— Da? Nu?

— Da, am pufnit.

Aerul rece mi-a mângâiat pielea, și nu sunt sigură ce fel de magie m-a cuprins, dar, simțindu-i respirația pe corp, nu-mi păsa.

— Și asta? a întrebat el. Se consideră sărut? Așa-mi vine să cred.

— Nu, am zis, și parcă vedeam totul ca prin ceață, dar nu-mi păsa.

— Hm! Buzele lui mi-au apăsat pielea, și m-am gândit că era, probabil, cea mai elaborată tortură din lume. Am pierdut noțiunea timpului, și cred că tricoul începuse să i se rupă în strânsoarea mea.

Încet, mi-am dat seama că degetele i se deschideau și i se încleștau ritmic pe talia, pe șoldul, pe pielea dezvelită a coapsei mele. Un deget i s-a strecurat sub banda îngustă de bumbac din jurul șoldurilor mele, iar degetul mare i s-a mișcat peste elastic.

Zayne a ridicat capul.

— Vreau… să te ating. Tu vrei?

— Da. Nicio secundă de ezitare.

Și nici el n-a ezitat. Îi vedeam doar conturul feței, dar știam că mă privește. Îi simțeam privirea intensă când și-a strecurat mâna pe sub chiloții mei. Mi-am amintit că aveau un imprimeu cu rechini mici. Într-un ungher îndepărtat al creierului meu încă funcțional, m-am întrebat dacă-i putea vedea.

Apoi rațiunea mi-a amuțit odată cu prima atingere, ușoară ca o pană. Am icnit. Făcusem multe în noaptea cu impii. Mă dezbrăcasem complet și amândoi atinseserăm punctul culminant, dar nu așa. El nu făcuse asta. Doar eu mai atinsesem zona aceea înainte, și nu se simțise nici pe departe așa. Fiecare atingere a devenit mai curajoasă și mai scurtă, până când…

Am rămas fără aer. Orice gând s-a risipit și m-am lăsat acaparată de o senzație de plenitudine. Greșisem mai devreme, pentru că acum pierdusem contactul cu

tot ce era în jur. Șoldurile mi s-au mișcat odată cu mâna lui și un șuvoi înnebunitor s-a revărsat prin mine. Vorbeam. Cred că-i rosteam numele, în timp ce ridicam un picior.

— Zayne... Tensiunea s-a cuibărit strâns în mine în timp ce făceam ochii mari.

A scos din nou sunetul acela – un icnet răgușit.

— Te văd. Fiecare respirație. Buzele deschise. Ochii mari, pielea fierbinte. Lumina dinăuntrul tău – scânteia aceea. O văd, și e frumoasă. Tu ești frumoasă.

Poate din cauza cuvintelor sau acțiunilor lui, sau poate doar pentru că era vorba de el și de noi, indiferent ce-o fi fost, m-am rostogolit peste o margine și am căzut în valuri pulsatile care păreau să vină de peste tot.

La un moment dat, mi-am dat seama că fruntea lui se odihnea pe a mea și că îmi cuprinsese șoldul cu mâna.

Am deschis ochii și mi-am dorit iar să-l pot vedea. Am dat drumul sărmanului tricou și i-am atins obrazul. A ridicat vag capul. Părea extrem de rigid, și apoi și l-a înclinat într-un fel care anunța ce urmează.

— Nu ne sărutăm, i-am amintit. Săruturile ar face ca totul să însemne mai mult.

Zayne a ridicat capul, și am dat să-l ating, trecându-mi degetele peste elasticul pantalonilor scurți. M-a prins de încheietură.

Îmi doream să-i fi putut citi expresia de pe chip.

— Vreau să...

— Da, știu. Și eu vreau să-mi faci orice dorești, dar nu.

— Nu? am repetat, uluită. Simțurile mi-erau prea împrăștiate ca să încerc măcar să descifrez ceva prin intermediul legăturii.

— Nu, a spus el. Pentru că ar însemna mai mult decât se poate, pentru mine.

Să-mi aud propriile vorbe din gura lui era cumplit. Ceea ce spunea nu mi se părea corect. El avea voie să-mi facă asta, dar eu lui, nu? Și mai rămăseseră multe de făcut. Eram *pregătită*, în ciuda a tot ce trăisem. Știam că se putea mai mult, și voiam să simtă și el ce simțeam eu.

— Zayne, am început, dar el s-a rostogolit pe spate. A trecut o clipă, apoi s-a ridicat din pat. M-am săltat în capul oaselor. Unde te duci?

— Nicăieri. A făcut un pas și s-a oprit. Noapte bună, Trinity.

Am căscat gura, buimacă. A ieșit din dormitor și a dispărut, odată cu fulgerul de lumină venind dinspre living. După ce-a închis ușa în urma lui, am rămas acolo, întrebându-mă ce se întâmplase.

Făcusem ceva greșit? Probabil că da, ținând cont că trecuse de la depășirea vitezei legale, nu doar la o frână bruscă, ci ieșise din mașină cu totul și plecase. Dar nu *făcusem* nimic greșit.

Nici măcar nu începusem eu.

Descurcându-mi picioarele din așternut, am coborât din pat. Am pornit spre ușă, dar mi-am dat seama că eram la bustul gol și m-am întors. Am pipăit peretele până am găsit întrerupătorul. Lumina aurie a inundat dormitorul. Mi-am găsit maioul într-un capăt al patului, l-am luat pe mine și m-am grăbit spre ușă, pe care am deschis-o brusc. Zayne stătea lângă insulă și dădea pe gât o sticlă cu apă, de parcă ar fi murit de

sete.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Zayne s-a uitat la mine.

— Ți-ai uitat pantalonii.

— Aproape că mi-am uitat maioul, am răspuns. Pe care *tu* mi l-ai dat jos. Ce s-a întâmplat? Totul era bine. Minunat, chiar. Perfect. Apoi ai plecat…

— Mi-am dat seama că asta vrei.

— Poftim?! M-am uitat lung la el. Ce te face să crezi așa ceva? N-are niciun sens.

— N-are niciun sens? a râs Zayne, dar suna forțat râsul lui. A mai luat o gură de apă. Ai primit ce-ai vrut, corect? Nu înțeleg de ce te plângi.

Mi-a picat fața.

— Pardon?

— Ai dreptate. A fost minunat și perfect. Apoi n-a mai fost. A pornit spre canapea. Dacă nu te superi, aș vrea să dorm puțin.

— Ah, în niciun caz. Să nici nu te gândești! Am primit ce-am vrut?! Prietene, nu eu am început, ci tu. Inima îmi bătea cu putere și ceva întunecos și uleios mi s-a prelins prin piept. Nu înțeleg. Tu ești cel care a vrut să mă scoată din sistemul lui!

Zayne a pufnit, scuturând din cap.

— N-am zis asta.

— Iar eu n-am zis…

Alună a apărut brusc, plutind din peretele interior. S-a uitat la mine, cum stăteam acolo în tricou și chiloți, apoi la Zayne, care spumega de mânie.

— Nu. Stafia a făcut stânga împrejur și a dispărut înapoi în perete.

Zayne mi-a urmărit privirea.

— Stafia aia e aici?

— Are un nume, m-am răstit. Și nu, nu mai e. M-am

uitat în ochii lui și am încercat să-mi strunesc mânia. Sună a eroare gravă de comunicare. Nu știu de ce-ai impresia că…

— Că pentru mine e vorba de ceva mai mult decât de satisfacerea unei nevoi fizice? m-a întrerupt el, și am făcut ochii mari. Da, văd că nu ți-a trecut prin cap.

— Nu înțeleg de unde până unde! am strigat, tresărind apoi, cu speranța că vecinii nu mă auziseră. M-am forțat să cobor tonul vocii. Ți-am spus că te doresc. Ți-am *arătat*, și…

— Și a fost o greșeală. S-a răsucit spre mine, cu ochii fulgerând. Când ai spus fără săruturi, nu înțelegeam la ce te refereai prin „mai mult”. Dacă știam, nu s-ar fi întâmplat nimic.

M-am lăsat în față și senzația uleioasă a dispărut.

— Toate astea pentru că nu te-am lăsat să mă săruți? Glumești?

A ridicat din sprâncene.

— Uau, Trinity! Memoria selectivă nu este una dintre trăsăturile tale plăcute.

— Memorie selectivă? Ți-am zis fără săruturi pentru că…

— Ar face lucrurile să însemne mai mult decât e cazul. Așa ai zis tu, nu eu.

Am tras o gură de aer. Doamne, da, spusesem. Inima îmi bătea cu putere.

— N-am vrut să…

— Uite, am servit deja ca leac de plictiseală cuiva care-și dorea atenție. Am trecut prin asta, am mai făcut-o, și ar fi trebuit să am naibii mai multă minte să nu repet experiența.

Mi s-a încordat tot trupul. Nu doar din cauza spuselor lui. Mi-am dat seama că senzația slinoasă care-mi curgea prin vene era de la el. Era furie.

Dezamăgire. *Rușine*. Îi simțeam rușinea, când a făcut încă un pas spre mine.

— Poate că tot ce-a fost între noi n-a însemnat mare lucru pentru mulți, dar pentru mine, da. Înseamnă al naibii de mult, așa că nu vreau să ajungem iar acolo. Indiferent cât de ademenitor sună.

Clipind din ochii dintr-odată umezi, mi-am ridicat mâinile, cuprinsă de groază. Doamne, nu era de mirare că se simțea așa. Se deschisese în fața mea, îmi vorbise cu sinceritate și îmi mărturisise că îi pătrunsesem pe sub piele și în sânge, iar eu… nici măcar nu recunoscusem de ce spusesem „nu” săruturilor. Nu recunoscusem că-mi era teamă de cei din grupul Alfa și de reacția lor. Nu-i spusesem că…

Nu-i spusesem adevărul, și anume că, deși nu trebuia și făceam tot posibilul să evit, mă îndrăgosteam de el. Că deja mă îndrăgostisem. Nu spusesem decât că-l doresc. Îmi repetasem mie însămi că, dacă legătura noastră era doar una de natură fizică, va fi OK. Dar trebuia să impun niște limite. Doar că nu-i spusesem motivul.

Am suspinat, dând să-i explic, chiar dacă nu mai puteam repara situația.

— N-am vrut să te fac să te simți așa. Nu mă gândeam la tine…

— Evident că nu. S-a uitat în altă parte, boțind sticla în mână. Așa faci mereu, nu? Te gândești numai la tine.

Am înghețat. Îi spusesem asta lângă căsuța din copac, după cele întâmplate cu Misha. Că eram egoistă. Că Misha avea dreptate. Zayne negase.

Făcând un pas înapoi, am încercat să respir prin preaplinul senzațiilor, dar ceea ce simțeam venind dinspre el era prea adânc înrădăcinat și prea

copleșitor.

— La naiba! a mârâit, aruncând pe canapea sticla de apă, care a ricoșat din perne și a căzut cu un zgomot înăbușit pe podea. Zayne și-a trecut mâna prin păr, apoi pe față. Trebuie să încheiem discuția asta.

Am rămas pe loc, fără reacție.

— Nu știu la ce mi-a stat capul. De ce ți-am spus lucrurile alea, a continuat. A fost o greșeală, și trebuie să uităm totul.

— Da, m-am auzit șoptind.

Privirea lui m-a sfredelit. A zâmbit, departe însă de zâmbetele pe care i le cunoșteam.

— Vestea bună e că nu cred c-ar trebui să ne mai facem griji c-am putea fi distrași, pentru că nu se va mai repeta niciodată.

24

Următoarele câteva zile au fost un dezastru, din multe motive.

Firește că s-a dus naibii ideea cu turul muzeelor, nu doar din cauza celor petrecute între mine și Zayne, ci și pentru că nu mai părea o idee bună, după cel mai recent deces din rândul Gardienilor. Dar tot mă încerca dezamăgirea când mă gândeam la planurile noastre.

Să pândim apariția Mesagerului, seară de seară, a fost o mare plictiseală. Jenantă, chinuitoare. N-am dat de nimeni – nici măcar de vreun Turbat. Nu erau tocmai vești proaste, pentru că niciun Gardian n-a mai fost ucis, dar nici de Mesager nu ne apropiaserăm.

Mai însemna, totodată, că aveam timp mort berechet, fără tachinări, fără certuri în joacă și fără discuții lungi despre clanul lui și despre comunitatea mea. Zayne nu se purta necuviincios; era distant și

intangibil, atât în timpul antrenamentelor, cât și atunci când căutam Mesagerul. Totul decurgea... profesional între noi, și cu toate că mă ajuta în antrenamentele legată la ochi, mă întrista nespus.

Nu simțeam nimic prin intermediul legăturii. O părticică *egoistă* a mea era bucuroasă, pentru că voiam să uit de senzația uleioasă de rușine care fusese rezultatul acțiunilor mele, cu sau fără intenție.

Zayne era acolo în fiecare zi, și totuși nu era, și mă întrebam dacă așa va fi în viitor. Eram legați până la moarte, ceea ce însemna, speram eu, o perioadă îndelungată.

Era totuși mult, ca să tânjesc după discuțiile noastre lejere, după camaraderie și după momentele amuzante petrecute împreună; ca să jelesc pierderea a tot ce însemna Zayne pentru mine – mai mult decât un Protector, mai mult decât un simplu prieten.

Era cam târziu să-mi dau seama că prefăcătoria nu pusese capăt sentimentelor mele pentru el. Nici dulapul acela din mintea mea nu reușise. Sertarul etichetat ZAYNE fusese smuls și tot ce simțeam față de el aruncasem afară. Era un haos prin care treceam în fiecare seară, după ce reveneam în apartament.

Nu i-am explicat lui Zayne ce voisem să spun stabilind regula „fără săruturi”. Nu i-am spus că eram departe de a-l considera doar o jucărie. Că eu și el nu eram el și Layla. Că tot ce simțeam pentru el n-avea de-a face nici cu plictiseala, nici cu eliberarea fizică, ci cu o dorință mult prea puternică pentru ceva ce nu puteam avea.

Zayne n-a menționat nici el asta. S-a transformat în ceva ce nu ne-am dat seama, dar care a rămas ca un zid ridicat între noi. În săptămâna de după momentul cunoscut drept seara Trin Este O

Proastă – pe scurt, TEOP – m-am trezit suferind, dar resemnată. Poate că era mai bine așa. Nu puteam fi împreună.

Și nici nu aveam să fim.

Mi-am răsucit părul umed în vârful capului și l-am prins cu o clamă, mi-am luat telefonul și mi-am pus ochelarii. Am intrat desculță în living și l-am găsit pe Zayne pe canapea. N-a ridicat capul când m-am îndreptat spre bucătărie.

— Neața, am îngânat, deschizând frigiderul și luându-mi un suc.

Zayne a murmurat același lucru, iar eu m-am așezat lângă insulă, gândindu-mă că mă va anunța când voia să începem antrenamentul.

— Gideon e pe drum, a spus el. Spune că are noutăți.

M-am uitat peste umăr la ceafa lui.

— Și-a dat seama ce e cu țepușele alea?

— Nu știu. Cred c-o să aflăm în curând. Zayne s-a ridicat, dispărând în dormitor fără alte explicații.

Am simțit un junghi în piept. Așa erau toate diminețile noastre, în ultima vreme. M-am întors și mi-am ros unghia degetului mare, uitându-mă la telefon. Jada nu-mi răspunsese la mesaj, după ce-i scrisesem din parc. Nu eram sigură cum s-o iau. Mă simțeam vinovată. Eram o prietenă nerecunoscătoare. Egoistă, așa cum mă acuzase Misha. Așa cum îmi amintise Zayne că eram.

Ridicându-mi ochelarii pe cap, mi-am deblocat telefonul și am scris repede un mesaj.

Îmi pare rău că n-am fost prin zonă. Mi-e dor de tine.

Am apăsat pe „Trimite”, fără să mă aștept la un răspuns rapid, așa că atunci când am văzut bula

micuță apărând, dispărând și reapărând, am simțit un gol în stomac. În câteva secunde, a venit răspunsul Jadei.

Și mie îmi pare rău.

Din nou bula. Încă scria.

Știu c-ai avut destule pe cap. Încerc să te înțeleg, dar și noi am trecut prin multe. Voiam să vorbesc cu tine, nu doar despre Misha. Voiam să știu că ești OK. Așa fac prietenii. Dar nu m-ai lăsat. Încerc să nu mă las afectată, dar mă doare.

Am strâns din ochi și din buze. Mă ardea gâtul. Ce prostie făcusem! Mă gândisem doar la ce nu voiam eu să fac, și nu la ce avea nevoie Jada, care crescuse cu Misha și care era totodată prietena mea.

Deschizând ochii, mi-am înghițit nodul din gât și mi-am spus că trebuia să-i scriu toate astea. Nu doar să stau și să mă gândesc. Nu eram telepată și nici ea nu citea gânduri. Cu mâinile tremurând, am început să tastez.

Ai dreptate. Te-am ținut departe și nu trebuia. M-am gândit doar la mine. Scuze. Nu știu ce să zic. Îmi pare rău. Știu că nu schimbă cu nimic. Că sunt o prietenă nașpa. Dar îmi pare rău.

Au trecut câteva minute, care mi s-au părut o veșnicie, înainte ca Jada să răspundă.

Știu. Sună când poți. Știu că încă nu poți, pentru c-ai scris mesaje în loc să suni. Mai vorbim.

Faptul că Jada mă cunoștea suficient ca să-mi răspundă așa m-a făcut să vreau să plâng. Nu fiindcă îmi rănise sentimentele, ci pentru că dovedea cât de bine mă cunoștea. Știa că, deși îmi dădusem seama ce

prietenă nasoală eram, tot nu mă simțeam pregătită să schimb ceva.

Am lăsat telefonul jos și mi-am proptit fața în palme. Ce se întâmpla cu mine? Doar nu se punea problema să nu fiu în stare să spun ce gândeam la fiecare cinci secunde, așa că... de ce nu reușeam s-o fac atunci când conta cel mai mult? De ce eram lașă? Pentru că ăsta era adevărul, care se bătea cap în cap cu ce reprezentam eu, de fapt. Puteam vâna Demoni de Nivel Superior, puteam sări de pe clădiri și puteam să mă cert pe orice subiect, de la consumul de apă la cel mai bun film Marvel, dar tăceam ca un mormânt de îndată ce venea vorba despre probleme personale.

Când trebuia să mă înfrunt chiar pe mine.

Mi-am frecat fața cu degetele, de parcă ar fi ajutat la limpezirea situației.

N-a mers.

Încet, mi-am dat seama că nu mai eram singură. Am ridicat capul, lăsându-mi mâinile pe granitul rece, cu privirea îndreptată spre locul în care se afla Zayne în living. Părea să vrea să spună ceva, dar apoi a trecut doar pe lângă mine să-și ia o apă din frigider. Ne înconjura o tăcere ciudată. Din fericire, a fost de scurtă durată, pentru că a sunat Gideon la interfon.

Gideon nu venise nici cu mâna goală, nici singur. Surprinzător, sora mai tânără a lui Jasmine era cu el. Părul negru și lucios al Danikăi îi plutea pe umeri. Nu știam că era posibil ca o femeie Gardian să iasă în afara comunității.

— Sper să nu te superi c-am venit și eu, a zis Danika, trecând pe lângă Zayne și lovindu-l ușor în umăr. El a rânjit, iar eu am simțit un junghi în piept. Îmi lipsise zâmbetul acela. Mă plictiseam, iar gemenii trec prin teribila vârstă de doi ani, așa că aveam nevoie de

o pauză.

— Dar nu sunt mai mari?

— Am aflat că această perioadă nu începe și se termină într-un an. S-a uitat la mine. Ar trebui să-ți vezi mutra.

Am clipit și mi-am împins ochelarii mai jos pe nas. I-am văzut mai clar trăsăturile feței.

— Scuze. Nu sunt…

— … obișnuită să vezi o femeie potențial purtătoare de copii afară, în lumea mare? A zâmbit larg. Da, știu. Gardienii de pretutindeni se răsucesc acum în morminte. Nu-mi pasă, iar Nicolai știe că n-are sens să mă oprească.

Chiar voiam să mi se confirme dacă ea și Nicolai erau împreună, dar nu era treaba mea.

— Drăguț locul, a comentat Gideon. Avea un laptop, pe care l-a pus pe insulă. Are un aer… industrial.

Mi-am ascuns zâmbetul după degete.

S-a uitat prin spațiul deschis. Ochii lui de un albastru intens nu ratau nimic.

— Un singur dormitor?

— Suntem pe cale să luăm un apartament cu două dormitoare, cu un etaj mai jos, a spus Zayne, iar mie mi-a alunecat mâna din fața gurii. Să știi că are același aer industrial ca ăsta. Sper că te bucuri.

— Apartamentul e disponibil? am întrebat.

Zayne s-a uitat la mine.

— Da. Am aflat de la administrator, ieri-seară. Ar trebui să ne putem muta la finalul săptămânii viitoare.

— Ah! Mi-am îndreptat privirea spre laptopul lui Gideon, încercând să nu par jignită că nu pomenise nimic înainte. Nu că n-ar fi avut timp cât stăteam fără să scoatem un cuvânt, înainte să apară Gideon și

Danika. Vești bune.

— Trebuie să împarți baia cu individul ăsta? a arătat Danika spre Zayne, cu bărbia. Doamne, câtă nedreptate!

Am zâmbit larg. Îmi plăcea tipa.

— Mă descurc, până acum.

— Cred că ești prea blândă. Ochii ei senini dansau. Tipii ăștia năpârlesc mai rău ca noi.

Am râs, surprinsă.

— Să știi c-am observat. Păr blond peste tot.

— Înseamnă că n-ai văzut firele de păr șaten-închis, a comentat Zayne și, înainte să-mi dau seama dacă mă tachina sau se purta ca un ticălos, s-a întors spre Gideon. Ai ceva pentru mine?

— Pentru noi, am mormăit.

Rânjetul Danikăi s-a lărgit.

— Două lucruri, a spus el, așezându-se. Țepușele încă lucesc, dacă vreți să știți.

— Le-am văzut. Danika a sărit cu fundul pe insulă și s-a rotit pe jumătate, ca să ne vadă. Țepușele care lucesc sunt ciudate.

— Sunt, am fost eu de acord.

— N-am găsit nimic care să ne indice despre ce fel de limbă e vorba, a continuat Gideon, ceea ce mă face să cred fie că datează dinainte de orice limbă atestată documentar, fie că este o limbă pe care n-am mai întâlnit-o.

— Sau nu e deloc o limbă, a sugerat Danika. Ne-am uitat la ea și a ridicat din umeri. Mie mi s-au părut niște cercuri și zgârieturi. Ar putea fi doar un desen.

— Ai și tu dreptate. Zayne s-a sprijinit de insulă. Ar putea fi ce zice Gideon, sau un soi de desen.

— Sau ceva de origine angelică. Eu credeam în continuare că acela era răspunsul. Danika s-a uitat la

mine, gânditoare. A văzut cineva scris angelic?

— Există? a întrebat Zayne.

— Eu n-am văzut. Gideon a deschis laptopul.

Am ridicat din sprânceană, gândindu-mă că același lucru puteam spune și eu.

— Doar pentru că n-am văzut noi ceva nu înseamnă că nu există.

— Și asta e adevărat. Danika a înclinat din cap când s-a uitat la mine. Mi s-a părut că se gândea la ceea ce tocmai spusesem.

Am privit ecranul pe care-l ridica Gideon, gândindu-mă că ar trebui să tac. Simpla mea prezență aici în timp ce discutau despre asta putea să ridice semne de întrebare.

— Am folosit camerele de supraveghere din jurul catedralei, dar n-am văzut nici urmă de chestia aia. Totuși, am remarcat ceva interesant.

Zayne a venit lângă Gideon. Să-l prindem pe Mesager pe cameră, chiar și numai pentru o clipă, ar fi fost ceva.

— Vedeți asta? a arătat Gideon spre ecran. Era o filmare alb-negru, surprinzător de clară, cu biserica și cu strada. Se vedea jumătate de clopotniță. Uitați-vă aici, în vârf, în dreapta.

Nu mi-am dat seama la ce se referea.

— Văd, a murmurat Zayne. 21:10.

Gideon a apăsat pe „Play”.

— Camera asta de supraveghere e în față la Morton’s. Uită-te cu atenție când ajunge la 21:11.

Rozându-mi unghia arătătorului, m-am foit puțin din cauza sentimentului de vinovăție. Era restaurantul la care luaserăm noi cina.

Dintr-odată, filmul a explodat într-un alb intens, de parcă cineva ar fi detonat o bombă.

— Stai așa. Zayne s-a aplecat. Ce-i aia?

— Nu știu. Ține vreo treizeci de secunde, iar apoi… Filmarea a revenit la normal. Și iată-l… iată-l pe Morgan.

Am tras o gură de aer când am văzut ca prin ceață corpul mare, cu brațele întinse, care știam cui aparținea.

— Arată-le celelalte imagini, l-a îndemnat Danika.

— Am filmări de la District, Chase Bank și un magazin. Tastând repede, a deschis alt fișier, care oferea o imagine a bisericii din lateral. La fel.

În fiecare filmare se întâmpla același lucru. Ecranul se albea treizeci de secunde, iar când revenea la normal, Gardianul era răstignit pe biserică.

— E un soi de interferență. Gideon s-a lăsat pe spate. A afectat toate camerele care aveau în prim-plan biserica. Niciuna dintre cele orientate în altă direcție n-au fost afectate. Le-am verificat pe toate.

Zayne a răsuflat încet.

— Nu știu ce să cred.

— Nici eu, așa că am făcut cercetări. Am verificat înregistrările de la Eastern Market, care dădeau spre peronul pe care a fost găsit Greene. Două dintre ele aveau peronul în vizor și s-a întâmplat același lucru. O lumină intensă a orbit întregul ecran, vreo cincisprezece secunde.

— Crezi că e posibil să fi făcut cineva asta? a întrebat Zayne. Să fi sabotat înregistrările?

— Poate pe cele de la Eastern Market, dar cele de la biserică nu sunt monitorizate, și știi că, din moment ce-a fost vorba despre un Gardian, poliția a stat deoparte.

Zayne a încuviințat.

— Poliția nu s-ar implica decât dacă am merge noi

la ei.

— Exact. Am verificat manipulările video sau dacă există urme de editare. N-am găsit nicio dovadă. Interferența a venit din exterior.

— Ce-ar putea fi? am întrebat.

— Un extraterestru? a sugerat Danika.

Un zâmbet leneș mi-a curbat buzele. Am privit-o.

— Îmi place cum gândești.

Tonul lui Zayne era sec când a zis:

— Să nu reluăm discuția cu extratereștri.

Ochii Danikăi s-au îngustat.

— Uite ce-i, eu cred. Nu înghit ideea că Dumnezeu a creat Pământul și omenirea și s-a plictisit, a spus Gideon. Deci nu spun că este imposibil. Dar am cercetat toate tratatele demonologice, inclusiv *Cheia lui Solomon*, și n-am găsit nici măcar un singur demon care să poată provoca o asemenea reacție fără să distrugă filmul.

Așa cum făcuse Roth. Nu provocase o digresiune la hotel, ci distrusese camera. Era ceva diferit.

Apoi mi-am dat seama ce spusese.

— *Cheia lui Solomon*? Cea adevărată?

Gideon s-a uitat la mine cu mult interes.

— Dacă te gândești la Lemegeton[7], atunci da.

— Doamne sfinte! am murmurat.

Cheia lui Solomon era un soi de biblie demonică. Cuprindea multe incantații care puteau chema orice demon. Slavă Cerului că era în posesia Gardienilor!

— Orice ar fi lucrul ăsta, are arme pe care nu le-am mai văzut și abilități pe care nu le putem înțelege. Gideon a închis laptopul. Și nu ne ajută, însă suntem cu toții pe fir. Acum cu atât mai mult.

---

7 Scriere anonimă din secolul al XVII-lea, considerată una dintre cele mai populare cărți de demonologie (n.tr.)

Conversația s-a mutat la alte treburi de Gardieni, apoi cei doi s-au pregătit de plecare. Se duceau la un magazin să cumpere un televizor nou pentru Jasmine. Se pare că gemenii îl răsturnaseră pe cel vechi. Eram încă surprinsă că Danika ieșea așa în lume. Era periculos pentru ea, și o admiram enorm pentru alegerea ei de a ieși din colivia aurită.

Gideon i-a făcut semn lui Zayne, apoi s-au îndepărtat. I-am privit, întrebându-mă ce-i spunea.

— Hei, a șoptit Danika, iar eu am privit-o. A alunecat de pe insulă, aterizând frumușel pe tălpile șlapilor. S-a aplecat spre mine. Trebuie să te întreb ceva.

Probabil voia să știe despre mine și Zayne, din moment ce stăteam în același apartament.

— Da?

Și-a lungit gâtul și mi-a studiat spatele. Apoi a șoptit:

— Ce ești?

La asta nu mă așteptam.

— Știu că nu ești doar o fată care a crescut cu Gardieni, a continuat. Nimeni din clan nu crede așa ceva.

M-am uitat la ea, încordată. Nu era semn bun, dar nici neașteptat. Nu știam cum credea Zayne că avea să își țină clanul în ceață.

N-am simțit decât curiozitate din partea ei, dar nu însemna că era timpul să dau totul în vileag.

— Sunt doar o fată care a crescut cu Gardieni.

— Serios? a rostit ea, cu vocea scăzută.

— Am fost antrenată să lupt, am spus. E singurul lucru unic la mine.

— Interesant! A strâmbat din nas. N-am auzit

niciodată de oameni care se antrenează ca să lupte, pentru că oricât de pricepută ai fi tu ca asasină, tot nu te-ai putea compara nici cât negru sub unghie cu cel mai mititel dintre demoni. Iar tu ești mai mult de-atât.

— Danika! a strigat-o Zayne. Ce tot șușotiți acolo?

S-a ridicat.

— Dar voi?

— Nimic special. Gideon și-a vârât laptopul sub braț.

— Ah! Mi-a făcut cu ochiul. Vorbeam despre ciclu, crampe și sângerări.

— OK. Zayne a ridicat mâinile în aer, iar eu mi-am înghițit un hohot de râs. Scuze c-am întrebat.

Ea s-a îndepărtat de insulă.

— Sper să te revăd curând. Zi-i lui Zayne să te mai aducă în vizită. Sau lasă-l aici și vino singură. Ar fi chiar mai bine.

— Mersi, a mormăit Zayne.

Danika l-a ignorat.

— Sunt convinsă că Izzy abia așteaptă să ți se arunce iar în brațe.

Am zâmbit din nou. Aș fi vrut s-o pot vizita. Cumva, nu prea credeam că se va întâmpla curând. Le-am făcut cu mâna când au intrat în lift.

— Stați așa, a strigat Zayne, înșfăcându-și cheile de lângă aragaz. Vă conduc.

Gideon a oprit ușile liftului.

— Sigur.

Atunci mi-am dat seama că Zayne nu era îmbrăcat de antrenament, spre deosebire de mine. Purta blugi și un tricou albastru-deschis, în nuanța ochilor lui.

M-am rotit pe scaun, cu un picior pe podea.

— Ieși în oraș?

Zayne a încuviințat, apropiindu-se de canapea și

luându-și telefonul.

— Am niște chestii de făcut. Nu mă întorc repede.

Aveam multe întrebări. Voiam să știu cu ce treburi se ducea și de ce nu-mi spusese mai devreme despre apartament. Voiam să vorbesc despre ce descoperise Gideon. Voiam să *vorbim*, ca să… ca să simt din nou că eram o echipă.

Doar că, înainte să deschid gura, pășea deja în lift, iar ușile se închideau în spatele lui și al celorlalți Gardieni.

Buzele mi s-au retras într-o grimasă. O furie roșie mi-a inundat sistemul. M-am întins după telefon, tentată să-l izbesc de perete, dar m-am oprit la timp.

Mi-am petrecut următoarele minute plimbându-mă în jurul canapelei, apoi renunțând și încercând să găsesc mâncare. Aveam doar ouă, avocado și maioneză.

— Doamne! am mârâit, trântind ușa frigiderului. Dacă Zayne ieșise ca să mănânce lucruri care nu făceau parte dintr-un regim sărac în carbohidrați, aveam de gând să-l pocnesc.

Am decis că era timpul să găsesc un serviciu de livrări la domiciliu. Voiam să comand toate mâncărurile care îngrașă și conțin enorm de mulți carbohidrați, și care au zero valoare nutritivă, și să umplu bucătăria de mizerii. Să-i umplu dulapurile de chipsuri și pufuleți cu brânză, congelatorul, de pizza și pungi cu cartofi prăjiți, frigiderul, de suc acidulat. Voiam să-i înlocuiesc uleiul de cocos cu *untură*. Zâmbind de una singură, am deschis laptopul. Mi-am pus în aplicare ideea, iar când au ajuns pungile cu junk food, le-am aranjat și mi-am frecat mâinile.

Abia așteptam să-i văd fața.

După ce-am trântit sacoșa cu pâine albă pe

tejghea, lângă aragaz, m-am dus pe canapea, desfăcând o pungă de...

M-am oprit brusc. Am simțit furnicăturile familiare pe spinare. M-am întors spre bucătărie, unde mă așteptam să-l văd pe Alună.

Dar nu era colegul meu de cameră fantomatic, care dispăruse cu o seară înainte. Am lăsat chipsurile jos.

Era spiritul din noaptea în care fusese ucis Greene. Se afla în locul în care-l văzusem ultima dată, în spatele insulei, lângă aragaz.

Se întorsese.

25

— Tu erai, am spus. Curiozitatea a înlocuit repede supărarea că vorbeam cu spiritul, nu cu Zayne.

— Mă poți vedea, a răspuns el. Am atât de multe întrebări legat de asta.

Majoritatea spiritelor aveau. Nu mă surprindea deloc.

— Văd oameni care au murit. Asta e tot ce trebuie să știi.

— La fel ca puștiul din *Al șaselea simț*?

Trecuseră o mie de ani de când mă obligase Jada să văd filmul ăla, doar pentru că i se păruse amuzant.

— Da, ca el. Cum te cheamă?

— Dar pe tine? s-a interesat el.

Am ridicat din sprânceană și mi-am aruncat un chips în gură.

— M-ai urmărit până aici și nu știi cum mă cheamă?

— Nu te-am urmărit, a răspuns, dar înainte să mai întreb ceva, a continuat: Nici măcar nu voiam să vin

aici, dar m-am răzgândit… Cuvintele i-au devenit o bolboroseală când a început să se evapore, apoi să prindă iar contur. Și, când m-am întors, am văzut stafia aia obraznică. Am nevoie de ajutor.

Mereu aveau nevoie de ajutor.

A dispărut iar, complet. Am deschis gura, dar am icnit când a reapărut chiar în fața mea.

— Doamne! M-am împleticit spre canapea. Punga mi-a alunecat dintre degete și bucățelele sărate de Rai s-au împrăștiat pe podea. Chipsurile mele!

— Scuze! A dat să mă prindă de braț, dar n-a servit la nimic, fiindcă mâna i-a trecut prin brațul meu, lăsând în urmă o palã de aer rece.

M-am oprit înainte să dau cu nasul de podea.

— Doamne! Scuze, serios… Și-a retras mâna și s-a uitat încruntat la ea. N-am vrut să te sperii.

— N-ar trebui să dispari și să reapari așa. Am îngenuncheat și am adunat ce urma să-mi servească drept cină. Regula celor cinci secunde. E ciudat.

— De ce? Știi că sunt mort. N-ar trebui să te sperii.

— Nu tu mă sperii, însă treaba cu dispariția e groaznică. După ce am salvat toate chipsurile și le-am vârât la loc în pungă, am închis-o la gură și am pus-o pe tejghea. Dar cred că ai un mesaj pe care vrei să te ajut să-l transmiți, dacă ai trecut dincoace.

— De unde… A dispărut fără avertisment, și m-am trezit că mă uit iar în gol.

Câteva secunde mai târziu, a început să prindă din nou contur. Mai întâi i-a apărut părul șaten, ciufulit, apoi fața de băiețel. Au urmat umerii subțiri și talia, dar dincolo de asta vedeam doar insula acolo unde ar fi trebuit să-i fie picioarele.

— Urăsc când se întâmplă asta. S-a cutremurat. Mă face să mă simt de parc-aș fi creat din vânt.

— Îmi închipui, am murmurat, încercând să nu mă holbez la partea de jos, care lipsea. Știam că spiritele deveneau… sensibile în privința asta. Uite ce-i, te pot ajuta, dar trebuie să-mi spui de ce-ai nevoie, înainte să…

— Înainte să dispar iar? Știu. De-aia am pățit-o înainte. Cu cât stau mai mult aici, cu atât mai dificil e pentru mine să rămân. Nu pot controla asta.

— Pentru că n-ar trebui să fii aici – cel puțin nu pentru multă vreme.

— Știu. Asta-mi zic Ei de fiecare dată când mă prind. „Ai trecut dincolo”, îmi zic Ei. Și este în regulă să văd ce fac persoanele la care țin, dar nu foarte des, pentru că m-aș putea… bloca.

Aveam senzația că „Ei” erau cei care monitorizau plecările și venirile sufletelor. Probabil un înger din A Doua Sferă. Erau echivalentul unui departament de Relații Publice în Rai.

— Cum adică poți rămâne blocat?

— Să nu mi se mai permită să mă întorc, sau așa ceva. N-au fost foarte preciși, mi-a explicat el, și nu mi s-a părut deloc surprinzător.

— Bine. Hai să vedem despre ce este vorba, am zis. Spune-mi cum te numești și de ce ai nevoie, poate reușesc să te ajut.

— Nu încape vorbă de „poate”. S-a privit și a zâmbit larg. Hei, picioarele mele sunt înapoi la locul lor. Ce bine! Apropo, știai că meduzele moarte încă te pot înțepa, dacă vei călca pe ele?

Începeam să cred sincer că, după ce mureau, oamenii sufereau serios de deficit de atenție. Ar fi trebuit să o pot identifica, pentru că existau șanse mari să sufăr chiar eu de așa ceva.

— Nu știam.

— Scuze. A ridicat din umeri. Să scot pe gură tot ce-mi trece prin minte este un tic nervos.

— Da, a fost cam aiurea.

— Am nevoie de ajutorul tău, a repetat el. Te rog să nu mă refuzi. Ești singura mea speranță.

— Nu sunt Obi-Wan.

A rânjit tâmp.

— Tocmai ai făcut referire la *Războiul stelelor*? Îmi placi. Uite, încerc să transmit mesajul dincolo de câteva săptămâni, dar ea a fost, mă rog, a fost dificil de contactat. Din tonul vocii îi răzbătea o afecțiune adorabilă. O iubesc din tot sufletul, însă nu e cea mai atentă persoană din lume.

Am făcut legătura.

— Vrei să transmiți mesajul unei iubite?

Zâmbetul i-a pălit în timp ce mă privea acum cu răceală.

— Iubită? Aproape că... aproape c-a fost.

Tristețea din vocea lui mi-a frânt inima. Or fi fost doar câteva cuvinte, dar musteau de potențial neexploatat și de o suferință care-mi umplea ochii de lacrimi.

Ce bine îl înțelegeam!

S-a uitat în altă parte.

— Trebuie să-i transmiți un mesaj. Atât.

M-am uitat spre ușă.

— Chiar vreau să te ajut, și nu zic că n-o fac, dar trebuie să-ți dai seama că, dacă-i spun orice dorești tu să-i spun, probabil nu mă va crede. Pe baza experiențelor anterioare, va gândi doar că e ceva în neregulă cu mine.

— Nu-i așa. A trăit niște chestii ciudate. Poate că nu la nivel de „văd oameni care au murit”, dar ciudățenii cât încape. S-a apropiat, clipind iar. Te rog.

Este important. Știu că-ți cer prea mult, dar nu pot…

— Nu poți să mă lași în pace până ce nu fac pe mediumul pentru tine, sau nu reușești să-ți găsești liniștea până atunci? Rozându-mi unghia de la degetul mare, m-am uitat iar înspre ușă. Unde este ea? Cum o găsesc? Nu cunosc deloc orașul.

— Îți pot arăta. Nu e departe.

Am ezitat, pentru că nu era vorba despre Roth, care mă lăsa într-un parc. Dacă spiritul era aspirat înapoi în Rai, iar eu rămâneam pe străzi, fără să mă pot baza pe vederea mea? Pieptul mi s-a umplut de neliniște.

Unde-mi stătea capul? Puteam face asta. Eram independentă, iar dacă spiritul dispărea, mă descurcam. Așa cum mă descurcasem și când Zayne mă lăsase pe trotuar, iar eu îl urmărisem pe Demonul acela de Nivel Superior. Nu ezitasem atunci. Nu aveam de gând să ezit nici acum.

Eram Legitim-Născută. Eram periculoasă. Iar spiritul ăsta avea nevoie de ajutorul meu.

— OK, am spus, ridicând bărbia. Hai să vedem ce putem face.

Ușurarea i s-a citit pe față când a țâșnit spre mine, cu brațele întinse, de parcă voia să mă îmbrățișeze, dar s-a oprit brusc.

— Mulțumesc. N-ai idee cât de mult înseamnă pentru mine.

Aveam o idee despre cât de important era, și de aceea ajutam.

— Mă cheamă Trinity. Pe tine?

A părut gata să-mi întindă mâna pentru un salut, dar și-a amintit că nu funcționa așa.

— Eu sunt Sam, Sam Wickers. Mă bucur de cunoștință, Trinity.

Să merg pe stradă lângă un spirit era mai mult decât ciudat, dar nu se întâmpla prima dată să discut cu unul în public. În comunitate, îi aveam de obicei pe Misha sau pe Jada cu mine, ca să nu pară că vorbesc singură.

Azi nu aveam parte de acel lux, dar eram creativă.

Sam m-a privit ciudat când mi-am pus ochelarii de soare supradimensionați. Era înnorat și stătea să plouă.

A vorbit când mi-am scos o pereche de căști din buzunarul din față al genții, pe care o luasem din dormitor înainte să plecăm. Le-am înfipt în telefon și apoi în urechi.

— Care-i faza? m-a întrebat, în timp ce mergeam pe trotuarul aglomerat, spre Fourteenth Street. Mă rog, eu mergeam. El plutea la câțiva centimetri deasupra trotuarului pătat. O să mă ignori și-o să asculți muzică? Sper că nu, pentru că vorbesc mult. Devin enervant, chiar.

Mi-am concentrat privirea, ca să mă asigur că nu mă loveam de nimeni. Vorbind, uitam de panica ce mă cuprindea la ideea că urma să mă rătăcesc.

— Ar fi tare nepoliticos să ascult muzică.

— Da, ar fi.

— Căștile îi fac pe oameni să creadă că stau de vorbă cu cineva la telefon. Am ridicat firul, arătându-i microfonul. În felul ăsta nu va zice nimeni că vorbesc singură.

— Ah, la naiba. Deșteaptă treabă! A ținut pasul cu mine. Se vede că ai multă experiență cu chestiile astea.

— Da, am ceva.

O adiere lipicioasă a măturat trotuarul, aruncându-mi părul peste față și aducând cu ea mirosul greu de

gaze de eșapament.

— Ce fel de experiență?

M-am uitat la el, simțindu-i interesul din tonul vocii. Cuvintele mi s-au adunat grămadă pe vârful limbii, dar tipul ăsta – sărmanul, mort cum era – nu mă cunoștea. Probabil nu avea nicio idee de ce intrase tocmai în apartamentul unui Gardian. Deci cum aș fi putut să-i explic din ce cauză reușeam să fac lucrurile astea?

— Am o întrebare pentru tine, am zis.

— Voi avea un răspuns.

Mi-am dat părul la o parte.

— Ai… trecut dincolo, nu? Ai văzut lumina și ai trecut prin ea?

Întrebarea mi-a atras câteva priviri ciudate din partea trecătorilor. În fine.

— Așa este! Ai spus asta înainte și am vrut să te întreb ceva, dar am dispărut. Cum ți-ai dat seama?

— Există diferențe între stafii și spirite, i-am explicat, pe un ton scăzut. Stafiile sunt blocate. Ele nu-și dau seama c-au murit, sau refuză să accepte, și de obicei arată așa cum arătau când au murit. Tu nu arăți și nici nu te porți așa, și în plus ai o… strălucire. Cred că e vorba despre lumina divină.

— Da? S-a uitat la propriul braț. Eu n-o văd.

— Ba o vezi. M-am gândit că Sam arătase diferit, la început. Când spiritele trec dincolo și se întorc să vadă ce mai fac persoanele iubite, sau indiferent cum și-ar folosi timpul liber, arată normal, cu excepția strălucirii. Pot părea mai tinere decât atunci când au murit, sau de vârsta la care au murit. Dar când te-am văzut prima dată, arătai… de parcă n-aveai trăsături.

— Poate că arătam diferit când am apărut pentru că… după ce-am murit, n-am putut trece imediat dincolo. N-am putut.

Am ajuns la o intersecție plină de oameni care așteptau să treacă strada.

— Drept înainte sau…?

— Drept. Mai avem două străzi.

Am încuviințat.

— De ce n-ai putut trece imediat? N-ai vrut sau…

Sam a rămas tăcut cât am traversat strada. M-am uitat în jos, dar n-am văzut bordura, printre picioarele oamenilor. M-am gândit că…

Degetele de la piciorul drept mi s-au lovit de bordură. O durere ascuțită mi-a săgetat piciorul. M-am împiedicat, dar mi-am păstrat echilibrul.

— Rahat!

— Ești bine? a întrebat cineva care nu era Sam.

— Da. M-am uitat în dreapta și am văzut un bărbat mai în vârstă, în costum.

— Ar trebui să fii atentă pe unde mergi, și nu la persoana cu care vorbești la telefon, m-a sfătuit el și a plecat, clătinând din cap.

— Mersi, băbăciune, pentru sfatul pe care nu ți l-am cerut! a strigat Sam, fără să fie auzit. Poate c-ar trebui să mă duc să-l împing în vânzătorul ăla de hotdog.

— Poți?

— Din păcate, nu. Încă nu mi-am dat seama cum să devin poltergeist și să mișc lucruri.

Nu multe spirite sau stafii puteau interacționa cu mediul, dar am păstrat remarca pentru mine, respirând ca să uit durerea oribilă a degetului strivit.

— Cred că tocmai mi-a amorțit zdravăn piciorul.

Sam a plutit mai aproape, încercând să evite pătrunderea printr-o doamnă mai în vârstă, cu trenci.

— Știi de ce te doare atât de tare când te lovești așa la picior? Pentru că acolo există o grămadă de

terminații nervoase, care furnizează răspunsuri senzoriale sistemului tău nervos central. Deci atunci când te lovești, durerea este trimisă mai repede la creier. În plus, degetele de la picioare nu prea au țesut care să amortizeze șocul.

— Nu pot să cred că știi așa ceva.

— Cum ți-am zis, știu multe lucruri. Nu-mi dau seama cât îmi folosește, a spus, băgându-și mâinile în buzunarele blugilor. Ținând cont că sunt mort.

— Am o informație pentru tine.

— Ia zi.

— Nu cred că un poltergeist este de fapt o stafie sau un spirit. Există dovezi care demonstrează că activitatea lor este o acumulare de energie a unei persoane vii.

— Serios?

— Da. Manipulează lucrurile din jurul lor fără să știe. De obicei, este vorba de persoane care trec prin emoții puternice.

— Uau! Nu știam. Sam a tăcut o clipă. Am ajuns mai întâi la lumină, dar m-am blocat și m-am dus în altă parte.

— În altă parte?

Sam n-a răspuns.

M-am uitat la el, neliniștită.

— Stai puțin!

— Ce este? s-a încruntat el.

M-am sprijinit cu spatele de zidul de cărămidă al unui pub.

Sam s-a oprit și el, derutat.

— Ce faci?

— Vreau să mă asigur că mesajul pe care vrei să i-l transmiți fetei nu este răutăcios sau ciudat. Dacă vrei să-i faci rău, nu te ajut.

— De ce-ai crede… Ochii i s-au mărit când un tip care alerga a trecut prin el. S-a desfăcut în fuioare de fum, apoi s-a recompus. Reformulez. De ce-ai crede că aș încerca să transmit un mesaj răutăcios?

— Pentru că oamenii sunt ticăloși, și unii dintre ei devin mai răi după ce mor, i-am spus. Unele stafii, și chiar și unele spirite, se plictisesc și vor doar să sperie oamenii, sau să le împuie capul.

— Serios?

Surprinderea din tonul lui era autentică – sau așa părea.

— Ai spus c-ai mers mai întâi în altă parte. Există doar un singur loc la care mă pot gândi, și acolo nu ajungi accidental.

— Vorbești despre Iad? N-am ajuns acolo accidental. Am fost prins acolo, și nu din vina mea. Evident, n-aș avea o strălucire divină dacă trebuia să rămân în locul ăla, mi-a zis. Avea dreptate, însă începeam să am dubii serioase. E o poveste lungă, dar n-am fost genul de persoană răutăcioasă nici când trăiam, și nu sunt nici acum. N-am venit să rănesc pe nimeni, și mai ales nu pe ea. Încerc să-i salvez viața, ei și celorlalți.

26

M-au trecut fiorii. Nu mă așteptasem să spună ceva care să mă dea peste cap.

— Adică?

— Adică trebuie să le transmit un mesaj înainte să fie prea târziu.

— Prea târziu pentru ce?

— Haide, a zis el, în loc să răspundă, cu maxilarul încleștat de nerăbdare. Aproape-am ajuns.

Inhalând mirosul de prăjeală de la un fast-food din apropiere, m-am desprins de lângă zi și l-am urmat. Mi-am dat seama că spusese „ei”, și nu „ea”, dar deja aluneca rapid, iar eu încercam din greu să țin pasul cu el, croindu-mi drum prin mulțimea de oameni de pe trotuar.

Încă o stradă, și Sam s-a oprit în fața unei gelaterii super-simpatice, din câte mi-am dat seama după ce m-am uitat pe geamul mare. Avea podele cu model de tablă de șah. Separeuri și scaune roșii. O coadă până aproape de ușă.

Nu prea eram eu mare amatoare de înghețată, dar când ușa s-a deschis și am adulmecat caramelul fierbinte și cornetele delicioase, mi-am dorit brusc un bol mare, cu aromă de ciocolată, înecat în sirop.

— Aici e. Sam a trecut prin perete și m-a lăsat afară.

Încercând să scap de senzația de neliniște, am folosit ușa, ca o persoană normală, *în viață*, și am intrat, înconjurată brusc de aromele de caramel și vanilie. Mi-am ridicat ochelarii de soare și am privit în jur. Am văzut separeuri lângă pereți și fotografii înrămate peste tot. Nu puteam distinge detaliile, dar păreau versiuni pop art ale unor monumente din oraș.

Am rămas lângă ușă, pentru că locul era foarte aglomerat. Inima a început să-mi bată cu putere. Erau prea mulți oameni. Unii așteptau la rând, alții stăteau în separeuri și își mâncau înghețatele, și, când am scanat fețele, mi-am dat seama că despre câțiva nu știam sigur dacă trăiau. Luminile din gelaterie îmi forțau prea mult vederea, ca să mă pot concentra pentru o perioadă mai lungă de timp.

Preț de câteva secunde, l-am pierdut pe Sam. Îmi încurcasem degetele în firul care se conecta la căștile

mele. Dar apoi a reapărut lângă mine, în fața ușii.

— E aici? am întrebat.

— Da. E chiar acolo, a arătat Sam spre zona din stânga tejghelei. În separeul acela.

Uitându-mă în direcția cu pricina, am văzut o fată cu păr șaten, până la bărbie, așezată cu fața spre intrare. Mi se părea cunoscută. M-am apropiat, clipind repede – de parcă aș fi putut îmblânzi luminile fluorescente. Am mai făcut un pas, iar trăsăturile ei încețoșate s-au mai limpezit. I-am recunoscut chipul frumos și bretonul des.

— Rahat! am șoptit. E Stacey. O cunosc… Adică, ne știm. Am înțeles totul, brusc. La asta te-ai referit când ai spus că nu pe mine m-ai urmărit. De fapt, o urmăreai pe ea.

Sam era ce văzusem când venise Stacey la apartament, cu Roth și cu Layla. Era umbra aceea ciudată din spatele ei, ceea ce însemna…

— Îl cunoști pe Zayne? am întrebat.

— Da, însă nu contează. Trebuie să vorbești cu ea.

— Nu contează?! Ba contează. Un tată împreună cu fiica lui au trecut pe lângă noi, așezându-se la coadă, în timp ce eu continuam să mă prefac că vorbesc la telefon. De ce nu mi-ai zis?

— Pentru că nu știam cine ești. Se holba în continuare la Stacey. Sau de ce ești acolo. Când mi-am dat seama că mă poți vedea, nu știam dacă să am încredere în tine, nu până am aflat că mă poți ajuta.

M-am uitat uluită la el. Apariția lui bruscă nu era o coincidență. Îl cunoștea pe Zayne și era prieten cu Stacey. Era…

Dintr-odată, mi-am amintit ce spusese Zayne despre ea. Că pierduse pe cineva exact cum pierduse el. Că se conectaseră pentru că aveau asta în comun,

și acum mi-am dat seama că acel spirit – Sam – era persoana pe care o pierduse ea. Nu știam ce i se întâmplase, dar pe baza informațiilor minime primite de la Zayne, sigur nu fusese vorba despre o moarte naturală.

Doamne! Mi se părea o alegere foarte proastă. Dacă mi-ar fi spus cine era – ce însemnase pentru Stacey și că-l cunoștea pe Zayne –, aș fi cerut să aflu exact ce mesaj avea de trimis, înainte să fiu de acord să-l ajut. Cu siguranță aș fi discutat întâi cu Zayne, nu doar pentru a-i spune că spiritul lui Sam se află prin zonă, ci și pentru a afla ce pățise de fapt.

Dacă mă gândeam bine, de ce nu întrebase Sam de ce locuiam cu Zayne? Nu întrebase nimic despre mine sau despre implicarea mea.

— Auzi… am spus.

— E OK. Privirea lui Sam s-a oprit asupra mea. Să mergem la ea.

— Trebuie să-mi spui ce se întâmplă.

— Poate aștepta. Nu înțelegi. Nu mai am timp.

M-am uitat la el.

— Nu ești deloc curios cine sunt? am șoptit. *Ce* sunt?

— M-am gândit că, dacă-l știi pe Zayne, ești o persoană bună. S-a uitat din nou la Stacey. Știu ce este el, în schimb.

— Dar ai spus că motivul pentru care nu-mi dezvălui cine e fata ar fi acela că nu mă cunoști și n-ai încredere în mine.

— Am mințit, bine? A ridicat brațele în aer, iar unul i-a trecut prin pieptul unui bărbat care se strecura pe lângă noi. Tipul s-a oprit și s-a încruntat, apoi a mers mai departe, clătinând din cap. Știu ce ești. În clipa în

care mi-am dat seama că mă poți vedea, am știut ce ești, și am știut că ești cu Zayne, ceea ce trebuia să însemne ceva. Dar nu eram sigur dacă ești… dintre cei buni.

— Ce?! M-am uitat la el uluită. Trebuie să-mi spui totul și să-ți faci timp…

— Trinity?

Am întors capul când am auzit vocea lui Stacey. Se uita spre mine și se ridica. Rahat!

— Uite, m-a apucat Sam de mână, dar firește c-a trecut prin ea. Te-a văzut.

Aveam senzația profundă că nu se va termina cu bine, dar era prea târziu să dau înapoi. Înjurându-ne în gând pe mine și pe Sam, m-am apropiat de separeu. Am văzut degetele lui Stacey alunecând pe ecranul telefonului. Am tras o gură de aer și m-am uitat la masă…

Era oare un pachet de Twizzlers� lângă înghețată, în fața ei?

Da, asta era.

Doamne, ce fel de persoană mânca Twizzlers cu înghețată? Cred că era cea mai scârboasă combinație!

— Nu mă așteptam să te văd aici. Bretonul i-a căzut pe frunte când a pus telefonul jos și s-a uitat prin local.

— Nici eu, am murmurat, iar sprâncenele ei au dispărut sub breton.

Pufnind, m-am uitat la Sam, care se așezase lângă ea.

— Va suna cam aiurea, dar…

— Sunt obișnuită. Ești bine? Pari cam palidă… S-a oprit și a privit chiar spre Sam.

Fețele lor erau la câțiva centimetri distanță una de alta, coapsa lui o atingea pe a ei, dar ea nu-l vedea, iar

asta îl termina pe Sam. Pe cât de supărată eram pe spirit, i-am intuit durerea pură din felul în care o privea.

— M-a simțit, nu-i așa? Chipul lui Sam s-a mai destins puțin. Uau! M-a *simțit*.

Nu-i puteam răspunde.

— Tu ești bine?

— Mda. Stacey și-a frecat brațele cu mâinile. Doar că... nu știu. Scuze, spuneai ceva despre lucruri aiurea.

— Da. E-n regulă. M-am forțat să zâmbesc, sperând să nu arate pe cât de ciudat mi se părea mie. Am vrut să vorbesc... și am simțit căldura explodându-mi în piept.

Zayne.

Era în apropiere. La naiba! Dacă îl simțeam eu pe el, probabil că mă simțea și el pe mine și se întreba ce mama naibii căutam în oraș. În ciuda situației dintre noi, chiar voiam să-i povestesc despre ultimele întâmplări. Speram doar să nu o ia razna.

— Trinity? Stacey a ridicat din sprâncene și m-am concentrat iar asupra ei.

— Am ceva să-ți spun. Va suna foarte ciudat, și probabil n-o să mă crezi.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Bine.

— Eu... Urma cea mai ciudată parte. Eu văd... spirite.

Stacey a deschis gura, dar n-a zis nimic. Sam a rânjit.

— Este fața ei de „nu știu ce să zic”. O cunosc foarte bine.

— Da, m-am gândit eu, am mormăit, iar Stacey a strâmbat din nas. Știu că sună complet bizar, dar e cineva aici care dorește să-ți vorbească. Se pare c-a

tot încercat să-ți atragă atenția.

S-a uitat la mine și apoi în jur, de parcă aștepta să intervină cineva. Era o reacție obișnuită, și însemna că era cazul să-mi iau inima în dinți.

— Este… Sam, i-am spus. Vrea să-ți spună ceva.

Sângele i-a părăsit atât de repede fața, încât m-am temut c-o să leșine. Dar s-a uitat lung la mine și atât.

— Cunoști pe cineva pe nume Sam, nu? am întrebat, tresărind când am simțit în piept că mi se mărește pulsul.

— Da. *Am cunoscut* un Sam. Ți-a povestit Zayne despre el?

— Nu. M-am uitat la spirit. De fapt, stă chiar acum lângă tine.

Capul ei s-a rotit spre stânga atât de repede, încât mi-a fost teamă să nu facă vreo întindere.

— Sunt chiar aici, a spus Sam, iar eu am repetat după el.

Stacey n-a răspuns. S-a holbat atât de tare spre locul în care ședea Sam, încât m-am îngrijorat că leșinase, stând în fund, cu ochii deschiși.

Era oare posibil?

Trebuia să caut pe Google mai târziu.

Obrajii lui Stacey s-au colorat cu pete roșii, iar eu am simțit un gol în stomac. S-a uitat la mine.

— E un fel de glumă?

— Spune-i că nu e o glumă, mi-a cerut Sam, complet inutil.

— Nu este. Știu că așa pare, dar Sam chiar *este* aici. E aici de o vreme, am repetat. Și vrea să-ți transmită ceva. Pare important, și…

— Doamne! S-a aplecat peste masă, spre mine. Care-i faza? De ce faci asta? Din cauza lui Zayne?

— Ce? am tresărit. N-are legătură cu el…

— Pentru c-a fost ceva între noi și ești supărată?

— Doamne, nu! Serios! Chiar n-am nimic. Jur. Poți să-l întrebi pe Zayne. Sau pe Layla. Ei știu că am asemenea puteri. Nu inventez. Simțind că mă înroșesc, m-am întors spre Sam. Cred că e timpul să-i comunici mesajul.

— Știu că se întâmplă multe lucruri ciudate în lumea asta și că habar n-am despre ele, dar proastă nu sunt. Trebuie să pleci acum, a zis Stacey, pe un ton scăzut. *Acum*.

Sam a înjurat.

— Spune-i să nu se întoarcă la școală.

Acum eram bulversată.

— Ce fel de mesaj mai e și ăsta?

— Te prefaci că vorbești cu el? Glasul ei s-a ridicat. Și-a pus palmele pe masă. Nu trebuia să mă uit în jur ca să știu că oamenii începeau să se uite lung la noi. Chiar vorbești serios?

— Da. M-am uitat la ea. Sam este aici, și nu știu de ce îți transmite să nu te duci la școală – dar asta spune.

Stacey a râs. Era un hohot aspru și nervos.

— Chiar crezi că mă duci de nas? Dacă ar fi adevărat, de ce n-a zis nimeni nimic despre talentul tău ascuns?

— Pentru că nu e treaba ta, m-am răstit.

— Pardon? A făcut ochii mari.

— Uite ce-i, nu inventez. El… Am inspirat scurt, pentru că pieptul mi-a fost inundat de o căldură bruscă.

Oh, nu.

Nu, nu.

Nu acum.

— Zayne! a strigat Stacey, sărind în picioare. Vino

și ia-ți fata de-aici!

Stomacul mi s-a lichefiat. Am inspirat, dar am rămas blocată între neîncredere și confuzie.

Sam spunea ceva, dar eu nu-l auzeam, pentru că inima îmi bătea prea tare. Stacey se uita în spatele meu, cu ochii ei căprui mari cât cepele, și spunea și ea ceva, dar nu înțelegeam ce anume.

Privirea mi s-a lipit de masă, de masa care nu era de o persoană, și m-am gândit la ce spusese Sam: să *îi* avertizez, nu să *o* avertizez. Lucrurile au început să capete sens. Zayne nu îmi spusese ce făcea azi. Doar că avea treabă.

Așa cum avusese treabă și ultima dată când pusese la cale ceva, și, în afară de întâlnirea cu administratorul, nu-mi dezvăluise alte planuri.

M-am întors încet.

În amestecul încețoșat de fețe și trupuri, l-am văzut, în tricoul albastru-deschis pe care-l purta când plecase, separând mulțimea ca un soi de Moise super-sexy.

Am făcut un pas în spate și mi-am dat seama că eram în gelateria unde îl aducea tatăl lui, o tradiție pe care Zayne o dusese mai departe împreună cu Layla, pe măsură ce crescuseră. Locul era important pentru Zayne.

Și nu mă invitase aici.

Era un loc important pentru el, pe care nu mi-l prezentase și mie. Dar se supărase numai pentru că-i spusesem că un sărut ar însemna mai mult. Un sărut putea fi orice sau nimic, dar să împărtășești o parte din trecutul tău cu cineva însemna mult.

Chiar dacă o parte rațională a minții mele recunoștea că nu trebuia să mă ducă nicăieri, sau să-

mi spună ceva, durerea ascuțită din pieptul meu era prea reală. M-am simțit... trădată. Mi-am simțit gâtul ars, iar arsura s-a târât în sus, înțepându-mi ochii.

Dorința de a o rupe la fugă m-a lovit puternic, iar mușchii mi s-au încordat. Voiam spațiu, distanță, ca să pot controla ce simțeam. L-am urmărit pe Zayne încetinind. Privirea lui surprinsă era greu de ratat, și mi s-a părut că mă simțise și nu-i venea să creadă că eram aici.

Deranjam.

Am simțit că-mi ard obrajii și mi se contractă stomacul. Doamne, ce deranjam, mai precis? Zayne pretindea că el și Stacey erau doar prieteni, iar prietenii se vedeau mereu la înghețată, însă nu pe ascuns.

În cap mi se produceau tot felul de scurtcircuite, de parcă undeva printre sinapse s-ar fi desprins un cablu. Sub un strat gros de stânjeneală am descoperit... dezamăgire.

Nu gelozie.

Nici invidie.

Dezamăgire.

Zayne a inspirat adânc, iar expresia i s-a schimbat vag.

— Ce cauți aici?

Emoțiile mele erau prea disipate ca să simt ceva prin legătură, dar felul în care a rostit cuvintele mi-a transmis totul. Nu era deloc bucuros că mă vede.

— A apărut brusc și am crezut că e cu tine, dar a zis... Vocea lui Stacey, aspră cum era, mi-a atras privirea. A spus că Sam e *aici*.

Cuvintele ei m-au smuls din spirala de emoții.

— Sam? Zayne s-a mutat ca să-l văd mai bine. Ce se întâmplă, Trinity?

— Sunt aici, a zis spiritul cu pricina, de pe locul lui de lângă Stacey. Spune-le.

Inima îmi bătea cu putere, iar mușchii mei erau încă deciși să mă ajute s-o iau la fugă, dar mi-am impus să stau pe loc. Nu făcusem nimic greșit. Ar fi trebuit să-i cer lui Sam mai multe detalii înainte să fiu de acord să-l ajut, dar îmi îndeplineam menirea. Nu era vina mea că mă adusese la întâlnirea lui Zayne.

— Trinity, m-a rugat Sam, și m-am uitat la el. Strălucirea aurie din jurul lui pălea. Nu mai am mult timp și simt asta. Mă trag înapoi.

„Adună-te.”

„E datoria ta.”

Am dat la o parte tot ce simțeam. Încă îmi ardea fața, la fel gâtul și ochii, dar le-am ignorat. Aveam o datorie. M-am adunat.

— Sam este aici. Îmi detestam vocea răgușită. L-am mai văzut la apartament, am continuat, fără să-i privesc pe Zayne și pe Stacey. Dar a dispărut înainte să-mi spună cine e. A urmărit-o pe Stacey, când a venit cu Roth și cu Layla la noi, doar că nu mi-am dat seama că era atunci cu ea.

— Așa a fost, a confirmat Sam.

— Tocmai a confirmat.

Stacey părea gata să leșine. Ne-a privit.

— Zayne...?

— E adevărat? a întrebat Zayne, atingându-mi brațul. Sam chiar este aici?

Uluită că mi-ar pune vorbele la îndoială, mi-am smuls brațul, simțind un nou val de durere.

— De ce-aș minți, Zayne?

A clipit.

— N-ai face asta.

— Nu mai spune! m-am stropșit la el. Durerea a

făcut loc furiei. Îmi venea să iau înghețata lui Stacey și să i-o arunc în față. Dar am făcut semn spre separeu. Stai jos.

Zayne a ezitat, parcă nevrând să asculte, și m-am întors spre el, cu ochii mari. Strângea din buze, dar s-a așezat pe scaun și s-a dat mai încolo, lăsându-mi spațiu. Să mă așez lângă el era ultimul lucru pe care voiam să-l fac, dar deja atrăgeam suficientă atenție, iar Sam chiar nu mai avea timp.

Scoțându-mi căștile din urechi, mi le-am vârât în buzunar și am luat loc.

— N-aveam idee că mă aduce la Stacey, până ce n-am ajuns aici. A uitat să precizeze.

Sam a avut bunul-simț să-mi arunce o privire de om vinovat.

— Așa cum Zayne poate confirma, m-am adresat eu lui Stacey, nu știam cine este Sam. Nu mi-a spus nimeni despre el. Dacă mi-ar fi spus cineva, poate mi-aș fi dat seama imediat.

S-a uitat la mine.

— E adevărat? S-a întors spre Zayne. Chiar îl poate vedea?

— Poate vedea stafii și spirite. Zayne a lăsat o mână pe masă, lângă pachetul de Twizzlers. Dacă spune că Sam este aici, atunci este aici.

— Nu pot... S-a uitat spre locul în care ședea Sam, scuturând din cap. Spune-mi cum arată.

I-am îndeplinit dorința, iar Stacey și-a dus mâna la gură.

— Dar ai fi putut vedea poze cu el online, a argumentat. Nu înseamnă nimic.

— Spune adevărul, a insistat Zayne, încet, salvându-mă de întrebarea care mă rodea, și anume de ce naiba aș fi căutat online poze cu Sam.

Stacey a spus ceva, dar prea înfundat ca să înțeleg. A lăsat mâna jos, iar degetele i s-au curbat deasupra inimii.

— Sam?

— Sunt aici, a răspuns spiritul, oprindu-se brusc din intenția de a o atinge. Am fost mereu aici.

Am repetat ce-a zis, iar Stacey a făcut o față lungă.

— Îmi pare rău. Nu știu ce-i cu mine. Îmi pare rău. Spune-i că…

— Te aude, am zis.

— Mă aude? OK. Bănuiesc că are sens. Lacrimile îi curgeau pe obraji când s-a uitat pe rând la mine și la Sam. Mi-e dor de tine, a șoptit, ridicându-și mâna la bărbie.

— Și mie, a spus Sam, iar eu am repetat.

— Doamne! Umerii ei înguști tremurau. Îmi pare atât de rău.

Zayne a scos un icnet de durere și s-a întins peste masă. Și-a pus mâna mult mai mare peste a ei.

— E-n regulă, i-a spus. E OK.

Dar nu era.

În mod normal, aș fi fost mai atentă cu emoțiile cauzate de aceste situații, dar de data asta nu-mi păsa defel, pentru că nu aveam timp.

— Are ceva de zis.

— Pentru amândoi, a intervenit Sam, iar ochii mei l-au țintuit cu o căutătură urâtă. Știam că se văd azi.

Grozav! Un spirit știa, eu nu.

— Veneau aici o dată pe săptămână, după tot ce s-a… după ce s-a întâmplat.

„Minunat! Pur și simplu minunat.”

M-am uitat la Sam.

— Are un mesaj pentru amândoi. Ceva legat de o școală.

Sam a încuviințat și s-a răsucit spre Stacey.

— Nu se poate întoarce la școală. Se întâmplă ceva acolo. Nu este un loc sigur.

— Va trebui să ne oferi mai multe detalii, Sam. Trebuie să știu de ce.

— Spune că școala nu e sigură? a întrebat Zayne.

— Sunt multe... suflete acolo. Prea multe. Se adună cu un scop, mi-a explicat Sam, și silueta a început să-i clipească. De când... pot, am tot supravegheat-o, și a fost mereu așa.

— Cum adică se adună suflete acolo? am întrebat, iar Zayne s-a aplecat în față.

— Suflete. Oameni care au murit și nu au trecut dincolo...

— Stafii? am sugerat, și, când a încuviințat, m-am uitat la Stacey, care se uita la Sam fără să-l vadă. Sunt multe stafii acolo? Câte?

Ochii lui Stacey s-au mărit.

— La școală?

Spiritul a încuviințat.

— Peste o sută. Am încercat să le număr, într-o zi, dar dispar și sunt derutate. Aleargă haotic. Par blocate.

— Stafiile sunt blocate la școală, am repetat. Sunt peste o sută.

— Cum e posibil? a întrebat Zayne.

— Spiritele și stafiile pot fi chemate într-un loc, am explicat.

— Cu o placă Ouija[8]? Stacey a scos un hohot de râs nervos.

— Da. Chestiile alea chiar funcționează, în condiții propice, am spus. Dar nu prea dai de spiritul cu care crezi că ai comunica. Exceptând cazul în care știi cum

---

8 Placa Spiritelor sau planșeta vorbitoare este folosită în spiritism pentru a descifra mesajele celor trecuți în lumea de dincolo. (n.red.)

să… canalizezi un anumit spirit, ceea ce nici măcar eu nu pot să fac.

Stacey s-a uitat lung la mine.

— Se vând în magazinele de jucării.

Lângă ea, Sam a râs.

— Doamne, ce dor mi-a fost de fața asta a ei! Știau că persoana care producea plăcile Ouija a căzut și a murit, în timp ce supraveghea construcția unei fabrici producătoare de asemenea plăci?

M-am încruntat la el.

— E absurd, dacă stai să te gândești, a spus el ridicând din umeri.

— Cum se blochează stafiile? a întrebat Zayne.

— Nu știu. Sunt convinsă că există vrăji care pot face asta, dar nu știu care ar fi motivul. O stafie sau un spirit captiv ar putea deveni un duh rău. E un proces ce poate dura luni sau ani, dar asemenea blocări le afectează negativ, am spus, oripilată de idee. Cum se poate întâmpla asta într-o școală?

— Este o Gură de Iad, a murmurat Stacey. Layla și cu mine nu glumeam când vorbeam așa.

Am ignorat-o.

— Stafiile pun oamenii în pericol?

— Cineva a scăzut pe scări acum o săptămână. A fost împins de o stafie, a zis Sam.

Când am repetat informația, Stacey s-a sprijinit de spătar.

— Un coleg a căzut pe scări marțea trecută. Nu cunosc detalii.

— Am auzit șoapte, a continuat Sam, apoi a clipit și a revenit în formă mai transparentă. Șoapte pe bune. Aud șoapte când sunt acolo – spun că nu mai durează mult și vine ceva. Am încercat să stabilesc sursa, dar când le-am văzut, am știut că nu mă pot apropia. Nu

pot să mă întorc acolo. Vreau, pentru că îmi doresc s-o știu în siguranță, dar mă tem că, dacă tot apar, mă vor vedea și vor ști că nu sunt ca ele.

M-a trecut un fior.

— Ce spune? a întrebat Zayne, luându-și mâna de pe a lui Stacey. Trin?

— Cine sunt? Știi cine șușotește?

Forma neclară a lui Sam s-a răsucit în fața mea.

— Oamenii umbrelor.

27

Oamenii umbrelor.

Două cuvinte pe care speram să nu le aud niciodată rostite cu voce tare. Mi s-a făcut pielea de găină.

— Doamne! am șoptit.

— Ce-i? Zayne mi-a atins brațul, și de data asta nu mi l-am retras. Ce se întâmplă?

Pulsul mi-a luat-o razna, am scuturat din cap și m-am concentrat asupra lui Sam. Trebuia să obțin cât mai multe informații înainte să dispară.

— I-ai auzit spunând ce așteaptă?

— Nu.

Chiar dacă nu primeam nicio confirmare de la el, aveam senzația că știam. Și mai trebuia să aflu ceva. M-am aplecat în față.

— De unde-ai știut ce sunt?

— La școală este cineva care poate face ce faci tu, a spus Sam, și din nou m-a trecut un fior. L-am văzut vorbind cu… Doamne, se întâmplă.

Am clipit. Știam la ce se referă. Era tras înapoi.

— Spune-mi cum arată, Sam. Trebuie să…

— Încerc să mă întorc cât mai repede. S-a răsucit spre Stacey, și mi s-a frânt inima când i-am văzut expresia feței. Aș vrea să fi avut tupeul să-ți spun ce simțeam pentru tine. Aș vrea... să fi avut timp. Spune-i, te rog. Spune-i c-am iubit-o. A ridicat un braț care era foarte transparent și i-a atins obrazul. Stacey a tras o gură de aer. A simțit. Spune-i că eu am fost. Că vreau să fie fericită. Spune-i că trebuie să fie fericită.

Fără niciun avertisment, spațiul de lângă Stacey a devenit gol. Sam dispăruse, iar eu am simțit că nu se va întoarce prea curând.

— La naiba! am mormăit.

— Ce este? Stacey și-a dus degetele la față. Ce s-a întâmplat?

— L-ai simțit când ți-a atins obrazul, am spus, și i-am transmis mesajul de la el, fără să o privesc. Nu voiam să-i văd emoțiile întipărite pe chip. A plecat, dar a zis că va încerca să revină. Nu știe când.

„Sau dacă va reuși.”

Am lăsat partea aceea nerostită, pentru că mesajul nu era foarte clar. Se întorsese deja de prea multe ori.

— Scuze. Zayne m-a atins pe braț. Mă lași să ies?

M-am mișcat într-o parte să-i dau voie să iasă, iar Zayne s-a mutat unde șezuse Sam. A cuprins-o pe Stacey cu brațul pe după umeri, a tras-o spre el și a vorbit cu ea.

M-am uitat la punga de Twizzlers cu buzele strânse. Eram a cincea roată la o căruță de momente intime.

— Când? Vocea ei părea aspră în momentul în care s-a făcut auzită iar. Când se întoarce?

— Nu știu. Am senzația că va încerca, dar... M-am uitat la dulciurile pe care nu le gustasem niciodată, fiindcă mi se păruseră mereu scârboase. Dar spiritele

n-ar trebui să-i viziteze prea des pe cei vii.

— De ce nu? a întrebat.

— Pentru că trecerea dincolo nu se referă doar la procesul fizic. Este o călătorie continuă pentru decedat, și dacă vizitele nu se opresc, este dificil pentru cei rămași în viață să depășească momentul, i-am explicat, cu mâinile în poală. Este dificil pentru cei care au murit să-și afle pacea, dacă sunt încă implicați în viețile celor care trăiesc. Spiritele pot veni și pleca după dorință, însă există reguli. Călătoriile lor sunt monitorizate. După spusele lui, a petrecut ceva timp pe-aici. Încearcă să-ți atragă atenția de multă vreme.

— Doamne! Vocea i s-a frânt. Dacă știam, aș fi vorbit cu el. Aș fi făcut ceva. Orice. Doar că n-am știut.

— N-aveai cum să știi, a asigurat-o Zayne. Sam și-a dat seama. Nu dă vina pe tine.

Unii oameni erau mult mai receptivi la spirite și stafii, dar Zayne avea dreptate. Stacey nu putea simți prezența lui Sam.

— Doamne! Nu m-am așteptat la asta. Trebuia doar să mâncăm o înghețată și poate să ne plimbăm puțin, înțelegi? Ca pe vremuri. Înghețata din fața ei se transformase în supă. A ridicat punga de Twizzlers. Am cumpărat astea. Mi-am amintit că-ți place să le mănânci cu înghețată.

Am făcut o grimasă.

Zayne mânca Twizzlers cu înghețată?! Mi-am ridicat privirea. Încă avea un braț în jurul lui Stacey, dar era cu ochii ațintiți asupra mea. M-am uitat la vinilurile lucioase înrămate pe pereți.

— E OK. Păreau să fie cuvintele preferate ale lui Zayne. Vom încerca iar, cât de curând.

N-am simțit și nu m-am gândit la nimic.

— Da, a zis Stacey, ștergându-și ochii cu palma. Promiți?

— Promit.

— Bine. Fiindcă după povestea asta voi avea nevoie să-mi revin cu niște mâncare solidă. Și-a dres glasul. Deci ce se petrece la școala blestemată?

— Ești sigură că vrei să vorbim despre asta? am întrebat. După tot ce s-a întâmplat acum cu Sam?

— E sigură, a răspuns Zayne, iar eu mi-am mușcat unghia de la degetul mare. Stacey se descurcă.

Stacey a râs iar, în timp ce-și lua paharul cu apă să bea o gură.

— Dac-ai ști ce lucruri am văzut și am trăit, n-ai întreba. O s-o scot eu la capăt cu... cu Sam mai târziu, cel mai probabil singură și cu o pungă de Skittles. Evident, ce încerca Sam să spună e important. Trebuie să vedem despre ce e vorba.

Am fost surprinsă și m-a umplut de respect capacitatea ei de a da la o parte o tonă de emoții, ca să se ocupe de ce era prioritar. Zayne avea dreptate: Stacey și cu mine ne-am fi înțeles foarte bine, dacă... dacă n-ar fi fost el.

— Ți-a spus ceva care te-a agitat, a zis Zayne, retrăgându-și brațul. Ce?

— În afară de nimicurile despre cele peste o sută de stafii blocate? am întrebat.

— Peste o sută? Stacey a scos un oftat prelung. Da, în afară de asta.

— A spus că cei care s-au adunat acolo sunt oamenii umbrelor, am zis pe un ton scăzut.

— Oamenii umbrelor? a repetat ea. Oare mi-aș dori să aflu ce sunt?

— Probabil că nu. M-am uitat la Zayne. Tu știi?

— Presupun că sunt un fel de stafii.

Am hohotit răgușit.

— Nu tocmai. Eu n-am văzut niciodată unul. Mi-a povestit mama despre ei. Sunt ca niște duhuri rele, dar n-au fost niciodată oameni. Sunt ca sufletele demonilor morți.

— Doamne! a șoptit Stacey.

— Nu înțeleg. Sufletele demonilor? Zayne și-a sprijinit antebrațele pe masă. Cum se poate? Demonii n-au suflete.

— Așa credem noi, l-am corectat, gândindu-mă la Roth. Dar am spus că sunt *ca* niște suflete. Mai degrabă esența lor. După cum se uita Zayne la mine, îmi dădeam seama că nu-i trecuse niciodată prin minte așa ceva. Ce credeai că se întâmplă cu demonii când mor? Nu mai există?

— Credeam că se întorc în Iad.

— Da, așa este, dar sunt morți, și dacă nu le redă forma corporală cineva cu multă putere, nu încetează să existe fără să fie distruși. Știu doar câteva persoane capabile.

— Spectrul? a sugerat el.

— Dacă te referi la îngerul Azrael, da. El e capabil de asta.

— Stai! Ce-ai zis? Stacey s-a uitat de la unul la altul. Adică Spectrul Întunecat? Tipul pe care l-a cunoscut Layla?

Am ridicat din sprâncene. Layla îl cunoștea pe Spectrul Întunecat. Cum așa?

Zayne a încuviințat.

— Nu doar el îi poate distruge pe oamenii umbrelor, am spus, privindu-l pe Zayne, și am surprins momentul în care a înțeles ce nu puteam rosti cu voce

tare. Cu Sabia lui Mihail, puteam și eu distruge oamenii umbrelor, exact ca un înger. Dar creaturile acelea sunt rele. Adică, sunt mai rele decât atunci când erau demoni și trăiau ca să distrugă. Dacă vezi un om al umbrelor, fugi în direcția opusă. Sunt puternici, răzbunători și letali.

Zayne s-a întins după punga de Twizzlers și a tras o bucată ațoasă de jeleu afară.

— Deci arată ca niște umbre?

— Da, ca niște contururi de siluete. Așa cum le zice și numele.

A mușcat din ața dulce cu gust de cireșe și s-a uitat la mine.

— Și sunt la mine în școală? a întrebat Stacey.

— Da, așa spune Sam. Și mai e ceva.

— Serios? Stafii blocate și oameni ai umbrelor, și tu zici că mai e ceva? Nu sunt suficiente obstacole în calea diplomei mele de absolvire?

Mi-am mușcat buza de jos.

— A spus că acolo este cineva care poate vorbi cu stafiile și cu oamenii umbrelor. L-am privit iar pe Zayne. Cineva ca mine.

— Și tu ce ești, mai precis? S-a uitat la mine, apoi la Zayne. Ochii ei umflați îi cam diminuau duritatea pe care încerca să o transmită. Mă puneți și pe mine la curent? Fiindcă nu-i doar o simplă fată care a crescut cu Gardieni.

— Ba *sunt* fata care a crescut cu Gardieni.

— Și care vorbește cu morții? a insistat ea. Ca noi, ceilalți?

— N-am zis niciodată că aș fi ca voi, ceilalți, am zis zâmbind. Ca tine.

Stacey a mijit ochii.

— A apucat să-ți spună cum arată acea persoană?

a schimbat Zayne subiectul. Sau orice informație despre ea?

— Tot ce a reușit să-mi spună înainte să-i expire timpul a fost că e un tip.

— Deci nu știm dacă e elev, profesor sau o persoană care bântuie prin școală. Zayne a terminat de mestecat bucata de Twizzler. Tot ce știm este că adună stafii și le blochează în școală, și că sunt implicați oamenii umbrelor.

Neavând habar cu ce era la curent Stacey, mi-am ales cu grijă cuvintele.

— Nu este tot ce știm. Sunt convinsă că are legătură cu ceea ce caută toată lumea.

Zayne s-a oprit la jumătatea traiectoriei spre pungă.

— Crezi?

Am dat din cap.

A înjurat încet și a luat altă bucată.

— Nu știu dacă-s vești bune sau proaste.

— Sunt bune, am hotărât eu. Este o pistă.

— N-am idee despre ce vorbiți. Stacey a băut apă. Nu-mi place să fiu lăsată pe dinafară.

Zayne a zâmbit scurt.

— Îți explic mai târziu.

Serios? Când privirea i s-a mutat la mine, am ridicat din sprânceană.

— Trebuie să mergem la școală.

— De acord.

— Veți avea dificultăți dacă mergeți pe timp de zi, pentru că sunt mereu oameni acolo, și acum se fac renovări seara și noaptea. Stacey și-a pus jos paharul. Exceptând weekendurile.

Ce era azi? Luni. Deci nu mai aveam chiar atât de

mult de așteptat, dar voiam să merg acum și să văd dacă exista, într-adevăr, o legătură cu Mesagerul.

Oare ce ne spusese Sam să fi fost prima noastră pistă adevărată? La naiba, era prea simplu – atât de simplu, încât mă deranja gândul că, dacă Sam n-ar fi urmărit-o pe Stacey azi, când ea își dăduse întâlnire cu Zayne, n-am fi știut ce se petrece în școală.

Ca să vezi cum se aliniază planetele.

Uitându-mă dincolo de masă, am observat că Zayne terminase al doilea Twizzler. Nu-mi venea să cred că le mânca împreună cu înghețată. Era același tip care nu consuma chiflele de la sendvișurile cu pui la grătar.

Ceva era în neregulă cu el.

Și ceva era în neregulă cu mine, având în vedere junghiul din piept la gândul că nu știusem dinainte de acest obicei al lui Zayne.

Ce prostie!

M-am uitat la Stacey și la Zayne, așezați unul lângă altul, el cu mult mai înalt și mai solid decât ea. Arătau bine împreună, chiar dacă din foști iubiți deveniseră doar prieteni, fără să fie prea complicat acum să se întoarcă la ce au fost, dacă-și doreau. Gardienilor nu le era permis să aibă relații cu oameni, dar Zayne făcea multe lucruri pe care Gardienii nu le vedeau cu ochi buni. Nu era la fel în cazul nostru.

Venise vremea să plec.

— Sper că... ți-e mai bine acum, când știi că Sam ține la tine și vrea să se asigure că nu ți se întâmplă nimic rău, am spus dintr-odată, concentrându-mi atenția asupra lui Stacey. Îmi dau seama că, probabil, te încântă și în același timp te sperie să știi c-a fost în preajma ta, însă dacă vei sta să analizezi, cred – sau sper, cel puțin – că vei vedea partea bună a lucrurilor.

Vrea să fii fericită, și dacă vei reuși, atunci va fi bine pentru amândoi.

— Chiar… Stacey a lăsat privirea în jos, jucându-se cu lingura care ieșea din supa ei de înghețată. Chiar crezi că se va întoarce?

— Da. Nu credeam că era de dorit, pe termen lung. Mi-am înghițit un oftat. În fine, scuze că v-am stricat întâlnirea. Sincer, n-am vrut. M-am uitat la Zayne și am ieșit din separeu. Ne vedem mai târziu.

Zayne a înghițit în sec, iar eu le-am făcut repede cu mâna. Pentru un moment foarte scurt, am simțit ce simțea el prin legătură, și asta m-a făcut să mă răsucesc rapid pe călcâie. Am ieșit în aerul încins de pe stradă și am început să merg, urmărită de aromele de caramel topit și vanilie.

„Furie.”

O furie necontrolată, asta simțisem. Și îmi lăsase un gust de piper în gură.

Zayne era furios, dar de ce? Fiindcă îi stricasem întâlnirea? Că apărusem? Că apăruse Sam și o dăduse peste cap pe Stacey? Sau fiindcă la școală erau stafii și oameni ai umbrelor? Sau de vină era toată situația – inclusiv ce se petrecuse între noi? Opțiunile păreau a fi nelimitate.

În fine. Măcar acum aveam o pistă.

Nu știam încotro mergeam. Înapoi la apartament, cred, dar mă temeam să nu mă rătăcesc. Oricum nu-mi păsa. Voiam să merg și să tot merg, încercând să pun o distanță cât mai mare între mine și nenorocita de minge de căldură din pieptul meu. Din fericire, drumul până la prima intersecție se dovedea liber. Nu aveam…

A răsunat un claxon. Zgomotul m-a asurzit și am întors capul spre stânga. Mașina era chiar acolo, în

zona periferică a vederii mele. Cauciucurile au scârțâit, acționate de frâne. Era prea târziu. Nu putea opri la timp.

A țipat cineva. Nu eu, pentru că amuțisem. În secundele acelea, care s-au lungit la infinit, mi-am dat seama că mașina se va izbi drept în mine. N-avea să mă ucidă, însă va durea. Era posibil să-mi rup niște oase, și ideea de ghips nu putea decât să-mi încununeze ziua…

O bandă de oțel mi-a încercuit talia și m-a tras înapoi. M-am izbit de o suprafață dură și caldă, cu miros de iarnă. Picioarele mi s-au desprins de la pământ și m-am întors. Mă uitam la…

La tricoul albastru-deschis al lui Zayne. Tipul din mașină striga. A demarat în trombă apoi, claxonând. Mi-am ridicat privirea și am dat de ochii lui palizi.

— Ți-ai ieșit din minți?

Am simțit cuvintele scrâșnind din el, pentru că eram lipită de pieptul lui. Am încercat să-l împing, dar aveam brațele imobilizate. Eram blocată lângă el, și corpul lui emana căldură mai ceva ca un cuptor.

Rahat!

— Trin…

— Dă-mi drumul. Știam că, probabil, oamenii căscau deja gura la noi, fiindcă ne aflam în mijlocul trotuarului.

— Ce era-n capul tău?

— Am spus să-mi dai drumul. Următoarea respirație m-a ars. Acum.

Zayne a inspirat adânc, dar m-a eliberat din strânsoare. Și-a tras lent brațul din jurul meu, gest care m-a înfuriat și m-a frustrat dintr-o duzină de motive.

Am făcut un pas în spate.

Dar n-am ajuns departe.

Mâna lui m-a prins de încheietură. Mă strângea ferm, fără să mă doară.

— Unde crezi că pleci?

— Oriunde, numai s-o iau din loc.

Zayne a hohotit aspru.

— Nu prea cred.

Fără alte cuvinte, Zayne m-a târât înapoi spre gelaterie. Un cuplu mai în vârstă, cu geci asortate, s-a uitat după noi. Și-au apropiat capetele, privindu-ne neliniștiți. N-au intervenit. Nimeni nu s-a amestecat. Cred că la ora aceea în capitală traficul era în toi, pentru că oamenii se întorceau acasă de la serviciu.

Cetățeni preocupați și săritori, ce mai!

— Zayne…

— Nu încă, mi-a zis, împletindu-și degetele cu ale mele. Nu aici.

Îi simțeam strânsoarea fermă a mâinii, iar ritmul impus de picioarele lui lungi era greu de urmat. M-am uitat în sus la el.

— Nu înțeleg de ce tocmai tu faci pe furiosul.

— Nu? m-a întrebat. N-ar trebui să traversezi strada fără să te asiguri. Te puteai accidenta, Trin. Și atunci?

Am încercat să-mi eliberez mâna, dar fără succes.

— Dar n-am pățit nimic, și uite, ți-am stricat întâlnirea. N-am vrut…

— Nu încă, m-a întrerupt.

M-am încruntat.

— Dar…

— Trinity, vorbesc serios. Nu vreau să aud niciun cuvânt de la tine, acum. A trecut în fața mea și aproape mi-a pus piedică. N-am căzut, fiindcă m-a prins la timp.

— Dar mi-ai pus o întrebare! am zis. Nu voiai să-ți

răspund?

— Nu tocmai.

M-a tras pe o alee pe lângă care trecuserăm în drum spre gelaterie. S-a oprit în apropierea unei scări de incendiu, departe de trotuarul aglomerat, și s-a uitat la mine. Lumina de deasupra noastră a clipit, aruncându-i umbre ciudate pe chip.

— Îmi dai drumul acum? am întrebat.

— Nu știu. Ai de gând să-ți faci din nou de cap în trafic?

— Ah, da, doar e jocul meu preferat. Nu pot să promit nimic.

Privirea lui mi-a dat de înțeles că nu-l impresionam. Am inspirat scurt și am vrut să-i explic ce se întâmplase, dar el a deschis gura înaintea mea.

— Ai atât de multe de explicat, a spus, uitându-se lung la mine.

N-o nimerise.

— Eu?!

— Nu tu ești persoana care a apărut brusc în peisaj și după aia a fugit în stradă?

— Vorbești de parcă aș fi făcut-o dinadins. N-a fost așa și nici n-am fugit. Am *plecat*.

— Nu-i nicio diferență. A făcut ochii mari. Ai fost singură cine știe cât timp, singură și fără apărare.

— Ah, de parcă-ți pasă! am bolborosit. Era o replică clasică, dar în fine.

— Serios? Așa crezi?

— Ținând cont de cum te-ai purtat în ultimele zile? Da.

— Doamne, nici n-ar trebui să fiu surprins că gândești așa.

— Trebuie să te calmezi.

— Să mă calmez?

— Da. Exact. Mi-am eliberat iar mâna din strânsoare. Mă săturasem de treaba cu ținutul de mână. I-am arătat în felul ăsta care dintre noi doi e mai puternic. Dacă ești derutat, nu trebuie să-ți dau ție raportul ce fac, așa că nu e cazul să te joci de-a vai-nu-știam-unde-ești. Nu așa funcționează. Unu la mână. Și doi la mână, îmi pot purta singură de grijă…

— Mai puțin când traversezi strada, din câte se pare.

— Știi ce? Poți să te duci… M-am întrerupt și am făcut un pas înapoi.

A zâmbit larg.

— Termină ce-ai de zis, dacă te ajută să te descarci.

Am ridicat mâna și i-am arătat degetul mijlociu.

— *Acum* te simți mai bine?

— Da.

S-a uitat în altă parte și a inspirat adânc.

— Nu mi-ai spus adevărul în noaptea aceea, în bucătărie.

Nu auzeam bine sau era un test de la Dumnezeu? Poate ambele.

— Pardon?

— De-aia aveai pumnalul la tine. M-a fixat iar cu privirea. Nu-ți luai ceva de băut. Sam era în cameră, și nu mi-ai spus…

— Nici tu nu mi-ai spus că te vezi cu Stacey! am țipat, suficient de tare încât să mă audă oamenii de pe stradă. Ai uitat să menționezi asta când vorbeam despre ce „treabă” ai, așa că nu îndrăzni să-mi ții mie predici! Și nu e prima dată, corect? Cu ea erai când ne-

am văzut în parc. În noaptea în care… Am făcut o pauză. Când a fost ucis Morgan.

— Am luat prânzul cu ea atunci. Nu ți-am spus…

— Sincer, nu-mi pasă, i-am trântit-o, și chiar credeam în momentul acela ce spuneam. Pur și simplu nu-mi pasă de ce nu mi-ai spus.

Zayne a făcut un pas spre mine.

— Ești sigură, Trinity?

— Da, 100%. Doar scot în evidență ipocrizia.

— Atunci, abia aștept să-ți văd fața când ipocrizia se va întoarce împotriva ta.

— Ah, îți place să te crezi deștept. Am dat să mă întorc, dar m-am oprit. Nu ți-am spus despre Sam fiindcă n-aveam idee cine era. A dispărut înainte să aflu cum îl cheamă, și m-am gândit că o fi fost vreun spirit care mă văzuse și mă urmărise, atât. S-a mai întâmplat, și am păstrat tăcerea ca să nu te agiți la gândul că o persoană decedată umblă pe la tine prin casă.

Zayne se uita spre stradă, cu brațele încrucișate la piept.

— N-aveam habar că mă aduce la Stacey, până n-am văzut-o. Dacă știam cine era, te-aș fi contactat. Nu sunt proastă.

A întors brusc capul spre mine.

— N-am susținut așa ceva.

— Atunci, probabil c-am înțeles greșit comentariul cu joaca pe străzi. Mă țineam agățată de furia mea de parcă era păturica preferată. Și tu ce cauți aici, de fapt?

— Adică?

— Serios? Aveam un ton atât de sec, că un deșert părea umed prin comparație. Parcă aveai *treabă*, și toată povestea cu Sam a părut s-o afecteze puternic

pe Stacey. Așa c-ar trebui să-i fii alături când are nevoie de tine. Nu aici, enervându-mă.

Nările lui au tremurat și pupilele i s-au dilatat.

— Ai dreptate. Chiar aveam treabă. Iar povestea cu Sam într-adevăr a zguduit-o pe Stacey, mai ales că ea nici măcar n-a știut când a murit el. Nimeni n-a știut, și asta pentru că un nenorocit de Lilin i-a luat chipul și s-a prefăcut că era el, în cele mai mici detalii.

Am făcut ochii mari. Un Lilin era odrasla lui Lilith, însă nu semăna deloc cu Layla. Un Lilin era o creatură demonică, nepermisă la suprafață, pentru că smulgea suflete doar atingând o persoană și crea duhuri rele ca un gremlin hrănit după miezul nopții. Acum am priceput de ce spusese Sam că nu trecuse dincolo imediat după moarte. Sufletul lui fusese smuls, și…

Doamne!

— N-am știut, am șoptit. Eu nu cunosc nimic despre oamenii ăștia.

— Oamenii *ăștia* sunt prietenii mei, a spus el, și am tras brusc o gură de aer. De ce să-ți fi zis cineva de ei? Nu m-ai întrebat pe cine a pierdut Stacey, când am pomenit de asta.

— N-am crezut că-ți doreai să aflu mai multe detalii.

— Mda, mă întreb de ce.

Am rămas cu gura căscată.

— Serios?! Am încercat să te întreb în noaptea în care am stat de vorbă pe canapea, și mi-ai zis doar că sunt multe lucruri pe care nu le știu.

— Mă întrebai dacă Stacey mai fusese înainte la mine. Nu întrebai despre *ea*, ci despre *noi*. E o diferență.

Am simțit că mă furnică pielea, în timp ce pupilele

lui reveneau la normal. Nu știam cum să răspund. Începeam să înțeleg că încălcasem o limită.

— Nu ți-am spus că mă văd cu ea pentru că m-am gândit că n-ai vrea să auzi asta. Poate că m-am înșelat. Nu. Într-adevăr m-am înșelat. Ar fi trebuit să-ți zic că mă văd cu ea, printre celelalte lucruri pe care trebuia să le fac azi. S-a uitat urât la mine. Stacey este prietena mea, iar în ultima vreme nu prea m-am purtat ca un prieten cu ea. Asta trebuia să se întâmple azi. Și data trecută. Nimic altceva și nimic mai mult. Indiferent ce legătură a fost între noi.

Fața începuse să mă usture.

— Nu-mi datorezi nicio explicație…

— Se pare că da. Asta-i tot ce-am avut de spus. Stacey a crezut că băiatul pe care-l cunoștea de ani de zile înțelesese că ea îl iubește, dar nu era așa. N-a apucat să-i spună lui Sam, a adăugat, făcându-mă să tresar. Iar băiatul ăla a stat în Iad până ce l-a eliberat Layla. Stacey a știut, după ce ne-am dat seama că nu era Sam creatura aia. N-a putut face nimic, așa că, da, să audă că e acolo, lângă ea, a afectat-o puternic. După tot ce-a fost între noi, nu-mi vine să cred că mă iei la întrebări, a continuat el. Nu vrei nimic serios de la mine, așa că n-ar trebui să conteze ce mama naibii fac cu ea, sau cu oricine altcineva. Ai ales deja.

— Am *ales*? m-am rățoit. Habar n-ai de *nimic*, așa că te rog continuă să mă faci să mă simt prost, când tu ești cel care a ales să nu-mi spună despre Stacey. Și ce tupeu ai! M-am apropiat de el. Furia și frustrarea creaseră o tornadă înăuntrul meu, și m-am lăsat acaparată de emoții. N-am avut de *ales*. Trebuia să stabilesc o limită, pentru că, dacă ce se întâmpla între noi devenea mai mult decât fizic, nu știam ce puteai

păți. Este o relație interzisă, așa c-am zis stop săruturilor, pentru că m-aș fi implicat prea mult. M-ai distrus din cauza asta și m-ai făcut să mă simt ca și cum te-aș fi folosit, așa ca Layla. Tot bagajul trecutului tău mi l-ai aruncat în cap, dar ai invitat-o pe Stacey la gelaterie. Știu ce înseamnă locul ăla pentru tine. Acolo te ducea tatăl tău. E un loc drag ție, dar pe mine nu te-ai gândit niciodată să mă inviți.

— E o nenorocită de gelaterie, Trinity.

— Să nu încerci să faci să pară că n-are nicio valoare pentru tine. Dacă era altcineva? Sigur. Crezi că eu sunt groaznică, fiindcă te exclud din ceva ce ți se pare important, dar tu poți să faci asta?

S-a uitat în altă parte.

— Poate vrei să spui că nu e același lucru.

— Așa cum faptul că nu mi-ai povestit despre Sam nu e la fel? mi-a strigat. Sau când refuzi să-mi spui adevărul, deși eu știu că nu ești OK? Sau când știu că nu-mi dezvălui toate detaliile despre ce ți se întâmplă?

— Doamne! Am clătinat din cap și nu știu de ce am făcut ce-a urmat. Era ca și când situația îmi scăpase de sub control și mă lăsam dusă de val. Știi ce? Am mințit. În ziua aia, în parc, nu mă rătăcisem. Am fost să mă văd cu vrăjitoarele, împreună cu Roth. A vrut s-o ia pe Bambi înapoi, și m-am gândit c-ar fi o șansă de a stoarce mai multe informații, am continuat, cu pumnii strânși. Am ucis-o pe Faye. Așa că da, suntem amândoi pricepuți la minciuni când vine vorba de lucruri importante. Suntem amândoi ipocriți. Acum te simți mai bine? Ar trebui. Știind de ce sunt capabilă, ar trebui să te bucuri c-am stabilit limitele alea.

— Greșești. Mă pricep să țin un secret mai bine ca tine.

— Serios?

— Da. Știam despre Roth și despre vrăjitoare, a spus, și parcă m-a lovit peste față. Știam că-ți ceruse ajutorul. Și știu că n-ai vrut să ucizi pe nimeni. Știu și c-ai ucis-o pe Faye doar după ce a atacat-o pe Bambi și ți-a zis Cotoroanța s-o faci.

— Păi… Atât am reușit să îngaim.

— Roth m-a sunat după ce te-a lăsat în parc.

Îmi picase fața. Ticălosul ăla îmi spusese mie să păstrez secretul față de Zayne!

— Nu credea că e înțelept să fii pe cont propriu, a continuat, și aproape că m-a dat pe spate. Doar că mi-ar fi plăcut să-mi spui tu, și iată c-ai făcut-o.

Rămăsesem fără replică.

— Uite, fața asta așteptam s-o văd, în momentul în care ipocrizia se întoarce împotriva ta. Păcat că nu mă pot bucura cum mi-aș fi dorit, a mai zis. Și știi ce, chiar *ar trebui* să fiu acolo, cu Stacey, pentru că asta fac prietenii. Dar sunt aici, cu tine.

— Eu nu ți-am cerut să vii după mine.

Zayne a clătinat din cap, mușcându-și buza de jos.

— Știi să ajungi la apartament?

— Pot să-mi dau…

— Știi sau nu știi cum să ajungi, Trinity? Ți-ai descărcat măcar vreo aplicație care să te ajute? Poți citi semnele de circulație? Ai fost atentă când te-a condus Sam aici? Văzând că nu primește răspuns, pentru că nu puteam răspunde, a zis: Nu te pot lăsa să bântui așa, deci vrei, nu vrei, stau cu tine.

Arsura și înțepăturile s-au înghesuit în nodul care mi s-a pus în gât și de abia mai puteam înghiți. Furia, care pulsase și se risipise, a revenit sub alt chip. Mă durea în piept, dar pielea îmi ardea de rușine, iar umerii mi-au căzut sub greutatea bruscă, în timp ce

mi-am pironit privirea pe pietrișul aleii.

„Povară.”

Asta era greutatea aceea. O povară a datoriei, a nevoii constante de ajutor. Zayne avea dreptate. Nici măcar nu-mi instalasem Google Maps pe telefon. N-aș fi putut citi oricum indicațiile. O știa și el, și de-asta venise, pentru că era Protectorul meu.

Nu pentru că eram o prietenă care avea nevoie de susținere.

Nu pentru că acolo voia să fie.

Era o mare diferență. Chiar dacă nu s-ar fi complicat atât de tare lucrurile între noi, tot în situația asta am fi ajuns.

— Vreau să mă întorc la apartament, am zis. Mi-ar plăcea.

— Firește. Tonul lui era plat. E lumea ta, Trinity.

„E lumea ta.”

Nu spusese și Misha ceva similar? M-am întors spre stradă.

— Pot să iau un Uber, dacă mă… ajuți să găsesc aplicația, și… Mi s-au încins obrajii. Și dacă mă ajuți să urc în mașină când ajunge. Nu pot vedea plăcuțele, și…

— Am priceput, mi-a retezat-o, și, când am privit peste umăr, avea deja telefonul scos. Câteva secunde mai târziu, a anunțat: Mașina ajunge în maximum zece minute.

Atât a avut de spus.

28

Cu vreo doi ani în urmă, Misha și cu mine ne-am certat cumplit. Jada, Ty și alți câțiva Gardieni plecau din comunitate pentru o zi într-un oraș apropiat și, cum

se vorbea despre cartofi prăjiți cu brânză Outback, firește c-am vrut să merg și eu cu ei. Thierry nu s-a lăsat înduplecat de rugămintea mea, fără să-mi dea explicații, și, cunoscându-mi tendința de a nu-i respecta deciziile, a postat Gardieni liberi de alte îndatoriri la toate ieșirile din casă. Misha îmi spusese că nu mergea, pentru că avea ceva de făcut cu Thierry. Mințise și plecase cu grupul, și chiar dacă acum știam că nu aceea fusese cea mai gravă faptă a lui, pe atunci mi se păruse sfârșitul lumii. Știam că supărarea mea era legată de senzația că fusesem lăsată pe dinafară și că viața e nedreaptă, dar Misha mințise, în loc să recunoască faptul că voia să meargă cu toată lumea. Aș fi fost geloasă, însă n-aș fi spus altceva decât „distracție plăcută”. Eram amândoi vinovați, chiar dacă eu mi-am asumat mare parte din vină. Am țipat unul la altul și ne-am încuiat în camere, după ce-am trântit ușile. În dimineața următoare a trebuit să ne antrenăm, iar eu am vrut să-mi cer scuze. Eram însă mult prea supărată ca să trec peste, așa că toată pregătirea s-a desfășurat prost, iar conversația a fost ciuntită pentru tot restul zilei.

Cam așa stăteau lucrurile în seara aceea, cu Zayne.

Se întorsese acasă doar când se apropia momentul să plecăm, și tot ce făcuse, trecând pe lângă mine prin living, fusese să îmi spună că i se părea o idee bună să verificăm zona din jurul liceului.

Probabil că schimbaserăm trei propoziții întregi de atunci – dar cam așa stăteau lucrurile de câteva zile.

Ce mai distracție!

Mergeam pe trotuarele care bălteau după ploaie spre Heights on the Hill, cum se numea liceul, și mă simțeam cam ca după cearta aceea cu Misha. Spre

deosebire de data trecută, când nu-mi dădusem seama de ce eram atât de lașă, acum știam. Voiam să-mi cer scuze. Eram mereu cu gura mare și nu mă dădeam în lături de la confruntări, însă detestam conflictele cu oameni la care țineam. Problema era, la fel ca atunci, cu Misha, că eram furioasă și sufeream încă, deci nu mă simțeam nici pe departe pregătită să-mi cer scuze.

Dar nu purtam eu întreaga vină.

Puteam înțelege, acum că mă gândisem obsesiv la tot ce se întâmplase, de ce nu-mi spusese că se vedea cu Stacey. Îmi simțise emoțiile când venise ea aici și înțelesese de ce puneam întrebări despre ea. Cred că voia să evite să mă rănească. Dar asta nu însemna că n-ar fi trebuit să fie sincer cu mine – la fel ca Misha atunci. Sinceritatea ar fi fost de rahat pe moment, dar mult mai ușor de îndurat decât descoperirea unei minciuni care să acopere un rău. Contrar a ceea ce considera Zayne, minciuna lui nu fusese deloc similară cu faptul că-i ascunsesem prezența spiritului în apartamentul lui.

Nimeni nu mă putea convinge că lucrurile stăteau diferit.

Iar faptul că știuse ce se întâmplase cu vrăjitoarele? Nu puteam fi supărată pe el fiindcă nu spusese nimic, pentru că, la rândul meu, îi ascunsesem adevărul, dar nu pricepeam de ce nu mă întrebase. Chiar așteptase să-i spun eu?

Mă îndoiam că era prea bucuros acum, că-i spusesem.

Fulgerele brăzdau cerul nopții, arce zimțate de lumină care scoteau în evidență profilul stoic al lui Zayne. Avea părul strâns la spate, cu excepția șuvițelor mai scurte, date după urechi.

Singura situație în care aș fi apreciat să nu fie

sincer fusese când îmi mărturisise că prefera să fie cu o prietenă, și nu să aibă de-a face cu mine.

Să mă *ajute*.

Atunci ar fi fost de înțeles.

— Vrei să spui ceva, a risipit el tăcerea. Spune.

Mi-am smuls privirea de la el, roșind.

— N-am nimic de zis.

— Sigur, Trin?

„Trin."

Măcar revenise la numele de alint.

— Da.

N-a mai zis nimic.

— Ai tu ceva de zis, Zayne? Nici măcar n-am încercat să-mi îndulcesc tonul.

— Nu.

Vocea mi-a bubuit ca o lovitură de tun țintind spre cer. Ploaia torențială se oprise cu o oră în urmă, dar se apropia altă furtună. Să mă ud leoarcă și poate să mă electrocutez ar fi fost un final de zi magistral.

Cu siguranță nu vedeam nicio stea.

— Mă întreb ce pățește un Gardian dacă-l lovește fulgerul. M-am îndreptat spre o intersecție, mergând înaintea lui.

— Probabil același lucru ca o Legitim-Născută.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am asigurat că nu venea nicio mașină, înainte să traversez. Nu voiam să repet scena de mai devreme. Am pornit iar și am ajuns la bordură fără să-mi dau seama. Speram ca Zayne să nu fi remarcat, pentru că nu voiam să...

— Trin?

— Ce e? m-am răstit.

— Vii la liceu cu mine sau te duci altundeva? a întrebat, amuzat. Sunt curios, pentru că pari să ai alte planuri.

Oprindu-mă la jumătatea străzii, am tras aer în piept și am făcut tot ce mi-a stat în puteri să nu strig. M-am răsucit și am descoperit că Zayne rămăsese în intersecție. Mergând spre trotuar, aproape c-am trecut pe lângă el, remarcând că nu era drept, ci mai degrabă înclinat. Din spatele meu s-a auzit un chicotit profund.

— Mă bucur că ți se pare amuzant, am răspuns, mijind ochii când contururile copacilor s-au transformat într-o peluză deschisă. Pentru c-o să ți se pară și mai amuzant când îți sparg fața.

— Ești incredibil de agresivă.

În fața noastră, am văzut o clădire cu două etaje. La cel de sus era lumină.

— Și tu ești incredibil de enervant.

— Și tu tot în direcția greșită mergi, a spus el.

M-am oprit.

Cred că mă punea Dumnezeu la încercare.

Răsucindu-mă, am văzut că Zayne traversa peluza. M-am încruntat, privind în direcția de mers. Nu vedeam mare lucru din clădirea mare din fața mea, dar arăta a școală.

— Aia nu e școala?

— Ba da. A mers mai departe. Dar nu cred că vrei să intri direct pe ușa din față, nu? Suntem aici să facem cercetări, nu să ne trâmbițăm sosirea oricui este de serviciu acum.

Doamne, îmi venea să-l trântesc la pământ, și nu în joacă.

— Ți-a trecut prin minte c-ar fi cazul să te afli-n vorbă? m-am plâns, sprintând să-l ajung din urmă. Am auzit un steag care flutura pe stâlp.

— Da. A încetinit. Cam o secundă.

— Idiotule, am murmurat, rămânând la câțiva metri în urma lui, dar într-o parte. Pământul era

noroios în anumite zone, de parcă ar fi fost răscolit de curând.

— Ce-ai zis? Zayne a privit peste umăr, cu fața ascunsă de întuneric. Nu te-am auzit bine.

Ba da, mă auzise. Doar că voia să repet. Nu era cazul.

— Unde mergem?

— Să verificăm partea asta a proprietății. Chiar în spatele școlii e un mic cartier, și vreau să văd dacă simțim ceva.

Tot ce simțeam era zumzetul activității demonice din proximitate.

— Singurul lucru pe care-l adulmec e atitudinea ta combativă.

Zayne a râs – suficient de puternic încât să mă întreb dacă nu fuseserăm auziți.

— N-am vrut să sune amuzant.

— Dar m-ai făcut să râd. Zayne s-a oprit brusc, cu un braț întins în lateral. Aproape că m-am lovit de el.

— Doamne! am icnit, dându-mă cu un pas înapoi.

— Ai grijă, a spus. Nu prea se vede, însă aici se termină peluza și urmează șase trepte înguste până jos.

Da, cu siguranță n-aș fi remarcat. Nu mi-aș fi rănit doar orgoliul dacă mă împiedicam și cădeam pe scările alea. Cuvântul „mulțumesc” mi-a ars limba, dar nu l-am rostit. Am coborât cu atenție scările.

— Nu știu dacă pot simți un om al umbrelor, am zis, când fulgerul a străbătut din nou cerul. Nu sunt demoni în viață, așa că nu știu cum funcționează.

— La ce noroc avem, probabil că nu.

A cercetat din priviri o parcare mică, probabil destinată profesorilor.

Dincolo de un gard provizoriu, câteva dubițe și

camionete în culori deschise erau parcate în spatele clădirii, blocând intrările. Cuvintele „Firma de construcții Ager Mes și fiii” erau scrise cu litere mari și roșii pe dubițe, luminate de reflectoarele laterale. Ne-am apropiat. Am auzit zgomotul ritmic al ciocanelor și…

— Am vorbit cu Roth în după-amiaza asta, m-a anunțat Zayne când am pornit spre parcare. Vrea să vină și el sâmbătă la școală, cu noi.

— Mișto, am murmurat. Este opusul unui talisman norocos, așa că de ce nu?

Un tunet a amuțit țârâitul cicadelor, și am încetinit pasul, apoi m-am oprit. M-am uitat în spate. Vântul continua să fâlfâie steagul și crengile copacilor care punctau peluza. Mi s-a făcut pielea de găină, în timp ce mă străduiam să aud… nu știam ce. Era un murmur scăzut. Poate doar vântul?

— Trin? Am auzit vocea lui Zayne mai aproape. Simți ceva?

— Nu tocmai. M-am întors în direcția școlii și am ridicat privirea spre ferestrele întunecate. Am doar un sentiment ciudat.

— Adică?

Am ridicat din umeri. Nu știam sigur dacă era ceva, însă aveam senzația că ne urmăresc sute de ochi ascunși. Poate că erau stafiile despre care zisese Sam că rămăseseră blocate. Poate că se aflau la ferestrele alea, și eu nu le vedeam.

— Nu știu. Doar o energie stranie. Poate că școala chiar este o Gură de Iad.

Zayne tăcea.

L-am privit.

— Tocmai am făcut o glumă.

— Da?

— Cât de tare te enervezi dacă te izbesc de unul dintre camionetele alea?

— Foarte tare.

— OK, am încuviințat. O să încerc să văd dacă merită să te supăr mai tare decât ești deja.

— Nu sunt supărat.

— Serios? Am râs. Știu cum arăți când ești bucuros. În niciun caz ca acum.

— N-am zis nici c-aș fi bucuros. Am dat din mâini, frustrată. Acolo sunt niște uși, într-o parte, dacă-mi amintesc bine. Vreau să verific dacă sunt accesibile, sau dacă există ferestre astupate. Ca să cartografiez zona pentru sâmbătă noapte.

— Distracție plăcută!

Zayne s-a întors spre mine.

— Tu nu vii?

— Nu. Cred că peste tot sunt rămășițe de la construcții. M-aș împiedica la fiecare pas.

— Atunci ce-o să faci?

— O să mă joc în trafic.

A scos un sunet între hohot și înjurătură.

— Sună distractiv. Încearcă doar să nu fii lovită și ucisă. Să supraviețuiești.

— N-aș muri dacă mă lovește o mașină.

Zayne a ridicat o mână, și mi s-a părut că îmi arată degetul mare. Apoi a ocolit gardul.

— Ticălosule! am murmurat, întorcându-mi privirea spre ferestrele întunecate.

Firește că n-aveam de gând să mă joc în trafic. Zayne căuta o intrare potrivită pentru sâmbătă, iar eu voiam să-mi dau seama ce simțeam și, poate, auzeam. În plus, probabil mi-aș fi rupt un picior și aș fi comunicat tuturor că eram acolo, încercând să-mi

găsesc drumul pe un șantier în lucru, în beznă.

Am ridicat privirea spre etajul al doilea. Ar fi putut să fie insecte, dar senzația... senzația era ciudată, și nu mi se părea că avea legătură cu faptul că știam ce se putea afla înăuntru.

Aici, aerul era mai dens, precum supa. Zgomotul constant al ciocanelor mă făcea să mă întreb dacă lucrătorii remarcaseră ceva. Unelte lipsă. Voci fără corp. Oameni pe care-i vedeai cu coada ochiului, dar care, dacă te concentrai mai bine, dispăreau. Lucrurile acelea se întâmplau dacă exista fie și o singură stafie într-un loc, dar peste o sută? Doamne!

De ce le-ar bloca cineva aici? Iar dacă avea vreo legătură cu Mesagerul, ce voia să facă el cu stafiile? Și cu oamenii umbrelor? Intriga se complica, însă problema e că nu cunoșteam povestea.

Un alt fulger a brăzdat cerul, luminând pentru o secundă ferestrele. Oricine altcineva ar fi putut vedea dacă se întâmpla ceva dincolo de ferestre, însă pentru mine erau în ceață. Tunetul a urmat imediat. Apoi o picătură mare de ploaie mi-a căzut pe nas. A fost singura avertizare înainte să se deschidă cerurile și să curgă ploaia.

Leoarcă în câteva secunde, am oftat adânc. Ploaia era călduță – măcar atât.

Dezbăteam dacă mi-ar fi fost de vreun folos să mă târăsc sub una dintre dubițe, când am simțit niște degete reci, ca de gheață, pe ceafă. Am întors capul, așteptându-mă să văd pe cineva cu mâinile înghețate și fără nicio noțiune despre normele sociale – o stafie sau poate un Yeti.

În spatele meu nu era nimeni. M-am zbătut să văd prin perdeaua de ploaie, scanând peluza. Era imposibil să mă fi atins cineva și să fi dispărut atât de repede.

Senzația era încă prezentă. Mi se așeza între umeri și mă apăsa. Era aceeași senzație brutal de rece pe care o simțisem în noaptea în care dădusem peste zombi.

M-am întors și m-am apropiat de scări. În loc să le urc, am sărit și am aterizat în iarba deasă. Senzația rece era încă prezentă, iar sentimentul că eram privită s-a intensificat.

Cineva era acolo.

O știam, în sânge și în oase. *Harul* mi s-a trezit la viață, și am făcut un pas în față. *Acolo*. Lângă unul dintre copaci.

În ploaie și întuneric, de la baza copacului s-a desprins o siluetă mai densă. Era o persoană? O stafie? Un om al umbrelor? Nu-mi dădeam seama. Nu de la distanța aceea și cu ploaia care cădea furios.

Vedeam la vreo doi metri de copac. Am înaintat, apoi m-a acaparat instinctul. Am iuțit pasul, până când am început să alerg, ducându-mi mâna la pumnal, să fiu sigură…

Pământul moale și noroios mi s-a adâncit sub picioare și, pentru o clipă care mi-a oprit inima, am încremenit. A fost o mare prostie, pentru c-am stat cu o secundă prea mult. Pământul a cedat sub mine, aspirându-mă înainte să am șansa de a striga.

Sub mine s-au năruit bucăți de noroi și de iarbă. Am căzut în neant. M-a cuprins panica, însă mi-am înăbușit-o și mi-am încrucișat brațele la piept, strângând picioarele și pregătindu-mă să…

… mă izbesc de pământul dur. Aerul mi-a ieșit din plămâni și am simțit un fulger de durere în zona pelviană și în piciorul stâng. Capul mi s-a lovit de ceva și m-au orbit scânteile, când o altă erupție de durere mi-a izbucnit în ceafă și de-a lungul spinării. Impactul brusc m-a imobilizat. Am zăcut pe o parte, cu

picioarele încă strânse, respirând printre buze, cu ochii închiși.

„Rahat!”

Cred că am căzut vreo trei metri. Distanța explica pulsația adâncă din picior și din cap. O cădere ca aceea ar fi făcut mult rău unui om. Descleștându-mi gura, am respirat adânc și aproape că m-am sufocat cu mirosul de pământ bogat și ud. Apăsarea de gheață îmi persista încă între umeri, și, indiferent în ce oi fi căzut, era ceva îngrozitor de rece – cu minim șapte grade mai rece.

Deschizând ochii, n-am văzut nimic. Nimic în afara întunericului complet.

Sămânța de panică a prins rădăcini când am țâșnit în sus și m-am dat înapoi până când m-am lovit de ceva dur și solid. Amețeala m-a cuprins, în același timp cu un șuvoi de durere care-mi inunda tâmplele.

OK. Poate că mă lovisem până și eu.

— Rahat! am gemut, ducându-mi o mână la tâmple și dându-mi seama că eram lângă un zid. M-am răsucit din talie, tresărind când am întins mâna și am atins o suprafață udă și slinoasă. Era un zid de piatră, acoperit de mucegai.

În ce Dumnezeu căzusem?

M-am străduit să văd ceva, dar dădeam doar de o beznă ca de cerneală. Era oare locul ăsta lipsit de lumină? Sau era din cauza ochilor? Oare își aleseseră tocmai acest moment să cedeze? Sămânța de panică s-a deschis. Nu. *Nu*. Nu așa funcționa RP, iar craniul meu era suficient de dur încât să îmi protejeze toate celulele cerebrale și toți nervii care răspundeau de vedere. Știam asta, așa că trebuia doar să-mi calmez inima… și respirația, pentru că un atac de panică nu m-ar fi ajutat. Trebuia să-mi caut o cale de

scăpare – telefonul. Îmi puteam folosi telefonul ca să luminez, iar Zayne probabil că îmi simțise panica. Eram recunoscătoare că simțeam legătura în piept. Avea să mă caute.

Speram să nu ajungă pe vreo stradă din apropiere.

Am dat să-mi scot telefonul, rugându-mă să nu se fi lovit în cădere, pentru c-ar fi fost oribil. Aveam nevoie de lumină. Trebuia să văd…

Am auzit un bufnet surd, nu departe. M-am oprit, încercând să nu respir prea tare sau prea profund, în timp ce priveam în nimic. Ce era…

Un alt zgomot abia auzit mi-a captat atenția. Un bufnet mai ușor, și apoi încă unul, care-mi amintea de…

Mi-am dat seama ce se întâmpla și am simțit un gol în stomac. *Harul* s-a aprins înăuntrul meu.

Nu eram singură.

29

Bufniturile au încetat, iar eu am rămas complet nemișcată. Știam, dincolo de îndoială, că mai era cineva cu mine.

Ce entitate, habar n-aveam.

Nu era Zayne, și niciun om n-ar fi putut sări așa în liniște și fără să pățească nimic. Dar nici vreun demon nu simțeam. Să fi fost alt Gardian? Dacă da, de ce nu spunea nimic?

Am scrutat întunericul, auzind doar ropotul constant al ploii și tunetele ocazionale. N-auzeam nimic altceva, nici măcar o respirație, dar *simțeam*. Toate simțurile îmi erau super-conectate la prezența aceea.

Trebuia să văd.

Mi-am dus lent mâna la buzunarul din spate. Degetele mi-au alunecat peste telefon. Cu inima bătând în ritm cu ploaia, mi-am ținut respirația în timp ce-l scoteam. Dacă telefonul încă funcționa, în secunda în care atingeam tasta ecranul s-ar fi luminat, atrăgând atenția chestiei care se afla acolo cu mine. Era un risc pe care trebuia să mi-l asum.

Am găsit tasta pe întuneric. Lumina ecranului mi-a adus și îngrijorare, și ușurare, alături de o durere ascuțită în ochi. N-am văzut nicio mișcare când mi-am trecut degetul mare peste partea de jos a ecranului. Am mijit ochii până ce pictograma s-a văzut mai bine. Am atins tasta și am răsuflat.

O lumină albă, intensă, a țâșnit din telefon. Am urmat tunelul de lumină spre… alt perete, care se afla la aproape doi metri de mine. Vedeam ceva sculptat în piatră. Nu-mi dădeam seama ce era, dar cred că mă aflam într-un tunel.

Mi-am mutat telefonul în stânga și am întins mâna dreaptă după un pumnal. Degetele mi s-au încârligat în jurul mânerului și am urmărit lumina, văzând piatră de un verde cenușiu, bucăți de pământ și smocuri de iarbă…

O greutate mi-a lovit brațul, atât de repede, încât am scăpat telefonul și am scos un țipăt pițigăiat. Telefonul a căzut pe podea și, înainte să mă simt jenată de țipăt, tunelul s-a cufundat din nou în beznă.

Instinctul mi-a ieșit la suprafață. *Harul* se agita înăuntrul meu. M-am aplecat în față, scoțând pumnalul din teacă și lovind doar aerul. M-am tras înapoi, gâfâind, și m-am lipit de zid. M-am încordat, pregătindu-mă de o lovitură pe care nu o puteam vedea, ca s-o parez. Am înfipt pumnalul din nou și am scotocit după celălalt, fără să lovesc nimic.

— Unde ești? am strigat. Unde mama naibii ești?

Tăcere.

Panica s-a răspândit, invadându-mi conștiința ca un venin, în timp ce încercam să-mi amintesc de antrenamentele pe care le făcusem legată la ochi. Să surprind o adiere, o schimbare de temperatură, o mișcare în jurul meu. Ar fi fost un avertisment că se apropia ceva. Privirea îmi alerga dintr-o parte în alta. Totul mi se părea rece și aerul era prea dens, prea static. N-am simțit decât sudoarea care-mi puncta pielea lipicioasă. O parte îndepărtată a creierului meu știa că eram pe cale să cedez în fața isteriei, însă nu mi-am putut înfrâna panica. Vidul complet de lumină atingea o coardă de care mă temeam, deschizând o cutie a Pandorei plină de teamă și de neputință. Am lovit cu pumnalul, dar n-am făcut decât aerul să șoptească.

Un sunet slab mi-a răspuns, târându-mi-se sub piele.

Toate părțile ființei mele s-au concentrat în direcția zgomotului dezaprobator. Venea direct din fața mea. În poziția în care stăteam, mă aflam într-un dezavantaj extrem. M-am ridicat în picioare, sprijinindu-mă pe piciorul stâng…

Glezna mea dreaptă a fost înșfăcată de cineva și trasă în sus. Am căzut rău pe spate, iar impactul mi-a evacuat aerul din plămâni. Am lovit cu piciorul celălalt, dar strânsoarea a devenit mai puternică, *târându-mă* mai adânc în tunel, departe de zgomotul ploii.

M-am ridicat în șezut, lovind cu ambele pumnale. Glezna mi-a fost eliberată brusc, și un chicotit masculin a răsunat în jurul meu. Corpul mi-a țâșnit înainte, gata de acțiune. Am sărit în picioare, ignorând durerea bruscă. Am apucat, gâfâind, pumnalele…

O atingere umedă și rece mi-a apăsat fața. Ceva solid îmi aluneca pe obraz. Era carne. O atingere *corporală*. Icnind, am lovit cu genunchiul drept. Mormăitul mi-a dat de înțeles că piciorul meu se conectase cu orice-o fi fost acolo cu mine. Am pornit în față, urmând zgomotul, când ceva dur și ascuțit – un cot – m-a lovit sub bărbie, dându-mi capul pe spate. Durerea m-a dezechilibrat. O mână mi-a prins încheietura și a răsucit-o scurt. Degetele mi s-au deschis din reflex, iar pumnalul mi-a căzut, chiar când îl roteam pe celălalt. S-a întâmplat același lucru. Altă mână m-a prins de încheietură, iar acel pumnal a căzut cu zgomot pe podea.

Dându-mă înapoi, am folosit strânsoarea împotriva agresorului. O greutate m-a izbit în plin și n-am reușit să ridic picioarele. Greutatea era un trup, un piept incredibil de dur și de rece, care mă apăsa în zid. Contactul direct a fost ca un șoc pentru corpul meu. Am încercat să mă împing din zid, dar greutatea mă ținea pe loc, iar mâinile încleștate în jurul încheieturilor îmi trăgeau brațele în sus, deasupra capului.

Teroarea mi-a explodat în stomac, în timp ce brațele îmi erau întinse, făcându-mi spatele să se arcuiască. Sângele din vene mi s-a transformat în mâzgă, când respirația înghețată mi-a atins gâtul, urmată de apăsarea unor buze uscate, moi.

M-am oprit. O mie de scene oribile mi-au trecut prin minte simultan, una mai tulburătoare decât alta, pe când stăteam acolo neputincioasă într-o poziție din care nu puteam riposta, nu puteam face nimic să opresc ce urma…

Nu.

Nu eram neajutorată. *Nu eram* captivă. *Nu eram* lipsită de apărare, ci aveam o armă pe care ar fi trebuit

s-o folosesc până acum. O armă pe care fusesem antrenată mereu să o folosesc doar în caz că nimic altceva nu funcționa. Revelația m-a lovit cu forța unui glonț în creier.

Anii de antrenament fuseseră o greșeală.

Faptul că fusesem ascultătoare era cea mai mare slăbiciune a mea. Nu vederea slabă. Nu sentimentele sau teama. Nici măcar n-ar fi trebuit să permit lucrurilor să escaladeze până în punctul acela. N-ar fi trebuit niciodată să mă aflu într-o poziție pe care aș fi putut-o evita.

Teroarea a cedat în fața furiei, transformându-mi mâzga din vene în foc. *Harul* mi s-a trezit la viață și m-am folosit de el. Colțurile ochilor mi s-au aprins de lumina alb-aurie.

Oricine era ticălosul ăsta, urma să aibă parte de o mare surpriză.

Strânsoarea încheieturilor mi s-a transformat până ce o mână mi-a mușcat din os. Cealaltă m-a apucat de gât, trăgându-mă în față, fără să-mi dea drumul. Mușchii mi s-au întins până la rupere.

— E cam târziu să-ți folosești *harul*. Vocea avea un accent sudist pregnant, care ar fi fost fermecător în altă situație. Mi-am dat seama că știa ce eram. Ar fi trebuit să-l folosești de la început, iubito.

— Tocmai mi-ai zis „iubito”? am mârâit, simțind o căldură intensă care-mi cuprindea brațul.

— Cum să-ți zic? Legitim-Născută?

— Ce spui de „cel mai negru coșmar al tău”?

— Ce-ai zice să nu? Ar fi o minciună, iubito. În realitate, eu sunt cel mai negru coșmar al tău.

Mi-a dat drumul brusc și m-am împleticit în față, înainte să-mi recapăt echilibrul. *Harul* mi-a țâșnit din palmă și între degete mi s-a format mânerul în jurul

greutății lui. Flăcările au lins lungimea lamei, vărsând o sclipire aurie în tunel.

L-am văzut foarte bine.

Stătea chiar în fața mea, din cap până în picioare în negru, cu părul atât de blond că mi se părea alb și cu pielea într-o nuanță de alabastru aproape translucidă. I-am văzut doar vag chipul, dar trăsăturile lui creau unghiuri perfecte, deși răsucirea sardonică a buzelor transforma frumusețea lui asimetrică în ceva prea crud și prea rece, într-un tânăr cioplit în gheață.

Sabia lui Mihail a scuipat foc când am ridicat-o, mai mult decât pregătită să-i pun capăt vieții fără ezitare.

— Ce jucărie mișto! a zis el, întinzând brațul drept. Am și eu una.

Șocul a ceea ce-am văzut m-a făcut să-mi pierd controlul *harului*, care a pulsat puternic și s-a transformat, explodând, într-o cenușă scânteietoare.

— Imposibil, am șoptit.

O lumină aurie, cu margini albastre, îi animase brațul, luând forma unei sulițe lungi și înguste de foc.

Har. Avea un *har*.

— Ți se pare imposibil? a întrebat, pe un ton aproape jucăuș. Ai crezut că ești singura, nu? Șocul tău este aproape palpabil. A plescăit din buze și *harul* lui s-a retras, aruncând din nou tunelul în beznă. Iubito, nu știi multe. Un vâjâit a fost singurul avertisment, înainte ca mâinile lui să-mi lovească tâmplele. Dar vei afla în curând.

N-am avut timp să mă pregătesc. O durere cumplită mi-a explodat în ceafă când mi s-a izbit capul de zid, și apoi… nimic.

Chiar nimic.

O atingere blândă pe obraz m-a călăuzit afară din întuneric. Am ieșit, icnind după aer, într-o cameră

luminată care-mi rănea ochii. Am dat să mă ridic, clipind să-mi disipez arsura din ochi, până când am distins pereți de un galben untos.

— Trin. Zayne se afla lângă mine, ținând cu blândețe o mână pe umărul meu. Trebuie să stai liniștită. Jasmine se întoarce în curând.

Am vrut să vorbesc, dar îmi simțeam limba grea. M-a împins ușurel înapoi pe o pernă groasă.

— Te rog să stai liniștită.

Trăsăturile lui erau în ceață. Ochii mei se luptau să se ajusteze la lumina puternică. Pe obrajii palizi i se lipeau șuvițe ude de păr, iar tricoul îi era rupt și îi atârna pe umeri. Se transformase în forma lui adevărată, la un moment dat, și avea încă pupilele verticale.

— Unde… am început, dar mi-a pulsat ceafa și am icnit scurt. Unde sunt?

Ochii palizi ai lui Zayne mi-au cercetat chipul.

— Ești în comunitate. S-a așezat pe pat, lângă mine. Când te-am găsit… nu te trezeai, și sângerai rău în zona capului. Cum te simți?

— OK. Am vrut să-mi ating partea cu pricina, dar Zayne s-a mișcat rapid și m-a prins de mână. Cred.

— Crezi? A clătinat ușor din cap și a adăugat încet: Încheieturile tale.

Privirea mea a urmat-o pe a lui către urmele albăstrui și violete de pe interiorul încheieturilor mele. Tot ce se întâmplase a început să se lege. Câteva emoții ieșeau la suprafață: teama și furia se coagulau, urmate de uimire.

— Arată a urme de degete.

Asta și erau. Gândurile mele încă se încâlceau cât m-am uitat la ele.

— Am căzut într-un soi de tunel.

— Te-am simțit prin legătură. Mi-a lăsat mâna în poală. Degetele lui au rămas o secundă în plus peste ale mele. Panică și furie. Am ieșit din școală cât de repede am putut, dar nu te-am văzut. Legătura, a spus, ducându-și o mână la piept. M-a condus la tine, dar mi-a luat prea mult să te găsesc.

— Am căzut, i-am spus iar. Eram singură când m-ai găsit?

— Da, când am ajuns la tine. S-a ridicat, cu vocea înăsprită. Ce s-a întâmplat, Trin? Lovitura de la cap s-ar fi putut produce în cădere, dar nu și celelalte.

M-am uitat în jos la corpul meu. Rahat! Aveam dâre de sânge închegat pe brațe și pe piept. Tricoul meu era negru și îl simțeam umed, fie de la ploaie, fie de la sânge. Cât de tare mă lovisem la cap?

Acum nu mai conta.

Mi-am ridicat privirea, urmărindu-l pe Zayne, care se plimba pe lângă pat. Când mi s-a mai limpezit mintea, i-am simțit furia prin legătură, fierbinte ca soarele.

— Mai există un Legitim-Născut.

Zayne s-a oprit și s-a uitat la mine.

— Ce?!

— Se afla în tunel, cu mine. Alt Legitim-Născut, și cred că pe el l-am tot simțit. Răceala aceea dubioasă și senzația că aș fi urmărită. Cred că el era. M-am uitat la încheieturile mele. Un Legitim-Născut este Mesagerul.

Șocul i s-a răspândit pe chip și l-am simțit prin legătură.

— Ești singura.

Am râs și am tresărit, pentru că m-a făcut să mă doară capul.

— Se pare că nu sunt.

Plin de îngrijorare, Zayne a fost imediat lângă

mine. Era ciudat să-l văd atât de preocupat, după zilele în care fusese distant față de mine – sau iritat.

— Are sens, am spus, după ce nu mi-am mai simțit capul ca pe un ou spart. Așa se explică de ce Gardienii nu l-au simțit pe Mesager, și un Legitim-Născut poate ucide un Gardian sau un Demon de Nivel Superior. Nu explică interferența video, dar i-am văzut *harul*. Are o suliță la fel ca sabia mea. Este rapid. Și are accent de sudist.

— A zis ceva?

— Nimic de valoare. Am închis ochii. Nu l-ai văzut?

— Nu te-am văzut și auzit decât pe tine. O clipă mai târziu, degetele lui mi-au atins obrazul. Mi-a luat o șuviță de păr și mi-a dat-o la o parte. Și ai fost inconștientă vreo douăzeci de minute.

— Cred că... nici nu știu. M-ar fi putut ucide după ce m-a lovit, dar n-a făcut-o. Dacă nu l-ai alungat tu, atunci...

— A fost un mesaj. S-a arătat, în sfârșit.

Am deschis ochii și am văzut că Zayne avea o expresie criminală. Ce urma să spun nu avea să ajute.

— Era la școală și ne urmărea. L-am văzut pe peluză. Nu știam ce era când am pornit spre el, și apoi a cedat pământul.

— Sunt convins că n-a fost o coincidență. Privirea lui Zayne a întâlnit-o pe a mea. A vrut să ajungă acolo jos, cu tine.

Nu-l puteam contrazice.

— Trebuie să ne întoarcem. Acum. Erau lucruri scrise pe zidurile acelea, și poate că e încă acolo...

— Acum nu plecăm nicăieri.

— Dar sunt bine. Uite. Am ridicat brațele. Sunt bine.

— Trin, ai fost inconștientă aproape o oră...

Am făcut ochii mari. Mi se părea foarte mult.

— Dar sunt trează acum și funcționez perfect.

S-a uitat la mine de parcă încercam să merg cu un picior rupt.

— Nu cred că-ți dai seama cât de rănită ești.

— Cred că-mi dau seama dacă sunt sau nu.

Ochii lui de un albastru palid au strălucit intens, iar el s-a aplecat deasupra mea, cu mâinile de o parte și de alta a umerilor mei.

— Cred că tu cel mai puțin dintre toți îți poți da seama. Ai leșinat. Ești plină de vânătăi, și știu asta fiindcă eram de față când te-a consultat Jasmine. Ai sângerat până mi s-au udat leoarcă rămășițele tricoului.

Când a spus asta, mi-am dat seama că avea urme în nuanțe de rugină pe piept, care se vedeau prin materialul sfâșiat.

— Ai sângerat și prin pernă, și prin prosoapele pe care ți le-am pus sub cap. A rămas aproape de mine, de parcă plănuia să mă țină în pat. Jasmine crede că ți-ai spart capul la spate și adună chestii chiar acum, să se ocupe de tine, așa că nu mergem să verificăm în clipa asta nenorocitul de tunel. Nici măcar la un film nu ne uităm. Stai unde ești.

— Dar dacă vreau să văd un film, Zayne? am spus, deși am simțit un gol în stomac. Oare aveam capul spart? Oare trebuiau să-mi taie părul?

OK, era ultimul lucru pentru care să mă îngrijorez.

Buzele i-au tremurat, iar ochii i s-au mai îmblânzit.

— Ghinion. Chiar dacă te-aș lăsa să te ridici din pat, toate cinematografele sunt închise. E aproape ora două.

Mi-am încrucișat brațele la piept, știind că expresia mea era pe cât de mohorâtă se putea. Doar pentru că

o lovitură mă doborâse nu însemna că era atât de grav.

— Trebuie să ne întoarcem.

— Da. Însă nu acum. S-au scurs câteva clipe de tăcere. M-am speriat.

Privirea mea s-a oprit într-a lui și s-a prins în capcană.

— Când te-am văzut așa, sângerând peste tot, și nu te-am putut trezi, m-am speriat, Trin.

Inima era cât pe ce să-mi sară din piept.

— Pentru că te-ai gândit c-ai putea muri?

— Știi prea bine că nu de-aia.

Trebuia să spun o mie de lucruri și toate îmi stăteau pe vârful limbii. Nu știam de unde să încep, dar nu conta. S-a deschis ușa, iar când Zayne s-a lăsat pe spate, am văzut-o pe Jasmine grăbindu-se înapoi în cameră, cu o tavă plină de bandaje, prosoape, castroane și obiecte strălucitoare, argintii. Părul ei lung, negru, era prins în vârful capului și purta un soi de capot.

— Te-ai trezit.

— Da. M-am așteptat s-o văd pe Danika în urma surorii ei, dar ea n-a venit.

— S-a trezit acum vreo zece minute, a zis Zayne. Și crede că se poate da jos din pat.

— Sunt convinsă că i-ai spus că n-ar fi o idee bună. Jasmine a pus tava pe suportul de lângă pat.

— Mai degrabă mi-a ordonat, am mormăit.

Zayne mi-a aruncat o privire urâtă.

— Îmi pare rău că mi-a luat atât să adun tot ce era necesar. Ar fi fost tratată mai rapid la cabinetul medical.

— Nu vreau s-o vadă altcineva acum. Doar tu, a răspuns Zayne.

Jasmine s-a așezat lângă mine, de cealaltă parte, fără să răspundă.

— Vreau să mă uit mai de aproape la ceafa ta, pentru că aceea este cea mai mare urgență. N-am văzut bine când te-a adus.

— OK. Mă întrebam la ce se gândea să folosească uneltele alea. Vrei să mă ridic?

— Mai bine doar întorci capul spre Zayne. Sper să mă descurc.

Am făcut întocmai.

— OK, te întorci pe o parte?

— Da.

Zayne și-a pus un braț peste umărul și șoldul meu și m-a ajutat să-mi schimb poziția, de parcă eram un buștean. Apoi m-a ținut așa, ca nu cumva să mă rostogolesc înapoi. M-am încruntat, pentru că aveam impresia că exagera.

— Zayne, îmi dai lanterna? Niște brațe mi s-au mișcat pe deasupra capului, și m-am holbat la buricul lui Zayne.

— Cum e cu sângerarea?

— Să văd… a zis Jasmine. A tras brusc o gură de aer.

— Ce este? L-am privit pe Zayne. Mi se vede creierul?

— Dimpotrivă. Jasmine părea prea neliniștită ca să fie un lucru bun. Pielea ta este…

— Cum? am întrebat, vrând să mă răsucesc spre ea. Zayne m-a oprit. Mi s-a jupuit pielea?

Zayne s-a încruntat.

— Ce este, Jasmine?

— Doare? a întrebat ea, în schimb, și i-am simțit degetele apăsând ușor la baza capului.

Am tresărit de durere.

— Nu e plăcut, dar e suportabil.

— Ce bine! a murmurat ea. A mai pipăit puțin și apoi s-a dat în spate, lăsându-mi părul să cadă. E doar o tăietură subțire. Nici de copci nu cred că are nevoie. Rănile de la cap sângerează mult, dar mă așteptam la mai rău.

Așa se explica, probabil, tava plină cu instrumentar medical de speriat, și reacția exagerată a lui Zayne. Ca să se justifice toate astea, era nevoie de mai mult decât de o lovitură la cap, chiar dacă fusese livrată de un Legitim-Născut.

Jasmine a cerut o compresă sterilă și a curățat zona. Între timp, mă tot uitam la buricul lui Zayne și mă gândeam că era simpatic.

— Remarcabil, a murmurat ea. Ai fost inconștientă o vreme, și m-am temut că s-a produs o inflamație care putea duce la probleme serioase, dar sângerarea s-a oprit și umflătura este minimă.

Speram ca Zayne să-mi poată vedea fața.

— Există șansa ca dincolo de ceea ce se vede cu ochiul liber să mai fie probleme, a continuat ea. O tomografie și un RMN ar fi necesare, ca să ne convingem că nu e vorba decât de o contuzie.

Am dat să vorbesc.

— Dar am senzația c-o să refuzi, a zis ea. Poți s-o lași pe spate acum.

Slavă Domnului că Zayne m-a lăsat, și m-am uitat urât la el. M-a ignorat.

— Ești sigură că n-are nevoie de copci?

— Încerci să mă chinui? M-am uitat urât la el. Îți aduci aminte ultima dată când am avut nevoie de copci…

— N-am uitat, a răspuns el, cu răceală.

— N-are nevoie de copci. Ar trebui, dar nu are.

Jasmine a aruncat pansamentele însângerate la coș.

— Ce ne recomanzi? Mâna lui Zayne era încă pe șoldul meu, și nu știam dacă-și dădea sau nu seama.

— Am putea fi sinceri unii cu alții pentru o clipă? Suntem doar noi trei, și dacă vreți un sfat medical avizat, ar trebui să fiți deschiși.

Mi-am mutat privirea către Zayne și am spus:

— Ce vrei să știi?

— Ești om? a întrebat ea.

— E o întrebare ofensatoare. M-am ridicat în capul oaselor și, când Zayne a vrut să mă oprească, privirea pe care i-am aruncat-o ar fi trebuit să-i ardă retina. Când m-am îndreptat de spate, m-a durut, dar nu tare. N-o să leșin dacă mă ridic.

— O parte din mine dorește să leșini, pentru că atunci…

— Dacă spui c-aș tăcea, îți arăt exact cât de bine mă simt, l-am avertizat.

Buzele i s-au arcuit, amintindu-mi cum era când se amuza – dar probabil citeam eu greșit semnele.

— Voiam să spun c-ai sta liniștită.

— Aha! Bine. M-am uitat la Jasmine, care își ținea buzele strânse, de parcă se lupta cu un zâmbet sau cu o grimasă. Ca să-ți răspund la întrebare, sunt om.

— Niciun om nu sângerează de parcă ar fi la câteva secunde distanță de o hemoragie cerebrală, și totuși să stea în fund și să se certe așa cum faci tu, după nici o oră. În fine, cred că ai o piele extrem de rezistentă și un craniu foarte dur…

— Păi… a apucat să spună Zayne.

— O altă variantă ar fi c-ai fost rănită grav, dar beneficiezi de un soi de vindecare accelerată, care ți-a permis să-ți revii, a continuat ea, ceea ce, ca să fiu sinceră, nu știam nici eu. Dățile trecute, când fusesem

rănită, primisem ajutor medical imediat. În ambele cazuri, concluzia ar fi că nu ești om, și Zayne n-a exagerat cu nimic când te-a adus aici.

— Cred că am o părere diferită, am oftat. Dar sunt om. Parțial.

— Nu ești parțial demon, a zis ea.

— Nu este, a confirmat Zayne. Dez știe. Nicolai știe și el, dar nu pot…

— Sunt o nenorocită de Legitim-Născută, am zis, sătulă să mint. Ce rost avea? Soțul ei știa, plus că mai exista oricum unul ca mine. La naiba, părea să fie o întreagă șleahtă, ba chiar cu propriile echipe de softball.

— Serios, Trinity? Zayne mi-a aruncat o privire lungă.

Am ridicat din umeri și m-am strâmbat, ceea ce l-a făcut să pară pe punctul de a mă obliga să mă întind la loc.

— Ești… pe jumătate înger? a șoptit Jasmine, ducându-și o mână la piept. Și asta… Ochii i s-au oprit asupra lui Zayne. Ești Protectorul ei?

— Da. Suntem legați pentru totdeauna, am murmurat.

— Doamne! Nu m-am gândit… Credeam că nu mai existați.

— Așa credeam și noi, a murmurat Zayne. Jasmine părea derutată, dar Zayne a continuat: Am încercat să fim discreți.

L-am privit pe sub sprâncenele ridicate.

— Nu voi spune nimic. Adică, o să discut cu Dez, pentru c-ai spus că știe, dar altfel, cu nimeni. A râs puțin. Am multe întrebări.

— Sunt convins că ai, dar acum, că știi ce este, poți să ne spui ce crezi c-ar trebui să facem mai departe? a spus Zayne.

— Păi, nu sunt sigură, ținând cont de sângele angelic, dar nu cred că trebuie să ne facem griji că i s-ar putea sparge vreun vas de sânge din creier, a zis. Însă, pentru c-a fost inconștientă, partea umană probabil că are o contuzie urâtă. Ar trebui s-o ia mai ușor câteva zile.

Câteva *zile*?

Nu știu cum a scos-o Zayne pe Jasmine din cameră sau cât a durat, pentru că mi-am petrecut timpul pregătindu-mă pentru lupta care știam că va urma.

De îndată ce am rămas singuri și s-a întors spre mine, am zis:

— N-o iau mai ușor câteva zile. Am aflat, în sfârșit, ce este Mesagerul, și tunelele alea sunt importante. N-o să zac câteva zile în pat, din moment ce-mi voi reveni în câteva ore.

— N-ai de unde să știi. S-a așezat pe pat. Ai fost vreodată inconștientă timp de o oră?

— Păi, nu, însă știu că n-am nevoie să stau în pat.

— Ce zici de 48 de ore?

— 12.

— 24.

— Nu, s-a opus el.

Zayne arăta de parcă voia să mă strângă de gât, dar se abținea. Slavă Domnului, altfel s-ar fi prelungit indicația de „ia-o mai ușor”.

— Mâine. Toată ziua și toată noaptea. Asta e. Și ți-ar prinde bine, pentru că trebuie să-ți strângi hainele aruncate prin tot dormitorul. Ne mutăm în noul apartament joi.

Uau! Pierdusem noțiunea timpului.

— Ce zici dacă mergem mâine în tunele, ziua, să aruncăm o privire, și dacă dăm peste situații cu potențial periculos, eu le evit sau fug cât pot de repede în direcția opusă?

A scos un fornăit zgomotos.

— Și stau în casă seara și-mi împachetez hainele, care nu-s deloc aruncate peste tot.

— Minciună. Și-a trecut mâna prin păr. Nu pot să cred c-ai spus așa ceva fără să clipești, dar fie cum spui. Oricum îl sun pe Roth. Vreau întăriri, în caz că apare iar Mesagerul.

Am încuviințat, gândindu-mă că, dacă apărea, n-aveam nevoie de întăriri, ci de mine și de *har*.

— Să știi că este o binecuvântare ce s-a întâmplat azi.

— Nu înțeleg de ce-ai spune așa ceva.

— Pentru c-am crezut mereu că problemele cu vederea sunt principala mea slăbiciune. Că m-ar scoate din luptă. Da, nu-mi place să mă gândesc că ochii mei reprezintă un dezavantaj, și detest că nici măcar din unghiul ăsta nu pot privi lucrurile, dar m-am înșelat. Nu pe asta ar fi trebuit să mă concentrez.

— Ce vrei să spui? a întrebat Zayne.

— Pregătirea mea. Ideea că n-ar trebui să-mi folosesc *harul* până nu este nevoie. *Aceea* este slăbiciunea mea. Sunt idei dificil de schimbat. Când am căzut în tunel, ar fi trebuit să mi-l activez imediat, ceea ce n-am făcut, oferindu-i astfel un avantaj. Nu doar atât, dar m-a și acuzat că nu l-am folosit. Mi-am privit mâinile. Așa ceva nu se va mai întâmpla.

30

Pentru că exista încă o șansă mică să am totuși o

contuzie, Zayne insista să mă trateze ca pe un om pe moarte.

Când am ajuns la apartament, am făcut un duș, iar Zayne a așteptat lângă baie, cu ușa întredeschisă. Nu știu dacă se aștepta să leșin și să-mi sparg iar capul, dar, cu fiecare minut care trecea, mă simțeam mai în putere, iar pulsațiile de la ceafă mi se calmau. Să îmi spăl sângele cu șampon, însă, n-a fost deloc o experiență plăcută, pentru că tăietura m-a usturat de parcă o viespe încerca să se împerecheze cu capul meu.

După aceea, Zayne m-a convins să merg în living și să beau o sticlă de apă. Nu voia să mă lase singură în dormitor, cel puțin nu pentru următoarele câteva ore, și m-am bucurat în secret de compania lui și de lumina slabă a televizorului, care pâlpâia. După întunericul absolut din tunel, nu credeam c-aș fi fost capabilă să mă relaxez nicio clipă în dormitor, fără toate luminile aprinse.

Nu mai exista atâta încordare între noi ca înainte să cad în tunel, dar nu eram naivă să cred că lucrurile reveniseră la normal. Cu toate astea, mă bucuram să stau lângă el fără să-mi vină să-i rup capul, ca insectei ăleia numite „călugăriță”.

Am adormit, la un moment dat, iar Zayne m-a lăsat să mă odihnesc. M-am trezit câteva ore mai târziu, cu soarele pătrunzând prin ferestre și cu o pătură în jurul umerilor. Gestul era dulce și mi-a făcut inima să mă înțepe mai rău decât capul.

Dar m-am trezit singură, și nu așa cum se întâmplase ultima dată când adormisem pe canapea, adică încălzită de trupul lui Zayne. Înăbușindu-mi oftatul, m-am ridicat, cu pătura în jurul umerilor, ca o

pelerină. Nu era departe. Se afla în fața frigiderului, cu o mână pe ușă și cu cealaltă în șold. Scutura din cap.

Uitasem complet ce făcusem, cu o zi înainte.

— Ăăă... am început, ridicându-mă încet de pe canapea.

Zayne mi-a aruncat o privire peste umăr. Eram prea departe de el ca să-i disting expresia feței când a zis:

— Cum te simți?

— Bine. Aproape perfect.

A urmat o pauză.

— Vreau să știu de ce mi se pare că raionul de junk food dintr-un magazin a vomitat în frigider și în toate dulapurile?

Cu buzele tremurânde, m-am străduit să păstrez o expresie neutră.

— Mi-a fost... foame ieri și am comandat de mâncare de la o firmă de catering.

Închizând ușa frigiderului, a pus un cofraj de ouă lângă ce părea să fie borcanul lui cu ulei de cocos.

— Și sete?

Am ridicat din umeri.

— Nici nu știam că există atâtea arome de cola, a spus.

— Sunt multe feluri. Lime, cireșe, vanilie, clasică, fără zahăr, cu zahăr de trestie...

A pus o tigaie pe aragaz.

— Mi-a luat zece minute să găsesc uleiul de cocos.

— Serios? Am făcut ochii mari, oferindu-i versiunea de față șocată.

— Da. Nu știu din ce motiv, era ascuns în spatele unor boluri și a unei cutii cu untură, a spus, spărgând perfect un ou. Untură, imaginează-ți.

— Cât de ciudat!

— Da. A mai spart un ou. Pregătesc micul dejun. Ouă și pâine prăjită. Asta dacă nu vrei să termini punga de chipsuri sau cea de biscuiți cu ciocolată.

Incapabilă să-mi ascund rânjetul, am lăsat bărbia în jos.

— Ouă și pâine prăjită sună perfect.

— Aha! a răspuns el, și mi-am ascuns chicotelile cu colțurile păturii. A ridicat privirea și, chiar dacă nu vedeam bine, ghiceam ce expresie avea pe chip. Am vorbit cu Roth. Se vede cu noi în vreo două ore.

— Grozav.

Micul dejun a decurs aproape normal. Tăcerea dintre noi, în timp ce mâncam ouă și pâine prăjită – Zayne n-a mâncat pâinea prăjită, pentru că, evident, nu cumpărasem din aceea cu făină integrală –, a fost mult mai puțin tensionată decât în ultimele zile. Când am terminat, mi-am clătit farfuria și m-am scuzat.

Trebuia să dau un telefon.

Închizând ușa dormitorului, mi-am luat telefonul și l-am sunat pe Thierry. A răspuns la al doilea apel.

— Trinity, a zis, și vocea lui profundă m-a uns pe suflet, ceea ce a făcut și mai dificilă întrebarea mea.

N-aveam de gând s-o iau pe ocolite.

— Mai există un Legitim-Născut.

— Poftim? a icnit el, și exceptând cazul în care ar fi fost un actor desăvârșit, șocul lui era nedisimulat.

M-am așezat pe pat.

— Da. L-am cunoscut ieri.

— Povestește-mi tot, mi-a cerut, și am auzit o ușă închizându-se în camera de unde vorbea.

I-am spus repede de ce fusesem la școală și despre confruntarea din tunel. N-am ascuns nici că fusesem

rănită.

— N-am idee cum se numește sau cu cine este rudă, dar el mă cunoaște. Trebuie să fie Mesagerul. Am inspirat scurt. Știai că e posibil? Că ar mai exista cineva ca mine?

— În niciun caz. Tatăl tău a vorbit mereu de parcă ai fi singura, și n-a existat niciun motiv să credem altceva.

— Mă îndoiesc că nu știa. De ce să nu ne fi spus – vouă sau mie?

— Aș vrea să pot să-ți răspund, pentru că nu-mi dau seama în ce fel ne proteja dacă ascundea informația. Faptul că n-ai știut te-a făcut vulnerabilă.

M-ar fi putut ucide.

— Ce vârstă părea să aibă? a întrebat Thierry.

— Cam de vârsta mea, poate puțin mai mare. Nu sunt sigură. Ce nu înțeleg este de ce există. Am fost creată de tata ca să fiu folosită drept armă supremă într-o luptă; în lupta lui. Cum ar putea să mai existe altcineva asemenea mie, și cum de este… rău? Pentru că sigur nu era prietenos.

Thierry a făcut o pauză atât de lungă, încât am simțit un ghem de neliniște în stomac.

— Ce este?

Am auzit un oftat adânc.

— Nu ți-am spus multe, pentru că eu, Matthew și mama ta nu ne-am gândit c-ar fi relevant.

— Ce vrei să spui prin „multe” și ce legătură au cu tot ce se întâmplă?

— Habar n-aveam că există un altul, dar știam de ce Legitim-Născuții aparțin trecutului, mi-a explicat el. De aceea unii Gardieni care cunosc istoria se feresc de voi, și de aceea Ryker a fost atât de ușor de convins să te atace.

Am simțit un nod în gât. Nu mă așteptam să i se pomenească numele.

— Va trebui să-mi explici, pentru că Legitim-Născuții și Gardienii sunt cei mai buni prieteni. Gardienii sunt Protectorii noștri, iar Ryker se temea de ce puteam face…

— Îi era teamă de ce-ai putea *deveni*, m-a corectat Thierry.

— Ce?!

— Mi-aș dori să-ți fi explicat tatăl tău. S-auzi de la el.

— Da, însă, așa cum știi, tata este cam la fel de util ca tine când vine vorba despre informații, m-am răstit, pentru că nu mai aveam răbdare. Nu ținem legătura și nu luăm cina împreună în fiecare duminică. Pot număra pe degetele de la o mână de câte ori l-am văzut în carne și oase.

— Da, știu. Doar că… A urmat o scurtă tăcere. Mi-aș dori să fii aici, să vorbim față în față. Să înțelegi de ce nu ne-am imaginat c-ar putea fi vreodată o problemă, în cazul tău. Că ești bună până în măduva oaselor.

Neliniștea s-a intensificat la auzul ultimelor sale cuvinte.

— Legitim-Născuții sunt doar pe jumătate îngeri. Cealaltă jumătate este umană, și, în consecință, aveți liber arbitru. Alegerea de a face lucruri mărețe cu abilitățile voastre, sau de a provoca lucruri teribile, a spus el.

— Nu sunt Omul-Păianjen, am mormăit.

— Nu, însă ești mai puternică decât orice Gardian sau demon. Din cauza părții umane a Legitim-Născuților și a naturii creării lor, sunt mai înclinați spre… corupție, spre a ceda în fața ideii de putere.

M-am gândit imediat la ce spusese Roth: că eram născută dintr-un mare păcat.

— Pentru că îngerii n-ar trebui să se tragă de șireturi cu oamenii?

— E un fel de a spune. Părinții au mâncat aguridă, iar copiilor li se strepezesc dinții.

— Arhaic de-a dreptul! Cum știm că este adevărat?

— Pentru că, la fel cum au stat lucrurile cu omenirea coruptă de faptele din Eden, sufletul unui Legitim-Născut este mai întunecat decât al unui om, și nu atât de pur ca al unui Gardian.

Mi-am amintit ce spusese Layla când îmi văzuse aura – sufletul. O descrisese drept întuneric și lumină laolaltă, și eu nu-i dădusem atenție.

— Într-un Legitim-Născut există un echilibru, la fel ca în lume, dar balanța se poate înclina.

— Deci spui că pot deveni rea?

— Nu chiar, Trinity. Nici pe departe. Tu ești bună. Ai fost mereu bună, și am luat măsuri pentru a te împiedica să fii ademenită de abilitățile tale.

Dar oare așa era?

Eram egoistă și înclinată spre acte de răutate gratuită și de violență înfrânată cu greu. Nu eram o prietenă grozavă, iar lista mea de defecte avea doi kilometri. Nici nu simțisem remușcare pentru ce-i făcusem lui Faye.

— A existat o revoltă a Legitim-Născuților împotriva Gardienilor, mi-a explicat Thierry. S-a întâmplat cu secole în urmă, și o mare parte din acea istorie s-a pierdut în timp. Tot ce știu este că s-a iscat în jurul unei legături și că mulți Gardieni au murit. Legăturile dintre Gardieni și Legitim-Născuți au fost tăiate, și cei din urmă au murit.

— Nici măcar nu știu ce să spun. Șocul îmi împrăștiase gândurile. Doar c-ar fi trebuit să-mi spuneți toate lucrurile astea.

— Ai dreptate, a zis, cu vocea grea. Ar fi trebuit, însă nu ne-am gândit că s-ar pune problema...

— Pentru că sunt paradigma unei ființe umane decente?

— Pentru că ești bună, și ne-am asigurat că nu te bazezi pe *harul* tău și nu-l folosești prea des.

Am icnit.

— *Harul* este minunat. Este moștenirea ta angelică. Dar este și cea mai letală armă cunoscută pe Pământ, în Cer și în Iad, și genul ăsta de putere e periculos, a continuat el. Poate seduce. N-am vrut să te obișnuiești.

Camera părea să se clatine, chiar dacă ședeam.

— Dar ați greșit. Înțeleg ce-ați încercat să evitați, însă ați greșit.

— Trinity...

— Când m-ați învățat să-l folosesc doar dacă nu mergea nimic altceva, m-ați pus în poziția de a fi scoasă din luptă timp de o oră, aseară. Ar fi trebuit să mă folosesc imediat de el, iar asta s-a dovedit o slăbiciune majoră. Celălalt Legitim-Născut a profitat imediat, i-am spus. Acum, trebuie să uit că m-ați învățat ani întregi să fac tot ce se poate înainte să-mi folosesc *harul*. Ați greșit.

Thierry n-a răspuns o vreme, iar când a făcut-o, remușcarea din vocea lui era densă, la fel ca frustrarea pe care o simțeam.

— Ai dreptate, și-mi pare rău. N-ar fi trebuit să te obligăm să faci lucruri împotriva firii tale, chiar dacă firea ta se putea schimba.

Sprijinită de un zid de beton, mi-am ajustat noii ochelari de soare. Aveau brațele prea lejere și îmi tot alunecau de pe nas.

— Simt că pierdem vremea, am spus.

Așteptam să ni se alăture Roth, și probabil Layla, aproape de colțul străzii care ducea spre școală.

— Probabil pentru că asta și facem, a răspuns Zayne.

L-am privit, jucându-mă cu vârful cozii groase pe care reușisem să mi-o împletesc înainte să plec din apartament. Se afla la vreun metru de zid, îmbrăcat de patrulă, la fel ca mine – deși se presupunea că eu n-ar fi trebuit să mă amestec în nicio luptă. Din fericire, Zayne avusese inspirația să-mi găsească pumnalele și să mi le aducă. Le țineam prinse la centură, dar, dacă era cazul, nu voiam să le folosesc.

Nu *mai* voiam.

M-am foit de pe un picior pe altul. Îi povestisem lui Zayne despre conversația mea telefonică, pe drum. Fusese la fel de uluit ca mine.

Aș fi putut deveni malefică?

Întrebarea îmi tot apărea în minte. De fiecare dată, mă gândeam la celălalt Legitim-Născut și la ce făcusem.

Ce știam că eram capabilă să fac.

O energie neastâmpărată îmi curgea prin vene, în timp ce încercam să dau la o parte gândurile.

Zayne m-a privit, cu trăsăturile neclare sub razele soarelui.

— La ce te gândești?

Legătura dintre noi era totodată convenabilă și enervantă.

— Încerc să *nu* mă gândesc la ce mi-a zis Thierry.

S-a uitat la mine.

— Nu ești malefică, Trin. Nici nu vei deveni.

Apreciam încrederea lui în mine, mai ales după tot ce se petrecuse între noi.

— Nu știu dacă ar trebui să mă îngrijorez c-ai știut precis la ce mă gândeam.

— N-ar trebui să-ți faci griji că vei ajunge la fel ca Legitim-Născutul celălalt.

Pe lângă noi a trecut o mașină a Poștei.

— Nu știm nimic despre el și despre ce face, dar eu… am ucis vrăjitoarea.

— Vrăjitoarea care ne-a trădat și era răspunzătoare pentru viețile pierdute ale multor oameni.

— Da, însă ea…

— Ea ce? a insistat el, blând.

Am strâns din ochi, în spatele ochelarilor.

— Era speriată. Nu voia să moară, chiar dacă știa că asta se va întâmpla după ce ajungea Cotoroanța, iar eu… nu știu dacă-mi păsa sau nu. Mi-am dat seama că era speriată, însă a existat un moment, înainte să-i dea drumul lui Bambi, în care am vrut s-o ucid. Simțindu-mă ca și când m-aș fi scăldat în noroi, am deschis larg ochii. Aveam mâna încleștată pe gâtul ei și voiam s-o ucid.

— Și eu am vrut s-o ucid.

Am întors capul în direcția lui.

— Ești chiar atât de șocată? Vindea farmece și nu punea doar oameni în pericol, ci și Gardieni. A făcut toate astea ca să folosească apoi părți din tine, mi-a amintit. Nu regret deloc ce-a pățit. Îmi doresc doar să nu te mai afecteze pe tine.

— Da, am șoptit. Și eu îmi doresc.

Zayne a ridicat încet mâna și mi-a împins ochelarii în sus pe nas.

— Simplul fapt că te întrebi dac-ai făcut bine dovedește că nu ești rea.

— Așa crezi?

— Sunt convins.

Am zâmbit și mi-am sprijinit capul de zid. Cuvintele lui mă făcuseră să mă simt ceva mai bine. Speram doar să mă țină. Să cred în ele.

— Ai obosit? m-a întrebat, după câteva minute.

— Doar de plictiseală.

— Dacă obosești din altă cauză, spune-mi. Ca de exemplu, din cauza mea.

— Nu sunt sigură că pot promite ceva legat de ultima parte.

— Încearcă.

M-am desprins de zid, simțind c-ar trebui să fiu sinceră.

— Mă îndoiesc c-aș putea să mă plictisesc de tine.

Surprinderea s-a revărsat prin legătură ca un curent de aer rece.

— Iritată, însă, e cu totul altă poveste.

— Nici nu mă așteptam să fie altfel.

M-am apropiat.

— Tu… te plictisești, așa blocat cu mine cum ești? Obrajii mi s-au încins.

— Nu știu cum de poți să crezi că o clipă cu tine ar putea fi plicticoasă. Mi-ai umplut toată bucătăria de junk food și mi-ai ascuns uleiul de cocos.

— Acuzații nedrepte, am spus, și am râs. OK. Ți-am ascuns uleiul.

Chicotitul lui mi-a înroșit și mai tare obrajii.

— Nu mi se pare că suntem blocați împreună, Trin,

a zis, și aerul mi s-a oprit în plămâni. Lucrurile au fost…

Am simțit avertizarea fierbinte că se apropia un demon și Zayne s-a oprit. Mi-am înghițit suspinul de dezamăgire și am făcut un pas în spate. Câteva secunde mai târziu, Roth și Layla au apărut de după colț, venind înspre noi ca întruchipările luminii și întunericului. Au traversat strada, ținându-se de mână, și am simțit o împunsătură de invidie când ni s-au alăturat.

Voiam și eu.

M-am uitat la Zayne. Voiam asta cu el.

— Scuze c-am întârziat, a spus Layla, cu un zâmbet. Vântul cald îi arunca șuvițe din coadă peste față.

— Eu nu-mi cer scuze, a spus Roth.

Mi-am dat ochii peste cap. Zayne a pufnit.

Layla a ignorat comentariul, privindu-mă.

— Zayne ne-a spus totul. Mesagerul este un alt Legitim-Născut?

— Da. Am încuviințat dând din cap.

— Chiar când credeai că ești specială, afli că mai e cineva ca tine. Roth a rânjit.

— Măcar acum știm cu ce ne confruntăm.

— Dar au rămas în continuare multe întrebări fără răspuns.

Cum ar fi țepușele lucitoare, cu marcaje ciudate, interferența video, sau ce anume făcea ca sufletele să fie blocate.

— Crezi că vom găsi ceva în tunel? a întrebat Layla.

— Pe ziduri am văzut scris ceva. Nu mi-am dat seama ce, dar tunelele sunt importante, cred. Adică…

știți multe orașe cu tunele?

— Da, de fapt, a răspuns Roth. Dar în D.C. jumătate din ele au fost create de administrația guvernamentală pentru a scoate și a băga în oraș oameni, fără să fie detectați. Cealaltă jumătate are probabil origini demonice.

— Ha! Aflam în fiecare zi ceva nou.

— Am fost în câteva. Layla s-a uitat la Roth. Nu în ultima vreme, dar sunt foarte ciudate. Faptul că vreau să le revăd dovedește că sunt dedicată trup și suflet rasei umane.

— Sau că ai tendința să iei decizii proaste, a comentat Roth.

— Da, și asta, a suspinat Layla.

Am zâmbit. O înțelegeam perfect.

— Știai despre tunele?

Zayne a încuviințat.

— Știam că există. Toți Gardienii știu, dar nu cunosc multe dintre intrări sau ieșiri și nici ce anume leagă. Chiar n-aveam habar că există vreun tunel în apropierea școlii.

— Nu cred că are cineva o hartă, a zis Roth. Și îmi închipui c-au fost o groază de nenorociți care au intrat în ele și n-au mai ieșit.

— Unde ai căzut? Layla s-a uitat spre panta ce ducea spre școală.

— Îți pot arăta. Am pornit pe trotuar. N-o să fie dificil de găsit o gaură cât Trinity, în pământ.

Am pornit pe deal în sus, cu Zayne în fața noastră și cu Roth imediat după el. Layla și-a potrivit pasul cu mine.

— Stacey mi-a zis, a început ea, că l-ai văzut... pe Sam.

— Da, așa este. Îmi pare rău pentru ce-a pățit. Nu

știu totul, doar suficient cât să-mi pară rău.

Layla s-a uitat în altă parte, cu buzele tremurând. N-a vorbit decât când am început să traversăm peluza.

— Arăta… bine?

M-am oprit, cu o mână pe brațul ei. M-a privit în ochi, cu durerea întipărită pe chip.

— A trecut dincolo, spre lumină, și asta înseamnă că e într-un loc bun, cu oameni cunoscuți și iubiți. E mai mult decât bine.

— Dar s-a întors…

— Spiritele se pot întoarce. N-ar trebui s-o facă frecvent, dar el este îngrijorat pentru Stacey. Cred că, după ce se rezolvă lucrurile la școală, va fi mai împăcat și nu va mai veni așa des. Dar va fi mereu cu voi, chiar dacă pare un clișeu. Este mai mult decât bine.

A închis ochii și buzele i s-au mișcat fără să exprime ceva. A sărit și m-a îmbrățișat, în timp ce eu am rămas cu brațele pe lângă corp.

— Mulțumesc, a șoptit. Că mi-ai spus.

— E adevărul.

M-a strâns.

— Înseamnă mult pentru mine. S-a dat înapoi, mi-a zâmbit și s-a întors. Ce e? a strigat.

I-am urmărit privirea și am dat peste Zayne și Roth, la câțiva metri de noi. Ne priveau.

— Nimic. Roth avea mâinile în buzunare. Doar că voi două arătați sexy, așa îmbrățișate.

Zayne s-a întors spre Roth.

Prințul demonilor a ridicat din umeri.

— Eu sunt sincer cu voi. Sunt demon. Nu știu de ce vă așteptați la altceva.

— Ce bine că-l iubesc, a mormăit Layla, luând-o din loc. M-am mișcat și eu. Și îl iubesc cu toată ființa, dar

el… nu e foarte sociabil.

Am râs la replica asta, privindu-l pe Zayne, care se uita la noi cu o expresie aproape perplexă. Nu știam care e faza, așa că m-am îndreptat spre pădurice, încetinind pasul.

— Era pe-aici. Am cercetat pământul din jur, pentru că nu voiam să alunec iar prin gaură. S-a întâmplat repede, însă…

Roth era chiar în fața mea.

— Eu nu văd nimic.

— Nici eu. Zayne avansase, cu capul plecat. Și ai dreptate, pe aici era gaura.

— Ce naiba? am murmurat.

— Hei, a zis Layla. Ar fi posibil ca gaura să-și fi… revenit? Se afla la câțiva metri în spatele meu, aproape de locul în care tocmai pășisem.

— Ar fi ciudat, însă acum nimic nu mi se pare imposibil.

Se uita în jos. A ridicat încet un picior, apoi pe celălalt.

— Ai găsit ceva? Roth se îndrepta spre noi.

— Nu știu. Pământul mi se pare ciudat aici.

— Pufos? Când a încuviințat, am ridicat mâinile în aer. Cred c-ar trebui să te miști. Așa l-am simțit și eu înainte să cad.

Layla a îngenuncheat, cu palmele pe peluză. Fără efort, a ridicat niște smocuri de iarbă.

— Da, cred că gaura s-a închis.

— Atunci ar trebui să te dai la o parte, a propus Zayne.

— Dar vrem să coborâm, nu? A ridicat bărbia. Doar dacă nu știți voi altă intrare.

L-am privit pe Roth.

— Nu cunosc.

— Atunci mergem pe aici.

— Ce-ai de gând? a întrebat Zayne. O să faci un salt și-o să intri-n pământ?

— Mi se pare un plan bun.

— Piticot, a început Roth, nu cred c-ar fi un plan bun.

— Cât de lungă a fost căderea? a întrebat Layla. I-am spus. Nu e rău. Adică, acum că știu ce urmează, sunt pregătită.

— Chiar ai de gând să țopăi pe loc? Zayne l-a privit pe Roth de parcă se aștepta să intervină.

Layla a făcut exact asta: a sărit.

— Mda.

— Ăăă... M-am întrebat cum arătam în ochii trecătorilor, când Layla a sărit iar.

— Stai așa. Pământul devine mai pufos. S-a uitat la Roth și a sărit iar. Cred c-am... A dispărut înainte să poată el interveni, aspirată în pământ.

— Nu e ca și cum nu i-am fi zis că e o idee proastă.

Roth a îngenuncheat lângă gaură.

— Layla, ești bine?

Tăcere. Apoi un răspuns înfundat.

— A funcționat! Dar au fost mai mulți metri decât credeai tu, Trinity.

Am dat din mâini.

— Aici e frig și beznă, a zis ea. Abia dacă văd ceva, dar e clar un tunel.

— Dă-te, a strigat Roth. Vin.

Zayne și cu mine l-am privit alunecând prin gaură și, când am auzit că aterizează, ne-am uitat unul la altul.

— Sunt prietenii tăi, i-am spus.

A chicotit, în timp ce se apropia de gaură.

— Lasă-mă să te-ajut să cobori.

M-am uitat urât la el.

— Pot să sar, acum că știu la ce să mă aștept.

— Știu că poți. Dar ai promis c-o iei încet, și asta nu înseamnă o săritură de trei metri.

Am deschis gura să-i răspund.

— În plus, șchiopătai.

— N-ai dreptate.

— Ba da, puțin. Te-am văzut eu.

— Șchiopătai clar, a strigat Layla din gaură.

— Nu te-a întrebat nimeni, am strigat și eu.

— Trin, a mârâit Zayne. Lasă-mă să te ajut.

O parte din mine voia să refuze, deși știam că sunt ridicolă. Dar am mers apăsat până la el, lucru care n-a trecut neobservat, fiindcă Zayne a rânjit enervant când l-am luat de mână. M-a tras la pieptul lui și am încercat să nu mă gândesc cât de cald, și de minunat, și de bine îmi era să fiu atât de aproape de el. Am încercat să nu simt nimic când m-a ridicat. Să nu-i inhalez parfumul de iarnă. Să nu mă gândesc la ce senzații încercasem ultima oară când fuseserăm lipiți unul de altul.

— Ține-te bine, a zis, cu vocea mai răgușită, și înainte s-o pun pe seama a ce simțea, Zayne a sărit.

Mirosul de mucegai a părut să se ridice și să ne înșface. A aterizat dur, dar nu m-a zgâlțâit, și, când s-a ridicat, mi-am dat seama că tunelul nu mai era întunecat. Exista o lumină portocalie.

Zayne m-a pus în picioare, cu mâinile alunecându-i pe spatele meu. M-am întors spre sursa de lumină.

— Torțe. Roth avea una în mână – un băț gros, cam jumătate cât o bâtă de baseball. Sunt la fiecare metru.

— Data trecută nu erau.

Layla a luat una și a înclinat-o spre cea din mâna

lui Roth. S-a aprins. I-a dat-o lui Zayne.

— Aici ai căzut?

— Așa cred. M-am întors, văzând zidurile de piatră cenușiu-verzuie. Dar m-am mișcat mult. Nu știu în ce direcție.

Zayne a îndreptat torța spre zid.

— Nu văd niciun scris.

— Poate că nu aici e zona.

— Acolo e un morman de pământ, a strigat Roth, din dreapta. Ar putea fi locul căderii, dar nici aici nu văd ceva scris.

Colțurile buzelor mi s-au arcuit în jos. Am trecut de la un zid la altul. Nimic.

— Nu pricep.

— Să înaintăm. S-ar putea să fi ajuns mai departe decât crezi, a sugerat Zayne.

Am continuat să mergem și am trecut de câteva încăperi care se ramificau în alte tunele.

— Sper să nu fie DMU aici, a zis Layla.

— DMU? am întrebat.

— N-ai văzut *File de poveste*�? Demoni Mici și Urâți? Cum ar fi Șobolani de Dimensiuni Neobișnuite?

M-am uitat la Zayne, care a clătinat din cap.

— N-am auzit de DMU.

— Arată ca niște Turbați mici, a explicat Layla. La fel de urâți, dar mai ciudăței, când sunt mici. Locuiesc în tunele.

— Minunat, am murmurat.

— Aici e o ușă, a anunțat ea. Este sigilată.

Într-adevăr. Nu avea nici clanță, nici broască, iar când a împins-o nu s-a clintit.

— Mai este una și aici. Roth și-a înclinat torța în partea dreaptă. Vom vedea multe uși, și probabil este mai bine să le lăsăm închise.

— Cred că sunt cu vreo cincisprezece grade mai puțin aici. Zayne s-a uitat la tavan în timp ce intram pe un alt coridor întunecos. Simți ceva?

— Nimic.

— Asta nu înseamnă că nu vom găsi ceva.

— Dar nu înțeleg. Am trecut pe lângă mai multe uși din piatră, ușor de ratat. Știu c-am văzut ceva scris pe ziduri.

— Ar fi putut să fie noroi? a întrebat Roth.

— Nu cred, dar, la naiba, nu știu. Chiar am sperat că avem o pistă.

Zayne mi-a atins brațul.

— Ai descoperit cine este Mesagerul.

— Da, dar... Era dificil să exprim în cuvinte dezamăgirea care mă cuprinsese. Nu știu ce mă așteptasem să găsesc, dar nicidecum un labirint infinit de tunele.

— Pun pariu că unul dintre tunelele astea duce direct la școală. Roth s-a oprit și a făcut un pas în spate, privind spre est și spre vest. Cred că dă în zona fostei săli de sport și a vestiarelor.

— Unde erau Târâtorii Nocturni? a întrebat Zayne.

— Ar explica multe. De exemplu, cum a intrat acel zombi în camera centralei, a spus Roth. Nu ne-am dat seama niciodată cum a reușit, fără să fie văzut.

— Doamne, nu-mi aminti, a mârâit Layla. N-am uitat nici până acum ochii ăia ieșiți din orbite.

— Cred că sunt o sută de uși și de tunele care se ramifică aici. Cum îl găsim pe cel legat de școală?

— Nu e nevoie. Zayne și-a ridicat torța spre tavan. Nu acum. Nu avem nevoie de tunele ca să intrăm. Când nu sunt aici muncitorii, sâmbătă, putem intra pe ușă. Sau pe una dintre uși. Geamuri. În fine.

— Da, ce idee! Ai dreptate.

Zayne a zâmbit larg și s-a uitat iar spre tavan, căutând afurisitele de inscripții.

— Dacă ne dăm seama cu care tunel se conectează și îl distrugem ar fi mult mai ușor. N-o să oprim spiritele sau fantomele, dar îi oprim pe demoni și pe Mesager, a meditat Roth cu voce tare. Voi pune niște ciraci să verifice, să găsească intrarea și s-o arunce în aer.

— Ai ciraci? am ridicat din sprâncene. E-un lux.

— Sunt Prințul Moștenitor, a răspuns. Am legiuni de demoni în slujba mea.

— Oh! Atunci e super-lux, am murmurat.

Am continuat să străbatem alte câteva lungimi de teren de fotbal alcătuite din tunele care se tot răsuceau, până ce m-am oprit, exasperată. Îmi era frig și mă cam apucase claustrofobia.

— N-o să găsim nimic, am zis. S-au oprit cu toții și s-au întors spre mine. Nu înțeleg de ce-a dispărut scrisul. Nu știu dacă privirea îmi juca feste, dar este limpede că am putea merge la nesfârșit și muri aici, înainte să-l găsim pe Mesager.

Aflat în față, Roth s-a uitat la Layla.

— Detest să recunosc, dar cred că ai dreptate.

— Dar putem merge mai departe, a insistat Layla. Cine știe ce găsim.

— Probabil un grup de lilieci gigantici de peșteră, am zis, cu mâna lipită de un zid. Și…

S-a întâmplat ceva.

Un huruit mi-a radiat sub palmă. Am întors capul spre zid. O lucire aurie, ștearsă, a clipit, apoi s-a rostogolit peste ziduri și tavan, înainte să dispară. Semnele erau acum prezente, dar aș fi putut rata luminița.

— Ce-a fost asta?

— Uau! Zayne s-a apropiat, ridicând torța. Ai făcut la fel data trecută?

— Nu. Adică, nu mi-am dat seama, dar, oricum, era complet întuneric când am atins zidul, și eram… M-am uitat la Zayne. Cuprinsă de panică.

— De înțeles, a murmurat el, apropiindu-se de zid. Vedeți?

— Da, a răspuns Layla. Arată a… limbă străveche, nu? Asta ai văzut?

— Exact.

— Am atins cu toții zidurile, nu? Layla avea nasul lipit de zid. Și nu s-a întâmplat nimic.

Toată lumea le atinsese, mai puțin eu, ceea ce ne ducea la întrebarea: de ce îmi răspundeau mie? Încet, am luat mâna de pe zid, în timp ce Roth se apropia de noi. Semnele nu au pălit –, cel puțin, nu încă.

— Sunt aceleași cu cele de pe țepușe, a remarcat Zayne.

Îl credeam pe cuvânt. M-am uitat la semnele scrijelite în piatră. Păreau cuvinte spațiate în fraze.

Roth încremenise, în spatele nostru.

— Aveți țepușe care au asemenea cuvinte pe ele?

L-am privit. Lumina torței ținute de Layla îi arunca umbre pe chip.

— Știi limba? Sunt cuvinte?

— Da. Și vă întreb, aveți țepușe care au asemenea cuvinte pe ele?

— Nu știu dacă sunt fix aceleași, fiindcă nu știm să le citim. Dar le-am găsit în trupul unui Gardian prins de clopotnița unei biserici. Strălucesc.

— Evident. Roth a înjurat. Știu ce reprezintă și știu și de ce lucesc.

— Ce reprezintă?

— Este scris angelic, a spus Roth, privindu-mă. Ați intrat în posesia unor arme angelice.

31

Limbă angelică.

Exact asta spusesem și eu!

Aroganța că avusesem dreptate n-a avut viață lungă, când mi-am dat seama că, de fapt, confirmarea însemna că Mesagerul era în posesia unor arme angelice.

— Stai așa! Layla și-a încrucișat brațele la piept. Mesagerul le-a lăsat în urmă?

— Așa se pare, a răspuns Zayne, scanând înscrisurile de pe ziduri.

— N-are sens. Roth s-a întors spre noi. Armele angelice nu se pot lăsa oriunde. Pot ucide aproape orice. De fapt, nu aproape. Chiar orice – inclusiv un înger. Dacă Legitim-Născutul ăsta a lăsat armele, fie este extrem de neatent, fie a avut un motiv.

— Nu pare genul neatent, am murmurat.

— Dacă armele n-au fost găsite, cum naiba le-a luat de la un înger? a întrebat Layla. Știu că un Legitim-Născut e dat naibii și că îngerii nu sunt chiar invincibili, dar să dezarmeze și poate chiar să ucidă un înger?

— Nu doar un înger, Piticot. Numai arhanghelii au asemenea arme, și mă îndoiesc că vreunul le-ar da odraslei sale pe jumătate angelice.

— Nimeni nu știe exact de ce sunt capabili Legitim-Născuții, a zis Zayne. Au trecut mulți ani de când erau considerați doar o legendă.

— Nici măcar nu știu dacă avem aceleași abilități, exceptând faptul că vede și el spirite și stafii. Asta e

chestie de îngeri, dar nu putem căuta pe Google sau în cărți. M-am gândit la ce îmi spusese Thierry de dimineață. Cred că istoria noastră a fost uitată dinadins. Ștearsă.

— N-ar fi prima dată. Roth s-a uitat la Zayne.

Acesta i-a aruncat o privire dură. Nu știam despre ce era vorba și nici nu mi se părea important în momentul acela.

— O poți citi?

— Nu sunt tocmai expert în limba îngerilor. S-ar crede că tu te-ai pricepe mai bine. E similară cu aramaica.

Deci Gideon fusese pe calea cea bună.

— Recunosc niște cuvinte. Mergând câțiva pași, Roth s-a oprit. Cred că este un soi de vrajă. Nu genul făcut de vrăjitoare, ci un soi de descântec angelic.

— Ce fel de descântec? Zayne a apropiat torța de zid.

— O capcană, i-a răspuns Roth. Cred că este o capcană pentru suflete, care nu le permite să intre în tunele. Acum mă întreb dacă există ceva similar în școală.

Mi s-a zbârlit pielea.

— Dacă e așa, sufletele n-ar mai putea ieși din școală.

— Doamne! a murmurat Layla. Nu-mi miroase a bine.

— Deloc, a fost de acord Roth.

— Stacey mai trebuie să vină vreo două săptămâni la școala de vară, până să termine cursurile.

— A reluat cursurile? am întrebat, surprinsă.

— Trebuia, dacă vrea diploma, mi-a explicat Layla. I-am zis să-și dea doar examenul, dar a refuzat. E la ore chiar acum. Sam a spus cumva că ea ar fi în

pericol? Că ar fi o țintă pentru stafii?

— Nu. Am clătinat din cap. Doar că au împins pe scări un puști și că devin tot mai agresive. Cu cât rămân mai mult blocate, cu atât sufletele devin mai rele.

— Sunt vrăji care le pot scoate din școală. Layla s-a uitat la Zayne. Am mai făcut asta, cu duhuri rele. E, de fapt, o exorcizare.

Zayne a încuviințat dând din cap.

— Da. Când mergem sâmbătă noaptea la școală, putem să le dăm afară cu forța.

Am ridicat mâna.

— Am o mică problemă cu asta. Știți ce se întâmplă când exorcizați un spirit? Nu doar că-l scoateți dintr-o clădire, ci îl trimiteți în uitare. Nu poate trece dincolo. Cu un duh rău, este de înțeles, pentru că e o cauză pierdută. Dar acolo ar putea fi spirite și stafii care sunt bune, și nu merită să li se întâmple așa ceva.

— Ne asumăm riscul, a comentat Layla. Nu sunt și oameni ai umbrelor acolo?

— Mda, iar exorcizarea i-ar trimite înapoi în Iad, dar nu poți alege cine să fie exorcizat. Orice spirit și stafie din interior va suferi consecințele. M-am întors spre Zayne. Trebuie să venim cu un alt plan.

Zayne a tăcut o clipă.

— Amândouă aveți dreptate. Nu este corect pentru cei prinși, dar implică și un risc.

M-am uitat urât la el.

— N-ajută cu nimic ce zici.

— N-am zis c-ar ajuta, dar nu sunt sigur ce aștepți de la mine să spun. S-ar putea să n-avem de ales.

M-a cuprins furia și mi-am ferit privirea. Refuzam să cred că altă soluție nu exista. Era nedrept.

— Chiar dacă mi-ar plăcea la nebunie să stau aici

și să urmăresc cum vă certați, cred că toți trei uitați un lucru foarte important, a zis Roth. Tunelele sunt descântate, și pariez că la fel este și școala. Exorcizarea n-ar funcționa.

Avea dreptate.

Layla a înjurat încet.

— Atunci ce facem? Asta înseamnă că Trinity nu poate intra să ajute sufletele să treacă dincolo.

— Avem o singură opțiune rămasă, a zis Zayne. Să distrugem descântecul.

Ajunși cu discuția în punctul ăsta, am decis cu toții că văzuserăm suficient. Zayne m-a condus afară, unde m-am bucurat de aerul proaspăt, în ciuda gazelor de eșapament.

Traversând peluza pentru a ajunge pe trotuar, mă bucuram să fiu iar în bătaia caldă a soarelui. Pielea și oasele mele erau pătrunse de umezeală, de parcă petrecusem ore întregi într-un congelator.

Să anihilăm descântecele angelice mi se părea un plan grozav. Dar nimeni nu știa cum s-o facă, nici măcar Roth, despre care s-ar fi crezut că știe câte ceva despre ocolirea protecției angelice. Singurul la care m-a dus mintea era tata.

Să obțin o asemenea informație de la el era la fel de probabil ca renunțarea mea la mâncăruri prăjite și suc acidulat.

— O să mă consult cu Gideon, a spus Zayne, când am ajuns la copacii de pe trotuar. Poate știe o cale.

— Mă interesez și eu. Cu grijă, discret. Roth a cuprins-o pe Layla pe după umeri și a privit spre stradă. Ca să știți, am oameni care-l caută pe Bael. Încă nici urmă de el.

— Nici de senatorul Fisher, a spus Zayne.

O camionetă albă a trecut pe lângă noi,

îndreptându-se spre școală. Semăna cu acelea parcate afară în seara anterioară.

— Hei! M-am rotit spre Zayne. Camioneta. Ce scrie pe ea?

— „Firma de construcții Ager Mes și fiii”. Este numele firmei care lucrează la școală. N-am putut vedea aseară ce scrie.

— Eu am văzut, dar uitasem, am zis. Hai să aflăm ceva despre ei.

Zayne avea deja telefonul în mână. Îl suna pe Gideon. Gardianul a răspuns repede, iar Zayne i-a povestit despre școală, despre tunele și despre firma de construcții. Eu m-am uitat spre clădire.

— Gura Iadului, am zis. Nu așa i-ați spus tu și Stacey?

— Da, a spus Layla. Și glumeam doar pe jumătate.

Chiar dacă pielea mi se încălzise deja de la soare, am simțit un fior rece pe șira spinării.

— Poate că știți voi ceva. Nu c-ar fi o Gură a Iadului ca în *Buffy*, dar pe-aproape.

— Gideon caută chiar acum. Este uluit de povestea cu limba angelică. Cred că în secunda în care și-a dat seama că e în posesia unor arme angelice, s-a transformat într-un ciudat, a explicat Zayne, rânjind. Vrea să ne ducem în comunitate și să discutăm despre planurile de la casa senatorului. Crede c-a dat de ceva.

— Vești bune, am comentat. Ne prind bine.

— Să ne țineți la curent, a zis Roth, când am pornit spre intersecție. Mai ales dacă nenorocitele de arme dispar. Odată ce-și dau seama și ceilalți ce se află în posesia lor, vreau să știu dacă vreun Gardian decide să le folosească.

Zayne a încuviințat.

— Îmi faci o favoare? l-a întrebat Layla pe Zayne, când am ajuns la colț.

— Da, a răspuns el.

Am remarcat că tensiunile dintre ei scăzuseră mult de când îi văzusem eu prima oară împreună. Era bine, m-am gândit și am zâmbit.

— Când te vezi cu Stacey mai târziu, poți încerca s-o convingi să nu mai meargă la școală? a mai spus Layla, moment în care mi-a înghețat zâmbetul pe buze. Poate că pe tine te ascultă.

Zayne s-a uitat la mine, înainte să-i răspundă.

— Mda, o să stau de vorbă cu ea.

Aș fi vrut ca Zayne să meargă pe motocicletă, pentru că, măcar așa, mă puteam preface că nu-l aud. Din păcate, eram în Impala lui, iar eu aveam probleme cu vederea, nu cu auzul.

— Voiam să-ți spun despre Stacey, mi-a zis, la jumătatea drumului spre comunitate.

Uitându-mă pe geam, îmi rodeam o unghie.

— Nu-i nevoie să-mi spui.

— Da, știu, a răspuns, iar eu m-am strâmbat la geam, fără să pricep de ce considera că, dacă îmi confirma, ajuta la ceva. Ți-am spus pentru că așa *am vrut*.

— Ah, am murmurat, concentrându-mă asupra clădirilor încețoșate. Drăguț!

N-a crezut că mi se părea drăguț.

— N-am reușit să discutăm ieri.

— De înțeles. Eram surprinsă că povestea cu înghețata se petrecuse doar ieri. Mi se părea că trecuse o săptămână. V-am cam dat planurile peste cap.

— Nu asta am vrut să zic, s-a corectat el. Doar c-a

fost treaba cu Sam și…

— Chiar nu e cazul să-mi explici. Sunt convinsă că totul e clar acum, am zis, cu degetul mare în gură. Și mă bucur, pentru că am alte lucruri de făcut.

— Nu încerc să mă justific. Numai că mi-a zburat din minte, cu tot ce s-a întâmplat de atunci și până mi-a amintit Layla. S-a oprit, și i-am simțit degetele în jurul încheieturii. Mi-a tras mâna de la gură. Nu încercam să-ți ascund nimic.

Am privit în jos. Și-a coborât mâna pe piciorul meu. Degetele i s-au oprit chiar sub vânătăile care deja păleau.

— Pe cuvânt, a mai spus. Nu încercam așa ceva.

M-am uitat la el. Se concentra la drum, și nu știam dacă să-l cred sau nu. Tot ce gândeam și simțeam față de Zayne îmi bruia instinctele în ceea ce-l privea. Voiam să-l cred, dar, când mă gândeam că urmau să se întâlnească iar, îmi simțeam pieptul găunos și stomacul greu.

Gelozia e de rahat.

— Te cred. Mi-am tras mâna și m-am uitat din nou pe geam. Clădirile fuseseră înlocuite de copaci, și știam că ne apropiem. Sper că Gideon a găsit ceva.

— Mda, a zis Zayne, după câteva secunde. Și eu.

În cele zece minute cât a durat drumul n-am mai scos niciunul o vorbă. Gideon ne-a condus în biroul lui Nicolai.

Conducătorul clanului nu era acolo, dar Danika stătea la birou, cu palmele sprijinite pe lemnul lucios, în nuanțe de cireș. În fața ei se aflau două foi de hârtie mari, aproape transparente, lângă două hârtii făcute sul.

Danika ne-a zâmbit, iar eu i-am făcut cu mâna.

— Am ceva interesant pentru voi. Gideon a

traversat încăperea, în timp ce Zayne închidea ușa în urma noastră. Ceva ce mi-aș fi dorit să știm înainte. Școala aceea, la care a mers și Layla, Heights on the Hill? Este veriga lipsă.

— Ce-ai aflat? a întrebat Zayne, când am ajuns lângă birou. M-am uitat în jos, fără să-mi dau seama la ce.

— Ce pune la cale senatorul nostru, a răspuns Gideon, aplecându-se peste masă. Dar, mai întâi, caut căi de a rupe un descântec angelic. A râs. Va dura o vreme, și nu știu dacă e posibil. Privirea lui Gideon s-a oprit asupra mea, apoi s-a îndreptat spre Danika. N-am mai văzut scris angelic, așa că mi se pare foarte tare. Nu-mi place, însă, că Mesagerul ăsta are arme și poate face descântece angelice. Singurele ființe născute să facă asta sunt, presupun, îngerii sau alte creaturi cu mult sânge angelic.

Cu chipul lipsit de expresie, m-am uitat peste hârtii. Nu mă pricepeam să citesc scrisul angelic, spre deosebire de celălalt Legitim-Născut, Mesagerul, și presupuneam că tatăl lui angelic făcuse parte din viața lui mai mult decât al meu.

— Ce sunt astea? Zayne a arătat spre hârtii.

— Cele de deasupra sunt planurile clădirii lui Fisher, pe care le-ați găsit voi, iar dedesubt se află vechiul plan al liceului, luat din arhivele publice. După cum vedeți, planurile lui se potrivesc cu schița școlii.

— Exact. Zayne și-a plimbat degetul peste contururile desenului. Aceleași linii.

— Și asta nu e tot. Danika s-a întins după sulul de hârtie de lângă ea. Gideon a reușit să obțină planurile de renovare a școlii.

— A fost de folos numele firmei de construcții, a explicat el, ridicând hârtia de deasupra ca să o scoată

pe următoarea. Am reușit să intru în serverele lor în zece secunde, și iată ce-am găsit. Danika, vrei să faci tu onorurile?

Ea a desfăcut sulul de hârtie, întinzându-l peste planurile senatorului pentru școala misterioasă. Am văzut numele firmei în antet.

— Ce observați?

Am încercat să mă concentrez asupra pătratelor și liniilor încețoșate.

— Sunt aceleași planuri, a spus Zayne. Uite, Trin. Și-a trecut degetul peste o formă rectangulară. Aici este cantina, iar aici, clasele. A continuat să arate spre toate zonele. Este vechea școală a Laylei.

— Și n-ați văzut tot, a zis Danika, ridicând din sprâncene spre Gideon.

— Deci, când am căutat mai întâi numele firmei, n-am găsit decât un site oarecare, cu un portofoliu discutabil și cu niște date de contact. Nimic online despre proprietari. Am săpat nițel și am aflat sub ce nume este înregistrată firma.

— Natashya Fisher. Danika s-a dezlipit de birou. Soția decedată a senatorului.

— Evident că dacă aceste planuri de renovare se potrivesc cu acelea ale senatorului înseamnă că el are legătură cu școala, dar confirmarea urmează.

M-am uitat la numele firmei, și nu știu de ce mi-a sărit în ochi atunci sau ce m-a făcut să îmi dau seama, însă cuvintele s-au amestecat în fața mea și…

— Rahat! Numele firmei. Ager Mes. Poate că am vedenii, însă nu cumva literele formează cuvântul „Mesager”?

— Ce?! Danika s-a uitat în jos și a tresărit. La naiba! Luând o bucată de hârtie și un creion, a scris numele firmei și apoi „Mesager” sub el. A conectat

rapid literele. Ai dreptate.

— Este o anagramă. Zayne a hohotit scurt. Bravo, Trin!

Cu obrajii aprinși, am ridicat din umeri.

— Știm deja că există o legătură, deci nu e mare descoperire.

— Ba da. E dovada că suntem pe drumul cel bun, a zis Zayne.

— Are dreptate, l-a aprobat Gideon. Ar fi trebuit să observ și eu. Acum că știm, parcă sare în ochi.

— Nu poți să fii mereu cel mai mare tocilar din încăpere, a remarcat Danika.

— Te contrazic. Gideon a luat celălalt sul de hârtie și l-a desfăcut deasupra plaurilor. Asta m-a făcut să mă gândesc ce mama naibii se petrece în școala aia. Înainte, am avut multă activitate demonică acolo. E locul unde a fost creat Lilinul. Acum, că senatorul o va „renova”, este plină de stafii și spirite blocate. Are tunele care duc în interiorul ei sau pe sub ea, acoperite de scris angelic. Nu se poate să fie o coincidență.

— Trebuie să fie Gura Iadului, am murmurat, privind hârtia. Tot ce vedeam erau sute de linii, unele mai îngroșate.

— Nu cred, dar e ceva. Gideon s-a apropiat de Danika. Vă uitați la o hartă a undelor magnetice – linii de energie intangibile. Sunt aliniate peste tot în lume, cu puncte topografice importante sau situri religioase. Oamenii cred că este pseudoștiință, dar e reală. Aceste linii sunt de fapt noduri de navigație care conectează zone din toată lumea.

— Am auzit de ele într-o emisiune care investighează cazurile false de bântuire, a spus Zayne.

— He! I-am aruncat o privire. De unde știi că sunt false?

Zayne a zâmbit larg.

— De-a lungul acestor linii se întâmplă lucruri ciudate. Evenimentele istorice majore din lumea oamenilor, locuri în care oamenii susțin că există mai multă activitate a spiritelor, a explicat Danika. Zone în care Gardienii găsesc adesea populații demonice mai numeroase decât în mod obișnuit.

— Adesea, incantațiile și vrăjile sunt mai puternice, și, drept urmare, au succes, de-a lungul liniilor acestora. Indică zone puternice, încărcate, a continuat Gideon. Cea de aici? A urmat cu degetul o linie roșie, mai groasă, și s-a oprit într-un punct roșu. Este aceeași care conectează Stonehenge cu Insula Paștelui și… aici? L-a atins cu degetul. Este o rețea, și nu doar în jurul Washington, D.C., ci aproape de vârful zonei în care se află Heights on the Hill.

Rahat!

— De aceea este interesat Mesagerul de școală, a spus Zayne, privindu-mă. Nu este doar un loc oarecare.

— Are logică, dacă ceea ce și-a pus în cap necesită multă energie spirituală, celestă. Genul acela de putere folosită de cineva care știe cum s-o controleze, care poate transforma un cocoloș de hârtie într-o bombă atomică, și asta înseamnă că aproape orice e posibil.

32

— Nu te pricepi deloc la împăturit, a spus Alună, plutind aproape de tavan.

— Mersi, am murmurat, întrebându-mă cum de reușisem să le bag pe toate în bagaj. Ce faci acolo?

— Meditez.

— În regulă. Am împăturit un maiou, iar mintea mi s-a îndreptat lent, dar sigur, spre lucrurile la care încercasem să nu mă gândesc de când plecase Zayne din apartament.

Ce făcea cu Stacey? Erau din nou la îngheţată? Vedeau un film sau mâncau la restaurantul unde mă dusese pe mine?

Am clătinat din cap, vârând maioul în bagaj. Nu conta. Era mai bine aşa. Merita să aibă o viaţă în afara misiunii de a-mi fi Protector, cu oricine voia. Într-un târziu, durerea din piept avea să treacă, şi eu îl voi privi din nou ca pe un prieten. Poate că voi găsi pe cineva cu care… să-mi petrec timpul.

Dacă supravieţuiam.

Ce aflasem azi era mare lucru, dar generase mai multe întrebări decât răspunsuri, şi nu puteam scăpa de senzaţia că omisesem ceva.

Ceva extrem de important.

Tot nu ştiam ce plănuia Mesagerul la şcoală, cum implica planul acele spirite captive şi de ce nu doar că avusese arme angelice, dar putuse folosi şi un descântec angelic ca să prindă spiritele. Ceva nu se lega, pentru că şi să fi fost tatăl lui angelic genul de părinte ideal, de ce un arhanghel ar fi învăţat un Legitim-Născut să facă descântece? Nu aveam un răspuns.

Între timp, Zayne probabil că mânca îngheţată cu Twizzlers.

Am înşfăcat o pereche de blugi, trăgând de material în timp ce-i împătuream.

— Cu ce ţi-au greşit blugii ăia?

— Cu faptul că există.

— Cineva e prost dispus.

Am ridicat din umeri.

— Unde e Zayne?

— În oraș.

— De ce nu ești cu el?

— Trebuie să-mi fac bagajul. Nu voiam să-i explic totul.

— Cred că lui îi va lua zece minute, a spus Alună, privindu-i dulapul. E atât de organizat!

N-am zis nimic.

— Iar tu ești cea mai dezordonată ființă pe care o știu.

I-am aruncat o privire letală. Cred că și-ar fi făcut efectul, dacă nu era deja mort.

A rânjit la mine. Mai degrabă transparent decât solid, capul lui arăta ca un dovleac de Halloween.

Îmi era dor de Halloween.

— Știi, l-am urmărit pe Zayne la noul apartament. S-a oprit ieri acolo.

Nu știam, dar asta explica unde fusese după ce eu revenisem acasă cu Uberul.

— Cum arată?

— Fain. Două dormitoare. Două băi. Bucătăria și livingul sunt la fel. E apartamentul de sub ăsta.

— Excelent! Eram doar pe jumătate geloasă că Alună văzuse locul, și eu încă nu. Cred că vor veni cei cu mutatul mâine, să ia canapeaua. Patul pleacă ultimul.

— Și unde va dormi Zayne?

Ce întrebare bună! Stomacul mi s-a dat peste cap, deși știam că nu cu mine în pat.

— Habar n-am. Poate dincolo.

— În singurătate…

Am ridicat din umeri.

— Noul apartament seamănă cu al Genei, doar că ea are trei dormitoare și o cămară, a zis el. Dar nu cred

că intră cineva în cămară.

Gena.

Iarăși uitasem de ea.

— Povestește-mi despre ea.

— Nu e nimic de povestit.

M-am uitat la el.

— Cum v-ați cunoscut?

— Pluteam din apartament în apartament, să văd cum trăiesc oamenii, mai ales cei cu-adevărat mișto.

M-am strâmbat.

— Eram în bucătărie și mă uitam la magneții de pe frigider – să știți că și vouă v-ar prinde bine – când m-a văzut și m-a salutat.

— Nu te-ai speriat că te poate vedea?

— M-am speriat când mi-am dat seama că mă poți *tu* vedea?

Am lăsat jos tricoul pe care-l împătuream.

— Da. Ai țipat ca un *banshee*.

— Ah, da. Alună a chicotit. Așa este.

Scuturând din cap, am făcut tricoul ghem și l-am aruncat în bagaj.

— Deci, în ce apartament stă?

— De ce vrei să știi?

— Mi-ar plăcea s-o cunosc.

— Eu nu vreau s-o cunoști.

— De ce? Eram ofensată.

— Pentru că ai speria-o, și are destule pe cap.

M-am sprijinit de pat.

— Ce are pe cap? Teme și părinți?

— N-ai idee.

— Spune-mi.

— Lucrurile sunt… complicate cu ea și cu familia ei. S-a aruncat pe spate și a intrat pe jumătate prin podea. Atât pot să spun.

— De ce nu mai mult?

— Pentru că i-am promis gagicii că nu vorbesc cu nimeni despre asta, a zis el. Iar eu mă țin de cuvânt.

— Dar eu nu sunt „nimeni”, am spus. Sunt… la naiba!

Alună se afundase complet în podea, și știam că nu va mai reveni pentru o vreme.

Mă îngrijora faptul că nu-mi spunea nimic despre fata aia sau despre familia ei. Am adăugat iar pe lista de lucruri de făcut să aflu mai multe despre ea, îngrijorată că ori i se întâmpla ceva nasol, ori făcea un lucru interzis.

În clipa în care am auzit ușa din față deschizându-se, am sărit de pe pat. Era târziu. Se făcuse noapte. Nu mă așteptasem ca Zayne să fie plecat atâta vreme.

Ocolind bagajul pe care îl terminasem, în sfârșit, cu excepția hainelor pentru zilele următoare, mi-am impus să nu-i ies în întâmpinare, ca nu cumva să pară că l-am așteptat. Deși exact asta făcusem.

Am apucat clanța cu degetele.

Dar aveam de pus niște întrebări.

Ce făcuseră? Luaseră o cină romantică, la lumina lumânărilor, ca între prieteni? Merseseră apoi să vadă un film sau să se plimbe? Sau acasă la Stacey? Era aproape ora unsprezece, așa că n-aveau cum să fi luat doar cina. Oare petrecuseră ceasuri întregi vorbind sau sărutându-se? Nu simțisem nimic… ciudat prin legătură, dar asta nu însemna nimic, pentru că distanța reducea senzațiile. Chiar dacă Zayne insista că erau doar prieteni, Stacey era tare frumușică, și se mai combinaseră în trecut. Exista un nivel de atracție fizică și emoțională între ei, iar Zayne…

Nu putea fi cu mine.

Probabil nu voia să fie cu mine, acum.

Mi s-a încordat stomacul. Trebuia să îmi păstrez calmul. Îmi spuneam toate astea când deschideam ușa dormitorului, și am tras de ea atât de tare, că era să o scot din balamale.

Gata cu calmul.

Vederea mea slabă a cuprins livingul, oprindu-se asupra siluetei neclare a lui Zayne. Stătea în spatele canapelei, de parcă s-ar fi oprit brusc.

Se uita la mine.

M-am uitat și eu, iar tăcerea s-a întins între noi, până când n-am mai putut suporta.

— Bună.

Zayne era prea departe de mine ca să-mi dau seama dacă zâmbea, dar așa mi s-a părut când a vorbit:

— Salut.

Împotrivindu-mă dorinței de a-i face cu mâna, ca o idioată, mi-am strâns mâinile laolaltă.

— Te-ai întors.

— Da. A făcut un pas, apoi încă unul. Nu eram sigur că te găsesc trează.

Să stau să-l aștept? M-am cutremurat. Așa de ușor de citit eram?

— Mă pregăteam să merg la culcare, dar mi s-a făcut sete.

Era o minciună, deși mă îmbrăcasem deja în pijama.

Am ieșit din dormitor, propunându-mi să merg la frigider, să iau o sticlă de apă și să plec înapoi.

Bineînțeles că n-am făcut așa.

— Te-ai simțit bine?

— Da, a zis el. A urmat o pauză. Așa cred.

— Crezi? Mi-am încrucișat brațele la piept. Ai stat

până târziu, deci n-aș zice c-a fost chiar rău.

— Nu e atât de târziu.

— Și...? M-am foit de pe un picior pe altul. Ce-ați făcut?

Zayne s-a sprijinit de canapea.

— Am fost la cină și apoi la mall. Ne-am plimbat și am vorbit.

Am simțit că mă aprind și am încercat să mă calmez, dar voiam să merg și eu la plimbare la mall cu Zayne și să nu facem altceva decât să râdem ca niște oameni normali, așa cum plănuiserăm înainte să se ducă naibii totul.

Trebuia să beau ceva și să mă culc. Atât.

Dar, în loc să fac asta și să-mi țin gura, am spus:

— Pare să fi fost o întâlnire minunată.

— Întâlnire?

Am ridicat din umeri.

— N-am fost la prea multe. Sau la vreuna, în fine... Dar așa mi se pare.

— Trin, n-a fost o întâlnire. Ți-am mai spus. Lucrurile nu mai sunt așa între mine și Stacey.

— Nu? Iritarea mi se transforma în furie și în gelozie. Doamne, trebuia să mă controlez, pentru că nici între noi nu era nimic. Nu contează. Nu-mi pasă, oricum.

— Mie mi se pare că-ți pasă prea mult.

— Greșești.

— Nu cred. Ești geloasă.

Am deschis gura și căldura mi-a inundat obrajii. Nu îmi venea să cred că mă acuza de așa ceva.

— Nu sunt...

— Să nu îndrăznești. Te simt. A clătinat din cap, desprinzându-se de canapea. N-are cum să-ți treacă prin cap că seara asta a avut legătură cu vreo întâlnire.

— De ce să nu cred? Ești singur. La fel și ea. Aveți un trecut. Nu înțeleg de ce ți se pare o concluzie atât de nebunească.

— Nu? A mai făcut un pas spre mine, iar trăsăturile i-au devenit mai clare. Se încrunta. Chiar crezi că, după tot ce s-a întâmplat între noi doi, aș merge la o întâlnire cu altcineva?

— Ce s-a întâmplat între noi nu contează.

Sprâncenele i s-au ridicat brusc.

— Nu?

Am clătinat din cap, chiar dacă era doar o altă minciună. Ce se întâmplase între noi conta.

Avea să conteze mereu.

— Nu pot, am spus. Era adevărul.

Cu buzele curbate într-o grimasă în chip de zâmbet, a clătinat din cap.

— Nu știu cine crezi tu că sunt, și să mă ia naiba dacă vreau, dar să-ți spun ceva, Trin. S-a uitat la mine. Nu mi-aș face de cap sub nicio formă doar pentru că nu pot avea persoana pe care o doresc.

Mi s-a tăiat respirația.

Zayne era la nici treizeci de centimetri de mine.

— Poate că la unii funcționează, însă nu la mine. Ar trebui să știi asta.

Ar fi trebuit.

O parte din mine chiar știa – partea aceea rațională, pe care o ascultam rareori. Aceeași care mă lăsase baltă acum.

— Dacă tu crezi că sunt capabil să fac ceva cu oricine, atunci mi-e clar că n-ai fost atentă.

Înghițind în sec, am făcut un pas în spate. Apoi încă unul.

— Mă înnebunești, a spus el. Mă uit acum la tine și

îmi dau seama că o parte din tine încă n-are *nicio* idee despre…

— Eu…

Atât am putut spune. Zayne s-a mișcat prea repede ca să-l pot urmări. Probabil n-aș fi reușit nici cu o vedere normală. Era acolo, și, dintr-odată, mâinile lui erau pe talia mea. M-a ridicat, și într-o clipă aveam spatele lipit de peretele de ciment rece.

Gura lui mi-a astupat-o pe a mea și sărutul acela n-a avut nici urmă de lentoare. Buzele mele s-au deschis pentru el. Zgomotul pe care l-a scos mi-a încins pielea, și am reacționat așa cum voiam. L-am sărutat și eu. Sărutul a fost… totul, pentru că nu voiam nesiguranță sau dubii. Voiam *așa*. Dur. Rapid. Brutal. M-a sărutat de parcă s-ar fi înecat, iar eu eram aerul, și nu-mi aminteam să mai fi fost vreodată sărutată așa, nici măcar de el. Nici măcar nu știam că se poate.

— Scuze, a zis. Am uitat că n-avem voie cu săruturi.

Rămăsesem fără cuvinte.

— Doar pentru că n-ar trebui să te doresc nu înseamnă că nu te mai doresc, a zis. Doar pentru că tot ce simt fizic pentru tine n-ar trebui să însemne mai mult nu schimbă faptul că te doresc. Sentimentele mele sunt aceleași.

Cuvintele lui erau un amestec de căldură și răceală. Gura lui a găsit-o din nou pe a mea. Voiam să-l aud spunând asta. Aveam nevoie de cuvintele alea, pentru că mă făceau să mă simt bine. Mă mângâiau. Erau *ce trebuie să fie*. Dar mi-au provocat și un șoc puternic.

Nu trebuia să facă asta.

Și nici eu.

Totul mi se părea *mai mult*.

— Vrei să continuăm? a întrebat el, răgușit. Nu s-a schimbat nimic?

— Nu, am recunoscut. Niciodată.

Săruturile lui erau ca niște guri lungi de apă – și voiam mai mult. Voiam prea mult. M-am desprins și mi-am sprijinit capul de perete.

— Regulile…

Zayne mi-a atins buzele cu ale lui. Am simțit un fior pe spate.

— La dracu' cu regulile!

Am simțit că mă furnică un hohot de râs în gâtlej.

— *Zayne*.

— Ce-i? Fruntea lui a atins-o pe a mea, iar mâinile mi-au strâns șoldurile. Să respect regulile nu mi-a adus niciodată vreun beneficiu în trecut. Tot ce-am făcut a fost să le respect.

Pielea lui mi s-a încălzit sub palme.

— Sunt convinsă că fraternizarea cu demonii este împotriva regulilor.

— Exact. Când le-am încălcat, în sfârșit, am avut parte, în principiu, numai de lucruri bune. M-am întrebat la ce se referea când spunea „în principiu”. Au fost și reguli pe care mi-am dorit să nu le fi respectat vreodată. Care n-aveau alt rost decât să mă controleze.

— Dar tatăl meu…

— Nu-mi pasă, a zis. Nu s-a întâmplat nimic prima dată când ne-am sărutat și nici când am făcut mai mult decât atât. Nu s-a întâmplat nici înainte de legătură și nici după. Amândoi suntem încă aici.

— Da, însă nu e neapărat…

— Cât de multe reguli fără sens există? mi-a spus

Zayne, și nu i-am putut răspunde, fiindcă erau multe reguli care mi se păreau doar o glumă. A chicotit, iar sunetul m-a înfiorat. Nu pot să cred că *tu* pledezi în favoarea respectării regulilor. De obicei, funcționează invers.

— Poate că-i ziua contrariilor.

— Poate... Mâinile lui mi s-au încordat pe șolduri și m-a ridicat mai sus. Din instinct, l-am apucat de umeri și i-am înconjurat talia cu picioarele. Trupurile noastre se potriveau într-un mod foarte interesant. S-a lipit de mine și mi-a tăiat respirația. Și poate, uneori, nu respectarea regulilor e calea de urmat.

— Poate, am repetat, cu corpul vibrând de la contact. Mi-am trecut mâna peste gâtul și peste maxilarul lui. Firele de barbă mi-au înțepat palma. Ochii mei îi căutau fața. Atât de aproape eram, că fiecare detaliu al trăsăturilor lui era teribil de limpede. Poate ai dreptate.

— Am întotdeauna dreptate. Nu ți-ai dat încă seama?

Am zâmbit vag. Inima îmi bătea în piept de o dorință care mă făcea să simt că mi se va despica pielea. Zayne era chiar acolo unde mi-l doream, unde visasem ore în șir că va ajunge. Acum, că-l aveam atât de aproape, părea imposibil, și totuși inevitabil.

Mâna lui mi-a alunecat până sub sân. Fiecare celulă din corp mi s-a scurtcircuitat.

Îl doream.

Da, era o dorință fizică. Trupul meu ardea de nerăbdare după el, după atingerea lui, după prezența lui. În fiecare zi în care ne aflam aproape unul de altul, devenea tot mai dificil să ignor *nevoia* copleșitoare. Dar era mai mult decât dorință fizică – era tot ce însemna Zayne. Umorul, inteligența lui. Nevoia de a-i

proteja pe cei pe care alții nu-i găseau demni de protecție. Felul în care mă privea uneori, de parcă aș fi fost cel mai important lucru creat vreodată. Era generată chiar și de felul în care știam că o iubise pe Layla, că suferise după ce o pierduse și că totuși își dorea ca ea să fie fericită cu Roth. *Momentele*. Când chicotitul devenea un râs adevărat. Când renunța la rolul de Gardian și Protector, ca să fie doar Zayne. Cina și nopțile în care fusese prezent, alungându-mi coșmarurile. Momentele în care mă ajutase să uit de Misha.

Și toate astea... mă speriau. Fiindcă mă îndrăgosteam de el, și era interzis. Chiar dacă n-ar fi fost, era riscant, pentru că o iubise atât de mult pe Layla, și nu știam dacă asta însemna că mai putea simți același gen de iubire.

Dar Zayne mă dorea.

Simțeam cât de mult mă dorea, prin legătură și din felul în care-i vibra corpul lângă al meu. Și mi-am dat seama că nu se mai împotrivea.

Nu m-am mai împotrivit nici eu.

Nu mi-am mai făcut nici griji, nici gânduri.

Ni s-au întâlnit buzele și ne-am sărutat adânc și dur, iar când vârful limbii mele l-a atins pe al lui m-am pierdut în torsul ca de pisică din gâtlejul lui.

Zayne m-a lipit de perete, cu mâna ținându-mi fața în timp ce mă săruta, frecându-și șoldurile de mine. Captivă cum eram, între el și perete, nu puteam scăpa de vârtejul senzațiilor pe care mi le provoca fiecare mișcare a șoldurilor lui. Am gemut, și tot controlul pe care-l avusesem s-a topit.

S-a desprins de perete cu putere și s-a întors. Gura lui nu a părăsit-o pe a mea, în timp ce mergea cu spatele. Cumva, am ajuns în dormitor. M-a întins pe

spate și numai atunci mi-a dat drumul. Buzele lui mi-au sărutat gâtul, iar mâinile i s-au strecurat sub tricoul meu. Degetele i s-au încârligat în jurul materialului. A ridicat capul, punându-mi o întrebare din priviri, în timp ce dorința puternică i se revărsa de pe fiecare centimetru de față.

— Da, i-am spus.

Pupilele i s-au strâns și au devenit verticale.

— Slavă Cerului.

Aș fi râs, dar n-aveam suficient aer în plămâni. Mi-am ridicat brațele și umerii, iar el mi-a tras tricoul de pe mine și l-a aruncat într-o parte. S-a dat înapoi, privindu-mă și respirând atât de profund, că pieptul îi întindea materialul tricoului.

Și-a pus palma pe abdomenul meu, chiar deasupra buricului.

— Am mai zis-o, dar simt nevoia să o repet. Ești frumoasă, Trinity.

Când mă privea și îmi rostea numele așa, mă simțeam frumoasă, dar când mâna i s-a mișcat nu m-am putut gândi decât la atingerea lui. Palma i-a alunecat peste coastele mele și apoi mai sus. Degetele mi s-au prins de pilota groasă, în timp ce degetul lui mare se rotea în cercuri înnebunitoare în jurul unei zone foarte sensibile.

Apoi, gura i-a luat locul mâinii, iar eu m-am arcuit spre el, gâfâind, cu picioarele în jurul șoldurilor sale. Zayne nu se grăbea deloc. Când mi-a acoperit abdomenul cu un șir fierbinte de săruturi cu buzele și limba, mi s-a tăiat respirația. A zăbovit în jurul buricului, apoi a coborât. Mi-a despărțit fără efort picioarele și mi-a scos pantalonii scurți.

Mi-am ridicat șoldurile și, dintr-o mișcare rapidă, am rămas fără haine. Goală. O fierbințeală cumplită

mi-a cuprins trupul.

— Doamne, Trin! Avea vocea guturală, aproape de nerecunoscut.

Cu mâinile tremurânde, m-am sprijinit în coate.

— Nu e corect.

— Nu?

Încă se uita la mine.

— Tu încă ai toate hainele pe tine.

— Așa este. Vrei să iei măsuri?

— Da.

Zayne a așteptat.

Ridicându-mă, am apucat de tricoul lui și am tras. Materialul s-a întins și s-a rupt, cedând înainte să-mi dau seama ce făcusem.

— Rahat! Tricoul distrus lăsa să i se vadă pielea aurie. Scuze.

— Nu e cazul, a chicotit el. A fost super-sexy.

Am rânjit.

Zayne și-a aruncat tricoul pe podea. M-am întins după blugii lui, reușind să deschid capsa și fermoarul, înainte să mă prindă de încheieturi.

— Nu încă.

— De ce nu?

— Pentru că mor de nerăbdare să fac ceva și mă gândesc la asta non-stop, mi-a zis.

Mi-a pironit încheieturile de pat. Gura lui a acoperit-o pe a mea și a luat-o de la capăt. M-a sărutat până când n-am mai putut respira, până când, în clipa în care mi-a dat drumul mâinilor, nu mai puteam să mă mișc, dar apoi a reluat același traseu, oprindu-se deasupra sânilor, apoi a buricului, și coborând tot mai mult.

Am deschis ochii când i-am simțit buzele pe

interiorul coapsei. Aproape că mă topeam văzându-l acolo, iar senzația limbii lui pe pielea mea, apropiindu-se tot mai mult, mi-a răpit capacitatea de a vorbi.

Nu mai făcusem asta niciodată.

Evident.

O mie de gânduri mi-au trecut prin minte, amenințând să disipeze căldura, dar, când s-a oprit, străpungându-mă cu privirea, m-a…

M-a *găsit*.

— Pot? a întrebat.

Căldura mă ardea din interior. Am reușit doar să dau din cap, apoi el a zis ceva ce mi s-a părut o rugăciune.

Prima atingere a gurii lui mi-a lichefiat mușchii.

Am scos un sunet de care sigur aveam să mă rușinez mai târziu, dar atunci nu mi-a păsat. Nu mai exista nimic în jur decât el și gesturile lui. Nici măcar nu mai știam ce fac, până când nu mi-am dat seama că îi strângeam umărul cu o mână și pe cealaltă i-o înfipsesem în păr. Mă mișcam spre el cum puteam, căci îmi apăsa stomacul cu palma, ținându-mă pe loc în timp ce… se *delecta*.

Mi-am pierdut controlul. A fost minunat. Fără griji. Fără rușine. Fără teamă. Tot ce scotea din mine cu fiecare mângâiere și…

Am simțit dintr-odată că este prea mult – contorsiunile dinăuntrul meu, șuvoiul lichid de senzații brute care mă străbătea. Degetele mi s-au înfipt în umărul lui și mi-am dat capul pe spate, icnind după aer și eliberându-mă fulminant. Tremuram când s-a desprins de mine și a ridicat capul. S-a sprijinit în palmă lângă șoldul meu, și mi-a luat o clipă să mă concentrez iar asupra lui.

— Zayne, am icnit, încercând să respir.

A zâmbit încet.

— Cred că ți-a plăcut. Mi-a sărutat abdomenul. Știu că mie, da.

— Da, mi-a plăcut. Am înghițit în sec, cu inima bubuindu-mi. Dar nu e totul.

— Nu. Buzele lui mi-au sărutat corpul. Părul lui îmi gâdila coastele. Nu este, dar poate fi.

Mi-am trecut palmele peste brațele lui, cu o nerăbdare plină de neliniște.

— Dacă… dacă vreau totul?

Zayne a ridicat capul, cu o mină aproape serioasă. N-a zis nimic.

— Nu vrei? am șoptit.

— Doamne, ba da. Avea vocea aspră. Sigur că vreau.

Mi-a sărit inima din piept.

— Sunt gata.

— Și eu, a zis el, și știam ce însemna asta pentru el.

Știam ce însemna pentru mine. Am simțit totul când m-a sărutat iar.

— O secundă.

Nu prea am știut ce să fac când s-a ridicat, cu blugii coborâți indecent de mult când s-a îndreptat spre dulap. Am zăcut acolo, cu genunchii îndoiți.

— Prezervativ? M-am înroșit. Era stupid. Dacă nu puteam spune „prezervativ”, cu siguranță n-ar fi trebuit să fac lucruri pentru care era nevoie de așa ceva.

— Da. S-a întors, cu o folie între degete. Știu că niciunul dintre noi nu poate transmite boli, chiar dacă am fost cu cineva, dar…

— Sarcină, am șoptit, ridicând din sprânceană. Mă

alarma faptul că nu mă gândisem, mai ales pentru că nu știam dacă era posibil. Dar se poate?

— Nu știu. Nu ești complet umană, a zis el, revenind lângă pat. L-a aruncat pe pilotă, și nu știu din ce motiv mi-a venit să râd. Așa că e mai înțelept să ne luăm măsuri de precauție.

— Da, am încuviințat, pentru că, hei, un copil nu doar că ar fi fost o idee extrem de proastă, dar exista și șansa ca eu să fiu cel mai prost părinte din istoria lumii.

Până și eu știam asta.

Zayne și-a scos pantalonii. Poate trebuia să mă uit în altă parte, dar nu am putut. Nici să fi dansat o chupacabra prin cameră.

Când blugii i-au căzut pe podea, m-am gândit că aș fi procedat la fel, dacă stăteam în picioare. Prima dată când făcusem ceva, fusese întuneric, și niciunul dintre noi nu stătea așa. Nu îl văzusem.

L-am văzut acum și mi s-a uscat gura. Mă simțeam puțin amețită și îmi era *foarte* cald.

— Dacă te uiți așa la mine, a spus el, cu un genunchi pe pat și o mână pe umărul meu vei suferi o dezamăgire.

— Nu-mi dau seama cum ar fi posibil. M-am forțat să mă uit la fața lui.

A râs, întinzându-se lângă mine, cu o mână pe abdomenul meu.

— Pentru că s-ar termina foarte repede.

— Ai încredere, l-am tachinat. Te descurci.

S-a descurcat.

Luând-o de la capăt, de parcă era prima dată când mă atingea, s-a obișnuit din nou cu toate arcuirile și adânciturile corpului meu, cu mâinile și cu buzele. Doar când am început să respir sacadat s-a întins după

prezervativ și, după o clipă, s-a așezat deasupra mea, cu greutatea sprijinită într-un braț.

Știam că ajunsesem în punctul în care nu mai puteam pune frână și nu mă puteam retrage, chiar dacă el s-ar fi oprit, în caz că îi ceream. Dar nu asta voiam.

Zayne m-a privit cu ochi palizi, și totuși strălucitori. Buzele i s-au depărtat, și m-am gândit că voia să spună ceva, dar el m-a sărutat doar. A urmat o ciupitură, apoi senzația de apăsare și de plin. Ne-a tăiat respirația. S-a oprit deasupra mea, cu brațele și întreg trupul tremurând.

Aștepta.

Aștepta să îi spun că eram bine, iar când i-am confirmat, s-a mișcat iar, și într-o clipă n-a mai fost niciun spațiu între corpurile noastre. Am simțit o arsură scurtă și am deschis ochii larg.

— Îmi pare rău, a șoptit el, sărutându-mă pe obrazul stâng, apoi pe cel drept. Alt sărut mi-a aterizat pe nas și apoi pe fruntea asudată. Îmi pare rău.

Cu mâinile tremurânde, l-am mângâiat pe spate, simțind cum i se încordau mușchii.

— E în regulă. Se întâmplă.

— Mi-aș dori să nu. Și-a lipit fruntea de a mea. Nu vreau să te doară.

Durerea face parte din viață. Uneori lasă cicatrici, fizice și mentale. Alteori duce la lucruri mai rele, și uneori, ca atunci, era un pas necesar către ceva minunat.

— Nu e așa de rău, i-am spus, și chiar nu era. Mai degrabă neplăcut. Iar inima lui bătea cu putere lângă a mea.

Încet, a fost mai bine. Pentru câteva minute, nu crezusem că ar fi posibil, dar așa s-a întâmplat, și,

când m-am mișcat, icnetul scurt care l-a părăsit mi-a transmis o suferință diferită.

— Trinity, a îngăimat, când mi-am mișcat din nou șoldurile, și din momentul în care mi-a rostit numele și până la senzația de frecare, a început să fie și mai bine. Încerc să-ți ofer timp.

— Am avut timp.

— OK. A deschis ochii. Încerc să-mi ofer mie timp, ca să nu se termine înainte să înceapă.

Am zâmbit larg, apoi am lăsat să-mi scape un râs nestăvilit. M-am mișcat, ridicând brațele și înconjurându-i umerii cu ele. L-am sărutat pe obraz.

— Ți-am mai zis că mă scoți din minți? a întrebat.

— Poate. L-am mușcat de lobul urechii.

Controlul lui Zayne a cedat, și cred că-și oferise timp suficient. Se mișca. Mă mișcam. Mâini. Brațe. Guri. Șolduri. Picioare. Laolaltă, mi se părea că nu există început și nici sfârșit, și totul se rotea în jurul felului în care eram conectați și al senzației aceleia inexplicabile de profunzime.

Când și-a pierdut simțul ritmului, și-a arcuit spatele, și s-a întâmplat. Momentul. Șuvoiul de plăcere pură care străbătea tumultuos legătura, venind dinspre el, venind dinspre mine, trecând peste noi în valuri nesfârșite. Nu eram două ființe, ci una.

Așa cum ne fusese menit să fim.

33

Sexul n-a schimbat nimic, și totuși a schimbat totul.

Nu m-am simțit brusc diferită, deși parcă nu mai eram la fel. O părticică din mine nu avea să mai fie niciodată la fel. Era o senzație plăcută, dar și ciudată,

și nu știam ce să înțeleg din ea.

Era și mai ciudat, m-am gândit, în timp ce eu zăceam în pat și Zayne se dusese la bucătărie, că mă trezisem în dimineața acelei zile fără să știu că urma să se întâmple așa ceva.

Parțial, încă nu credeam că se întâmplase. Că o făcusem și că niciunul nu luase foc. Tata nu venise peste noi, *slavă Cerului*, cât zăcuserăm după aceea amândoi cu membrele împletite, explorându-ne într-un fel diferit, mai puțin grăbit, dar mai intens.

Zâmbetul de pe față mi s-a întins, în timp ce mă așezam mai confortabil sub pilotă. Membrele mi-erau delicios de grele, iar în clipa în care am închis ochii l-am simțit, de parcă ar fi fost cu mine, încă. Cu obrajii arzând, m-am rostogolit, mi-am înfundat fața în pernă și am rămas așa, chicotind înăbușit.

După câteva minute, l-am auzit întrebând:

— Ce faci?

— Meditez, am spus, repetând ce afirmase Alună mai devreme.

A râs.

— Interesantă tehnică!

Ridicând capul, m-am rostogolit pe o parte. Zayne își trăsese pe el niște pantaloni de trening. Atât. Așa că am dat cu nasul de o porțiune de piept.

A fost plăcut.

Foarte plăcut.

Apoi am văzut ce ținea în mână.

M-am ridicat atât de repede, că m-am lovit.

— Ai prăjiturele, am zis. Prăjiturele și suc.

— Da. Mi-era foame. M-am gândit că poate și ție.

— Mi-e mereu foame. Am ridicat mâna, mișcându-mi degetele. Dar tu mănânci și bei așa ceva?!

— M-am gândit că este seara perfectă pentru

răsfăț. Ochii lui mă priveau cu subînțeles. Scuze, despre ce vorbeam? Mintea îmi zboară aiurea.

Privind în jos, mi-am dat seama că mi se adunase pilota în jurul taliei.

— Oh! Mi-am acoperit pieptul cu brațul. Scuze. Am făcut din nou semn din degete. Prăjiturică?

— Să nu-ți ceri scuze. În loc să-mi dea una dintre prăjiturelele acelea grozave cu cantitate dublă de bucățele de ciocolată, le-a pus pe noptieră, lângă cele două doze de suc. Dă-te mai încolo.

Am făcut întocmai. Am tras pătura pe mine. Patul s-a înclinat când s-a așezat Zayne în spatele meu, rezemându-se de tăblie. Am vrut să mă răsucesc, dar m-a prins cu brațul și m-a cuibărit între picioarele lui. Spatele meu gol s-a lipit de pieptul lui, și, când s-a întins după prăjiturele, am fost uimită de intimitatea dintre noi, care depășea parcă tot ce împărtășisem.

— Poftim. Mi-a dat prăjiturica. Îmi spui când vrei și băutura, și ți-o dau.

— Mersi, am șoptit. Am luat o mușcătură, apoi alta. Am auzit punga foșnind, când Zayne și-a luat și el o prăjiturică. După câteva minute, m-am relaxat.

— Știi la ce m-am gândit, în timp ce luam astea? a spus Zayne. Îmi plăcea să fiu atât de aproape de el când vorbea. Îi *simțeam* cuvintele. Sper că Alună nu-i prin zonă.

Am râs, aproape să mă înec cu prăjiturica.

— Dacă era, nu mi-am dat seama.

— Nu e confirmarea pe care mi-o doream.

Zâmbind, i-am simțit buzele pe umăr.

— Nu cred că era. Ar fi zis el ceva până acum.

— Ți-e sete? Am dat din cap, și el s-a întins după suc, a desfăcut cutia și mi-a dat-o. Altă prăjiturică mi-a ajuns în cealaltă mână. S-a foit în spatele meu. Aș

putea dormi așa.

— Serios? Alternam între prăjiturică și cola.

— Da. Brațul lui m-a strâns mai tare.

— Cred că și eu.

— Doar că fără prăjiturică și cola.

— De ce? Le-aș alinta!

A chicotit, și m-am simțit mai bine, dar apoi și-a lăsat capul pe gâtul meu și m-a sărutat, trimițându-mi un fior pe șira spinării. Fără reguli, Zayne era înclinat să atingă, să alinte, să mângâie. O parte din mine nu era surprinsă, fiind vorba de Zayne, în fond, dar cealaltă, da, puțin, dar în mod plăcut. Nu mă gândisem niciodată că mi-ar fi făcut plăcere săruturile sau atingerile spontane, sau felul în care mă ținea aproape, dar descoperisem că-mi plăcea. Și nu doar atât, le iu…

Un junghi rece mi s-a înfipt în stomac. Am înghițit ultima bucată de ciocolată. Nu doar că îmi *plăceau* lucrurile astea. Exista o emoție mult mai puternică, ce mi se părea chiar mai periculoasă.

Nu se întâmplase încă nimic, dar nu însemna că nu existau consecințe, care așteptau răbdătoare după colț. Indiferent cât de potrivit sau de frumos părea ce tocmai făcusem, era interzis, și oricât speram ca Zayne să aibă dreptate, ca regula aceea să fie doar o metodă de control, mă temeam că se înșela.

În plus, viețile noastre erau… foarte nesigure, de la o zi la alta. Acest Legitim-Născut, Mesagerul, era letal. Zayne putea muri, iar eu…

— Hei, a spus el încet.

Am închis ochii, încercând să opresc bombardamentul de temeri. Dar parcă se spărsese un baraj.

Cola mea a ajuns pe noptieră. Degete reci și umede mi-au prins bărbia, întorcându-mi capul spre al

lui.

— Ce este?

— Nimic. Am zâmbit. Nu voiam să stric totul.

— Vorbește cu mine, Trin.

„Vorbește cu mine.”

De câte ori îmi spusese asta și de câte ori refuzasem, pentru că a vorbi însemna să dau formă și viață temerilor? Fusese mereu mai ușor să țin totul ascuns, dar mai ușor nu însemna și mai bine.

Nu era întotdeauna atitudinea potrivită.

— Doar că… mi-e teamă de ce se va întâmpla, am recunoscut. Că vor fi consecințe.

— Poate că vor fi, Trin.

— Ar trebui să spui ceva care să mă liniștească. Nu să mă sperie mai rău.

— Ce-ar trebui să spun este adevărul. Și-a trecut degetul mare peste buza mea inferioară. Uită-te la mine.

Am deschis ochii și am fost imediat vrăjită de privirea lui palidă.

— Mă uit.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, vom înfrunta totul împreună. Nu te-am sărutat fără să mă gândesc că ar putea exista riscuri. Nu am împărtășit cu tine ceea ce tocmai am trăit fără să cred că nu va avea urmări. M-a privit. Știam că există riscuri pentru noi – și există un „noi”. Știu și că meriți riscurile. Că merităm amândoi.

Un fior de plăcere mi-a dansat în jurul inimii.

— Mereu spui lucrurile potrivite.

— Știi că nu e așa, a zâmbit Zayne.

— Spui lucrurile potrivite în 95% din timp. I-am atins maxilarul. Împreună, am șoptit. Îmi place asta. Mult.

Mi-a luat obrazul în palmă.

— Mă bucur să aud. Dacă nu ți-ar fi plăcut, lucrurile ar fi devenit mult mai ciudate pentru tine.

— Cum așa?

— Pentru că nu plănuiesc să te las să pleci prea curând, a explicat, mișcându-se iute ca o cobră. Fără să-mi dau seama cum, eram deja pe spate, iar el deasupra mea, cu buzele lipite de ale mele. Așa că mă bucur că suntem pe aceeași lungime de undă.

Apoi m-a sărutat și, da, am fost cu siguranță pe aceeași lungime de undă.

Zayne stătea pe parapetul unuia dintre hotelurile aflate nu foarte departe de Federal Triangle. În forma de Gardian, cu aripile strânse, arăta fioros.

Așteptasem toată ziua ca lucrurile să devină ciudate între noi ori ca vreun membru al grupului Alfa să apară brusc și să ne pedepsească. Dar nu se întâmplase nimic.

Situația fuseseră cam... stânjenitoare când mă trezisem dimineață încurcată între membrele lui, apoi în timpul zilei. Nu știam ce să fac. Să-l trezesc sau să ies din pat fără să mă audă? Treptat, am devenit îngrijorată până și de felul în care respira. Zayne s-a trezit înainte să mă decid, m-a sărutat pe obraz, s-a ridicat și a ajuns primul la duș. Mai târziu, a trecut pe lângă mine și m-a sărutat pe gât, în loc să mă tragă ușor de păr sau să se joace cu ochelarii mei, ceea ce-a fost o schimbare plăcută, care, însă, m-a lăsat roșind și bâlbâindu-mă. Antrenamentul a început ca de obicei, dar când unul dintre noi l-a trântit pe celălalt pe saltea, am rămas acolo, ne-am sărutat și ne-am atins, până când Alună a intrat plutind în cameră și a plecat iar, urlând ceva despre ochii lui.

Când începuserăm să patrulăm, m-am întrebat

dacă ar fi ciudat să-l țin de mână. Nu reușisem să-mi adun curajul să fac asta.

Dar nu ne petrecuserăm toată ziua antrenându-ne sau giugiulindu-ne. Plănuiserăm ce să facem cu Mesagerul. Ajunseserăm să accept că Zayne avea dreptate când spunea că-l vom găsi doar când voia să fie găsit. După ce se întorcea, trebuia să-l facem să vorbească, pentru că, dacă-l eliminam, nu aflam ce se întâmplase cu Bael, și cu senatorul, și cu spiritele blocate în școală. Iar dacă Mesagerul fusese cel care făcuse descântecele, ar fi putut să fie și cel care știa să le desfacă. Așa că trebuia să fim gata de acțiune.

În alertă.

Răbdători.

Iar ultima calitate nu mă definea.

Sub supravegherea lui Zayne, foloseam marginea îngustă a clădirii ca pe o bârnă de gimnastică. Cred că făcea patru atacuri de cord succesive când mă împiedicam.

— Chiar trebuie să faci asta? m-a întrebat.

— Da.

— Răspunsul corect ar fi „nu”.

Am pivotat ca o balerină, ceea ce mi-a atras o înjurătură.

— Exersez, de fapt.

— Ce exersezi? Un nou record mondial pentru numărul de infarcturi pe care mi le poți cauza?

— Pe lângă asta, mă ajută să lucrez la echilibru când nu văd.

— Și n-o poți face când nu ești la câteva sute de metri în aer?

— Nu. Pentru că dacă sunt aici n-am voie s-o dau în bară. Acolo, nu s-ar întâmpla nimic rău dacă aș cădea.

— Asta ar fi ideea, a zis el, sec.

— Nu te mai stresa atât. Știu precis ce lățime are. Douăzeci de centimetri. M-am întors atentă la el și m-am oprit la un metru. M-am uitat în jos. Nu vedeam nici marginea, nici bocancii mei. Marginea asta e precum câmpul meu vizual. Doar că aici muchiile sunt drepte, și nu ca un soi de cerc în care lucrurile sunt uneori clare, și alteori nu. Aici, totul este… Am ridicat brațele. Din umbre. Uneori nici măcar nu e negru. E cenușiu. Nu știu. S-ar putea să fie din cauza cataractelor.

— Crezi că ar fi posibil de îndepărtat?

— Ce, ochii mei?

— Cataractele, a oftat.

— Ultimul doctor pe care l-am consultat a spus că, de fapt, îmi protejau retinele, într-un fel, și până când nu reprezintă o problemă reală ar vrea să nu ia în considerare o intervenție chirurgicală. Operarea celor cu RP presupune multe riscuri și mai multe efecte secundare.

— Detest să mă gândesc la ce consideră ei o „problemă reală”.

Am pufnit, gândindu-mă că, deși mă adaptasem cât de bine puteam la vederea mea limitată, cataractele mă enervau foarte des.

— Păi, de exemplu, dacă mi-ar provoca o durere groaznică sau mi-ar obstrucționa complet vederea centrală, cred.

— Dar ai spus că ochii te-au durut și înainte.

— Da, însă suportabil. Mai degrabă mă deranjează, și probabil fără legătură cu cataractele. Adică, nu direct. Cred că trebuie să-mi fac un control, oricum. Dându-mi capul pe spate, am privit cerul. Mi-a luat o clipă să văd lucirea îndepărtată, slabă, a unei stele, apoi a alteia. Am mai avut edeme. Ar putea reveni.

— Edeme maculare? Umflăturile acelea din spatele retinelor? m-a întrebat, surprinzându-mă din nou că se informase. Asta ar putea fi cauza durerii. Ar trebui să facem o programare. Sună-l pe Thierry și vezi dacă medicul la care te duceau ei te-ar putea trimite pe aici, prin apropiere, la cineva, cum ar fi Institutul Ocular Wilmer, din Baltimore. Aparțin de Johns Hopkins.

Chiar își făcuse temele.

— Trebuie să fim atenți, a continuat. Câtă vreme nu există testare genetică...

— Ei n-au cum să afle că nu sunt complet umană. M-am apropiat de Zayne. Deși poți să-ți imaginezi cum ar fi să mă testeze? Cum ar arăta fețele geneticienilor când mi-ar citi ADN-ul?

A râs.

— Ar zice că ești extraterestră.

— Credeam că nu ești convins că există.

— N-am susținut așa ceva. Am zis că nu era posibil ca țepușele alea să aibă o asemenea origine.

— Și eu am afirmat c-ar putea aparține îngerilor, am spus. Ca să-ți amintesc că am avut dreptate.

— Mă tot gândeam la țepușe. Ar fi letale împotriva oricui are sânge angelic. Cu *harul* tău și cu ele, am fi mai bine pregătiți.

— Bună idee!

— Firește că este, doar e a mea, a răspuns, și mi-am dat ochii peste cap. O briză caldă mi-a alintat ceafa. Apropo, am uitat să-ți spun că n-am reușit s-o conving pe Stacey să nu se întoarcă la școală.

Mă așteptam să simt un val de gelozie, însă abia dacă mi-a încolțit vreo emoție negativă. Era un progres imens, așa că am decis să nu stric ploile.

— Poate va fi în siguranță. Sam n-a dat de înțeles c-ar fi amenințată de un pericol iminent.

— Așa e.

Sărind de pe margine și aproape râzând de valul de ușurare care m-a lovit prin legătură, am trecut de cealaltă parte a lui Zayne. Era cât pe ce să-mi scot un ochi în aripa lui. Din fericire, a simțit cât de aproape eram și a ridicat-o înainte să-l ating.

— Îți faci griji pentru ea.

— Da, așa este, a recunoscut el. Îi distingeam acum profilul în lumina lunii. A trecut prin multe.

— Da, am fost eu de acord. Să sperăm că, după ce intrăm în școală, vom putea evalua situația. Trebuie să existe o cale de a scoate spiritele și stafiile de acolo.

Zayne s-a uitat lung la strada de sub noi, și m-am gândit că, dacă-l vedea cineva, ar fi crezut că e o statuie.

— Știu că vrei să ajuți sufletele blocate.

— Așa voi face.

— Dar nu le poți ajuta să treacă dincolo câtă vreme există descântecele, Trin.

Furia mi-a perturbat buna dispoziție.

— Nu le poți nici tu exorciza în prezența descântecelor, așa că putem ajunge la un compromis. Scăpăm de descântece și eu ajut stafiile care au nevoie să plece și spiritele care au fost ținute captive. Pot să mă ocup de oamenii umbrelor sâmbătă seara, și pun pariu că, odată ce scap de ei, stafiile și spiritele se vor calma.

— Mă gândeam la niște cărți pe care le ținea tata în bibliotecă. Există acolo o carte mare, imensă și veche, despre îngeri. Ar fi bine să mergem s-o luăm. Cred că Gideon s-a uitat deja prin ea, dar…

— Dar n-ar strica.

— Așa este. Și cred că putem să mai încercăm o cale.

— Cum ar...?

Am tresărit, când un fior de gheață mi s-a strecurat pe ceafă și mi s-a înfipt între omoplați, ca o mână apăsată pe piele.

— E aici.

Zayne s-a dat jos de pe margine.

— Unde?

— Aproape. Trebuie să-l ademenim afară. Am vorbit încet, întorcându-mă spre Zayne. În umbre, pielea lui cenușie se contopea cu peisajul, dar privirea lui albastră ieșea în evidență. Mi-am făcut un plan rapid. Ne despărțim.

— Nu-mi place ideea.

— Nici mie. I-am pus o mână pe piept. Căldura pielii lui îmi radia în palmă. Dar nu s-a arătat data trecută, până ce n-am fost separați, și trebuie să-l facem să vorbească. Mă duc pe celălalt acoperiș. Tu ascunde-te altundeva, până apare.

— Trin...

— Pot să am grijă de mine, și de data asta nu-l mai las să fie în avantaj, am promis. Știi că mă descurc.

Aripile i-au tresărit de iritare, dar a zis:

— Da, știu.

I-am susținut privirea, m-am întins și i-am pus o mână pe maxilarul dur. Două cuvinte simple mi se rostogoleau pe limbă, dar nu le-am putut rosti. Am făcut ce știam că pot. Trăgându-i capul spre mine, l-am sărutat în fugă, apoi am făcut un pas înapoi și m-am întors.

Zayne m-a prins de braț și m-a tras la pieptul lui. Un icnet de surprindere mi-a scăpat, înghițit repede de apăsarea gurii lui pe a mea. Atingerea limbii și senzația aproape interzisă a colților lui pe buzele mele aproape că mi-a lichefiat mușchii. M-a ridicat până ce doar

vârfurile bocancilor mei mai atingeau acoperișul și m-a sărutat ca un om care se trezește după un somn greu, făcându-mi tot trupul să se cutremure.

Un sărut care însemna *mai mult*.

Mi-am amintit că aveam treabă. Una importantă.

— Faptul că mă poți săruta când arăt așa, a spus, cu voce guturală, mă dă gata, Trin. Serios.

Inima mi s-a umflat și-apoi s-a strâns, sfâșiată între frumusețea vorbelor lui și neîncredere.

— Pot să te sărut așa fiindcă ești frumos.

Un tremur l-a zguduit când și-a lipit fruntea de a mea, ținându-mă strâns încă o secundă. Apoi, mi-a dat încet drumul, să ating pământul cu picioarele.

— Te veghez.

Făcând un pas în spate, mi-am șters mâinile de coapse.

— Perversule!

— Ai grijă, a mârâit, ignorându-mi comentariul.

— Mereu. Răsucindu-mă, am pornit cât de repede puteam, recunoscând că, dacă nu mă urneam din loc, menire sau nu, aș fi făcut ceva necugetat și de-a dreptul impulsiv. Aș fi rămas și aș fi găsit o cale să-i dovedesc că era la fel de frumos pentru mine în forma lui adevărată cum era și în cea umană.

Știind precis unde se afla marginea și care era distanța dintre clădiri, am sărit chiar când piciorul mi-a atins zidul scund. Câteva secunde m-am simțit la fel de amețită ca după ce mă săruta Zayne. Am aterizat ghemuit, scanând acoperișul luminat. Între reflectoare și lumina lunii vedeam binișor.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre marginea dinspre strada de jos, încă simțind apăsarea ușoară în ceafă. Sărind pe parapet, am îngenuncheat și am așteptat. Mașinile care circulau pe strada îngustă,

râsetele și strigătele oamenilor de jos s-au amestecat în fundal.

— Unde ești? am rostit în noapte, știind că va veni.

N-am așteptat mult.

Câteva minute mai târziu, am simțit o intensitate mai mare a răcelii. *Harul* mi s-a trezit la viață. Am rămas pe loc, ținându-mi respirația, până când l-am auzit aterizând pe acoperiș.

— Ultima dată când te-am văzut, erai leșinată.

— Dacă nu știai până acum, am spus, privind drept înainte, află că nu-i deloc elegant să lovești o fată și să pleci fără să-ți iei măcar rămas-bun.

— Te-aș fi putut ucide, iubito, dar m-ai făcut curios.

— Ai fi putut. M-ai fi ucis. Ar fi trebuit să mă ucizi. M-am ridicat, pivotând pe călcâi, și am sărit pe acoperiș. El stătea în centru, cu părul în nuanța lunii. Purta doar haine negre, ca data trecută, și părea de pe altă lume. De ce ești curios?

— De ce să nu fiu? Ești ca mine.

— Nu sunt deloc ca tine. Nu seamăn deloc cu Omul Zăpezilor.

— Nu, tu ești ca un vulcan, mereu gata să erupi.

— Mersi, am răspuns. De ce transmiți răceală?

— Fiindcă am sufletul rece.

— Ce clișeu dezamăgitor! Nu doar că ești nepoliticos, dar nici prea creativ nu pari.

— Sunt, în multe feluri. Pe care tu nu le cunoști.

— Ai fi uimit să afli ce cunoștințe am.

— Mă îndoiesc, a chicotit el. Pentru că, dacă ai avea, n-ai sta acolo, făcând conversație.

— Te-aș ucide? am sugerat. Dacă dorești, pot începe.

— Nu. Ai fugi. A făcut un pas măsurat în față, apoi

s-a oprit, întorcând capul spre stânga. Mă întrebam când ai de gând să apari.

Curbele grațioase ale aripilor au apărut de cealaltă parte a lui când Zayne s-a ridicat, parcă de nicăieri.

— N-aș fi putut lipsi de la petrecere.

— Protectorii. Câinii de pază ai Legitim-Născuților.

— Nu e câine, am mârâit.

— Și nici loiali nu sunt, a mai spus el, de parcă nu m-ar fi auzit. Și eu am avut cândva un Protector. Era de vârsta mea. Am crescut împreună. Era cel mai bun prieten al meu. Ca un frate.

— Chiar nu-mi pasă, am zis. Sincer.

S-a întors spre mine.

— L-am ucis. I-am scos inima din piept. N-am vrut. A trebuit.

— Ce poveste mișto, frate! Zayne și-a lăsat aripile în jos. Scuze dacă te citez, dar nici mie nu-mi pasă.

— Dar nu vrei să mă cunoști? Să știi cum de e posibil să mai existe un Legitim-Născut? Să-mi afli numele sau de câtă vreme te privesc și te aștept? S-a oprit. Voi doi ați fost foarte obraznici.

— Nu știu care parte din „nu-mi pasă” nu ți-e clară, dar permite-mi să mă repet. Nu-mi pasă nici cum te cheamă, nici cine-i taică-tu. Am simțit *harul* clocotind în mine. Tot ce vreau să știu este cum să destram descântecul care ține spiritele captive în școală…

— Nici despre Misha nu vrei să știi?

Mi-a stat inima-n loc.

— Când mi-a zis despre tine… Să știi că în locul tău n-aș face asta, a spus, văzând că Zayne avansa rapid din spate. Sunt generos azi, Protectorule. Nu-mi pune buna dispoziție la încercare!

— Eu am tendințe criminale, azi. Te rog nu mi le

pune la încercare.

— Dacă mă obligi să te ucid, am senzația că totul se va termina foarte repede.

— Faptul că tu crezi că mă poți ucide dovedește cât de aiurea sunt deja unele lucruri, a zis Zayne. Poate că ești Legitim-Născut, dar te-ai atins de Trinity, și numai asta îmi dă destulă forță să-ți zdrobesc fiecare os din trupul tău jalnic, unul câte unul. Nu te voi ucide, însă.

— Nu, n-o vei face.

— Te voi obliga să îngenunchezi pe rotulele zdrobite, ca să-ți dea ea lovitura finală.

Doamne!

Îmi venea să-l sărut pe Zayne atunci, pe loc.

— Că tot veni vorba despre lovituri finale, a zis el, concentrându-se asupra mea. Este interesant că atât eu, cât și tu putem bifa uciderea Protectorilor noștri pe lista de experiențe similare.

— Nu-mi pasă ce ai de zis despre Misha, am spus, și aproape c-am crezut și eu. Vreau să știu cum să destram descântecele.

— Gelozia este un lucru teribil, a spus el, în schimb. A fost păcatul lui Misha. Invidia. I s-a spus că este special, și chiar voia să creadă asta până la moarte – literalmente.

Am încremenit.

— Este o emoție atât de umană. A ridicat din umeri. Vreau să știi cum mă cheamă.

— Vreau să-mi răspunzi la nenorocita de întrebare.

— Mă cheamă Sulien…

— Serios? s-a amuzat Zayne. Te cheamă *Sullen*[9]?

---

9 Joc de cuvinte intraductibil între „Sulien“ (numele personajului) și *sullen* („posomorât, mohorât“).

A oftat.

— Nu așa se scrie.

— Ți se potrivește, am zis. Pari genul de tip care zăngăne la chitară, dar știe doar câteva acorduri și o arde poetic despre tipa iubită, fără ca ea să aibă habar de existența lui. Posomorât, capricios și rece. Sufletul petrecerii. De-aia vrei să provoci apocalipsa? Pentru c-ai căpătat numele ăsta?

— De fapt, n-am iubit niciodată pe nimeni. Nici măcar pe Protectorul meu. Și nu eu provoc apocalipsa. Eu doar particip la ea.

— Aha! a mormăit Zayne. Așadar, *Sulien*, unde-i Bael?

— La loc sigur.

— Sigur de ce?

— De cei care îi vor răul. Așa ca tine.

Am ridicat din sprânceană.

— Aperi un demon?

Sulien a chicotit.

— Ce ciudat că, dintre toți, tocmai tu mă întrebi asta. Dar nu fac decât să apăr planul.

— Ce plan?

— Cel pentru care a murit Misha. Că veni vorba de el, era exact așa cum m-ai descris pe mine, doar că tu n-ai văzut niciodată partea asta. Ar fi însemnat să te gândești și la el, nu doar la tine.

A fost o săgeată bine țintită.

— Am senzația că nu l-ai cunoscut deloc, a continuat Sulien. Că te-a iubit, la un moment dat.

— Trebuie să taci, l-a avertizat Zayne.

— Dar iubirea lui s-a transformat în ură, a continuat el. De aceea l-ai putut ucide. Cu mine nu va fi așa ușor, pentru că eu nu te urăsc, Trinity. Eu nu simt nimic față de tine, însă tu mă urăști.

Am văzut alb cu coada ochiului, iar lumina aurie mi-a străbătut brațul. Sabia a căpătat formă rapid. Scântei furioase au mușcat din aer.

— Ai dreptate. Te urăsc.

— Toată furia asta... Sulien a oftat, parcă de plăcere. Te va distruge.

Zayne s-a aruncat asupra lui, dar Sulien s-a aplecat și s-a răsucit. Am atacat, însă era rapid și se mișca precum fulgerul. Acum era între Zayne și mine, acum era pe margine.

— Eu nu pot rupe descântecul, a spus. Nu eu l-am aruncat.

— Rahat! Am avansat, cu sabia într-o parte, iar Zayne s-a ridicat, cu aripile întinse. Știu ce ești. Ești Mesagerul.

Sulien a râs, precum gheața care se prăbușește.

— Sunt unealta răzbunării, iar tu ești arma distrugerii. Acestea sunt etichetele noastre și rolurile pe care le vom juca.

— Vorbești mereu ca și cum ai fi pierdut orice contact cu realitatea? a întrebat Zayne. Doamne! Și eu, care credeam că demonilor le place să se audă vorbind.

A pufnit.

— Mă simțeam generos. Ar fi trebuit să întrebi de ce-am adunat toate sufletele alea. De ce nu te-am ucis. Care este rolul final pe care-l vei juca. Dar știu c-o să ne revedem, Trinity, și când se va întâmpla, ai face bine să fii singură.

Înainte să pot acționa: să vorbesc, să îl atac sau să mai inspir o dată, s-a lăsat pe spate, căzând de pe marginea acoperișului în noapte.

34

Am țipat când Zayne s-a lansat în față și a aterizat pe margine, cu aripile ridicate. Am țâșnit și eu, în timp ce *harul* se retrăgea.

Din întuneric a răsunat un râset, când am sărit lângă Zayne. Nu îl vedeam pe Sulien, așa că m-am gândit că aterizase pe un balcon aflat la vreo patru metri mai jos. A sărit apoi ca la șotron, de pe un balcon pe altul, până când a ajuns jos. Privirea mea a măturat întunericul, zărind lumini la balcoane. M-am pregătit să sar.

Brațul lui Zayne m-a prins de talie.

— Nu.

— Dar…

— Nu-l putem urmări. Nu acum. Asta vrea, și noi nu-i vom oferi ce vrea.

— Și eu vreau să-l urmăresc, am spus, apucându-l de braț.

Zayne m-a îndepărtat de margine și mi-a dat drumul. M-am răsucit spre el. Instinctele îmi cereau să-l dau la o parte și să plec.

Cred că a simțit, pentru că și-a desfăcut aripile, transformându-le în obstacol.

— L-ai mai urmărit și înainte, a spus el. Și te-a atras în tunel. Nu-l vom mai lăsa să ne ducă nicăieri.

Frustrată pentru că avea dreptate și pentru că lucrul ăsta nu îmi potolea dorința de a-l urmări, am strâns pumnii și mi-am înghițit un strigăt.

— Se joacă.

— Da, a mârâit el. De aceea nu-i facem jocul. Nu așa îl învingem.

— Dar cum, atotștiutorule? Nu știm unde locuiește și nici nu-l putem găsi fără să-l urmărim. M-am pus în

mișcare. În tot timpul ăsta, l-am așteptat…

— Așa a fost planul.

— Dar nu noi ținem hățurile. M-am oprit, inspirând încet aerul călduț al nopții. Prezența celuilalt Legitim-Născut nu se mai simțea. Dac-ar fi o poveste, nu noi am croi intriga.

— Nu este o poveste, și chiar dacă ar fi, uneori forțând lucrurile să se întâmple nu este doar contraindicat, ci chiar stupid. Așa că hai să rescriem povestea.

Ha!

M-am întors și am văzut că venise după mine.

— Nu mai pricep nimic.

Și-a strâns aripile.

— Îți amintești când am spus că am o idee? Înainte să apară Sulien Nașparliul?

— Ai spus „nașparliu”. Alună ar fi mândru de tine.

— Ce mă bucur! a zis. Mai există o cale, dacă nu putem îndepărta descântecul. Ceva care îi va elibera cu siguranță pe cei captivi.

— Ce anume? Un detergent împotriva vrăjilor angelice?

— Nu știam că există. Vrei să comandăm de pe Amazon?

— Ha, ha! Ăsta e râsul meu când mă entuziasmez că ai spus ceva isteț.

Expresia de pe chipul lui Zayne era indescifrabilă, dar am simțit că se distra copios.

— Dacă nu avem o soluție să scăpăm altfel de acele descântece, atunci zic să scăpăm de tunele și de școală.

Am clipit.

— Tu, un Gardian, îmi sugerezi să aruncăm în aer tunelele *și* școala?

— Exact.

Să arunci chestii în aer era, probabil – sau sigur –, o infracțiune, așa că ar fi trebuit să fie ultima soluție, însă mi se părea o idee foarte bună. Acum, parcă era la mintea cocoșului.

Am petrecut restul serii discutând detalii logistice. M-am bucurat că nu am purtat conversația la telefon. Eram sigură că ne-ar fi bătut la ușă Serviciile Secrete sau FBI-ul, cât ai zice pește.

Nu l-am mai văzut pe Sulien, și nici vreun demon, iar când ne-am întors în apartamentul fără canapea am decis că va trebui să-l implicăm pe Roth. Focul iadului nu ar fi distrus descântecele angelice, așa că aveam nevoie de o metodă cât se poate de... umană, de distrugere în masă.

Materiale explozive.

Surprinzător, Gardienii nu aveau un stoc, așa încât ne-am gândit că Roth era cea mai sigură cale.

M-ar fi dezamăgit dacă n-avea acces la așa ceva.

Seara aceea n-a decurs ca seara dinainte, dar nici ca oricare alta. Zayne și cu mine eram împreună. Chiar dacă simțeam că ne știm de ani buni, și nu doar de câteva luni, totul mi se părea ca la început. Nu voiam să presupun că va dormi cu mine, și nici că... se va culca cu mine.

Așa că m-am spălat pe dinți și m-am pregătit de culcare. Analizasem în gând situația în toate modurile posibile, și tot mi se părea ciudat. Ajunsesem să mă stresez groaznic.

Pentru nimic.

Când a ieșit din baie, cu pantalonii de pijama atârnându-i pe șoldurile înguste și cu părul ud, m-a întrebat:

— Vrei să stau cu tine?

Aruncându-mă pe pat, am încuviințat și m-am dat la o parte. S-a strecurat cu grijă lângă mine, lăsând lampa aprinsă.

Am rămas întinsă fără să știu ce să fac. Să inițiez ceva? Era de așteptat din partea mea? Va face el primul pas? Nu consideram că atunci când erai împreună cu cineva trebuia neapărat să faci sex de fiecare dată când stăteai în același pat. Nu că nu voiam, dar mă... ei bine, mă durea puțin. Nu insuportabil, dar... era diferit.

Aș fi vrut s-o pot suna pe Jada și s-o întreb.

— Pot să sting lumina? a întrebat Zayne.

— Da, am zis, sperând că nu suna a scheunat, așa cum mi se păruse mie.

Patul s-a mișcat, iar lumina s-a stins. Apoi s-a mișcat din nou, și Zayne s-a întors spre mine. Așa cum făcuse pe acoperiș, m-a prins de talie, cu brațul sub spatele meu, și m-a lipit de pieptul lui cald.

— Stai bine așa? m-a întrebat.

— Da. Era cald și mirosea a mentă proaspătă, și mi-a plăcut când degetele lui s-au împletit cu ale mele, pe întuneric. Vrei să... dormi?

— Da, la un moment dat. N-am prea dormit noaptea trecută.

— Nu din vina mea. Am roșit în întuneric.

— Aș spune că n-a fost vina nimănui. Sau că am fost amândoi de vină.

— Dar ai adus prăjiturele, iar asta mi-a dat energie.

A râs și, câteva clipe mai târziu, i-am simțit gura pe tâmplă, sărutându-mă repede. A început să-mi spună despre prima lui întâlnire cu Roth și despre cum se chinuise să își păstreze forma umană în public. Am ascultat, distrându-mă pe seama insistenței lui Roth de a-l face să se transforme. Mi-a povestit că Nicolai și

Dez ajunseseră să-l placă pe prințul demonilor, în ciuda pornirilor lui înnăscute, deși nici acum nu aveau încredere în el. Despre trecutul lui cu Danika: se părea că tatăl lui își dorise ca ei doi să se împerecheze, însă el o privise mereu ca pe o soră.

În cele din urmă, a confirmat că Danika și Nicolai erau, într-adevăr, un cuplu. Am stabilit împreună că Nicolai avea mai mari dificultăți în a se descurca în privința ei decât a clanului, pentru că era diferită de orice altă femeie Gardian pe care o cunoșteam. Mi-a povestit despre prima soție a lui Nicolai, care murise la naștere, și Zayne a recunoscut că, după ce petrecuse o oră în aceeași cameră cu gemenii lui Jasmine, nu era prea sigur că voia propriii copii. Ar fi făcut o excepție și ar fi adoptat unul care să fie suficient de mare încât să știe să se transforme, și am râs, gândindu-mă că îl auzisem pe Matthew spunând că ar adopta un copil doar dacă știa să folosească olița. Aproape că murisem de râs atunci, dar mă gândeam că să înveți copiii să facă asta era un scenariu desprins din Iad.

Am vorbit până când ni s-au închis ochii și pauzele dintre răspunsuri s-au lungit. N-am discutat nici măcar o dată despre Mesager sau despre datoria noastră, și am stat întinși în beznă fără să ne gândim la ziua de mâine, la presiune sau la temeri.

Era mai bine decât sperasem, decât voiam sau aveam nevoie. Eram doar noi, cuvinte, și degetele noastre împletite laolaltă.

Acele minute care s-au prelungit s-au dovedit a fi… *mai mult*.

O veste pe care o așteptam a venit pe nepregătite, chiar înainte să plecăm din apartament în patrulă. Cei de la firma de mutări își făcuseră apariția de dimineață – o mică armată, care a împachetat rapid tot

ce era în bucătărie, în dormitor, saltelele și sacul de box. Plănuiam să trecem pe la noul apartament înainte să patrulăm, dar nu mai aveam timp. Prima dată când îl vedeam urma să fie la noapte și, din fericire, Alună știa deja unde să ne găsească. Îi amintisem de dimineață și îmi răspunsese că pereții nu însemnau nimic pentru el, și că era o stafie „crescută în libertate”.

Of!

Telefonul lui Zayne a sunat în timp ce mă aflam unde fusese înainte canapeaua, răsucindu-mi trei secțiuni din păr în cea mai jalnică împletitură.

— Salut, Dez! a răspuns el, trecând pe lângă mine și aplecându-se să mă sărute scurt pe frunte. Ce?! Serios?

Zayne a încremenit și toată atenția mea s-a concentrat asupra lui, când s-a întors spre mine.

— OK. Mersi. Da, vă țin la curent. Mersi din nou.

— Care-i faza?

— Senatorul Fisher s-a întors.

— Serios? Nu mă așteptam. Chiar începeam să cred c-a murit.

— Trăiește, și s-a cazat la Condor, într-unul dintre apartamentele federale. Zayne mi-a dat etajul și numărul camerei. Dez spune că are agenți de pază, cel mai probabil în holul privat, dar și înăuntru, cu el.

— Ne putem ocupa de ei, am zis. Să mergem acum.

— Da, însă dacă sunt doar angajați guvernamentali care-și fac treaba, nu ne dorim să le facem… prea mult rău. Vom avea nevoie de întăriri. Zayne căuta printre contactele din telefonul lui. Pentru că sunt sigur că vor fi oameni acolo.

— Roth? am întrebat. Știam că Roth își putea face

de lucru cu mințile omenești, ștergând amintirile pe termen scurt sau înlocuindu-le cu altceva.

Zayne a încuviințat, ridicând telefonul la ureche. A vorbit cu Roth, iar eu mi-am terminat rapid de împletit coada. Șuvițele erau inegale, însă nu aveau să-mi cadă peste față. Am încercat să nu mă entuziasmez prea tare la auzul veștilor, pentru că nu știam ce găseam când ajungeam acolo, dar senatorul ne putea spune unde se află Mesagerul. Ne putea spune ce mama naibii punea la cale și ce spusese Misha…

Nu.

Chiar nu conta ce spusese Misha, sau de ce făcuse ce făcuse. Trebuia să uit de asta, pentru că nu era o prioritate să aflu.

Am pufnit, lăsându-mi brațele pe lângă corp când a închis Zayne telefonul.

— Roth nu e disponibil, dar îl trimite pe Cayman. Se va întâlni cu noi acolo.

— Minunat! M-am întrebat ce-o să poarte azi demonul. Planul?

Zayne s-a îndreptat spre insulă, unde se afla un mănunchi de chei.

— Intrăm și îl facem să vorbească. Aflăm unde e Mesagerul și care-i treaba cu școala.

— Și dacă nu vorbește?

Zayne a lăsat cheile, privindu-mă printre gene.

— Oamenii sunt… fragili, Trin, și, din câte știu, oamenii care conspiră la fapte rele sunt mereu cei mai slabi, pentru că slăbiciunea inerentă este ce i-a împins spre rău. Găsește slăbiciunea și exploatează-o. Vor scuipa afară tot ce știu, mai repede decât un cont anonim de Twitter.

— Ai mai făcut-o înainte? Să smulgi mărturisiri de la oameni?

— Da. Nu mi-a plăcut. Dar am făcut-o și o voi face iar, fără ezitare.

Surprinsă, am încercat să mi-l imaginez pe Zayne agresând verbal un om, sau chiar cu faptele. N-am reușit.

— Îmi dau seama că ești surprinsă. A zâmbit trist. Sunt multe lucruri pe care nu le știi, Trin. Ți-am mai spus asta.

— Nu credeam că te referi la faptul că ești un soi de maestru anchetator, deghizat.

— Toți suntem pregătiți să obținem informațiile de care avem nevoie, mi-a explicat. Știam asta, dar era vorba de *Zayne*. De ce crezi că n-aș fi și eu?

— Știu că ești pregătit pentru orice situație, dar sunt surprinsă că… că ai face-o, pentru că ești… nu știu. Ești bun la suflet.

Privirea palidă a lui Zayne m-a străpuns.

— Nimeni nu este bun la suflet, și mai ales nu Gardienii.

— Thierry a zis că eu aș fi, și că de-aia nu crede c-aș putea deveni ca… Sulien.

— Nu știm destule despre Sulien ca să ne dăm seama de ce se comportă așa, și deși sunt de acord că n-ai de ce să te îngrijorezi, nici tu, nici eu nu suntem buni *din fire*.

— Ai dreptate, am spus, după o clipă.

— Te deranjează să știi adevărul despre mine?

Mă deranja? Nu. Așa stăteau lucrurile, chiar dacă era bun sau rău. Am clătinat din cap.

— Sunt doar uimită.

— Uneori n-ai încotro, dar e mereu bine să afli de ce un om a ajuns așa cum este. Nu c-ai avea cum să schimbi rezultatul, însă empatia te va ajuta să-l accepți

mai ușor.

M-am gândit la Faye și la membrii clanului ei. Acționaseră din lăcomie.

— De aceea nu ți-a păsat c-am ucis-o pe Faye?

— N-aș merge atât de departe să spun că nu mi-a păsat, dar știu c-ai fost nevoită, a răspuns. Oricum s-ar fi întâmplat, în cele din urmă, dar măcar așa a fost prevenit alt rău.

— Să ucizi este… nici nu știu…

— Niciodată ușor, a răspuns. Nu trebuie să fie ușor, indiferent de condiții.

— Da. M-am îndreptat spre insulă, unde stătea. Și senatorul? După ce vorbește, ce facem?

Zayne n-a răspuns imediat.

— Hotărâm după ce trecem hopul.

Aveam senzația că știam ce se află de cealaltă parte.

Am inspirat și am expirat foarte lent. Era parte din cine eram. Avea să fie mereu. Știam asta.

— Cred că e un lucru bun că mă simt ciudat în privința acestui aspect al nostru.

Zayne mi-a atins obrazul, făcându-mă să mă uit în ochii lui. N-a zis nimic, ci doar și-a aplecat capul, ajungând la un centimetru de gura mea. Apoi m-a sărutat ușor.

— Aș fi îngrijorat dacă nu te-ai simți așa.

Am zâmbit.

— Ești gata?

— Pe jos? Cu Impala? Cu motocicleta? a întrebat.

— Ar trebui deja să știi că voi alege mereu opțiunea care nu implică mers, am spus, legându-mi un elastic în jurul cozii groase. A rânjit, iar eu am simțit un fior în stomac. Motocicletă.

Zâmbetul i s-a lărgit, în timp ce ținea între degete

cheia potrivită.

— Știam eu că există un motiv pentru care te plac.

35

Era mult mai puțin dificil de mers cu motocicleta decât cu mașina, deși cam de speriat, pentru că Zayne părea angajat într-o cursă pentru a-și doborî propriul record de primit claxoane de la mașinile din trafic.

Îmi plăcea la nebunie să simt palele de vânt pe pielea mea și felul în care îmi smulgeau coada, sau cum mi se potriveau coapsele peste ale lui și ce senzații încercam când îl țineam atât de strâns. Dar, cel mai important lucru, îndrăgeam felul în care, de fiecare dată când ne opream, se apleca și îmi atingea genunchiul.

Și faptul că nu mergeam pe jos.

Adoram și asta.

Zayne a reușit să prindă un loc de parcare ceva mai jos de hotelul care ocupa o întreagă stradă și care arăta de parcă fusese adus pe sus din Franța.

— Hotelul ăsta e frumos, am spus, în timp ce străbăteam trotuarul.

— Și vechi. Cred c-a fost construit prin secolul al XVII-lea.

Își ținea palma la baza spatelui meu, ghidându-mă pe lângă un grup de turiști care făceau fotografii cu garguii micuți și fântânile sculptate de sub multe dintre ferestre.

— Cred că e foarte bântuit.

— Ignoră, până terminăm.

— Ușor de zis, am mormăit.

— E aici, a spus Zayne, când am ajuns aproape de intrare.

Sub o nișă albastră se afla Cayman, pe care nu l-aș fi recunoscut. Era îmbrăcat într-un costum negru, care părea scump, și purta mocasini. Mocasini de piele. Părul lui negru era strâns într-o coadă elegantă, și, când ne-a văzut, a ridicat din sprâncenele negre.

— Arăți bine, i-am zis.

— M-am gândit să mă îmbrac adecvat. S-a uitat la noi. Evident, voi doi ați ratat ocazia.

M-am uitat la colanții mei negri și la tricoul gri. Zayne purta haine din piele, și cred că ar fi trebuit să ne gândim cum o să ne potrivim în peisaj. Sau nu.

— Nu facem parada modei, a comentat Zayne.

— Dar dacă ați face, aș plăti bilet în primul rând, a zis Cayman, iar eu am rânjit. Sunteți gata?

Când Zayne a dat din cap, Cayman a pășit în interior și a deschis una dintre ușile solide. Aerul rece a ieșit afară. Înăuntru, am știut imediat că va trebui să-mi păstrez ochelarii de soare. Am fost copleșită de luminile strălucitoare ale candelabrelor de cristal și de grandoarea holului de la recepție. Văzusem și înainte opere de artă și decorațiuni luxoase – Dumnezeu știe cât costase Sala Mare din comunitate! –, dar aici mi se părea o nebunie. Totul părea făcut din marmură sau aur, și am simțit brusc nevoia de a ieși iar afară și a mă șterge pe picioare.

— Așteptați aici, a spus Cayman. Trebuie să obțin o cheie de la etaj.

Cayman a făcut un salt până la recepție și s-a aplecat peste tejghea, atrăgând atenția unui tânăr. Nu știu ce i-a zis, dar, într-un minut, acesta s-a întors cu un card de hotel între degete.

— Ce repede a mers! am comentat.

— Am o voce magică. Mi-a făcut cu ochiul. Haideți după mine.

Am trecut pe lângă un iaz cu pești koi și printre multe coloane masive, apoi pe lângă numeroase plante în ghiveci, care semănau cu palmierii. Între ele am remarcat o femeie cu mâinile înfipte într-o fustă violet, voluminoasă, care era cu siguranță o stafie.

Am ajuns la lifturi. Cayman ne-a condus la ultimul, a folosit cardul și a intrat.

— Haideți, copii, ne-a spus. N-avem timp de lâncezeală.

Am ridicat din sprânceană și l-am privit pe Zayne, dar el doar a clătinat din cap când am intrat în liftul surprinzător de strâmt. O muzică de jazz plutea în surdină din boxe ascunse.

Cayman a apăsat butonul spre etajul 30.

— Mă aștept ca, de îndată ce se deschid ușile, să fim întâmpinați nu foarte plăcut. Pot să mă ocup de ei...

— Adică să-i ucizi? l-am întrerupt.

— Păi... da.

— Ce zici dacă Zayne și cu mine îi lăsăm inconștienți, iar tu te ocupi de amintirile lor? am sugerat. De asta avem nevoie.

S-a bosumflat.

— Dar nu e așa amuzant.

— Nu ești aici ca să te amuzi, i-a spus Zayne.

— Cine zice?

— Dumnezeule! a oftat Zayne.

— Dumnezeu nu-i șeful meu. Cayman și-a dat peste cap ochii în nuanțe aurii. Dar fie! Fac cum spuneți voi, însă nu promit nimic în privința amintirilor pe care le las. Cred că le voi crea o obsesie pentru BTS[10], care acum ocupă primul loc în topul meu de cele

10 Trupă coreeană de K-pop, care a devenit un fenomen mondial, iar printre fanii lor se numără în special adolescenții. (n.tr.)

mai bune lucruri *din toate timpurile*, înlocuindu-i pe cei de la One Direction.

Am căscat gura, dar liftul s-a oprit ușurel. Zayne s-a postat în fața mea când s-au deschis ușile.

— Trei la dreapta, doi la stânga. Camera 3010. Eu mă ocup de dreapta.

— Scuzați-mă, a spus o voce masculină gravă, când Zayne a pășit pe hol. Trebuie să văd… Cuvintele lui s-au terminat într-un pocnet, când Zayne l-a izbit de un perete.

Am țâșnit afară, cu privirea concentrată la stânga, când un bărbat în costum negru s-a desprins de lângă perete, ducând mâna la talie.

— Nici nu te gândi! L-am prins de umăr și l-am răsucit, apoi l-am apucat de ceafă. I-am făcut cunoștință cu peretele și l-am lăsat să cadă lângă el, sprintând iar. Am auzit alt trup căzând în spatele meu, urmat de un icnet care – am presupus – însemna că Zayne ajunsese la al treilea tip.

Cel din fața mea își scosese pistolul, dar am fost mai rapidă. Răsucindu-mă, l-am lovit în interiorul cotului. Pistolul i-a zburat prin aer, iar el a icnit. Zayne a prins pistolul. Eu l-am apucat pe tip de umăr și i-am folosit propria greutate ca să-l trântesc la podea. Trosnetul cefei mi-a spus că va avea o durere teribilă de cap când se va trezi.

— Drăguț, a spus Zayne, aruncându-i pistolul lui Cayman, care îngenunchea lângă al doilea om.

— N-ai fost nici tu prea…

Alt tip a ieșit, cu gura căscată, parcă gata să strige. Am sărit și l-am lovit cu cotul sub bărbie, închizându-i gura cu un clănțănit și dându-i capul pe spate. Zayne l-a prins când cădea, cu o mână peste gură, și i-a întors

bărbia spre dreapta mea.

Eram în fața ușii cu numărul 3010. Am făcut un semn spre Cayman.

Demonul s-a grăbit spre noi, a înlocuit mâna lui Zayne cu a lui și s-a uitat în ochii bulbucați ai tipului.

— Salut. L-ai descoperit deja pe Iisus, Domnul și Mântuitorul nostru și fratele nostru psihedelic multivalent?

Încet, l-am privit pe demon. A zâmbit larg, iar eu am ridicat capul, exclamând „Ce naiba!”. Zayne a ridicat din sprânceană și mi-a făcut semn să fac liniște, în timp ce lua unul dintre tipii leșinați pe umăr.

Fir-ar să fie!

Era puternic.

Trăsăturile tipului de pe jos se relaxaseră, de parcă ar fi fost pe altă lume. N-a scos un sunet când Cayman l-a târât din bătaia ușii, în ce părea să fie o cameră pentru lenjerie sau depozitare. În câteva clipe, holul era liber, iar Zayne s-a postat de o parte a ușii care se deschidea, în timp ce Cayman a rămas în spate. Privirea lui Zayne a întâlnit-o pe a mea, iar eu am încuviințat.

A bătut la ușă. O clipă mai târziu, aceasta s-a întredeschis.

— Wilson? a întrebat o voce masculină.

Zayne a deschis ușa cu umărul.

— Senatorul e pe canapea, a spus el, cu un braț în jurul gâtului celui care deschisese și aplicând suficientă presiune ca să-l adoarmă.

Am intrat în cameră, analizând repede totul. Cayman s-a strecurat după mine și a închis încet ușa. Camera era mare, cam cât tot apartamentul lui Zayne, și pereții erau scăldați în albastru și auriu. Am clipit de mai multe ori. Privirea mi s-a oprit la poze înrămate și

la un set de tacâmuri, apoi la canapeaua albastru regal și la bărbatul mai în vârstă care se ridica de pe ea.

Senatorul Fisher era clișeul ambulant al unui congresman obișnuit, căruia i-a expirat de mult data la care mai poate fi de folos oamenilor pe care-i reprezintă. Avea părul alb ca neaua și pielea ridată la colțurile gurii și ochilor. Purta culorile Americii: costum bleumarin, cravată roșu-aprins și cămașă elegantă, albă. Era o reclamă ambulantă la patriotism și privilegiu, rulate într-un ghem de rău bine camuflat.

— Ce înseamnă asta? a zis el, ducându-și mâna la buzunar și scoțând telefonul. Nu știu cine sunteți, dar faceți o…

— Greșeală? Nu la fel de mare ca a ta. I-am smuls telefonul. Domnule.

Ochii albaștri, de reumatic, s-au oprit asupra mea. Privirea i-a sărit apoi nervoasă spre locul în care Cayman îi șoptea ceva tipului doborât de Zayne.

— Ascultă-mă, tânără domnișoară. Nu știu ce credeți voi că faceți, dar eu sunt senator al Statelor Unite și…

— Și eu sunt Gerilă, omul de zăpadă. Stai jos.

Senatorul s-a uitat la mine, cu pete roși în obraji, pălind, însă, când s-a apropiat Zayne.

— Verifică apartamentul, i-a poruncit lui Cayman. Demonul s-a făcut nevăzut.

Nerăbdătoare, mi-am apăsat palmele pe umerii senatorului și l-am obligat să se așeze. Surprinderea din ochii lui bulbucați mi-a dat o ușoară satisfacție.

— Mulțumesc că stai jos. Am zâmbit. Avem niște întrebări, iar tu ai niște răspunsuri importante. Așa că vom purta o discuție, și, dacă ești deștept, nu vei îngreuna situația. Îl vezi pe tipul ăla mare și blond din spatele meu?

Buzele senatorului Fisher s-au subțiat când a încuviințat.

— E pe cât de sexy, pe atât de puternic, iar faima lui bate orice record. M-am așezat pe marginea măsuței pentru cafea, în fața senatorului. Tocmai am învățat azi că este foarte priceput la rupt oase.

— Expert, a murmurat Zayne.

— Dar nu vrem să ajungem acolo. Nu uita că, dacă nu vreau să se ajungă acolo, nu înseamnă că nu se va ajunge. Ai înțeles?

S-a uitat de la unul la altul.

— Nu veți scăpa nepedepsiți.

— Ultimele tale cuvinte. Cayman a intrat din nou în living și s-a aruncat pe scaunul de lângă canapea. Apartamentul e plicticos de liber. Nici echipe de pază, nici prostituate. În viață sau nu.

M-am încruntat la el.

Cayman a ridicat din umeri.

— Ar trebui să fi văzut ce-am găsit în camerele de hotel ale unor politicieni. Aș putea să-mi scriu memoriile și să ajung celebru.

Fie și așa.

— Cine sunteți? a întrebat Fisher.

— Un Gardian prietenos, a spus Zayne. Ah, și un demon, și o Legitim-Născută.

Fața bărbatului s-a golit atât de repede de sânge, încât mi-a fost limpede că știa precis cu ce se confrunta. Privirea i s-a fixat asupra mea.

Am zâmbit iar, ridicându-mi ochelarii de soare pe cap. Mi-am chemat *harul*, doar puțin, lăsându-l să strălucească. Fisher a inspirat scurt.

De pe scaun, Cayman a zis:

— Treaba cu lucirea e super-horror.

Numai un demon ar fi putut gândi așa.

Mi-am controlat *harul*.

— Acum știi cine suntem? a zis Zayne.

— De fapt, nu sunt Gerilă, am spus.

Fisher părea să mai aibă puțin până să-i pocnească o arteră.

— Da, știu. A înghițit în sec. Și-a dres glasul. Atunci și voi știți pe cine cunosc.

— Dacă tu crezi că ne este frică de Mesager, te înșeli, am spus. Ne vei ajuta.

— Nu pot, a spus, cu palmele pe genunchi. Puteți deja să mă ucideți, fiindcă nu pot.

Am oftat și m-am ridicat.

— Cred că vom adopta metoda dificilă.

Zayne mi-a luat locul. Și-a tras un scaun de lângă masă și a lovit măsuța de cafea. Picioarele ei butucănoase au săpat șanțuri adânci în podelele de lemn.

— Sexy, a comentat Cayman.

Chiar așa.

Zayne a pus scaunul în fața senatorului și s-a așezat.

— Unde este Mesagerul?

Fisher a clătinat din cap, iar eu m-am apropiat de locul în care se aflase Zayne mai devreme.

— Unde locuiește Mesagerul?

Zayne s-a aplecat în față, privindu-l pe senator în ochi.

Tăcere.

Zayne a luat mâna senatorului. Acesta a încercat să se împotrivească, dar părea un iepure care luptă cu un lup.

— Știi câte oase ai la mână? Douăzeci și șapte. Încheietura ta are opt. Câte trei la fiecare deget. Două la degetul mare. Fiecare mână are câte trei nervi și,

după cum cred că știi, mâna omului este foarte sensibilă. Pot rupe fiecare os individual, a continuat el, cu o voce blândă, întorcând mâna omului cu palma în sus. Sau pe toate deodată. Știu ce trebuie făcut și îmi pare rău că tu nu pari să ai o idee mai bună.

S-a auzit un trosnet care m-a făcut să mă revolt în tăcere. Senatorul a țipat.

— Ce-aș mânca niște popcorn! a comentat Cayman.

Zayne și-a înclinat capul într-o parte.

— A fost doar un deget. Trei oase. Mai avem multe. Unde este Mesagerul?

Zayne era un fel de Chuck Norris printre Gardieni.

Fisher a icnit, strângând din ochi.

— Iisuse!

— Nu cred că te poate ajuta, am spus sec.

Alt trosnet mi-a făcut capul să se întoarcă spre Zayne.

— A fost degetul tău mare, a zis el. Așa că, sunt deja două.

— Nu știu unde locuiește Mesagerul, a icnit senatorul. Chiar crezi că mi-ar spune? Doar nu e prost.

— Atunci cum îl contactezi? am întrebat.

— Nu îl contactez. Bărbatul tremura, legănându-se încet, în timp ce Zayne îi întorcea metodic mâna. I-a luat degetul mijlociu. Jur că nu. A venit la mine o singură dată.

— Serios? Chiar l-ai văzut pe Mesager o singură dată? Zayne a clătinat din cap. Nu cred c-am părut destul de serios…

— Bael, a mârâit Fisher. Cu Bael vorbesc, de obicei.

— Hmmm… Mi-am încrucișat brațele la piept. Ai

avut dreptate.

— Ți-am spus, a murmurat Zayne, zâmbindu-i senatorului aproape prietenos.

— Ce mai face dragul și bunul meu Bael? Cayman s-a foit, lăsându-și picioarele peste unul din brațele scaunului. Nu l-am mai văzut pe ticălos de secole. Își folosește pelerina de invizibilitate, ca Harry Potter? Cred că da, ținând cont că-i Regele Înșelăciunii. Lucrezi pentru unul dintre cei mai vechi demoni de pe Pământ, născut din foalele Iadului. Interesanți prieteni ai! Mai că te fac să te întrebi dacă ești de partea cea bună, indiferent ce-ar pune la cale.

— Ești demon, a icnit senatorul. Îmi ții predici despre partea bună?

Cayman a rânjit cu jumătate de gură.

— Câteodată, partea bună a istoriei este creată de cei de la care nu te aștepți.

— Unde e Bael? am întrebat.

— Nu în apropiere, a răspuns senatorul. Este departe și stă ascuns. Pot să vă dau un număr mai vechi, dar nu vă ajută la nimic.

Așa cum spusese și Sulien. Frustrată, am făcut un pas în față.

— De ce stă ascuns?

— Nu știu.

— Fisher, a oftat Zayne. Pari să știi foarte puține, și asta mă dezamăgește.

— Stai…

Un țipăt i-a întrerupt cuvintele, când Zayne i-a mai frânt un deget.

Atunci, senatorul John Fisher și-a dat drumul.

Doar opt oase. Mititele. Dureroase, dar mititele, prin comparație cu cele mai mari, care se rupeau și ele.

— Îmi iubesc soția, a spus el, cu fața boțită și cu corpul cât putea de departe de Zayne, care încă-i ținea mâna încleștată. Îmi iubesc soția. Atât. O iubesc. Nu pot fără ea. E tot ce mi-am dorit vreodată. Omul a izbucnit în suspine. Am iubit-o de când a intrat la ora mea de economie, în Knoxville. Este totul pentru mine și aș face orice să o revăd. Să o țin în brațe. Să vină înapoi. Asta e tot ce mi-am dorit.

Am schimbat o privire cu Zayne. El i-a dat drumul mâinii, iar senatorul s-a chircit tot. Nu mă încânta deloc să văd atâta suferință. Bărbatul conspirase cu un demon și cu niște vrăjitoare, făcând ca oameni și Gardieni nevinovați să fie uciși. Avea legătură cu Mesagerul, care voia să provoace apocalipsa, așa că era de condamnat, dar, dacă nu cumva se pricepea la actorie, era doborât de o durere mai cumplită decât cea provocată de niște degete rupte.

— Ce legătură are ea cu Bael, John? a întrebat Zayne, folosindu-i prenumele și vorbind atât de blând, încât aproape uitasem că tocmai i-a rupt degetele.

Fisher n-a răspuns câteva minute, ci doar a suspinat, până când, într-un târziu, a spus răgușit:

— Mesagerul mi-a auzit rugăciunile și a venit la mine.

Am tresărit, iar Cayman și-a dat picioarele jos de pe scaun și s-a aplecat în față.

— Arăta ca un înger. Vorbea ca un înger. Ochii bărbatului s-au deschis larg, dar privea în gol.

Înțelegeam că l-ar fi putut confunda pe Sulien cu un înger, dar oare accentul lui să nu-i fi dat de bănuit? E drept că Fisher se născuse în Tennessee. Poate credea că tot Raiul vorbea ca Matthew McConaughey într-o reclamă la mașini.

— Și ce spunea? Vocea lui Zayne era blândă.

Bărbatul tremura.

— Că… Că puteam obține ce-mi doream. Pe Natashya.

Doamne!

Bănuiam ce urma.

— Mi-a spus că va veni un tip la mine și că trebuie să-l ajut cu ce are nevoie, și că bărbatul acela e o oaie în blană de lup, a șoptit. Am crezut c-a fost un vis, dar a apărut tipul. Oaia în blană de lup.

Oare se referea la un demon care se prefăcea că e rău?

— Bael? a insistat Zayne. Un bărbat care nu era deloc un bărbat? Când Fisher a încuviințat, Zayne și-a sprijinit bărbia în palme. Știai ce era?

— Nu la început, dar apoi… da.

Voiam să-l întreb dacă nu se gândise că era un mare semnal de alarmă, dar am rămas tăcută.

— Ce voia de la tine? a întrebat Zayne.

— Acces în școală. Nu știu de ce. Nu mi-a spus, n-am întrebat. Nu voiam să știu. O voiam doar pe Natashya.

Furia din mine a alungat orice urmă de simpatie.

— Și nu te-ai gândit că nu-i în regulă ca un *demon* să vrea să aibă acces într-o *școală*?

Zayne mi-a transmis din privire un avertisment, înainte să-și îndrepte iar atenția spre senator, care n-a răspuns, ci doar a început să plângă mai tare.

— Ai intrat vreodată în școală?

— Niciodată. Am pus pe picioare firma, am dat câteva telefoane și am cumpărat-o. O nouă școală era deja pe cale să se ridice, în locul celei vechi. Atât.

„Planuri pentru o școală destinată copiilor cu

dizabilităţi”, îmi venea să strig, dar mi-am ţinut gura.

— Când mi-a spus că trebuie să mă întâlnesc cu ele – cu vrăjitoarele – mi-a spus ce să zic, şi… am zis.

A trebuit să-mi astup gura cu mâna ca să mă abţin.

— Bael a promis că mi-o aduce pe Natashya înapoi. Că după ce obţine ce vor, o voi primi înapoi, a continuat el. Aşa că am acţionat. Era împotriva principiilor mele, şi totuşi am făcut-o. Ştiam că e greşit, că acel farmec poate ucide, dar trebuie să înţelegi că ea este totul pentru mine.

— Stai aşa, a intervenit Cayman. Bael a zis că-ţi poate aduce soţia înapoi la viaţă?

— Mesagerul şi Bael mi-au promis.

— Nimeni n-are puterea asta, am zis, clătinând din cap. Privirea sălbatică a senatorului s-a rotit spre mine. N-a mai tremurat. Soţia ta a murit. Probabil a trecut dincolo. Nu poate fi adusă înapoi.

— Nu-i adevărat. Buzele lui Fisher s-au retras, dezvelindu-i dinţii. Nu-i adevărat.

— Bael nu-ţi poate oferi o asemenea favoare. Nu ştiu cine-i Mesagerul, dar nici măcar el nu poate, a zis Cayman, ridicându-se. Cu excepţia şefului ăl’ mare, o singură fiinţă pe lume mai poate face asta, şi nu s-a întâmplat decât o dată până acum. Şi s-a terminat prost, deci mă îndoiesc că ar repeta experienţa. Mai ales de dragul unui om. Fără supărare.

— Vorbeşti despre Spectru? Dar el nu poate aduce pe cineva înapoi din morţi, mai ales nu când… M-am uitat la senator. Când a murit soţia ta?

Privirea omului s-a mutat la degetele care i se umflau.

— Acum trei ani, zece luni şi nouăsprezece zile.

Era foarte… precis.

— E super-moartă, am subliniat. Adică, a putrezit

de mult.

— Nu contează, a răspuns Cayman, uimindu-mă. Se părea că și pe Zayne, fiindcă s-a întors spre demon. Spectrul poate face orice cu un suflet, și numai de asta ai nevoie ca să reanimezi un trup.

— Ai corpul ei? am întrebat, făcând ochii mari.

Senatorul n-a răspuns, iar mie mi s-a strâns stomacul. Nu eram sigură dacă voiam să știu unde se află corpul ei nu-prea-proaspăt, câtă vreme nu era în mormânt.

— N-ai nevoie de trup, a explicat Cayman. Doar de suflet.

M-am uitat la el cu gura căscată.

— Nu este… nu este posibil.

Nu-mi venea să cred. După câți oameni morți văzusem, nu mi se părea posibil.

Cayman a zâmbit.

— Orice este posibil, mai ales când ești Azrael, Îngerul Morții. Dar, cum am spus, a mai făcut-o o singură dată înainte, și dacă-l întrebi, va minți la început, însă poate elibera un suflet, îl poate distruge și… A făcut o pauză, ca să creeze suspans. Poate aduce morții înapoi.

Nu știam ce să spun.

Cayman s-a apropiat de canapea și a îngenuncheat, ca senatorul să fie la același nivel cu el.

— Pot să-ți mai spun și că Azrael n-ar fi *niciodată* de acord. N-ai ce să-i oferi în schimb. Ai fost mințit.

Omul nu s-a mișcat.

Zayne și-a lăsat mâinile pe lângă corp.

— Era slăbiciunea ta. Au găsit-o, a zis, repetând ce-mi spusese mie mai devreme. Au exploatat-o.

Privirea mea a trecut peste el.

— Mai trist e c-ai fi revăzut-o. Dacă ea ar fi fost bună, și tu la fel, ai fi văzut-o după ce mureai. Ai fi fost alături de ea, ai fi rămas cu ea o veșnicie. Dar acum? Am clătinat din cap. Nu se va întâmpla.

A strâns din ochi.

— Mi-au promis, a șoptit el. Mi-au *promis*.

Am oftat, cu o greutate în piept, sfâșiată între ură și milă pentru senator. Cum puteam simți și una, și alta? Nu fusese o persoană bună. Poate cândva, dar apoi se prefăcuse că nu vede tot ce e greșit, ca să obțină ce își dorea, iar eu…

Stomacul mi s-a umplut de o senzație de răceală când l-am privit pe Zayne, gândindu-mă că nu voiam să aflu niciodată cum era să ajungi în punctul în care ajunsese senatorul, în care aș fi făcut orice pentru a-mi aduce înapoi iubirea vieții.

Eu, care mă rugam rareori, m-am rugat atunci să nu aflu *niciodată* cum e.

Niciodată.

36

L-am lăsat pe senator distrus, cu mai multe traume emoționale și mentale decât fizice. Nu mai aveam ce stoarce de la el – doar suferință.

Nu irosisem timpul, în ciuda opiniei lui Cayman, pentru că acum știam cum ajunsese un tip ca senatorul Fisher să se implice în povestea asta. Numai că aveam inima grea și eram cu gândurile distrase, în timp ce patrulam, sperând să-l ademenim pe Mesager din gaura de șarpe în care se vârâse.

Era tragic să văd la ce fapte putea îndemna iubirea.

Zayne a decis să ne încheiem seara mai devreme decât de obicei, și pentru prima dată nu m-am simțit vinovată că nu căutaserăm în toate colțișoarele orașului. Să găsim Mesagerul era crucial, însă bănuiam că în clipa în care intram în școală sâmbătă, adică peste două zile, va apărea și Sulien. Și, odată ce intram în școala aceea, aveam să știm precis cu ce ne confruntăm. Bănuiam că urma să aruncăm în aer chestii imediat după aceea.

Ne îndreptam spre locul în care lăsase motocicleta. Am zis:

— Mă gândesc la ceva. De ce crezi că se ascunde Bael? E protejat. Nu ți se pare ciudat?

— Dacă l-ar fi protejat demonii, nu. Dar Mesagerul, care este un Legitim-Născut, da. Am ajuns la motocicletă, iar Zayne și-a pus mâna pe talia mea. Să-i simt palma acolo era mai bine decât să ne ținem de mână. Am încercat să creez scenarii diferite, dar tot ce știm este că e nevoie de Bael în viață, indiferent care e planul.

Am oftat și m-am uitat la cer. Cu toate luminile de la clădirile din apropiere, nu vedeam dacă erau stele.

— Mă întreb ce l-a făcut pe Sulien să ajungă așa. Nu știm ce plănuiește – doar că vrea să grăbească apocalipsa, ceea ce mi se pare neobișnuit de malefic. A spus că n-a iubit niciodată pe nimeni, deci știm că e altfel decât în cazul senatorului.

Zayne și-a aruncat un picior peste șaua motocicletei, așezându-se.

— Colaborăm cu demoni, a zis el, privindu-mă. Strălucirea de la un stâlp de iluminat din apropiere i s-a reflectat pe chip, formându-i umbre sub pomeți. Nu doar pentru că vedem o parte diferită la unii, ci și pentru că tot ce facem este pentru binele suprem.

Mi-am dat seama unde bătea.

— Crezi că el colaborează cu demonii fiindcă își imaginează că orice ar plănui este pentru binele suprem?

— Posibil. De-a lungul istoriei, oamenii au făcut lucruri greșite pentru că au crezut în ceva – au crezut că au dreptate. Gardienii nu sunt deloc altfel. Bănuiesc că nu există ființă care să nu fi făcut lucruri rele trăind cu impresia că se dedică unui scop nobil.

Am încuviințat, gândindu-mă că, de câte ori credea cineva că face un lucru bun, era aproape imposibil să-l convingi de contrariu.

M-am urcat pe motocicletă și i-am înconjurat talia cu brațele. M-a mângâiat pe genunchi și am plecat.

Drumul înapoi spre apartament a fost scurt, dar am folosit timpul ca să mă... detașez de cele întâmplate cu senatorul și de tot ce ținea de Mesager. M-am gândit că poate și Zayne făcea la fel. Aveam nevoie de asta, de o frântură de timp care să ne aparțină, care să fie al nostru, iar când Zayne a oprit în parcarea subterană, alături de Impala, revenisem la... normal. Pentru o vreme.

— Ești gata să vezi noul apartament? a întrebat, în drum spre lift.

— Uitasem, am recunoscut.

— Uau!

— Da, știu.

A zâmbit, în timp ce urcam.

— Seamănă mult cu cel vechi. E împărțit la fel. Doar că are două dormitoare.

M-am sprijinit de peretele opus.

— Acum mai sunt necesare? l-am tachinat.

— Sper că nu. S-a apropiat de mine, cu mâinile de o parte și de alta a capului meu. Dar două băi vor

prinde bine.

— Așa este.

— Fiindcă m-am săturat să-mi tot folosești gelul de duș.

— Din greșeală.

— Aha! Cred că-ți place să miroși ca mine.

Am continuat să zâmbesc larg.

— Al doilea dormitor pare o idee bună, pentru că sunt sigură c-o să mă enervez și o să te arunc din pat, la un moment dat.

— Mai devreme sau mai târziu, a fost el de acord. Doar să nu fie de tot.

— Nu trebuie să-ți faci griji din pricina asta. Liftul s-a oprit, iar eu m-am întins să-l sărut. Apoi, m-am strecurat pe sub brațul lui și am intrat în noul apartament. Vii?

Zayne s-a desprins de perete și m-a urmat. Apartamentul era, practic, la fel, doar că în oglindă. Bucătăria se afla în stânga, iar livingul, în dreapta. Ferestrele dădeau în altă stradă, însă canapeaua și mobila erau aranjate exact ca înainte. Doar că… mijind ochii, am văzut un hol îngust acolo unde se aflase ușa de la dormitor, în celălalt apartament.

Zayne a continuat să meargă înaintea mea, întorcându-se spre mine și pășind cu spatele.

— Vrei să-ți fac un tur?

— Absolut.

A zâmbit larg și m-a luat de mână.

— Cred că-ți poți da seama unde sunt bucătăria și livingul.

— Da, m-am prins.

Chicotind, m-a tras spre hol.

— Părțile interesante sunt aici. La dreapta este o jumătate de baie, iar ușile duble de alături sunt debarale pentru rufe.

— Foarte interesant, l-am tachinat.

— Așteaptă. M-a condus mai departe, deschizând ușa din stânga. A aprins lumina. Aici este al doilea dormitor. Iar aici, o baie.

— Camera este complet goală.

— Ce spirit de observație ai!

I-am aruncat o privire.

— N-am decât un pat, mi-a explicat. A trebuit să mai comand unul – și mobilă.

— Stai! L-am tras de mână. Eu ar trebui să comand mobila și să plătesc.

— Nu este camera ta. Este a mea, pentru când ești supărată pe mine.

— Dar…

— *Asta* este camera ta, a zis, deschizând cealaltă ușă.

Zayne n-a aprins lumina, dar de undeva venea o lumină albă, blândă. Nu din baie, care presupuneam că era ascunsă în umbră, și nici de la vreo veioză de pe noptieră. Era prea slabă. Derutată, am ridicat privirea…

— Doamne! am șoptit. Nu-mi venea să cred ce vedeam.

Desprinzându-mi mâna, am străbătut dormitorul, cu capul întors atât cât puteam, ca să mă uit la tavan.

Tavanul strălucea într-un alb blând, de la stelele răspândite pe toată suprafața.

Pe tavan erau stele.

„Stele”.

— Cum? am șoptit, ridicându-mi mâinile și strângându-le la piept. Când ai făcut asta, Zayne?

Nu-mi dădeam seama când avusese timp.

— Când i-ai zis lui Stacey despre Sam, a răspuns el. Am venit aici și le-am lipit. Am încercat să le aranjez sub forma unei constelații, dar a fost mai dificil decât credeam. Am decis să inventez eu una. Așa că iată Constelația Zayne.

Am deschis gura, dar nu mi-am putut găsi cuvintele, în timp ce mă uitam la ele. Începeau să pălească, și mi-am dat seama că era din cauza ochilor mei înlăcrimați.

— Ai făcut asta când erai supărat pe mine? Înainte… să ne împăcăm?

— Da, așa cred. Părea confuz. E ceva rău?

Încet, m-am întors spre el. Îi vedeam silueta în ușă. Inima îmi bătea cu putere, iar mâinile îmi tremurau.

— Ai făcut asta când nu vorbeam unul cu celălalt? Când eu credeam că mă urăști?

— Nu te-am urât niciodată, Trin. Supărat, da, am fost. Dar niciodată…

Am sprintat cu viteză maximă spre el. M-a prins cu un icnet care s-a transformat în râset când mi-am aruncat brațele în jurul gâtului său și picioarele în jurul taliei. L-am strâns cât am putut, cu un junghi în piept, și mi-am lipit fața de gâtul lui.

— Înseamnă că-ți place. Brațele lui m-au înconjurat.

— Dacă-mi place? am spus, cu vocea sufocată de gâtul lui. *Dacă-mi place*? Este perfectă! Minunată. O ador. Este *mai mult*.

Zayne a răspuns, dar nu știu ce-a zis, pentru că s-a întâmplat ceva. Ceva s-a frânt în mine, s-a deschis larg, și un șuvoi de emoții a năvălit afară, atât de

repede și de neașteptat, încât nu l-am putut opri să se umfle înăuntrul meu.

Am suspinat, pe jumătate râzând. Nu existau ziduri. Renunțasem la dulapurile cu sertare. Nimic nu se mai afla între mine și sentimentele mele. Între mine și tot ce însemna Zayne.

Mai mult.

Cu mult mai mult.

— Hei, hei, Trin! Mâna lui mi-a cuprins ceafa, împletindu-se în coada mea. E OK.

Era.

Nu era.

Zayne m-a dus la pat și s-a așezat, cu mine în poală, încă agățându-mă de el ca o maimuță-păianjen cu tulburări psihice. Degetele mele s-au prins în părul lui, strivindu-i șuvițele moi.

— La naiba, Trin! N-am vrut să te fac să plângi, a murmurat el. Ai spus că îți lipsesc stelele din dormitorul de acasă, și am vrut… să-ți ofer niște stele pe care să le vezi în fiecare noapte.

„Doamne. Doamne.”

M-a făcut să plâng mai tare, atât de tare, încât Zayne a început să mă legene și să mă mângâie pe spate, murmurând cuvinte fără sens, până când m-am adunat, schimbându-mi poziția astfel încât fruntea să mi se proptească de umărul lui.

— Știu. Știu că n-ai vrut să mă faci să plâng. Nu e vina ta. Ador stelele. Ador c-ai făcut asta. Doar că…

Doar că tot ce făcuse era la fel de sensibil, atent, frumos și încărcat de sens ca el.

Știam că ține la mine – că mă place mai mult decât ca prietenă – și știam că începuse să simtă asta dinainte să fim legați. Știam că și eu țin la el, și că deja mă îndrăgosteam de el dinainte de noaptea trecută…

dar era *mai mult*.

— Trin? Și-a trecut degetul mare peste buza mea inferioară. Ce se petrece în capul ăla al tău?

— Mi-e... mi-e frică, am recunoscut, în șoaptă.

— Frică de ce? De mine?

— Nu, niciodată. Mi-e frică de... de *noi*. Mi-e frică de ce înseamnă asta. Că n-ar trebui să fim *așa*. Că te voi pierde. De cât de mult... simt pentru tine. Mi-e frică.

Pieptul lui Zayne s-a ridicat lângă al meu când a inspirat adânc, iar genele lui dese mi-au mângâiat obrajii. Degetele i s-au desfăcut pe obrazul meu.

— Și mie.

— Serios?

Mâna lui mi-a cuprins ceafa, cu degetele încâlcite în păr.

— Vrei să știi adevărul?

„Da? Nu?"

A luat tăcerea mea drept confirmare.

— Mă sperie. Fiecare parte, Trin. Să simt ce simt pentru tine. Să vreau ce vreau de la tine. Vocea lui era profundă și aspră, și m-a făcut să tremur. Au fost momente în care mi-am dorit să simt așa pentru oricine, numai nu pentru tine.

„Stai, poftim?"

Am clipit.

— OK. Nu mă așteptam la asta.

— Ascultă-mă. Ce simt mă sperie, pentru că n-ar trebui să fie așa, și Dumnezeu știe c-am parcurs deja drumul ăla. Nu prea îmi doream să se repete istoria.

Am închis gura.

— Dar e mai mult decât atât, Trin. Nu e vorba doar despre trecutul meu, a continuat, uitându-se în ochii

mei. E vorba despre cine ești tu. În fiecare seară, ieși afară și îți riști viața. Vânezi demonii de care le este groază Gardienilor cu experiență. Cauți ceva care poate ucide și demoni, și Gardieni, în câteva secunde. Sunt îngrozit că ți s-ar putea întâmpla ceva, și n-are legătură cu ce înseamnă asta pentru mine.

OK. Îl înțelegeam.

— Și tu faci același lucru, Zayne. Nici măcar nu-mi pot imagina cum ar fi să ți se întâmple ceva. Aș vrea să fii om, să mergi la facultate și să studiezi ca să devii veterinar.

A ridicat din sprâncene.

— OK. Poate nu om. Oamenii sunt ușor de ucis. Dar înțelegi ideea.

— Da. Deci, îmi este frică, dar ce simt… ce vreau… e tot acolo. E mereu acolo, și când nu sunt cu tine, tot ce vreau este să mă întorc la tine. La început, am crezut că de vină e legătura, dar nu este. E ceva complet diferit. Gura lui mi-a atins obrazul, ajungând aproape de buzele mele. Și acum când știu… știu că e așa cum trebuie să fie, nu voi renunța nici în ruptul capului, chiar dacă mi-e groază. Vreau să înțelegi ceva. M-a privit în ochi. Știu că tot ce simt pentru tine nu seamănă deloc cu ce am simțit pentru Layla. *Deloc*. Și în seara în care am vorbit cu Stacey mi-am dat seama de ceva.

În aceeași noapte trecuserăm la următorul nivel al relației noastre. Se întâmplase cu două zile în urmă, dar mi se păreau săptămâni.

— De ce anume? am șoptit.

— Nu… nu știu dacă am fost vreodată îndrăgostit de ea, a zis. Am iubit-o. Știu asta, dar cred că mai degrabă îmi plăcea ideea de a fi parte dintr-un cuplu. Cred… nu, *știu* că partea cea mai dificilă, cu care mă

confrunt de atunci, este să-mi dau seama că n-ar fi funcționat niciodată lucrurile între noi, și că n-am putut accepta asta. Mâna din coada mea mi-a alunecat pe spate. O voi iubi mereu pe fata aia. Nu va exista niciun moment în care să nu mai simt asta, dar nu sunt *îndrăgostit* de ea.

Inima îmi bătea cu putere, și, când am tras adânc aer în piept, mi s-a părut că totuși nu mi-e îndeajuns.

— *Stacey* te-a ajutat să-ți dai seama de asta?

Zâmbetul lui incredibil de drăguț a reapărut.

— Da. Mi-a cam trântit-o în față. A zis niște lucruri pe care trebuia să le aud – lucruri pe care le gândeam deja.

Bine.

În pieptul meu creștea ceva, care amenința să mă ridice până la tavanul înstelat.

Poate că n-ar fi trebuit să fiu atât de supărată fiindcă stătuse până târziu cu ea.

Dar...

Mereu exista un „dar”.

Am mai inspirat o dată adânc. Trebuia s-o spun. Trebuia să mi-o scot din minte, pentru că simțeam cum crește între noi. Regulile nu ne puteau opri. Pericolele pe care le înfruntam nu erau un obstacol.

— Mă tem să nu sufăr.

S-a uitat din nou în ochii mei.

— Și eu.

Am icnit.

— N-aș putea... Dacă ți s-ar întâmpla ceva din cauză că suntem împreună, aș...

Mâna de pe maxilarul meu mi-a ținut privirea lipită de a lui.

— Știu că viața mea este legată de a ta și că, dacă ți se întâmplă ceva, mi se întâmplă și mie, dar asta nu

înseamnă că nu sunt îngrozit că te voi pierde. Aș face orice să ajung la tine, dacă dai de necaz. Nu mă va opri nimic, a recunoscut. O parte din mine înțelege de ce a făcut senatorul ce a făcut. De fapt, nu doar o parte. Înțeleg total, și știu de ce-aș fi în stare dacă te-aș pierde. Da, și asta mă sperie.

Am simțit un fior pe șira spinării.

— Dacă viața mea n-ar fi legată de a ta și ai păți ceva, dacă mi-ai fi luată, n-ar exista nimic care să mă oprească să te iau înapoi. Aș merge până la capătul lumii. Aș face un târg cu oricine, a spus. Știu că n-ar fi bine. Știu cât de prost ar putea ieși, dar aș face-o. Și nu fiindcă, dacă ai muri, aș muri și eu. În moarte, nimic nu m-ar ține departe de tine. Jur.

Era greșit. Cu siguranță s-ar fi terminat prost, dar am șoptit:

— Și eu aș proceda la fel. Era adevărul. Dacă ai fi ucis, aș da orice să te aduc înapoi.

Simplul gând mă făcea să sufăr.

— Știind asta, cu siguranță nu voi lăsa o regulă să ne țină departe. Nici teama de a te vedea rănită, și cu siguranță nu teama de a suferi eu. Sunt în multe feluri, Trin, dar sigur nu sunt laș. Și nici tu nu ești.

— Nu, am șoptit. Nu sunt.

Zâmbetul i s-a lărgit. S-a transformat în acel zâmbet care-mi frângea și-mi repara inima în câteva clipe. Era genul de zâmbet plin de promisiuni și de posibilități, și, la naiba, chiar nu eram lașă. Degetele mi s-au împletit în părul lui. Am oftat.

— De ce vorbim acum despre asta și n-am vorbit cu două seri în urmă? m-a întrebat.

Pentru că atunci încă mai existau ziduri. Nu îmi dădusem seama până azi, când zidurile căzuseră.

— Pentru că mi-ai oferit stele, ceea ce înseamnă că este... *mai mult.*

Degetul lui mare mi-a mângâiat obrazul.

— Nu știu ce înseamnă „mai mult” pentru tine, dar pentru mine înseamnă că te iubesc, Trinity Lynn. Că sunt îndrăgostit de tine.

Nu știu cine s-a mișcat mai întâi și cine pe cine a sărutat. Eram separați, și apoi n-am mai fost. A fost blând și dulce, așa cum ar fi putut să fie primul nostru sărut, și a avut ceva mai puternic, și poate că a fost primul sărut adevărat. I-am mângâiat obrajii și mi-am deschis buzele pentru a le primi pe ale lui.

A devenit *mai mult*.

Simțeam iubire pentru el, o iubire care mă răsucise în multe noduri. Era iubire ce îmi curgea prin vene, chiar dacă n-am rostit vorbele.

Era iubire cea care îmi alimenta nevoia de a-i oferi ceva la fel de frumos precum stelele pe care mi le dăruise el, și mai știam un lucru, despre care Jada îmi spusese cândva.

Alunecându-i din poală, i-am apucat tricoul și i l-am tras peste cap. N-a avut nevoie de indicații. A ridicat brațele și m-a lăsat să i-l scot, și, când m-am întins după pantaloni, s-a ridicat, aruncându-și ghetele din picioare. S-a dezbrăcat, cu ajutorul meu. L-am cam luat prin surprindere, de fapt, făcându-i picioarele puternice să tremure. Adevărul e că eram și eu uimită de mine însămi, pentru că învățam și exploram pe măsură ce avansam, sărutându-l pe șold.

Doar când m-a ridicat m-am scuturat de pantaloni și i-am aruncat cât colo. L-am privit în ochi.

— Te doresc.

— Mi-am dat seama. Ochii îi scânteiau când a dat să mă atingă.

— Vreau să fii cine ești, am adăugat, ținând de marginea tricoului. Zayne a deschis gura și a închis-o. Nu era tocmai răspunsul pe care mi-l doream. Ești Protectorul meu. Gardian. Te vreau *pe tine*.

S-a așezat pe marginea patului.

— Știi ce înseamnă?

Da, știam.

Asta făceau Gardienii când se împerecheau, îmi spusese Jada, și semăna cu actul omenesc, doar că se întâmpla numai cu perechile lor. Pentru un Gardian, era expresia iubirii, și chiar dacă eu nu puteam s-o fac, știam ce însemna dacă o făceam *noi*.

Apoi m-am gândit că lucrurile deveneau, poate, prea serioase. El mă iubea. Mă puteam uita în fiecare noapte la tavan ca să-i văd iubirea scânteind acolo, dar poate că asta era prea mult, prea curând. M-am simțit rușinată.

— Nu trebuie, am zis repede. A fost doar… nu contează. Este o prostie și e prea repede. Să uităm.

— Nu. Avea pupilele verticale. Nu este nici prostesc și nici prea curând. Doar că… O privire uluită i-a schimbat trăsăturile. A clătinat din cap. Mă uimești.

Zayne s-a ridicat și mi-a arătat cine era cu adevărat.

Cred că nu mai respiram când mi-a întins mâna.

— Pentru totdeauna.

— Pentru totdeauna. L-am prins de mână, iar degetele lui s-au încleștat între ale mele. S-a așezat din nou pe pat. Am simțit că n-am aer când mi-am așezat genunchii de o parte și de alta a picioarelor lui.

Avea ochii mari, palizi și luminoși. Unghiile lui ascuțite mi-au apucat materialul tricoului, pe care l-a ridicat și l-a scos. Mi-am desfăcut sutienul cu degetele tremurând. Cu grijă, a plecat capul, degetele mi-au

făcut bretelele să alunece și mi-au mângâiat brațele, încheieturile. I-am atins obrajii, cu palmele ghidându-i privirea înapoi într-a mea. L-am sărutat. Gustul lui mi-a ars pielea. Senzația pe care mi-o dădeau pieptul lui, mușchii încordați ai abdomenului și ce era mai jos s-a imprimat în mine, iar geamătul lui a răsunat ca o rugăciune.

Am făcut o scurtă pauză ca să se ocupe de protecție, apoi m-am ridicat ușor înainte să cobor iar. Respirațiile ni se amestecau. Zayne nu m-a grăbit. Nu s-a clintit. Știam că nu o va face până ce nu o făceam eu, că va avea răbdare să mă potrivesc, și, când m-am mișcat, a fost diferit.

— Trin, a gemut el, cu mâinile pe șoldurile mele, cu unghiile înfipte blând în pielea mea. Mi-a înconjurat talia cu brațul, atent să nu-mi facă rău, și m-a tras la pieptul lui. Pentru totdeauna, a repetat.

Am șoptit și eu cuvintele, pe buzele lui. Nu erau doar niște cuvinte, ci o promisiune. O legătură diferită. „Totdeauna” părea un timp îndelungat, mai ales la vârsta noastră, iar pentru oameni putea părea o prostie, însă, pentru noi, nu existau garanții, în afară de ceea ce simțeam. Nu însemna că lucrurile ar fi fost simple, sau că mâine nu ne vom călca din nou pe bătături, ci că, indiferent ce se întâmpla, eram pentru totdeauna.

Aripile lui s-au strâns în jurul nostru, formând un cocon care bloca toată lumina. Teama de cufundare imediată în întuneric dispăruse, din moment ce lanțurile care îl trăgeau înapoi păreau să se fi rupt, iar corpul i s-a lipit de al meu. Din moment ce exista toată acea tensiune în mine, în el. I-am apucat umerii, cu degetele înfipte în pielea lui dură. Eram ca niște corzi întinse la maxim, trase cât se putea, și apoi eliberate

într-o explozie sublimă, care ne străbătea pe amândoi.

Parcă așteptam să treacă o furtună. Fruntea lui s-a lipit de a mea. Respira scurt și repede. Mi s-a părut că trece o veșnicie până ce am simțit curentul provocat de aripile lui ridicate și pielea lui devenită moale lângă a mea.

— A fost... Nu mă așteptam. Am... A inspirat din nou scurt, părând să nu-și găsească vorbele. Nu cred că știi ce... a însemnat pentru mine. Întotdeauna am... Doamne, mi-am făcut probleme pentru cum arăt cu adevărat. Cred că o parte din mine încă se îngrijorează.

— N-ai niciun motiv. I-am privit fața. Avea obrajii colorați într-o nuanță mai închisă. Așa cum am mai spus, ești frumos în ambele forme. Și ca să fiu foarte siropoasă de dragul tău, explicația se află aici. Mi-am apăsat palma pe pieptul lui. Spui că eu eman lumină, dar *tu* ești lumina mea.

Zayne m-a sărutat.

— Nu mai scapi de mine acum.

— Nici nu vreau.

— Îți voi aminti c-ai spus asta. Zâmbetul lui părea leneș. Să știi că ești perfectă pentru mine.

M-a cuprins o amețeală plăcută. Mi-am pus mâinile pe umerii lui și...

M-am oprit. Umerii lui nu erau OK. Pe piele avea trei adâncituri mici. Trei picuri lucioși de roșu. Sânge.

Confuzia a înlocuit căldura efervescentă.

— Cred... că te-am zgâriat.

— Ha! S-a uitat în jos, urmărindu-mi privirea. M-ai zgâriat.

Erau zgârieturi, zgârieturi făcute de mine. Mi-am retras mâinile.

— Doamne!

— E-n regulă, a zâmbit el. E chiar în regulă.

Un aer rece mi-a umplut plămânii, în timp ce-i priveam pielea – pielea pe care o zgâriasem. Nu avea sens. Deloc. L-am privit cu ochii mari.

Zâmbetul îi pierea.

— Trin, chiar e OK...

— Nu e. M-am ridicat de pe el, mergând cu spatele până m-am lovit de dulap. N-ar fi trebuit să fiu în stare de așa ceva. Unghiile nu-ți pot străpunge pielea, nici măcar în formă umană, iar tu nu erai... N-ar fi trebuit să se întâmple.

Abia atunci a înțeles. M-a privit în ochi.

— La naiba!

37

Pielea lui Zayne nu mai avea proprietățile pielii de Gardian, nici măcar după ce s-a transformat înapoi în forma lui adevărată și iar în cea umană. Pielea lui devenise *de om*.

Asta însemna că era vulnerabil la arme. Pumnale. Cuțite. Gloanțe. Gheare. Dinți. Știam pentru că îmi luase unul dintre pumnale și se tăiase în palmă, înainte să-l pot opri.

Era încă Gardian, cu toată forța și puterea aferente, dar altfel era om. Atât de importantă era pielea lui ca de piatră. Proteja multe lucruri esențiale, cum ar fi toate venele și organele din corp.

Știam de ce se întâmplase așa. Știa și Zayne. *Asta* era consecința de care mă temeam.

— De ce acum, și nu înainte? a întrebat Zayne, de pe canapea.

Ne mutaserăm în living la scurtă vreme după ce-și despicase palma. Nu se vindecase, dar sângerarea se

oprise și reușise să dea la o parte bandajul cu care se legase. Tăietura era subțire, însângerată, la fel ca urmele de pe umărul lui, încă gol – lăsate de unghiile mele teoretic umane.

Desprinzându-mi privirea de la răni, am început să străbat camera dintr-o parte într-alta. Îi purtam tricoul, care-mi ținea loc de rochie.

— Cred că… știu de ce. Din cauza mea.

— Trin… A ridicat capul. Nu este doar vina ta.

— N-am spus c-ar fi. Mi-am ros unghia. Ce vreau să zic e că eu cred, de fapt știu, că înainte mă abțineam. Chiar dacă știam că mă îndrăgostesc de tine. Că deja mă îndrăgostisem, dar nu îmi permiteam să simt sau să recunosc.

— Și ai reușit în seara asta?

Am încuviințat.

— Nu știm dacă ăsta e motivul.

M-am oprit și l-am privit.

— Putem presupune că da. Poate c-am avut amândoi dreptate, la început. Sau eu am avut. Că sexul, sau ceva fizic, nu sunt lucrurile interzise. Doar emoțiile.

— Iubirea, a sugerat, în loc de „emoții”. Este vorba despre iubire, Trin.

M-am pus din nou în mișcare.

— Da, asta, am șoptit.

A tăcut, dar apoi a zis:

— Nu e mare lucru.

— Ce? aproape c-am țipat. E mare lucru, Zayne. Poți fi ucis…

— Puteam oricum. Nu e ceva nou.

— Poți fi ucis mult mai ușor, acum. Nu te preface că n-ar fi nimic. Este foarte important, Zayne. De aceea ar fi trebuit să prevenim să se întâmple asta. De

aceea, doar pentru că ni se pare că e *ce trebuie să fie*...

Zayne m-a prins de talie când treceam pe lângă el, trăgându-mă în poala lui.

— Nu, a zis el. Nu asta înseamnă, Trin. Înseamnă doar ceea ce este, și trebuie să ne descurcăm. Atât.

Privirea mi-a căzut pe mâna lui, care-mi strângea talia. Pielea lui mie se părea la fel, imposibil de caldă.

— Cum poți face să pară că nu e important?

— Pentru că nu schimbă cu nimic situația. Și-a lipit fruntea de a mea. Nu reduce cu nimic ceea ce simt pentru tine, și știu foarte bine, după tot ce mi-ai oferit, că pentru tine e la fel.

Avea dreptate. Mă detestam puțin din cauza asta.

— Poate fi ceva temporar, a continuat el. Nu știm decât că va trebui să ne adaptăm. Împreună. Atât putem face.

Am clătinat din cap.

— Nu pricep cum de ești așa de calm.

— Sunt îngrijorat. Dar ți-am spus. Cunoșteam riscurile, când am decis să merg mai departe.

Știusem că existau riscuri, dar nu și care anume. Era o mare diferență. Mi-am retras capul, gândindu-mă la tot ce aveam de făcut. La ce plănuisem.

— Nu vreau să vii cu mine la școală.

— Trin...

— Nu până ce nu știm ce este acolo. Ai spus că trebuie să ne adaptăm, așa că ne adaptăm. Faci un pas în spate.

— Nu la asta m-am referit.

— Nu-mi pasă! M-am răsucit în brațele lui, cu inima bătându-mi puternic când i-am luat fața între palme. Nu-mi pasă ce crezi tu că poți face, dar dacă este... pedeapsa noastră, atunci ne adaptăm. Trebuie să

avem chiar mai multă grijă, ceea ce înseamnă să facem un pas în spate, până știm cu ce ne confruntăm.

— Chiar crezi că voi sta aici, citind o carte, în timp ce tu te lupți cu Mesagerul?

— Dacă începi să citești nu e rău. Poți înființa un club de lectură.

— Trin. Ochii lui palizi aruncau scântei. Sunt luptător. Știu cum să mă feresc de gheare, dinți sau pumnale. Nu sunt slab.

— Ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc, dar nu ești invincibil.

— N-am fost niciodată. Și nici tu. Când am aflat despre vederea ta, crezi că nu m-am speriat de moarte când mi-am închipuit toate felurile în care te poate afecta?

Am tăcut.

— Ba da. Încă mă tem. Ești pe jumătate om, Trin. Pielea ta este vulnerabilă la tot felul de răni, însă eu îmi tot repet că ești antrenată. Că ai *harul*. Că știi să lupți și să ieși dintr-o situație urâtă. Îmi repet lucrurile astea în fiecare zi. Sunt aici ca să te apăr, nu să te opresc. Tu vei încerca să mă oprești?

I-am mângâiat obrajii și am suspinat zgomotos.

— Nu mă aștept să stai cu mâinile-n sân. Doar că… aș vrea să faci alegeri inteligente. Așa ca mine.

A ridicat din sprâncene.

— Așa cum *încerc* eu să fac. Vii cu mine la școală, dar nu te amesteci până nu știm ce se petrece, am propus un compromis. Ai dreptate. Aș putea să fiu rănită mai repede ca tine, chiar și acum, dar am avut o viață la dispoziție să-mi accept limitările. Tu n-ai avut nici măcar un minut ca să te obișnuiești cu ale tale.

S-a aplecat spre mine, sărutându-mă ușor.

— Ne dăm noi seama care sunt limitările.

— Promiți? am șoptit, având nevoie de confirmarea că nu avea să înceapă ceva cumplit.

— Promit. M-a luat în brațe. Amintește-ți, Trin. Pentru totdeauna.

— Îmi amintesc.

Îmi aminteam. Nu aveam să uit niciodată.

Mai târziu, după ce Zayne m-a convins să mă bag înapoi în pat și a adormit, am făcut ceva ce nu mai făcusem de multe ori înainte. Am închis ochii, mi-am limpezit mintea și m-am gândit doar la tata. L-am chemat. M-am rugat la el, sperând că va apărea și va repara ce greșisem noi. L-am implorat să-l readucă pe Zayne la forma inițială. Chiar i-am oferit ceva ce mi-ar fi frânt inima în bucățele mici, ascuțite, care nu se mai puteau reasambla.

„Renunț la el”, m-am rugat, în tăcere. „Îl fac să renunțe la mine. Renunț la ‹‹totdeauna››. Orice. Fac orice.”

Dar, la fel ca dățile trecute, n-am primit niciun răspuns.

38

Călătoream la clasa întâi cu Expresul Nervilor, când Zayne și cu mine ne-am întâlnit cu Roth & Co. sâmbătă seara. *Harul* meu atârna de un fir de păr. Dacă se uita cineva greșit la Zayne, eram gata de acțiune.

Om sau neom, fie ce-o fi. Cu excepția animalelor. Dacă încerca să-l muște un câine, speram ca Zayne să alerge suficient de repede.

Pielea lui nu-și recăpătase proprietățile, iar eu a trebuit să mă lupt cu mine însămi să nu-l încui într-un dulap. Se purta de parcă noua situație nu ne dăduse

toată viața peste cap. Părea să nu-l afecteze, iar eu nu înțelegeam.

M-am gândit că, la prima zgârietură demonică, lucrurile se vor schimba.

Mă îngrozea gândul, pentru că, în funcție de locul zgârieturii, putea fi grav, sau chiar fa…

— Trin. Zayne s-a desprins de zidul de beton. Așteptam în același loc ca data trecută, la colțul străzii care ducea spre școală. Te stresezi.

M-am încruntat la el, fiindcă nu-l vedeam bine, în absența luminii.

— Nu-i adevărat.

— Simt. A oftat. Ai uitat?

— Poate încerc să uit.

A râs, apropiindu-se. Am simțit mirosul de mentă și de iarnă. Mâna lui mi-a cuprins talia.

— Nu te îngrijora. O să fiu bine.

Da, sigur. Era bine câtă vreme rămânea aici, la distanță.

— Uite-i că vin, a anunțat el. Roth, Layla… și Cayman.

— Nu știam că ne însoțește și el.

— Cred că i-o fi fost dor.

Am zâmbit. Am distins apoi siluetele vagi ale celor care veneau spre noi. Erau îmbrăcați ca niște ninja, dar, când s-au apropiat, părul Laylei a ieșit în evidență ca o felie din lumina lunii, până când au pășit sub stâlpul de iluminat.

— Cred că n-ați aflat încă. Roth a vorbit primul.

— Ce să aflăm? Zayne și-a ținut mâna pe spatele meu, conducându-mă pe trotuar.

— Cu vreo juma’ de oră în urmă, senatorul John Fisher a fost găsit pe trotuarul de la Condor, a spus

Cayman. Nu adormise. A căzut de la etajul 30.

— Rahat! am spus, făcând ochii mari.

— Da. Toată strada e blocată acum, a continuat Layla. Echipaje de știri și mașini de poliție la fiecare cinci metri.

— Credeți că s-a sinucis? am întrebat. Sau…

— Mesagerul i-a făcut o vizită? a terminat Zayne întrebarea. Sunt posibile ambele variante.

— Mai ales ținând cont că omul era distrus, a spus Cayman, și am fost de acord.

Era posibil ca senatorul să fi acceptat că Mesagerul și Bael îl mințiseră și că nu își va mai revedea soția vreodată. Ținând cont la ce fusese părtaș, era perfect posibil să-și fi pus singur capăt zilelor, dar…

— Mesagerul ar fi putut afla că l-am vizitat.

— Posibil, a spus Zayne.

— Dar cui îi pasă? a întrebat Cayman, iar eu m-am uitat la el. A fost un om rău, și lucrurile nu se puteau încheia cu bine pentru el.

— Tactul, a explicat Roth, îi lipsește cu desăvârșire lui Cayman.

— Poate fiindcă tactul înseamnă adesea să pretinzi că-ți pasă, când de fapt nu-i așa, a răspuns el. Uite, ce vreau să spun este că nu i-aș fi aruncat tipului o vestă de salvare, dacă ni se scufunda barca.

Zayne a clătinat din cap.

— Păi, am spus eu. Ești demon, deci…

— L-aș ucide și pe Hitler încă din fașă, a anunțat Cayman. Ușor.

— Iisuse! a mormăit Zayne.

— Aș ucide și Mesagerul din fașă, a continuat Cayman.

— Serios? Layla a strâns din buze. Un copil? Dar dacă exista o șansă de a-l schimba?

Oftând zgomotos, Zayne a lăsat mâna jos, dar tot arăta de parcă era în pragul unui anevrism.

— Unii nu se schimbă, a intervenit Roth. Răul este destinul lor.

— Dar un copil? s-a cutremurat Layla. Ar fi dificil.

— Nu tocmai, a zis Cayman, ridicând din umeri când ochii ei s-au mărit.

— Chiar trebuie să purtăm acum conversația asta? a întrebat Zayne.

— Nu. Ai dreptate, am spus. Știind ce face Mesagerul, m-aș întoarce și eu în timp și l-aș termina.

Layla tăcea. Apoi a încuviințat.

— Da, și eu l-aș ucide pe Mesager în fașă.

Roth și-a încrucișat brațele la piept.

— Știți bine că și eu.

— Ce surpriză! a mormăit Zayne.

— Aș face-o. Eu n-am vreo reținere să ucid copii, fiindcă sunt demon. Cayman s-a oprit când ne-am întors cu toții spre el. Ah, am zis prea mult?

I-am arătat două degete.

— Cam da.

— Și tu, Zayne? a întrebat Roth. Ai ucide Mesagerul în fașă?

— Da, a spus el, și mi-am imaginat cum începe să-i pulseze o venă la tâmplă. Aș face-o. Acum, c-am căzut cu toții de acord, putem trece mai departe?

— Sigur, a rânjit Cayman. Nu știu despre voi, dar pe mine momentul ăsta de comunicare deschisă dintre noi mă face să simt că suntem o echipă. La fel ca Răzbunătorii – doar că malefici.

— Cam ca Tony Stark? a spus Layla.

— Tony Stark nu este malefic! a strigat Cayman, făcându-mă să tresar. De ce zici așa ceva? E singurul care a încercat vreodată să stabilească niște limite.

Atâta doar că are câteva zone morale în nuanțe de gri, mersi frumos.

— Știi că nu este real, nu? i-am spus.

Cayman s-a răsucit spre mine.

— Cum îndrăznești?

— OK, serios. Zayne a făcut semn spre trotuar. Serios.

Planul era să intrăm pe o ușă laterală, unde erau parcate camionetele.

— Cred c-ar trebui să vedem care-i treaba cu zona de vestiare de la subsol, pentru că suntem siguri că într-acolo duc tunelele, a sugerat Roth. Acolo se aflau Lilinul și Târâtorii Nocturni, ultima dată. Putem intra prin sala de sport.

— Bun plan, a zis Zayne și a pornit în direcția aceea.

— Cum? L-am prins de braț și l-am oprit. Cum adică „bun plan”?

— Așa cum am zis.

— Zayne, am discutat o dată, am spus, pe un ton scăzut.

— Da. O să am grijă, și…

— Nu așa ne-am înțeles!

— Ce ne-am înțeles, de fapt? Și-a desprins brațul dintr-al meu.

— Ne-am înțeles că rămâi afară, până știm cu ce ne confruntăm.

— Nu așa ne-am înțeles.

— Cred că glumești. Am făcut un pas înapoi. Credeam c-am vorbit destul de clar…

— Ne-am înțeles că ne vom da seama împreună ce e de făcut. Nu înseamnă c-am fost de acord să stau aici.

— Deci vrei să intri acolo, unde pot fi demoni, și stafii furioase, și oameni ai umbrelor, care sunt mult mai periculoși decât majoritatea stafiilor? Știam că avem un public de trei persoane. Dacă Mesagerul este acolo?

— Îi simți prezența?

— Nu, dar asta nu înseamnă că nu e acolo, sau că nu va apărea când...

— Când sunt afară?

— Sau ar putea fi în școală și eu să nu-i simt încă prezența. Niciunul dintre noi nu știe dacă mai sunt demoni în jur, pentru că avem câțiva printre noi, trăgând cu urechea la discuția noastră!

— Eu sunt doar pe jumătate demon, a murmurat Layla. De ce vă certați? Nu pricep.

— Sunt fascinat, a zis Cayman.

Mi-am mutat privirea de la Zayne, și n-am vrut deloc să le spun și lor, dar trebuiau să știe.

— Pielea lui nu mai este de Gardian, ci de om.

— Ca a ta, a spus el, din spatele meu.

L-am ignorat.

— Și n-a avut timp să-și dea seama ce înseamnă asta și cum să se descurce.

Layla a făcut un pas spre noi.

— Cum e posibil?

— E o poveste lungă, am răspuns, fără să vreau să împărtășesc chestii atât de personale. Dar l-am rugat să rămână deoparte, până știm ce e înăuntru.

— Încă pot să lupt, a zis Zayne.

— Da, poți. Am discutat asta deja. Dar în clipa în care își vor da seama că ai pielea moale ca un fund de bebeluș, vor exploata asta, am argumentat.

— Are dreptate, omule. Privirea lui Roth s-a mutat la Zayne.

— Tu ai sta pe tușă cât ar fi Layla înăuntru? a întrebat Zayne.

— Pielea mea nu va fi niciodată moale ca un fund de bebeluș, dar nu.

Am dat din mâini, exasperată, și m-am uitat urât la Zayne.

— Nu poți intra acolo.

— Stați așa, a intervenit Layla, întorcându-se spre Roth. Dacă s-ar întâmpla ceva care te-ar face vulnerabil, te-ai expune pericolului doar dintr-un instinct preistoric de a mă proteja? Chiar dacă este limpede că n-am nevoie?

Roth a dat să vorbească.

— Te rog să te gândești *bine* înainte să răspunzi la întrebare, l-a avertizat ea, cu o mână ridicată. Pentru că tu și cu mine vom avea parte de o seară foarte neplăcută, în caz că spui da.

Roth a închis gura.

— Înțeleg perfect de ce nu-l vrei acolo, mi-a zis Layla. Nici eu n-aș vrea, dacă Roth ar fi vulnerabil. Ai dreptate. Dar *tu*? A arătat spre Zayne. Tu greșești.

— Pardon? a spus el. Eu am zâmbit.

— Ți-ar conveni să intre Trinity acolo, dacă situația ar fi invers?

— De fapt…

— Nu e același lucru, l-am întrerupt, uitându-mă urât la el. Știu care-mi sunt limitele. Știu cum să lucrez cu ele. Tu încă nu ți le cunoști.

— N-ai face asta, Zayne. N-ai accepta să se pună în pericol. Ba mai mult, ai fi atât de preocupat ca ea să nu pățească nimic, încât ai deveni vulnerabil, a continuat Layla. Așa vrei să i se întâmple lui Trinity? Să nu se poată concentra, în timp ce are de-a face cu

oamenii umbrelor și cu cine știe ce altceva?

A strâns din buze, clătinând din cap, cu ochii la mine.

— Nu. Nu vreau să-i fie distrasă atenția.

— Atunci nu poți intra, a zis ea, cu vocea mai blândă. Știu că te va termina să stai aici, dar este mai bine decât să fii rănit sau să fii motivul pentru care suferă ea.

— Bine, s-a rățoit el.

Dar nu suna nici pe departe așa.

Ușurarea m-a cuprins ca un șuvoi puternic. Aproape c-am început să plâng, și cred că a simțit-o prin legătură, pentru că i s-au mărit puțin ochii. M-am apropiat de el, i-am înconjurat talia cu brațele și l-am privit.

— Mulțumesc.

A oftat. Și-a ridicat mâinile spre obrajii mei.

— Nu-mi place deloc, a zis, pe un ton scăzut. Detest ideea că nu voi fi acolo, cu tine. Sunt Protectorul tău. Mi se pare… greșit.

— Da, știu. Privirea mea a căutat-o pe a lui în beznă. Dar voi fi bine. Tu vei fi bine. Avem doar nevoie de timp să ne adaptăm. Să patrulăm. Să vânăm. Încă n-am avut parte de timpul ăsta.

— Nu fă pe raționala, a zis el, plecând capul. Nu e treaba ta. E treaba mea.

Înainte să pot spune că aveam și eu dreptul să fiu așa, din când în când, Zayne m-a sărutat. Repede, cast. Mi-a convins buzele să se deschidă pentru el, și în clipa în care sărutul s-a adâncit, lumea din jurul nostru a pălit. M-am împins în el, iar icnetul lui mi-a făcut corpul să freamăte.

— Acum știm de ce Zayne este dintr-odată moale și, practic, inutil, a comentat Cayman. Iată un cuplu

fericit.

— Încă te pot ucide. Buzele lui Zayne le-au mai atins o dată pe ale mele, înainte să ridice capul, privindu-l pe demon. Cu ușurință.

— Mă simt *ofensat*.

Am privit peste umăr, întâlnind privirea Laylei. Nu știu ce mă așteptam să văd, dar am citit în ochii ei bucurie. Era o bucurie melancolică, pe care o simțisem și eu când îmi dădusem seama că lui Misha îi plăcea de cineva. Nu că n-aș fi vrut să fie cu altcineva, dar fusese cumva al meu, și nu mai era. Cred că Layla simțea la fel.

Emoțiile sunt stranii.

— Asta a fost consecința? a întrebat Roth, înjurând încet. Te îndrăgostești, și asta te *slăbește*?

— Așa se pare. Mâinile lui Zayne au rămas pe umerii mei. Aiurea, nu?

— Mai mult decât aiurea, a răspuns Roth. E de-a dreptul…

— Inteligent? a completat Cayman. Începeam să mă întreb dacă-și dorea moartea. Ce? Are sens. Iubirea poate fi o slăbiciune sau un punct forte, dar, oricum ar fi, iubirea este mereu prioritară. Amândoi v-ați pune reciproc pe primul loc, înaintea datoriei, și cei de la conducere ar vedea-o ca pe o slăbiciune și ar dori să repare lucrurile.

— Mersi pentru participare, a zis Zayne, oftând. Deja ne simțim mult mai bine.

Nu știu cum, dar Roth a decis că și Layla trebuia să rămână afară, așa că Zayne a anunțat atunci că n-are nevoie de bonă. Layla și Roth au început să se certe, dar, într-un final, a fost de acord să aștepte cu Zayne, până când noi trei – eu, Roth și Cayman – știam cu ce avem de-a face.

Ne-am îndreptat spre școală, și, în timp ce ne apropiam, am văzut că niște geamuri erau luminate din interior. Am ocolit prin lateral, îndreptându-ne spre locurile în care fuseseră parcate camionetele înainte. M-am uitat spre etajul al doilea. Senzația era prezentă – sute de ochi păreau să ne urmărească mișcările.

Înconjurând gardurile provizorii, ne-am apropiat de ușă, iar eu m-am întors spre Zayne, recunoscând că nu mă simțeam în largul meu fiindcă îl lăsam acolo.

„Uneori, când ceva nu ți se pare în regulă, așa și este”, mi-am zis, dorindu-mi brusc să-mi retrag cuvintele. Era mai în siguranță afară. Așa era inteligent și logic.

Zayne m-a prins de mână cât își făcea Cayman de lucru cu lacătul, spărgându-l.

— Ai grijă.

— Da. L-am strâns, la rândul meu. Cele două cuvinte pe care încă nu i le spusesem mi-au dansat pe vârful limbii, dar mi s-a părut prea periculos să le rostesc. Era o prostie, pentru că deja răul fusese făcut. Dacă le rosteam cu voce tare, nu le dădeam mai multă putere decât aveau deja. Și tu, am spus.

— Mereu.

39

Holul lat de la primul etaj era surprinzător de bine luminat cu niște spoturi supărător de puternice – nu le văzusem de afară, pentru că mai toate ușile claselor erau închise. Lumina nu alunga umbrele de lângă vestiare și de lângă ușile închise. I-am lăsat pe Roth și pe Cayman în față, pentru că era prima dată când intram într-o școală publică.

Mirosea ciudat, a transpirație, apă de toaletă și parfum, suprapuse cu iz de rumeguș și de materiale de construcții.

Mi-a atras atenția o mișcare. O siluetă cenușie a țâșnit într-una dintre clasele închise.

— Crezi că treaba cu Zayne este permanentă? a întrebat Roth, încet.

— Nu știu, am recunoscut. O umbră a apărut la capătul șirului de vestiare și a fost repede absorbită de împrejurimi. Sper să fie ceva temporar, dar...

— Dar ar trebui să nu-l mai iubești, a încheiat el. Sau invers.

— Da, am șoptit. Am privit în jur. La fiecare metru vedeam ceva ce nu părea în regulă, dar dispărea înainte să mă pot concentra și să apuc să descifrez ce se petrece. Dar le simțeam; erau atât de multe stafii aici, că aproape mă sufocam.

— Crezi c-ar fi posibil?

M-am gândit la felul în care mă rugasem la tata, disperată, promițând că voi face asta.

— Nu știu cum te îndrăgostești, așa că nici să mă *dez*îndrăgostesc nu știu.

— Nu poți, am spus. Cel puțin, nu te poți forța.

— Ai încercat, se pare.

— Da.

— Ai putea să faci rost de o vrajă. Există, dar cred că ar avea efecte secundare nasoale, a zis Cayman, privindu-mă peste umăr. Sau ai putea încheia un târg, dacă știi unde să găsești demonul cu setul de abilități necesare...

Am ridicat din sprâncene.

— Te oferi?

— Sunt om de afaceri până în măduva oaselor, Legitim-Născută mică. Sau demon de afaceri. S-a uitat

în față. Știi unde mă găsești, dacă se pune problema.

Roth s-a încruntat la spatele lui Cayman. Să îmi pun sufletul chezaș? Sau părți din el? Nu mă gândisem la asta.

— Vezi stafii? m-a întrebat Roth, când treceam pe lângă o vitrină goală.

— Văd multe frânturi de mișcare. Ar putea să nu fie nimic, sau doar stafii timide.

— Sau oamenii umbrelor?

Am încuviințat.

Cayman s-a oprit, și mi-am dat seama că ne aflam la intrarea în sala de sport. Ușile erau deschise și ne aștepta un vid de întuneric.

Doamne!

Nu vedeam nimic. Nici măcar pe Cayman, care a intrat și a fost înghițit imediat de neant. Am simțit că întreg trupul mi se înfioară. Senzația de mai devreme s-a intensificat, în timp ce mă holbam în beznă.

Simțeam că prind rădăcini. Nu mi-era teamă de stafii, dar eram cam speriată de ideea de a intra în sala aceea de sport.

— Ce este? m-a întrebat Roth.

— Stafii. Sunt multe acolo. Le simt, am spus. Dar nu le pot vedea. Nu pot…

Roth a înțeles.

— Dă-mi mâna. Te duc eu unde trebuie.

M-am uitat la mâna lui.

— I-ai spus lui Zayne ce i-am făcut lui Faye, deși mi-ai cerut să-mi țin gura.

— Mă întrebam când o să pomenești de asta, a zis. M-am răzgândit după ce te-am dus în parc. Greșeala mea.

M-am încruntat la el.

— Veniți sau nu? a strigat Cayman. Că e un pic

ciudat aici. Ceva de genul „nu cred că sunt singur”.

— Poate vorbim despre asta mai târziu? a sugerat Roth.

— Da, mai târziu. Mi-am pus mâna într-a lui. A urmat o explozie ciudată de energie, acolo unde pielea lui a intrat în contact cu a mea, dar nu m-am putut concentra la ea.

Roth m-a condus în vid, și parcă mergeam prin supă. Mă simțeam trasă de cracii pantalonilor, parcă de mânuțe. Am mers mai departe. Câțiva pași, și le-am simțit, înconjurându-ne și presându-ne. Am simțit ceva ca o mână alunecându-mi pe șold și apoi pe posterior.

Începeam să am o senzație neplăcută legată de stafiile prezente acolo.

— Chiar poți vedea? am întrebat.

— Suficient.

— Asta mă liniștește…

Un deget mi-a alunecat pe obraz.

— Nu mă atinge, m-am răstit la întuneric.

— Nu te-am atins, a răspuns Roth.

— Nu tu.

— Ah! M-a strâns mai tare de mână. Ai crede că sunt slab de înger dacă ți-aș spune că mi-e groază?

— Da.

— Uau!

— Glumesc. Ceva mi-a ridicat coada. Am smuls-o cu cealaltă mână înapoi. Dacă alte stafii perverse mai pun mâna pe mine, le termin.

— Vreau să știu ce se petrece aici. Vocea lui Cayman venea de nicăieri.

Un chicot ascuțit, care nu mi s-a părut nici de bărbat, nici de femeie, a răspuns, și aerul din jurul lui Roth și al meu s-a schimbat iar, de parcă s-ar fi separat, pe când traversam sala de sport.

— Niciuna dintre ele nu apelează la ajutorul meu, am spus, după o clipă. Ceea ce ar face, în mod normal, dacă ar vrea să iasă de aici.

— Așa ar trebui, a murmurat Roth, oprindu-se. Cayman?

— Mă lupt cu o ușă. E blocată… S-a auzit un scrâșnet metalic și ușa a cedat. Gata.

O lumină slabă a inundat sala, slavă puilor de lamă de pretutindeni. *Ah, nu*! Era un mare „nu”.

În fața noastră se aflau un prag îngust și niște trepte, care, însă, nu erau libere.

Morți.

Oameni morți ocupau scările, lipiți de perete. Cu zecile. Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Se uitau la noi, cu fețele schimonosite. Pe unii se vedea ce îi ucisese. Răni de glonț. Obraji lipsă. Cranii. Vânătăi și umflături. Diformități. Alții nu aveau niciun semn vizibil, dar zâmbeau la noi, duhnind a rău. Am ridicat privirea și aproape mi-a stat inima-n loc.

Se zvârcoleau pe tavan ca niște gândaci, târându-se unii peste alții. Nu era nici măcar un spațiu liber.

— Vezi? m-a întrebat Roth.

— Din păcate. Mi-am desprins mâna. Nu vrei să știi.

— Eu vreau. Cayman a trecut printr-o stafie care nu prea mai avea cap pe umeri. S-a rotit, sâsâind la el, înainte să se ridice în tavan, târându-se peste ceilalți morți care se înghesuiau acolo.

— Nu vrei. Am ocolit o stafie care mi-a trimis un sărut. Ar trebui să ne grăbim.

Asta am și făcut.

Alergând pe scări, am încercat să nu privesc morții, dar unii șopteau prea tare și prea repede ca să-mi dau

seama ce spuneau. Alții se întindeau după mine.

Pe la jumătatea drumului, am recunoscut o stafie. Era femeia în uniformă neagră, dar arăta diferit. Culoarea i se scursese din obraji, umbrele de pe față îi făceau ochii să pară doar niște găvane, iar bărbia i se întinsese într-o expresie contorsionată, inumană.

A urlat.

Roth s-a întors.

— Ce naiba?

— Ai auzit? Am ocolit femeia, a cărei față era întinsă peste măsură.

— Sunt convins că toată lumea pe o rază de doi kilometri a auzit, a comentat Cayman. Trebuie să spun că am niște senzații nasoale rău.

— Nu înțeleg. Sunt toate… Nu știu. Sunt rele toate. Sam a spus că sunt captive, dar…

— Oamenii umbrelor. Roth și-a trecut mâna peste față de parcă dăduse peste o pânză de păianjen. Nu era asta, ci părul unei tinere care atârna cu capul în jos de pe tavan. I-ar fi putut… strica.

Doamne, dar era teribil. Ar fi trebuit să ajungem mai repede aici și să ne asumăm riscurile, pentru că oamenii ăștia…

Am ajuns la capătul scărilor, iar mirosul de rugină și putreziciune a devenit mai intens când am intrat într-o cameră. O lumină fluorescentă care clipea arunca umbre peste rândurile de dulapuri mari. Ușile fuseseră smulse, băncile, răsturnate. Am privit în jur și mi-am dat seama că eram în vechiul vestiar, acolo unde… incubaseră Târâtorii Nocturni.

Aici nu erau stafii.

Cayman a trecut pe sub o arcadă în altă cameră, în timp ce Roth a rămas lângă mine.

Mi-am dat seama de ceva. Am pus o mână pe

peretele de cărămidă.

Peretele mi-a vibrat sub palmă și, o clipă mai târziu, o sclipire aurie s-a revărsat peste pereți și tavan, apoi a dispărut, dezvăluind ce bănuise Roth că vom găsi.

Toată școala era acoperită cu descântece angelice.

— Asta i-a ținut aici. Mi-am retras mâna. Descântecele au rămas vizibile. Oamenii ăștia puteau fi buni. Aveau doar nevoie de ajutor să treacă dincolo. Ar putea fi chiar spirite, pentru că unii nu sunt în starea de după deces, dar toți arată *aiurea*.

Nu aveam idee dacă oamenii umbrelor puteau face asta, însă, privind înapoi spre scară, am acceptat ce știusem din clipa în care le văzusem.

— Sunt pe cale să devină duhuri rele, și…

— E prea târziu. Roth a exprimat ce nu îndrăznisem eu. Stafiile și spiritele sunt suflete expuse. Sunt mai vulnerabile moarte, când deciziile și acțiunile devin permanente. Sunt infectate ca de o boală incurabilă.

Inima mi s-a umplut de o apăsare teribilă când mi-am desprins privirea de la scară. Nu mai rămăsese nimeni de salvat.

— Oameni buni, a răsunat vocea lui Cayman de cealaltă parte a peretelui. O să vreți să vedeți ceva.

Roth și cu mine am schimbat o privire, înainte să-l urmăm printr-o deschizătură.

— Aici s-a născut Lilinul, într-un fel de cuib. În locul ăsta erau dușurile mai demult.

Am intrat într-un spațiu gol, unde l-am văzut pe Cayman îngenuncheat.

— Care-i treaba? a întrebat Roth.

— Am găsit ceva. O gaură. Acolo jos văd lumină. S-

a dat înapoi. Nu avem cum coborî altfel decât sărind, dar mi se par a fi vreo trei metri. Era aici și înainte?

— Nu. Roth a ocolit deschiderea de doi pe doi. E ceva nou.

— Mergem să vedem ce e?

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că mie mi se adresa Cayman – așa era. Deci am dat din cap.

— Cred c-ar trebui.

— Bine. S-a ridicat. Ne vedem acolo. A sărit și, după o secundă, ne-a anunțat că este OK.

Am sărit după el. Aterizarea mea a ridicat un nor de praf. Tușind, m-am dat la o parte, ca Roth să nu aterizeze pe mine când trecea prin gaură. După ce norii de praf s-au așezat, vederea mi s-a obișnuit cu împrejurimile.

Aici, jos, era mai multă lumină, datorită becurilor cu halogen aflate pe trepiede și torțelor care ieșeau din zidurile de pământ.

Ăsta da pericol de incendiu.

Locul era un soi de peșteră făcută de mâna omului, deschizându-se într-un spațiu mai mare, unde tavanul era mult mai înalt decât gaura prin care săriserăm. Mormane de pietre și de pământ erau bătătorite și lipite de pereți. Câteva tunele se deschideau în mai multe direcții, și bănuiam că cel puțin unul ducea spre cele în care ne aflasem, în afara școlii. Dar atenția mi-a fost atrasă de ceva ce se afla în spatele peșterii.

Acolo erau puse pietre de un alb murdar, unele peste altele, formând o arcadă înaltă de aproape doi metri. Deschiderea nu era o gaură. La început, mi s-a părut doar un spațiu gol, dar, pe măsură ce priveam mai atent, mi-am dat seama că zona nu era fixă. Se mișca lent și, la fiecare câteva secunde, fulgera o așchie de alb.

— Este ce cred eu? Cayman s-a apropiat de arcada încropită.

Roth s-a apropiat de centrul peșterii.

— Dacă vrei să spui că este un portal, atunci ai dreptate.

Mi s-a tăiat respirația, iar privirea mi-a sărit de la el la arcadă.

— Este un portal?

— Da, a răspuns.

Auzisem despre ele, dar nu văzusem niciodată unul. Nu-mi imaginam să le fi văzut prea multă lume.

— Este din calcar. Cayman a pășit în jurul ei, apropiindu-se de unul dintre tunele. Ați descoperit deci că pe aici trec linii energetice?

Mi-am dat seama că Zayne îl pusese la curent și am încuviințat.

— Există un punct în zona asta, unde se conectează câteva dintre ele.

— Ca să vezi! a murmurat Roth. Ținând cont de calcar și de liniile energetice, este un conductor de putere dat naibii.

— Calcarul e ca un burete. Absoarbe energia din jurul său, atât creată de om, cât și electromagnetică, chiar și kinetică sau termică. Tot ce s-a întâmplat în această școală, cum ar fi nașterea Lilinului, neliniștea adolescenților, stafiile prezente – toate hrănesc chestia asta. Cayman s-a apropiat mai mult. În combinație cu linia energetică pe care se află, acest portal poate fi ceva nemaivăzut.

— Cum ar fi un portal spre o altă dimensiune?

Roth a rânjit.

— Posibil. Portalurile pe care le folosim noi nu arată deloc așa.

— Asta ascundeau aici.

— Atunci, trebuie să-l distrugem, am spus. Nu-i așa? Pentru că, indiferent spre ce duce, poate fi ceva care ar schimba soarta Pământului.

— Nu poți distruge un portal pur și simplu, a explicat Cayman, și m-am gândit la planurile lui Zayne. Cel puțin, nu prin metode convenționale. Dacă lovim o chestie ca asta cu explozibili, ar putea sări în aer ca o bombă nucleară.

— Iisuse! am șoptit. Iată cum se ducea naibii ideea noastră de a arunca în aer școala.

Cayman s-a întins parcă pentru a-l atinge, dar nu știam sigur dacă era o idee bună. Privirea mea s-a îndreptat spre tunelul aflat chiar sub el. Umbrele arătau diferit acolo – erau mai dese.

Se mișcau.

La naiba!

— Cayman! am strigat. În spatele…

Prea târziu.

O umbră s-a desprins de tunel, mișcându-se repede. Cayman s-a răsucit, dar îl atacase deja.

Era un om al umbrelor.

Fără niciun avertisment, Cayman a fost aruncat în aer, până la tavanul peșterii, care era mult mai înalt la mijloc. Avea cel puțin zece metri. Întors ca o pizza, picioarele i-au fost înșfăcate de umbră.

— Uau! Capul lui Roth s-a dat pe spate.

— Vezi asta? am întrebat. Ce-l ține… sau ce-l rotește, mai bine zis?

— Da.

Ha! Demonii îi puteau vedea pe oamenii umbrelor, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă și Gardienii puteau.

— Ce naiba? a țipat Cayman, când OU l-a învârtit de colo, colo. Să știți că vomit. O să vomit toată

marsala.

Roth a râs.

— Nu-i amuzant! a strigat, în timp ce pendula prin aer.

Clătinând din cap, am făcut un pas în față.

— Lasă-l!

Umbra l-a răsucit mai tare.

— Nu cred că ordinul autoritar a funcționat, a comentat Roth.

— Nu, am oftat. Lasă-l jos! Acum.

Cayman a ridicat mâinile.

— Așteaptă…

Omul umbrelor i-a dat drumul, iar Cayman a zburat ca o piatră.

Ups!

Demonul s-a răsucit în ultima secundă și a aterizat în picioare, blestemând.

— Ce neobrăzare!

Umbra a coborât ca o minge, ridicându-se cât era de înaltă în fața arcadei. Arăta ca o combinație de fum negru și umbre, cu excepția ochilor. Erau sângerii, ca niște tăciuni aprinși.

Mi-am atins *harul* și l-am lăsat să iasă. Am văzut alb la colțurile ochilor, iar focul alb-auriu mi s-a răsucit în jurul brațului, curgându-mi spre mână. În palmă, mânerul care s-a format m-a liniștit. Lama a erupt dintre scântei și flăcări.

Umbra m-a atacat. Am pășit în față, despicând partea centrală a esenței demonice. Umbra s-a desfăcut în fuioare de fum, uitată pentru eternitate.

Un zgomot parcă făcut de gheare micuțe ce zgâriau în piatră mi-a atras privirea înapoi spre tunel. Umbrele de acolo au pulsat și s-au transformat…

Creaturi mititele, ca niște șobolani, au năvălit

afară. Erau cu zecile, grăbindu-se spre noi pe picioarele din spate, cu boturile adulmecând aerul.

— DMU! a exclamat Roth. Ăștia sunt DMU!

Aș fi putut trăi liniștită fără să-i văd. Chiar că arătau ca niște Turbați în miniatură.

Apoi, întunericul din tunel s-a mai modificat o dată. Tentacule groase, ca de cerneală, au lins pereții de pământ și s-au scurs pe pământul bătătorit de pe jos, ca uleiul. Masa s-a retras și a explodat într-o hoardă de oameni ai umbrelor, care s-au revărsat în peșteră.

Am ridicat sabia.

— Voi vă ocupați de DMU, iar eu de chestiile astea horror.

— S-a făcut! Roth a dat un șut unui DMU, proiectându-l în peretele opus.

Am prins prima umbră de umeri și deja răsucisem și înfipsesem sabia în mijlocul celei de-a doua, înainte ca prima să se evapore măcar. M-am îndreptat, avântând sabia prin umerii alteia. Sudoarea mi-a umezit tâmplele în câteva secunde. Altă umbră a înlocuit-o pe cea lovită.

— La naiba! a mârâit Roth, azvârlind cât colo un DMU mort. Târâtori Nocturni.

Am aruncat o privire rapidă spre tunelul din care veniseră umbrele. Erau multe, adunate într-o masă monstruoasă de piele care se rotea, în nuanța pietrei-lunii, cu coarne, colți și gheare cu un venin toxic care putea paraliza un elefant.

O umbră m-a apucat de brațul stâng. Atingerea ei ardea. Înghițindu-mi un icnet, am sărit înapoi și am lovit cu sabia. Prinsă la mijloc, nu puteam decât să sper că Roth și Cayman se descurcau cu Târâtorii Nocturni până când ajungeam eu la ei.

Am secerat umbrele, știind că era de dorit să le

pun cât mai repede capăt existenței. Cercul lor s-a redus la jumătate, iar dincolo de cei rămași i-am văzut pe Roth și pe Cayman, acum în formele lor demonice, cu pielea ca de onix lustruit și aripi late pe cât erau de înalți. Pentru o clipă, am rămas uimită de asemănarea dintre Gardieni și Demonii de Nivel Superior – ambii păreau descendenți ai îngerilor.

Răsucindu-mă, am mai doborât o umbră cu o lovitură rapidă, chiar când unul dintre Târâtorii Nocturni a țâșnit afară, aproape lovindu-l pe Cayman în spate, care se lupta cu altul.

Am înjurat și am țâșnit înainte, sărind peste unul dintre nenorociții de DMU. Nu m-am apropiat pe nesimțite. Demonul s-a rotit spre mine și a lovit cu ghearele. M-am lăsat în jos și apoi am sărit în spatele Târâtorului, trăgând și sabia în sus, după mine. Focul i-a ars oasele și țesutul, de parcă ar fi fost din hârtie. Demonul a erupt în flăcări, lăsând în urmă doar cenușă.

— Mersi, a icnit Cayman, trosnind gâtul unui alt Târâtor.

Am dat din cap și am atacat un om al umbrelor, care se strecura în spatele lui Roth. Am ridicat sabia și am simțit o răceală dansându-mi pe gât și între omoplați.

— E aici! am strigat, lovind umbra.

Și iată-l, ieșind din tunel de parcă făcea o plimbare prin parc, cu părul blond-platinat creând un contrast puternic cu întunericul.

— Bambi! a strigat Roth. Atacă!

Nu s-a întâmplat nimic.

Sulien a chicotit, apropiindu-se.

— Vei descoperi că descântecele le împiedică pe

animalele fermecate să apară.

La naiba!

Nu prevăzusem asta, însă nu aveam timp să mă gândesc prea mult. Mi-am coborât sabia, stând cu picioarele la o distanță egală cu umerii.

— Ce drăguț din partea ta să ni te alături!

— Îmi place să-mi pregătesc intrarea în scenă. Harul lui a prins viață când Cayman a pornit spre el. Sulița letală scânteia de foc alb, cu marginile albastre. A îndreptat-o spre pieptul lui Cayman. În locul tău, eu n-aș mai face niciun pas.

— La o parte, Cayman! Am pornit spre Sulien. Mă ocup eu.

Pentru o clipă, n-am crezut că mă va asculta, dar s-a ridicat, a înșfăcat un DMU și l-a aruncat într-un Târâtor din apropiere.

— Ești sigură, iubito? a întrebat Sulien.

— Parcă ți-am spus să nu-mi mai zici așa. Și da, am continuat, tăind omul umbrelor care-mi apăruse în centrul câmpului vizual. Mă ocup eu.

— Ești chiar acolo unde am dorit să fii, a spus el. Te-ai gândit la asta?

Ultimul om al umbrelor s-a risipit într-un fuior de fum.

— O să stai pur și simplu? l-am întrebat. Ți-e teamă să lupți?

— Nu. Și-a lăsat bărbia în jos, așezându-și sulița peste piept. Aștept.

Inspirând scurt, am scanat rapid peștera. Nu mai erau oameni ai umbrelor, nici Târâtori Nocturni. Câțiva DMU alergau și chițăiau.

— Aștepți…?

S-a auzit un sunet de corn, atât de asurzitor și de nepământean, încât am știut că nu putea însemna

decât un lucru.

— Roth! Cayman! Plecați acum!

Cei doi demoni au încremenit când DMU rămași s-au împrăștiat spre tunele. Au apărut ace de lumină, ca niște stele pe cerul nopții. Au crescut și s-au înmulțit repede, conectându-se. O lumină alb-aurie a lucit pe tavan, încărcând aerul cu putere și orbindu-mă pe moment. M-am dat înapoi, în timp ce lumina pulsa. A început să picure, scânteind, formând o pâlnie de strălucire orbitoare. *Harul* meu a pulsat ca răspuns la lumina divină.

Sfinte Sisoe!

Se apropia un înger, și nu conta că Roth și Cayman erau în echipa Oprim-Sfârșitul-Lumii.

— Prea târziu, a râs Sulien, iar sulița i s-a prefăcut în cenușă. Doar dacă nu vor să simtă ce simt gâzele când zboară drept în aparatele care le electrocutează.

Am ridicat sabia.

— Ai încurcat-o.

— Așa crezi? a întrebat, cu o sprânceană ridicată.

M-am împleticit, în timp ce mă pregăteam să-l lovesc. Acțiunile lui nu aveau sens. De ce își înfrânase *harul*, și de ce-ar fi făcut-o când se apropia un înger? Îngerii puteau fi ticăloși, dar erau buni, iar Sulien era, evident...

Pământul s-a zguduit și pereții s-au cutremurat. Toată lumea a părut să li se alăture. Pietrele puse unele peste altele s-au rostogolit pe podea. Roth s-a ridicat, cu aripile răsucindu-l. A revenit pe pământ, la câțiva metri în spatele meu, în timp ce Cayman a rămas pe vine, cu ochii de ambră strălucind ca tăciunii.

Trompeta a mai sunat o dată, făcându-mă să-mi simt creierul lovindu-se de pereții craniului. Mi-am pierdut controlul asupra *harului* și sabia s-a prăbușit.

În centrul luminii s-a întrupat un bărbat. Era înalt de peste doi metri, și, când a ieșit din coloană, am văzut că purta pantaloni albi, largi, că avea pieptul gol și pielea luminoasă, în continuă schimbare. Nu era nici alb, nici maroniu, și totuși avea fiecare nuanță care existase vreodată. Așa ca tata.

Dar nu era tata.

Atâta lucru știam.

A pășit în față, cu spatele la arcada de piatră și la centrul ei plin de descărcări electrice. După puterea pe care o emana, cu siguranță era un arhanghel.

Sulien nu s-a speriat. N-a fugit. A rămas pe loc.

Aștepta.

— Ce intrare! a murmurat Roth. Mă întreb pentru ce compensează.

Arhanghelul a ridicat mâna și a fluturat din încheietură, iar Roth și Cayman au rămas suspendați, de parcă i-ar fi apucat niște degete invizibile. Au zburat prin aer și s-au izbit de pietre și bolovani. Amândoi au căzut, schimbându-și formele, și au aterizat în amestecul de pietre, cu brațele și picioarele în unghiuri stranii.

Doamne! Nu se mișcau.

Capul meu s-a întors spre arhanghel, care s-a apropiat de Sulien. A pus o mână pe umărul lui.

— Fiule, a vorbit, cu o voce blândă și caldă, parcă plină de soare. Ce mi-ai adus?

— Sângele lui Mihail, a zâmbit Sulien. Și doi demoni. Nu erau așteptați.

Un sentiment de oroare cumplită s-a trezit în mine, când arhanghelul s-a întors și m-a privit cu ochii lui complet albi. L-a ocolit pe *fiul* lui, cu buza ridicată într-o parte, în timp ce mă măsura din priviri.

— Copila lui Mihail, a spus el. Mă așteptam la ceva

mai… impresionant.

Am clipit.

— Dar, în fond, Mihail nu prea s-a interesat de tine, nu, copilă? a continuat. N-ar trebui să fiu surprins.

OK.

Remarca mi s-a părut de-a dreptul nepoliticoasă.

— Cine mama naibii ești? am întrebat.

— Sunt Evanghelia și Adevărul. I-am apărut lui Daniel ca să-i explic viziunile, și am stat alături de tatăl tău și am apărat oamenii împotriva celor Căzuți și altor popoare. Sunt Sfântul care a apărut în fața lui Zaharia și a Mariei, prezicând nașterile lui Ioan Botezătorul și Iisus. Sunt arhanghelul care i-a adus Adevărul și Cunoașterea lui Mohamed. Aripile lui s-au ridicat și s-au întins în jurul lui și… era ceva în neregulă cu ele. Erau străbătute de vene ca de cerneală, iar din ele curgea ceva care părea smoală. Sunt Gabriel, Mesagerul.

40

Șocul m-a străbătut de parcă fusesem îmbrâncită brusc în apă înghețată. M-am uitat lung la *arhanghelul* Gabriel.

— Pari surprinsă. Buzele i s-au curbat într-un zâmbet.

Instinctul îmi cerea să fac un pas în spate, dar m-am abținut.

— Nu pricep. Ești Gabriel.

— Sunt convinsă că știe cine este, iubito. Sulien a privit spre locul în care căzuseră cei doi demoni.

Abia dacă l-am auzit.

— Cum să fii tu cine zici că ești?

— Cum de am ucis Gardieni și demoni? A ridicat din sprânceana blondă. Da, eu am fost autorul. Fiul meu doar a supravegheat situația – mai ales pe tine –, dar eu am fost.

Nu-mi venea să cred ce auzeam. Nu avea legătură cu faptul că mă înșelasem în privința lui Sulien, ci cu ideea că Mesagerul era *Gabriel*, unul dintre cei mai puternici îngeri – unul dintre primii creați. Dintr-odată, însă, toate căpătau sens. Descântecele și armele angelice. Înregistrările video bruiate. Părea atât de evident, încât era aproape dureros, însă nici măcar eu nu înțelegeam cum de un arhanghel putea complota cu vrăjitoare și demoni și cum de putea ucide nu doar Gardieni, ci și oameni nevinovați.

— Întreabă-mă, a zis. Întreabă-mă de ce.

— De ce?

Zâmbetul lui s-a lărgit.

— Voi schimba lumea. Despre asta e vorba. Despre asta a fost vorba mereu. A făcut un semn către arcadă. Sufletele decedaților. Acest portal. Misha. Tu. Voi schimba lumea în bine.

Nu puteam decât să mă holbez la el.

Și-a lăsat aripile în jos, cu vârfurile aproape atingând pământul.

— Oamenii n-ar fi trebuit să primească niciodată darul oferit de Dumnezeu. N-au meritat niciodată binecuvântarea eternității. Asta îi oferă omului un suflet – o eternitate de pace sau de groază, la alegere, însă o eternitate. Dar un suflet... face mult mai mult. Așa iubește cineva. Așa urăște. Este esența omenirii, iar omul nu a meritat niciodată o asemenea glorie.

— Cum... Cine poate spune că omul nu merită?

— Cum ar putea omul să merite capacitatea de a iubi, și de a urî, și de a *simți*, când primele Sale

creații – noi, cei veșnic credincioși Lui și cei mai merituoși, cei care-I apără slava și Îi răspândesc Cuvântul – n-am fost niciodată demni?

— Pentru că sunteți îngeri? Nu sunteți umani. Eram derutată. *Foarte* derutată.

— Avem aure. Avem esență pură. S-a uitat la mine. Ochii lui complet albi erau horror. Dar nu avem suflete. S-a întors puțin, privind spre locul în care Sulien stătea cu ochii pe demoni, apoi spre tavan. Domnul a făcut totul ca să-l protejeze pe om. I-a dat viață, bucurie și iubire. Sens. Abilitatea de a crea. I-a ridicat pe cei Căzuți ca să îl vegheze, și le-a dat suflete drept răsplată. A făcut totul ca să se asigure că, odată ce părăsesc această spirală muritoare, își vor găsi pacea. Chiar și păcătoșii își pot găsi iertarea, și doar cei mai răi și mai de neiertat înfruntă judecata. Asta se va schimba. Omenirea, așa cum o știm, se apropie de sfârșit. Mulți dintre noi L-am avertizat pe Dumnezeu că va veni și ziua aceea. Nu putea fi oprită.

— Nu pricep unde bați. Am încercat să fiu cu ochii pe Sulien, care îl împingea pe Cayman cu bocancul. Dumnezeu…

— Dumnezeu a crezut în om, iar omul L-a trădat. Ce-a făcut de la creație încoace? Ce-a făcut cu darul vieții și al eternității? A purtat războaie și a adus foametea și boala. A adus moartea la propriile uși, primind-o înăuntru. Judecă de parcă ar fi demn să o facă. Venerează chipuri cioplite, care predică tot ce poftesc să audă, și nu Cuvântul Domnului. Se folosește de numele Domnului și de al Fiului Său ca răzbunare pentru ură și teamă. Gabriel și-a lăsat capul într-o parte, vorbind blând, cu o voce lineară. N-a existat o clipă din istoria omenirii în care omul să nu poarte război cu semenii lui. Nicio oră în care să nu ia o altă

viață. Nicio zi în care să nu facă rău altcuiva, cu vorba și cu fapta. Nicio săptămână în care să nu dezbare acest pământ de tot ce i-a oferit Dumnezeu. Nicio lună în care arme create să distrugă nu trec din mână în mână, lăsând în urmă doar sânge și disperare.

Zâmbetul lui Gabriel dispăruse.

— Lumea asta, care, cândva, a fost un dar, a devenit un blestem revoltător, în care oamenii sunt judecați după culoarea pielii sau după cei pe care îi iubesc, nu după fapte. Cei mai vulnerabili și mai nevoiași sunt ignorați și demonizați. Dacă Fiul ar trăi azi, ar fi temut și batjocorit, și asta a făcut omenirea. Copiii ucid copii. Mamele și tații își ucid copiii. Străinii ucid străini cu zecile, și cel mai rău păcat dintre toate este că o fac, adesea, în numele a ceea ce e sfânt. Asta a făcut omul de la creație încoace.

OK. Avea dreptate. Omenirea chiar se purta cumplit.

— Dar nu toată lumea este așa.

— Mai contează, când e nevoie doar de o părticică de putreziciune ca să distrugă întreaga fundație?

— Da. Contează. Pentru că, deși există oameni oribili, există mulți alții care sunt buni…

— Dar chiar sunt? Cu adevărat? Nimeni nu poate arunca primul piatra, și totuși asta fac toți.

— Nu. Am clătinat din cap. Greșești.

— Tu spui asta, când experiența ta este redusă, în timp ce eu am avut mii de ani în care am privit omul aspirând la nimic? Am privit omul devenind atât de obsedat de material și de capcana puterii, că și-ar trăda propriile suflete și țări pentru profit? Iar și iar, am fost martor la popoare întregi care au căzut, iar cei care s-au ridicat din cenușă au luat-o pe același drum ca predecesorii lor. Crezi că *tu* știi mai bine?

— Știu suficient cât să spun că faci niște generalizări nedrepte.

— Spune-mi, ce clocește în sufletul tău de om? Nevoia de a face lumea un loc mai bun? Dorința de a proteja? Sau este consumat de dorințe carnale? Este plin de furie după trădarea lui... Misha?

Am tras o gură de aer.

— Eu l-am abordat. Eu l-am înduplecat, și de la mine a aflat adevărul. Știa ce e de făcut pentru a îndrepta lucrurile, și chiar dacă i-ai pus capăt zilelor, ți-ai făcut ție mai mult rău decât i-ai fi putut face vreodată lui. Suferința. Furia. Te-au pierdut. Sufletul tău de om este corupt.

Aceleași cuvinte rostite de Sulien purtau acum o altă greutate. Era greutatea adevărului, însă mai mult decât atât.

— Oamenii sunt complicați. Eu sunt complicată, capabilă să vreau multe lucruri contradictorii și să-mi pese. Lucrurile astea nu corup.

— Ai ucis fără să simți nicio vină.

Aici mă prinsese.

— Ai încălcat reguli. Tu, la fel ca partea ta umană, ești capabilă doar să distrugi. Omul tratează viața de parcă n-ar însemna decât carne și oase. Așadar, nu va însemna nimic mai mult.

Am simțit un gol în stomac.

— Deci Dumnezeu vrea asta? Sfârșitul lumii?

Gabriel a surâs arogant.

— Dumnezeu nu mai vrea nimic.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că infailibilul a dat greș, și nu mai pot să stau cu mâinile în sân. Nu voi sta să mă uit. Va exista un nou Dumnezeu, iar Pământul va fi curățat, și

numai cei cu adevărat drepți vor rămâne, până când nici ei nu vor mai exista și nimeni nu va mai rămâne. Acest Pământ frumos se va întoarce la starea în care-a fost menit să fie.

— Și acel Dumnezeu ești tu?

— Nu fi lipsită de respect, copilă. Dacă am învățat ceva privindu-i pe *oameni*, a spus, mârâind cuvântul, este că vor urma și vor crede totul, câtă vreme este o cale ușoară.

Din nou, avea dreptate.

— Nu cred că este ușor să pui capăt lumii.

— Este, când nu știi că se întâmplă decât în momentul în care e prea târziu.

Am încremenit.

Gabriel a chicotit: un sunet frumos, ca niște valuri care se rostogolesc.

— Voi desface atât Raiul, cât și Pământul, și nimeni nu va avea habar înainte să fie prea târziu și să nu se mai poată face nimic. Apoi, Dumnezeu va ști că vorbele Mesagerului au fost adevărate.

Părea… nebun.

Dacă ar fi fost o persoană oarecare, de pe stradă, s-ar fi chemat poliția. Dar, fiindcă era arhanghel, suna și înspăimântător.

— Cu portalul ăsta, voi deschide un clivaj între Pământ și Rai, și o ființă care s-a născut din rău pur, alături de sufletele celor care ar trebui să fie în Iad vor pătrunde în Rai, a spus el, cu o expresie visătoare. Răul se va răspândi precum cancerul, infectând fiece tărâm. Dumnezeu și sferele tuturor claselor vor fi obligați să închidă permanent porțile pentru a proteja sufletele de acolo. Cerul va cădea în timpul Transfigurării.

„Dumnezeule!”

— Orice om care moare nu va mai putea intra în Rai, a continuat. Zâmbetul lui era din nou prezent – făcut din bucurie pură. Viața pe Pământ va deveni inutilă, iar acele suflete captive vor deveni duhuri rele, sau vor fi ademenite în Iad, unde vor fi torturate. Nu va mai fi nevoie ca demonii să stea ascunși, pentru că îngerii și Dumnezeu nu vor mai putea interveni. Doar cu Gardienii și oamenii rămași, Iadul va distruge Pământul.

— De ce? De ce-ai vrea să faci asta Raiului și miliardelor de oameni?

— De ce? a strigat el, făcând un fior de teamă să-mi străpungă pieptul. Sulien a întors capul. *De ce*? Nu m-ai ascultat? Oamenii nu merită ce li s-a dăruit, ce li s-a promis! Dumnezeu a eșuat, refuzând să asculte adevărul! Am fost certat pentru c-am îndrăznit să vorbesc! Pentru c-am îndrăznit *să pun la îndoială*. N-am mai fost trimis să răspândesc cuvântul Domnului sau să conduc. Am fost trimis în sferele inferioare. Eu! Glasul lui Dumnezeu! Cel mai loial!

— Vrei să pui capăt Pământului și Cerului pentru c-ai fost concediat din mașinăria mișto a Domnului?

— Nu știi nimic despre loialitate.

M-am gândit la Thierry, la Matthew și la Jada. La Nicolai, și la Danika, și la toți Gardienii din D.C. La Roth, Prințul Moștenitor al Iadului, la Layla, la Cayman. La Zayne. Am clătinat din cap.

— Știu ce înseamnă loialitatea. Tu ești cel care n-are idee.

— Și tu mă vei ajuta să-mi duc planul la bun sfârșit. Cum ți se pare?

— Cum crezi tu că te pot ajuta?

— În timpul Transfigurării, zona va fi încărcată cu

putere, care poate crea un clivaj. Cu sângele meu și sângele lui Mihail, poarta Raiului se va deschide, a explicat el. Pentru că Mihail știe cum să nu riște să fie prins pe Pământ, sângele tău va fi suficient.

Chemându-mi *harul*, l-am lăsat să mă cuprindă, iar când s-a format Sabia lui Mihail, el a zâmbit.

— Țin la sângele meu, deci nu, mersi.

Arhanghelul a lăsat bărbia în piept.

— Prostuțo! Nu era o întrebare.

41

Gabriel m-a atacat cu brațul întins, prin care curgea o lumină aurie, orbitoare. S-a format o sabie cu o lamă semicirculară.

Era mult, *mult* mai mare decât a mea.

N-am avut nici măcar un moment în care să mă gândesc că eram pe punctul de a mă lupta cu un arhanghel. Tot ce puteam face era să lupt și să sper că Roth și Cayman se țineau deoparte.

I-am blocat lovitura, zguduită de impact și total nepregătită pentru forța lui. Lovitura aproape că m-a dezechilibrat. Am atacat spre pieptul lui, dar m-a blocat dintr-o mișcare, obligându-mă să fac un pas înapoi. I-am țintit picioarele, dar el a anticipat mișcarea. M-am răsucit, însă el a fost mai rapid. Săbiile noastre s-au conectat, scuipând scântei și sâsâind. M-am împleticit în față, când arhanghelul a dispărut și a reapărut la câtiva metri de mine.

— Nu e corect, am spus.

— Așa e viața.

L-am atacat iar, și el m-a luat în primire, aruncându-mă în spate de parcă eram o pungă de hârtie. Ne-am dat târcoale și ne-am atacat. Mi-a parat

fiecare lovitură cu puterea lui uluitoare și s-a mișcat mai repede ca mine. De fiecare dată când îl blocam, simțeam lovitura în tot corpul.

Chiar și cu legătura, extenuarea începea să mă roadă, făcându-mi brațele mai grele și loviturile mai lente. Scânteile din atingerea lamelor noastre săreau în aer, iar impactul repetat îmi făcea oasele să se clatine. Sudoarea îmi curgea pe tâmple, când am fentat la dreapta, arcuindu-mi sabia. Gabriel a lovit în jos și m-a împins în spate.

— Oprește-te, mi-a spus, deloc obosit. Nu ești antrenată. Tatăl tău te-a trădat.

Era adevărat, și adevărul mi-a trimis furia prin vene. Mă antrenasem cu pumnalele și în lupta corp la corp. Dar când era vorba de sabie, mă bazam doar pe instinct.

— Nu este suficient, a spus el, și privirea mea uluită s-a oprit într-a lui. Ești destul de inteligentă încât să fi ajuns deja la concluzia asta. I-am blocat următoarea lovitură brutală, dar aproape că m-a făcut să scap sabia. Ai fost antrenată să îți renegi firea. Eu l-am antrenat pe fiul meu să o accepte.

— Se pare c-a funcționat de minune. Am scrâșnit din dinți, țâșnind în stânga, și am lovit, nimerindu-l pe Gabriel în picior. A fost cam la fel de util ca un șut în perete.

— Ținând cont că ești la câteva minute de a-ți pierde controlul *harului*, în timp ce el stă acolo răsfoind prin albumul foto, aș spune c-a funcționat binișor.

— Albumul foto?

— Instagram, l-a corectat Sulien. Instagram, tată.

Am clipit.

— Mă rog, a mormăit Gabriel, și piciorul lui gol m-a lovit în stomac.

— Nici măcar nu știi… ce e Instagram? am icnit. Și crezi că vei pune capăt lumii?

A mârâit.

Brațele îmi tremurau când mi-am echilibrat sabia în față, încercând să păstrez distanța dintre noi.

— Pun pariu că Snapchat înseamnă Poze Vorbitoare, pentru tine.

Sulien a pufnit.

— De fapt, credea că Snapchat înseamnă să pocnești din degete când vorbești.

— Serios?

— Da. Sulien și-a vârât telefonul în buzunar. Dar tu tot iei bătaie.

— Cel puțin nu confund un album foto cu Instagram-ul, am răspuns.

Ochii complet albi ai lui Gabriel pulsau.

— M-am plictisit. Nu poți câștiga. Predă-te.

— Dacă-mi ceri atât de frumos, e aiurea să zic nu.

— Atunci așa să fie.

I-am blocat lovitura, dar el s-a mișcat în lateral înainte să-mi dau seama. Cotul lui mi-a izbit bărbia, dându-mi capul pe spate. M-am împleticit, apoi mi-am recăpătat echilibrul și am lovit cu sabia, cu brațele tremurând, când lama lui s-a conectat cu a mea. S-a răsucit din nou în câmpul meu periferic, dar de data asta mă așteptam. Sărind înapoi, m-am întors…

Pumnul lui m-a lovit în obraz, iar durerea mi-a explodat în coaste când a lovit iar. Picioarele mi-au cedat. Am pierdut controlul asupra *harului* înainte să mă lovesc cu capul de pământ. Panica mi-a strâns stomacul, în timp ce mă chinuiam să mă ridic. Am înăbușit-o, știind că nu-i puteam ceda.

— Nu ești decât un om bun de nimic, egoist, în clipa în care-ți pierzi controlul harului. Gabriel stătea în

picioare, deasupra mea. Ești slabă. Coruptă. Murdărită. Ești un *nimic*.

Mingea de căldură dinăuntrul meu a pulsat, iar eu am înjurat încet, știind că Zayne îmi simțea panica. Nu putea veni aici. Nu putea. Trebuia să recapăt controlul situației.

Trebuia.

— Nu ești demnă de ce ți-a dăruit Dumnezeu, la fel ca restul oamenilor, a continuat Gabriel, în timp ce eu îmi strecuram mâna pe șold, spre pumnalul prins acolo. Ai luat puritatea unui suflet și onoarea liberului arbitru și le-ai aruncat.

M-am ridicat în genunchi, am înălțat capul și am simțit că din colțul gurii îmi curge sânge.

— N-am aruncat nimic.

— Te înșeli. Niciun suflet omenesc, nici măcar al fiului meu, nu este pur și demn de mântuire.

— Uau! Degetele mele au strâns mânerul pumnalului. Iată-l și pe Tatăl anului.

— Cel puțin eu voi fi acolo când va muri, a spus el. Mihail poate spune la fel?

— Probabil că nu, am recunoscut. Dar nu-mi pasă.

Fața lui Gabriel s-a îmbujorat de surprindere, iar eu m-am folosit de ocazie. Era șansa mea să câștig un avantaj și să ies naibii de aici, împreună cu Roth și Cayman.

Am țâșnit în picioare și am înfipt adânc pumnalul în pieptul lui Gabriel. Știam că nu-l va ucide, dar trebuia să doară. Trebuia să…

Arhanghelul și-a privit pieptul.

— Înțeapă.

Am scos pumnalul afară, cu ochii mari, pentru că n-am văzut sânge.

N-am văzut nici lovitura.

Gabriel m-a lovit cu dosul palmei și m-a trântit la pământ. Am văzut stele. Îmi țiuiau urechile. M-a apucat de încheietură, smulgându-mi pumnalul din mână.

— A fost jenant, a spus, aruncând pumnalul. Nu ești decât o risipă de *har*, Trinity. Renunță. Pot să-ți ofer câteva săptămâni de pace, sau pot să le transform într-un coșmar permanent. Este alegerea ta.

Când mi-a dat drumul, am căzut pe spate. Privirea mi-a cedat, pentru o clipă.

„Ridică-te."

— În final, nu ești decât carne și oase, a spus el. Mori din ziua în care te-ai născut.

„Ridică-te."

— Este revoltător cât de mult contribuie rasa umană la propria decădere.

„Ridică-te."

— „Furia. Egoismul. Emoțiile primare. Toate corup ce n-ar fi trebuit să primească oamenii niciodată."

Legătura din pieptul meu ardea, și știam că Zayne e pe drum. Că vine. Că e prea aproape.

„Ridică-te."

„Ridică-te înainte să ajungă aici."

— Ai dreptate. Sunt din carne. Nu sunt perfectă. Sunt egoistă, dar sunt și har. Am scuipat o gură de sânge. Din damnare și distrugere, m-am ridicat în picioare. Am focul divin în sânge. Am un suflet uman, iar asta e ceva ce tu nu vei avea niciodată.

Arhanghelul a dat înapoi.

— Asta e, nu? De-aia Îl urăști pe Dumnezeu. De-aia vrei să distrugi totul. Nu pentru a construi ceva mai bun. Nu pentru a pune capăt suferinței, smintitule. Ci fiindcă n-ai suflet. Am râs, împleticindu-mă, chemându-mi *harul*. A scuipat scântei și-a sosit, cu mânerul

aproape prea greu să-l țin. Ești un clișeu ambulant, și îndrăznești să insulți aspirațiile omenești?

— Nu știi nimic. A făcut un pas în față, și l-am văzut pe Roth ridicându-se, în formă umană. Sulien s-a desprins de lângă perete.

— Ai uitat să adaugi „Jon Snow” la sfârșitul propoziției.

S-a oprit, cu capul ridicat.

— Ce?!

Am lovit, țintind în plin. *Harul* meu putea să-l ucidă, și avea să o facă. Era de datoria mea.

Gabriel m-a apucat de brațul drept, chiar deasupra cotului, și a răsucit. Trosnetul a fost atât de brusc, de șocant, încât a urmat o secundă în care nu am simțit nimic. Apoi am urlat. Șocul roșu, fierbinte, mi-a ars simțurile. Mi-am pierdut harul. Sabia s-a prăbușit, iar eu am încercat să respir, copleșită de durere.

Piciorul lui mi-a lovit fluierul piciorului, frângând osul, și nici măcar n-am putut țipa când am lovit pământul cu un genunchi, n-am putut respira din cauza focului care părea să-mi acapareze piciorul. M-a apucat de ceafă și m-a ridicat. M-am agățat de brațul lui cu mâna zdravănă și l-am lovit, când l-am văzut pe Sulien apucându-l pe Roth.

S-a întâmplat în câteva secunde. Secunde brutale, fără sfârșit, în care mi-am dat seama că nu puteam înfrânge un arhanghel. Nu fusese de la început o luptă cu sorți de izbândă, iar într-o parte îndepărtată a minții care mai funcționa în ciuda durerii, m-am întrebat dacă tata știuse și mă trimisese în linia întâi.

Roth avea să moară.

Și Cayman.

Eu voi fi luată, iar lumea pe care o știam se va

sfârși, dar poate că tata și Dumnezeu nu dădeau doi bani pe toate astea. Încercările lor de a salva omenirea erau jalnice, dacă credeau că eu eram capabilă, și poate... poate că Dumnezeu se spălase pe mâini de toată povestea.

Dacă nu, cum să creadă ei că aș putea învinge un arhanghel?

Gabriel m-a trântit la pământ, cu forța căderii de pe o clădire.

Oasele mi s-au frânt.

Picioare.

Brațe.

Coaste.

Am văzut ceva alb ieșindu-mi din picior. Durerea a venit ca o lumină puternică. O mie de nervi au încercat să lovească deodată, să trimită mesaje de la creier în brațe și picioare, în coaste, în șira spinării. Corpul mi-a tresărit când înăuntru s-a *desprins* ceva. Nu-mi puteam mișca picioarele. Teroarea care mă cuprinsese îmi umplea venele de gheață topită. M-am zbătut să respir, dar plămânii mei păreau incapabili să se mai umfle.

— Am nevoie de tine în viață, măcar un timp, a spus el.

Cu siguranță nu simțeam asta.

— Pentru că îți par... adorabilă și demnă de iubit? am scos afară cuvinte care nu sunau corect, de parcă jumătate dintre silabe nu erau pronunțabile.

Gabriel a îngenuncheat lângă mine, cu fața brutal de chipeșă tot mai încețoșată.

— Mai degrabă am nevoie de sângele tău fierbinte, cât încă mai curge. Ți-am zis că pot face asta ușor și în pace. Te-aș fi lăsat să îți faci toate poftele, să te bucuri

de timpul rămas. Dar ai ales să suferi. Într-un mod stupid de omenesc.

Din gură mi-a țâșnit sânge când am tușit. Respirația îmi șuiera.

— Vorbești… mult.

— Am fost vocea Domnului. Mâna lui Gabriel s-a încleștat pe gâtul meu, tăindu-mi respirația. M-a ridicat în aer, cu picioarele atârnând la un metru deasupra pământului, cu trupul moale ca o cârpă. Mesagerul Credinței și Slavei Sale. Dar acum sunt doar Mesagerul, și voi deschide o nouă eră. Răzbunarea se va săvârși cu puterea purificatoare a sângelui, iar când Raiul se va surpa, cei ce vor rămâne vor avea un nou Dumnezeu.

— Are dreptate. Vorbești mult.

Gabriel s-a întors spre sursa vocii. Am reușit să întorc și eu capul ușor, cât să-l văd pe Roth.

— Știi ce? a continuat el, stând în picioare, fără Sulien. Un braț îi atârna ciudat, dar stătea pe picioare. Îmi pare că semeni cu cineva cunoscut. Cum îți sună: „Mă voi înălța la Ceruri, Îmi voi ridica tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu! Voi ședea pe muntele adunării, în părțile îndepărtate ale Nordului! Mă voi înălța deasupra norilor, și mă voi face asemenea Celui Preînalt”[11]?

— Nu mă compara cu *el*, a mârâit Gabriel.

— Nici nu mi-ar trece prin cap, a zis Roth. Ar fi o insultă pentru Cel Strălucitor.

S-au întâmplat mai multe lucruri în același timp. Gabriel a răcnit, făcând lumea să se cutremure. Ceva i-a țâșnit din mână, pentru că l-am auzit pe Roth icnind

11 Verset din *Cartea lui Isaia.* (n.red.)

și căzând. *Râdea*. Rânjetul lui Gabriel a pălit.

— Idiotule! a icnit Roth. Idiot egoist. Sper că te simți mai bine să știi c-ai avut dreptate.

— Vei fi aici când moare fiul tău.

Icnetul meu la auzul vocii lui Zayne a fost înghițit de strigătul lui Gabriel.

Zayne era în spatele lui, cu brațul în jurul gâtului lui Sulien. Legitim-Născutul se zbătea, cu *harul* țâșnind din brațul drept și formând o suliță care l-ar fi putut ucide pe Zayne chiar și fără să fi fost slăbit. M-a cuprins un soi diferit de teamă.

Dar Zayne era rapid, incredibil de rapid. L-a prins pe Sulien de cap și i l-a răsucit.

Gabriel a strigat, iar furia lui a bubuit prin peșteră ca un tunet. Zayne l-a lăsat să cadă pe Legitim-Născut și s-a avântat în față, lovindu-se de arhanghel. Gabriel mi-a eliberat gâtul. Am dat să cad, dar Zayne m-a prins la timp. Durerea cauzată de îmbrățișarea lui amenința să-mi provoace leșinul, și cred că mi-am pierdut un moment cunoștința, fiindcă zăceam pe spate și Zayne se ridica deasupra mea, cu aripile desfăcute, în clipa următoare.

L-am văzut.

Numeroase zgârieturi îi însemnau spatele, iar aripile lui nu arătau cum trebuie. Una îi atârna într-un unghi ciudat, iar sub cea stângă avea o tăietură adâncă, ce lăsa osul la vedere. Rana aceea era…

„Doamne!”

Cum se întâmplase? Cum de fusese rănit? Abia ce ajunsese aici. Abia ce…

Adunându-mi toate forțele rămase, am reușit să mă întorc pe o parte. M-am ridicat în șezut, dar durerea îmi urla în trup. Obrazul meu a lovit pământul. Am reușit să ridic bărbia și l-am căutat din priviri pe

Roth. Trebuia să-l scoată pe Zayne de acolo. Să-l ducă departe de Gabriel. Am țipat după el, dar am scos doar un croncănit. Ceva nu era în regulă cu gâtul meu.

— Nu vei trăi să regreți, l-a avertizat Gabriel.

— Te voi sfâșia membru cu membru, a mârâit Zayne. Și apoi îți voi arde trupul alături de al lui.

— Așteptam clipa asta. Tonul lui Gabriel era prea arogant. Știam că vei veni.

A urmat un icnet, și Zayne a făcut un pas în spate, cu aripile ridicate căzând. Roth a strigat.

— Știi de ce Legitim-Născuții și Protectorii lor nu pot fi împreună? Vocea lui Gabriel era o șoaptă în vânt, răsunând în spațiu. Iubirea întunecă judecata. Este o slăbiciune care poate fi exploatată.

Am încercat să văd ce se întâmplă, dar nu mai puteam ridica privirea.

— Ura va crește și va cocli înăuntrul ei, la fel cum s-a întâmplat cu Sulien și cu toți cei de dinainte. Își va vărsa bucuroasă sângele împotriva unui Dumnezeu atât de crud. Vocea lui Gabriel era peste tot: înăuntru, afară, vibrându-mi între coastele rupte. Mi-ai luat fiul, dar mi-ai oferit în schimb o fiică.

O undă de lumină caldă, aurie, apoi tăcere.

— Zayne, a strigat Roth. Omule…

Am văzut picioarele lui Zayne îndoindu-se. A căzut în genunchi, cu spatele la mine. Am încercat să-i rostesc numele. Și-a dus mâna la piept. A icnit. Trupul i-a tresărit.

Un pumnal a căzut la pământ.

Pumnalul meu.

Apoi a căzut și el.

A aterizat lângă mine, pe spate și pe aripa ruptă. De ce să cadă așa? Nu pricepeam ce se întâmpla, de

ce Roth apăruse brusc lângă Zayne. Demonul striga la cineva – mai întâi la Cayman, apoi la Layla, încercând să-l țină pe Zayne nemișcat, dar Zayne l-a împins la o parte și s-a rostogolit spre mine.

I-am văzut pieptul. Rana de deasupra inimii. Sângele care ieșea în șiroaie cu fiecare bătaie a inimii.

— Nu, am șoptit, cu groază. Zayne…

— E OK, a spus el, și din colțul gurii i-a curs sânge.

Am încercat să ridic mâna, și tot ce-am reușit a fost un tremur de parcă m-ar fi călcat un camion. Panica s-a ridicat ca un ciclon, când am încercat să-l ating iar. Dintr-odată, Roth era în spatele meu. M-a ridicat și m-a dus lângă Zayne.

— Nu poți. Nu. Te rog. Nu. *Zayne, te rog*…

Roth mi-a luat cu grijă mâna și a așezat-o pe obrazul lui Zayne. Mișcarea mi-a provocat durere, dar nu-mi păsa. Pielea lui ca granitul era prea rece. Nu era în regulă cu el. Degetele mi s-au mișcat, încercând să-l încălzească. Ochii lui palizi, lupini, erau deschiși, dar… Nu aveau licărire. Pieptul nu i se mișca. Încremenise. Era nemișcat. Nu înțelegeam, nu voiam să înțeleg. I-am frecat pielea, iar și iar, chiar și după ce nu mi s-a mai părut real.

— Trinity, a început Roth, cu vocea sunând aiurea. Și-a sprijinit mâinile pe genunchi și s-a uitat în altă parte, ridicându-se în picioare. S-a împleticit, cu mâinile în păr. S-a îndoit de mijloc. Este…

— Nu. *Nu*. Am căutat fața lui Zayne. Zayne?

Singurul răspuns a fost legătura din mine, întinsă ca o coardă. S-a rupt cu un vaiet care a sfâșiat aerul, smuls din sufletul meu. Nu o mai simțeam.

Nu mai simțeam nimic.

Iadul nu însemna doar să fiu captivă într-un corp distrus. Însemna să nu pot scăpa de o durere profundă, cât timp eram captivă. M-am gândit că la pierderea mamei, și apoi a lui Misha, trăisem cele mai groaznice momente – dar mă înșelasem. Nu că pierderea lor n-ar fi fost devastatoare. Era diferit acum, și era prea mult.

Ca un purgatoriu.

În câteva ore, care au devenit zile, am aflat că mă pot vindeca de orice rană, dacă nu este fatală. Oasele rupte s-au legat la loc și au intrat în încheieturile din care fuseseră smulse. Carnea sfâșiată s-a lipit, fără ață și ac, ceva ce nu știam c-ar fi posibil, și nici Matthew, care îmi cususe multe răni în trecut. Acum pricepeam de ce fusese uluită Jasmine de rana la cap, din seara în tunel. Câteva vene și niște nervi s-au reconectat, redându-mi simțurile.

Procesul a fost dureros.

Îmi pierdeam cunoștința doar când era prea mult și trebuia să scap de acele de foc din membre, când fluxul sanguin mi se refăcea. Am stat trează aproape tot timpul cât a durat vindecarea. Când Layla s-a așezat lângă mine, cu lacrimi pe obraji, și mi-a spus că Zayne nu mai e.

O parte din mine știa asta deja, și n-a fost nevoie de niciun detaliu. Trecuse prea mult timp. Când mureau Gardienii, corpurile lor treceau prin același proces ca un corp omenesc, doar că mult mai rapid. Într-o zi, rămâneau doar oasele, și cred că trecuseră multe zile. Zayne nu mai era. Râsul lui, zâmbetul care-mi făceau inima și vintrele să funcționeze ciudat. Umorul lui sec și bunătatea, care-l deosebeau de toți cei pe care-i cunoșteam. Inteligența și loialitatea lui nesfârșită. Dorința feroce de a proteja, care fusese

evidentă dinainte să fim legați și care mă iritase tot atât pe cât mă întărise. Corpul lui, oasele lui, fața lui chipeșă... toate dispăruseră înainte să-mi recapăt cunoștința.

Am țipat.

Am țipat când m-am uitat prin cameră și nu i-am văzut spiritul sau stafia, prinsă în locul oribil în care mă simțeam ușurată și distrusă, simultan.

Am țipat până ce mi-a cedat vocea și mi-a luat foc gâtul. Până ce n-am mai putut scoate un sunet. Am țipat până ce m-am gândit la senator și am înțeles cât de adânc poate tăia suferința aceasta. Cum putea face pe cineva capabil de orice pentru a-și aduce înapoi persoana iubită.

Am țipat, dându-mi seama că decizia mea de a-l ține departe, de a-l ține la adăpost, s-ar fi putut să-i cauzeze moartea la fel de mult ca dragostea pentru el – poate mai mult. Că nu mi se păruse bine ce făceam și c-ar fi trebuit să știu, să nu încerc să mă conving că ceea ce simțeam că e greșit putea fi un lucru bun. Nu aveam să aflu niciodată dacă ar fi fost mai bine să ne însoțească, sau dacă ar fi murit chiar mai repede.

Am țipat până când a fost prea mult, până am simțit o înțepătură în braț și apoi doar întuneric, până ce m-am trezit iar, doar ca să-mi dau seama că purgatoriul însemna să fii captiv în durere și furie.

Gabriel avusese dreptate într-o privință. Eram răzbunătoare acum. Voiam să mă răzbun pe arhanghel, și chiar pe Dumnezeu, pentru regula care-l slăbise pe Zayne. Dar mi-l doream înapoi și mai mult, și trebuia să existe o cale. Nu putea să se termine aici. Refuzam să accept. Nu puteam. Nu când mă gândeam

cum spusese că ar merge până la capătul Pământului ca să mă găsească, dacă pieream. Cum jurase că nu s-ar da în lături de la nimic ca să mă recupereze, nici măcar din ghearele morții.

Durerea oaselor și a pielii care mi se reparau singure a devenit combustibil. Să-l aduc înapoi pe Zayne era singurul lucru la care mă gândeam. Nu vorbeam cu Roth și Layla când treceau pe la mine, nici după ce mi-au zis că Zayne nu mai era. Nu vorbeam nici cu Alună, când apărea brusc în cameră.

Făceam planuri.

Făceam planuri. Ziua devenea noapte, iar stelele pe care Zayne le lipise pe tavan începeau să lucească. Constelația Zayne. Inima mi s-a frânt iar. Lacrimile s-au adunat fără să cadă. Nu credeam că mai puteam să plâng. Fântâna secase. La fel ca pieptul meu, unde se aflase cândva legătura, dar acum se umplea încet la loc de o furtună de emoții. Unele ardeau. Altele erau reci ca gheața. Știam, privind stelele, că nu mai eram la fel. Că lupta mă frânsese. Că durerea mă schimbase. Că moartea lui Zayne mă remodelase.

Planurile mele mă țineau în viață. Aveam doar nevoie să îmi recapăt corpul.

O apăsare blândă pe braț mi-a atras atenția. Am fost întâmpinată de o limbă rozalie.

Nu aveam idee de ce Bambi era în pat, întinsă și lipită de mine ca un câine, dar când m-am trezit și am găsit-o acolo nu m-am speriat.

Suspinând, mi-am ridicat degetele de la mâna stângă. Erau țepene și mă dureau. Am încercat să îmi mișc brațul. O fulgerare de durere mi-a dansat prin umăr, dar n-a semănat deloc cu tot ce se întâmplase înainte. Mi-am îndoit brațul din cot, tresărind când articulația recent vindecată s-a pus în mișcare, și mi-

am pus mâna pe capul romboidal al lui Bambi. Limba ei mi-a mai făcut un semn, iar gura i s-a deschis ca într-un zâmbet, în timp ce își punea capul pe stomacul meu.

Avea solzii netezi, și totuși aspri pe margini. Am mângâiat-o, iar Bambi a părut mulțumită de atenție. Când degetele mele se opreau, mă împingea cu capul.

După o vreme, mi-am putut mișca picioarele. L-am îndoit pe stângul. Apoi pe dreptul.

Mai târziu, ușa s-a deschis. Layla și-a vârât capul înăuntru.

— Ești trează.

Tresărind, mi-am dres glasul. Aveam încă vocea răgușită.

— Da, sunt.

— Vrei să-ți țin companie?

Nu neapărat, dar trebuia să vorbim. Cineva trebuia să se ocupe de Gabriel și de planurile lui tâmpite. Și mai aveam și eu planuri.

— Unde este… Roth?

— Aici. Îl chem acum, și îți aduc ceva de băut. A plecat, și a revenit după câteva minute, cu un pahar mare și cu prințul demonic după ea.

Când s-a apropiat, mi s-a părut că arăta diferit. Parcă îmbătrânise cu zece ani. Era vorba de ochi, în care citeam acum o oboseală care nu fusese prezentă înainte. Alună l-a urmat, așezându-se la piciorul patului. Se uita lung la șarpe.

— Nu mă apropii, a spus el.

Bambi și-a înclinat capul spre el, sâsâind. Îl vedea. Interesant!

Layla s-a așezat lângă mine.

— Aici ai bere de ghimbir. M-am gândit că-ți face bine la stomac.

— Mersi. Am ridicat capul și am vrut să mă așez în fund, dar Layla mi-a ținut paharul la gură, ca să nu mă mișc prea mult. Am băut cu lăcomie, chiar dacă gâtul mă ardea.

— Văd că ai companie. Roth s-a sprijinit de perete.

— Da, așa este. Mi-am lăsat din nou capul pe pernă. Cayman este bine?

— Da, a răspuns el.

— Bun. Mi-am dres glasul. Trebuie… să vorbim despre Gabriel.

— Nu trebuie. Layla a pus paharul pe noptieră, lângă cartea mamei. Nu acum.

— Ba da, am spus. Bambi mi s-a împins în mână, iar eu am mângâiat-o pe cap. S-a întâmplat ceva?

Layla a clătinat din cap. A început să-și sucească în mâini capetele decolorate ale câtorva șuvițe.

— Am fost în… patrulă, a zis Roth, iar ultimul cuvânt a părut într-o limbă străină. Cu tot ce s-a întâmplat, am…

Nu și-a terminat vorba, dar cred că știam ce voia să spună. Că trebuia să se facă măcar ceva.

— Gabriel n-a fost văzut. Niciun Gardian n-a mai fost ucis, a continuat Layla, cu ochii la Roth. Am reușit să închidem școala.

— Cum?

— M-am întors acolo în noaptea următoare și am pornit un incendiu care a cauzat daune ireparabile în unele săli de clasă, a rânjit Roth.

Ce idee deșteaptă! Toate stafiile de acolo erau rele. Niciun om nu trebuia să mai calce în școală.

— Și Stacey, și diploma ei?

— Termină restul orelor de vară în altă școală. Layla s-a uitat la Bambi, care părea să toarcă. Voia să vină, dar…

Nu era nevoie să încheie. Știam. Stacey suferea, și înțelegeam asta.

— Cred că am distrus cam toți oamenii umbrelor. Am ajuns la miezul discuției, privind cum se uita Alună la șarpe. Stafiile se află încă acolo, și sunt de părere că Gabriel va continua să aducă alți oameni ai umbrelor. Nu știu de ce, dar Gabriel are nevoie de mine în viață, cel puțin până la Transfigurare.

— E mai puțin de o lună până atunci, a zis Roth. Câteva săptămâni în care fie găsim o cale de a-l opri, fie începe sfârșitul.

Am închis ochii.

— Nu-l pot… opri.

— Trinnie, a zis Alună, nu spune asta. Poți.

— Nu pot, i-am răspuns, fără ca Layla și Roth să își dea seama. Este arhanghel. Ați văzut de ce e capabil. Chiar și cu țepușele angelice, și tot ar fi trebuit să ne putem apropia de el. Ar fi trebuit să fiu eu aceea. Este imposibil de învins.

Deschizând ochii, m-am uitat la stele. Era dificil să recunosc, să știu că nu mai eram în vârful lanțului trofic, dar așa era.

— Cel puțin, nu de una singură. Nu mai sunt legată, și mă îndoiesc că tata îmi va găsi un alt Gardian. Este prea riscant, dacă-l simte Gabriel și decide să-i folosească sângele în loc de al meu. Nu sunt slabă, dar nici pe cât de puternică eram datorită legăturii. Chiar și așa, nu pot învinge singură un arhanghel.

— Deci trebuie să găsim o cale de a-l slăbi sau de a-l prinde în capcană, a sugerat Layla. Trebuie să existe ceva.

— Există, a spus Roth. Știu ceva care poate învinge un arhanghel.

— Ce anume? Alt arhanghel? Evident că niciunul nu vrea să se bage. Tata nici măcar n-a… Am strâns din buze. Nu se bagă. Depinde doar de mine.

— Nu mă refer la ticăloșii ăia care-și dau dreptate și sunt cât se poate de neajutorați, și care și-au creat propriul terorist. Ochii lui de culoarea ambrei au strălucit. Mă refer la acea unică ființă care abia așteaptă să-și poată ucide fratele.

Layla s-a răsucit și, după fața ei lividă, se părea că înțelesese.

— Nu pot să cred că te gândești la ce mă gândesc eu.

— Nu doar că mă gândesc, a spus el. Planific deja.

— Lucifer, am șoptit. Te referi la Lucifer.

— Sfinte dropsuri! a șoptit Alună.

Zâmbetul lui Roth exprima violență pură.

— Nu doar că vorbesc despre Lucifer, ci despre eliberarea lui. Tot ce trebuie să facem este să-l convingem, și nu cred că va fi atât de greu.

— Dar nu poate merge pe Pământ în forma sa adevărată, a zis Layla. Dacă o face, forțează izbucnirea Apocalipsei biblice. Dumnezeu n-ar permite așa ceva.

— Zi-mi că sunt nebun, dar mă îndoiesc că Dumnezeu e de acord ca Gabriel să încerce să distrugă Raiul, a zis Roth. Dacă Raiul își închide porțile, nu pot intra suflete. Cei care mor ar fi captivi pe Pământ. Ori devin duhuri rele, sau, mai grav, sunt târâți în Iad și corupți. Dincolo de asta, nimic nu mai are sens. Viața s-ar încheia odată cu moartea. Iar moartea se va întâmpla cu o viteză nemaivăzută, pentru că, dacă îngerii sunt blocați, pe demoni îi mai pot opri doar Gardienii. Pământul s-ar transforma în Iad.

Gabriel spusese același lucru.

— Dar de ce-ar vrea Lucifer să intervină? a întrebat Layla. Pare foarte distractiv pentru el.

— Pentru că n-a fost ideea lui. Dacă Gabriel și Bael reușesc, egoul lui va primi o lovitură, și nu sunt sigur dacă ar supraviețui. Există spațiu pentru un singur Iad și un singur conducător al lui. Sala tronului este pavată cu capetele demonilor care au crezut că-l pot învinge.

Era ciudat că îmi doream să văd sala tronului?

Probabil.

— Deci suntem blocați între un Armagedon și altul?

— Cam așa, a încuviințat Roth. Ori stăm și ne uităm cum se transformă Pământul în Iad…

— Ori aducem Iadul pe Pământ, a terminat ea. Crezi că-l poți convinge?

— Da, sunt sigur. Trebuie doar să discut cu el și să sper că e într-o dispoziție bună.

Layla a râs, dar era genul ăla de râs nervos.

— Fă-o, am zis, cu spinarea rigidă, deși asta-mi provoca o mare durere. Bambi și-a ridicat capul, privindu-mă, de parcă nu credea că era o idee bună să mă așez. Vorbește cu Lucifer. Convinge-l. Dar mai vreau ceva.

— Orice, mi-a jurat Roth, și mă îndoiam că i se întâmpla des. Perfect.

— Îl vreau pe Zayne.

— Trinity, a șoptit Layla. Este…

— Știu unde este. Știu c-a murit. Dar îl vreau înapoi. Inima a început să-mi bată cu putere. Vocea lui Zayne era atât de reală în gândurile mele, încât am inspirat adânc, întretăiat. „Nu m-ar opri nimic.” Îl voi lua înapoi.

Roth s-a așezat pe pat. Animalul lui fermecat s-a agitat de cealaltă parte a mea.

— Trinity, dacă aș putea, aș face-o. Pentru amândoi. Dar jur că nu pot. Nimeni…

— Nu-i adevărat. L-am privit în ochi. Spectrul poate. Și înainte să fac orice pentru tata sau pentru rasa umană, îl vreau pe Zayne. Îl vreau înapoi, viu, și nu-mi pasă cât de egoistă sunt, dar merită să fie aici, cu mine. Mi s-a frânt vocea, iar Roth a lăsat privirea în jos. Eu merit, iar nenorocitul de Spectru Întunecat mi-l va reda. Spune-mi unde-l găsesc.

Layla a închis ochii preț de o clipă, după care a întrebat:

— L-ai văzut de când te-ai trezit?

— Nu.

— Asta înseamnă c-a trecut dincolo? a întrebat ea.

— S-ar putea, am răspuns. Dar Zayne a spus că nici moartea nu-l va opri. N-ar fi trecut.

„Știi că lucrurile nu stau mereu așa”, mi-a șoptit vocea stupidă a rațiunii.

Oamenii mureau mereu pe neașteptate – oameni care aveau încă planuri și persoane dragi. Cât erau în viață, oamenii credeau cu tărie că se vor întoarce, dacă vor putea, dar de cele mai multe ori se schimbau când ajungeau în lumină. Dorințele și nevoile lor rămâneau aceleași, dar treceau în marele nesfârșit de dincolo, și asta îi schimba.

Dar Zayne nu revenise nici ca spirit, iar eu credeam că, dacă ar fi trecut dincolo, ar fi revenit, măcar ca să se asigure că eram bine.

— Dar dacă a trecut dincolo, a spus Layla încet, și a găsit pacea? „Bucuria?”

Privirea mea a țintuit-o. Aveam un gol în piept.

— Dacă e bine? Dacă te așteaptă, când îți vine vremea? Ochii i s-au umplut de lacrimi. Este oare bine să-l smulgi de acolo?

„Nu."

„Da."

Mi se pusese un nod în gât. Dacă era... nu, nu-mi puteam permite să gândesc așa. Îl voiam înapoi. Nu puteam face nimic fără el. Nu puteam.

— Ar vrea să vină înapoi la mine, am spus. Nu cred c-a trecut dincolo. Nodul mi-a dispărut când am scuipat cuvintele dureroase. N-am apucat să-i spun că-l iubesc. Ar fi trebuit, dar n-am făcut-o, iar ultimele lui cuvinte au fost că este bine... Mi s-a frânt vocea și am închis gura brusc. Mi-a luat câteva secunde să pot vorbi iar. Îl aduc înapoi.

— Trin, a șoptit Alună. M-am uitat la el. Gândește-te la ce spui. La ce pui la cale.

— M-am gândit, i-am spus, apoi m-am uitat la Roth. Numai la asta m-am gândit. Știu ce presupune.

Nu era ușor.

Era aproape imposibil, și nu știam dacă Zayne va reveni ca Gardian sau ca Protector al meu, dar acela ar fi fost un pod de trecut împreună.

Puteam reuși. Gabriel se înșelase. Damnarea și distrugerea nu mă corupseseră. Mă făcuseră mai puternică. Aș fi fost în stare de orice, aș fi renunțat la orice, doar ca să-l recapăt pe Zayne. *La orice*. Pentru că ne promiseserăm eternitatea, și trebuia s-o avem.

Încet, Roth și-a ridicat privirea spre mine și, după un secol, a zis:

— Îți spun cum să-l găsești.

Și mi-a spus.

43

Mă plimbam pe cărarea de pământ bătătorit din parcul Rock Creek, într-o zi surprinzător de răcoroasă

de iulie. Norii denși împiedicau soarele la apus să strălucească. Ochelarii care mă fereau de lumina lui erau încă pe nasul meu, dar nu mai aveam nevoie de ei multă vreme. Se lăsa întunericul.

Trecuseră două zile de când mă trezisem și fiecare pas rigid îmi provoca durere, dar faptul că puteam merge într-un timp atât de scurt, după ce aproape toate oasele din corp îmi fuseseră rupte, era un miracol.

Așa era și faptul că putusem scăpa de Layla și de Roth, care păreau să se fi mutat în apartament, și de fluxul continuu de Gardieni. Primiseră vestea de la Roth sau Layla, și de câte ori veneau, atmosfera sobră devenea grea și sufocantă, ca o pătură aspră.

Toată lumea era șocată și jelea pierderea lui… Zayne. Cred că toți erau preocupați că Gabriel ar fi putut încerca să pună mâna pe mine. În perioada de refacere, ar fi fost ușor pentru el să intre și să mă înșface.

Dar chiar și dacă eram complet vindecată putea.

Înghițindu-mi un suspin, am continuat să merg, în timp ce oamenii alergau pe lângă mine, ridicând praful sub tălpile lor. Singurul motiv pentru care reușisem să mă strecor afară fusese că Layla și Roth plecaseră să discute cu Lucifer, lăsându-l pe Cayman să mă vegheze.

După cinci minute, demonul adormise pe canapea, dar când m-am strecurat din încăpere m-am întrebat dacă dormea cu adevărat, sau doar îmi oferea șansa unei evadări.

Trebuia să ies din apartament, departe de mirosul de mentă și de iarnă care încă se simțea în baie și pe fețele de pernă pe care refuzam să le schimb. Voiam să văd stelele adevărate, și nu pe cele de pe tavan,

cele care-i aparțineau lui Zayne. Aveam nevoie de aer curat și de exercițiu pentru mușchi și oase, deoarece Gabriel urma să se întoarcă, iar eu voiam să lupt, cu sau fără ajutorul unui arhanghel înfricoșător și malefic.

Așa că m-am purtat ca un adult, am chemat un Uber și era cât pe ce să urc în altă mașină, dar am ajuns în parc singură. Am reușit, și mi s-a părut mare lucru.

Am tot mers, până am ajuns la banca pe care stătusem cu Zayne în ziua în care mersesem la vrăjitoare, cu Roth. Îndurerată, m-am îndreptat spre ea și m-am așezat, tresărind când coccisul meu a protestat. Nu știu din ce motiv mă durea mai rău decât orice.

Oamenii care treceau pe lângă mine îmi aruncau priviri îngrijorate, când mi-am scos ochelarii de soare și mi i-am prins de tricou. Știu că arătam de parcă supraviețuisem unui accident de mașină sau unei trânte pe viață și pe moarte cu o gorilă. Oasele se sudaseră la loc. Mușchii sfâșiați se refăcuseră, iar pielea ruptă se vindecase, dar eram acoperită de vânătăi albăstrui sau într-o nuanță de roșu furios, care treceau greu. Mâna lui Gabriel îmi lăsase urme în jurul gâtului. Obrazul stâng era umflat și decolorat. Ambii ochi îmi erau umflați și aveau pete verzui-închis sub ei. Erau injectați.

Crezusem că șoferul de Uber mă va duce la spital sau la poliție, dacă mă privea cu atenție.

Umbrele s-au intensificat în jurul meu și s-au aprins luminile din parc. Tot mai puțini oameni au trecut pe lângă mine, până ce n-a mai rămas niciunul. Numai atunci am ridicat privirea spre cerul noptatic.

N-am văzut stele.

Nu știam dacă era pustiu cerul pentru că era încă

înnorat, sau dacă daunele pricinuite de Gabriel corpului îmi acceleraseră cumva problemele cu ochii. Cunoscându-mă, probabil era a doua variantă.

Am închis ochii și m-am gândit la ceva ce evitasem în ultimele două zile. Ceva ce spusese Layla. Zayne încă nu venise la mine ca stafie sau spirit, și nu știam dacă asta însemna că trecuse dincolo și se obișnuia cu… *paradisul*, și făcea ce spusese Layla, și anume să mă aștepte să mă alătur lui când venea vremea.

Roth mă învățase cum să-l chem pe Îngerul Morții, pentru că nu puteam să merg nici în Rai, nici în Iad să discut cu el. Trebuia să dobândesc *Cheia lui Solomon*, care se afla în comunitate. Mă îndoiam că mi-o vor da cu una, cu două, așa că probabil mai aveam nevoie de o zi înainte să fiu gata să-l oblig pe Nicolai să facă ceva împotriva voinței lui. Aveam să chem Spectrul și să-l iau pe Zayne înapoi, dar…

Din ochi mi-au curs lacrimi. Nu înțelegeam cum de mai puteam încă plânge. Credeam că îmi secaseră lacrimile, dar mă înșelasem. Au căzut, chiar și când am închis ochii. Să plâng era o slăbiciune pe care nu mi-o puteam permite acum, mai ales când știam că sunt atât de aproape de prăpastie.

Și dacă Zayne chiar era liniștit? În siguranță, fericit? Dacă avea eternitatea meritată? Cum puteam… să i-o răpesc? Chiar dacă Gabriel reușea să provoace apocalipsa, Zayne era în siguranță. Porțile Raiului s-ar închide, și poate că nu s-ar surpa, așa cum pretindea Gabriel. Nu credeam că Dumnezeu ar fi permis tuturor sufletelor și îngerilor să piară. Ar fi trebuit să ia atitudine, și cu toate că nu-l revedeam, Zayne era în siguranță.

Puteam oare să fiu atât de egoistă și să-l aduc înapoi aici? Într-un loc în care putea muri iar, luptând

cu Gabriel, pentru a proteja o lume care nu avea să afle niciodată tot ce sacrificase pentru ea? Dacă nu reușeam să-l oprim pe Gabriel, nu va mai exista nici eternitate, nici pace și nici paradis. Am fi fost blocați într-un avion omenesc, cu destinația Iad.

Deschizând ochii, m-am uitat la cer. Acum două zile, aș fi spus că da, sunt egoistă. Acum o săptămână, la fel. Dar în clipa asta?

Îl iubeam pe Zayne cu fiecare fibră a ființei mele, cu fiecare respirație și cu fiecare bătaie a inimii. Nu știam dacă îi puteam face așa ceva.

Și nu știam nici cum să fac orice altceva fără el.

M-am uitat la cerul nopții și mi-am dorit un semn, ceva care să-mi spună ce să fac, ce era corect…

A apărut un ac de lumină, iar eu am clipit, crezând că ochii îmi joacă feste. Dar lumina a rămas, devenind tot mai intensă și mai strălucitoare, în timp ce alerga pe cer. Răsucindu-mi trunchiul, am ignorat durerea și am privit spre șuvoiul de lumină care dispărea în spatele copacilor.

Era o… stea căzătoare?

Cu inima bubuind, m-am întors. Văzusem o stea căzătoare? Un râs aspru mi-a zgâriat gâtul. Era semnul pe care-l cerusem?

Dacă da, ce naiba însemna?

Aș fi putut interpreta semnul drept un îndemn de a-l chema pe Spectru și a-l rupe pe Zayne din starea de pace și fericire. Sau însemna că Zayne era bine, așa cum îmi spusese, și că mă veghea. Sau nimic. Am clătinat din cap. Nu, trebuia să aibă un sens. Am inspirat adânc… și m-am încordat.

Am simțit miros de… zăpadă și iarnă. Mentă.

„Mentă cu iz de iarnă."

Pulsul mi-a crescut și m-am aplecat să mă prind de

marginea băncii. M-am întors în direcția din care venise Zayne ultima dată când fusesem aici. Dar cărarea era pustie.

Oare doar îmi doream să simt mirosul acela?

Voiam să mă ridic când am simțit o căldură stranie, care mi-a dansat pe ceafă și între umeri. O adiere a alunecat din spatele meu, ridicându-mi șuvițe de păr. Mirosul de mentă m-a copleșit.

Căldura mi s-a răspândit de pe gât pe spate, și am simțit că nu mai eram singură. Cineva sau ceva era aici, și știam… știam că Raiul miroase a ce-ți dorești mai mult.

M-am ridicat încet, cu mușchii și oasele protestând, și m-am întors, închizând ochii pentru că-mi era prea teamă să mă uit, să descopăr că nu era decât întuneric, și poate, doar poate, îmi pierdeam încet, încet mințile. Tremurând, am deschis ochii, și n-am putut respira, vorbi sau gândi pentru că… l-am văzut.

Era *Zayne*.

Cu părul blond liber, căzându-i pe obraji și pe umerii lați, goi. Cu buzele lui pline, pe care le sărutasem și le iubisem, și cu pieptul lui lat, care se ridica și cobora iute… dar nu erau ochii lui cei care mă priveau.

Ochii aceia erau de un albastru atât de vibrant și de limpede, că ochii de Gardian păreau palizi și lipsiți de viață, prin comparație. Aveau culoarea cerului în amurg.

Nici pielea nu-i era la fel.

Acolo unde părea sărutată de soare, acum emana o strălucire aurie, slabă. Nu ca un spirit, pentru că era din carne și oase, dar… *strălucea*.

— Trin, a zis, și tot trupul mi s-a scuturat de un tremur când i-am auzit vocea. Era el, din felul în care

mi-a rostit numele. *El*. Viu – nu-mi păsa cum. De ce. Trăia, și…

Umerii lui s-au mișcat, îndreptându-se, și ceva alb cu auriu a fluturat în aer și s-a întins în lateral, de aproape trei metri lățime.

Am căscat gura.

Aripi.

Erau aripi.

Dar nu de Gardian.

Chiar și cu vederea mea slabă îmi dădeam seama că aripile aveau *pene*. Erau albe și groase, cu vinișoare aurii, și ardeau de foc divin, de har.

Erau aripi angelice.

Zayne era *înger*.

Mulțumiri

Vreau să-i mulțumesc Natashyei Wilson și echipei grozave de la Inkyard Press, pentru că au fost la fel de entuziasmați ca mine să se afunde iar în lumea demonilor, garguilor și îngerilor. Mulțumesc agentei mele, Kevan Lyon, care a făcut posibilă această serie, editorului meu, Kristin Dwyer, pentru că și-a depășit de multe ori fișa postului, și lui Stephanie Brown, pentru că s-a asigurat că scriu. Mulțumesc, Jen Fisher, care a citit versiunea originală și nu m-a ucis. Mulțumesc, Malissa Coy, Hannah McBride, Val, Jessica, Krista, Katie, Happy, Sarah, Jessica Bird (care-mi adoră cățelușul), Mike, KA, Liz, Jillian, Lesa, Drew, Wendy, Corrine, Tijan și mulți, mulți autori extraordinari, ale căror cărți le-am citit și iubit.

Mulțumiri speciale tuturor fanilor (Stormies), care m-au uluit cu campania lor „Poți vedea stelele?”, menită să facă mai bine cunoscut oamenilor ce

înseamnă retinopatia pigmentară. Sunt onorată să am un grup de cititori care mă inspiră atât de mult. M-ați lăsat fără cuvinte, și vă voi fi recunoscătoare mereu.

Mulțumesc tuturor fanilor din grupul JLAnderilor pentru că sunteți atât de amuzanți și vă plac lamele, și tuturor cititorilor care au ales această carte. Sunteți motivul pentru care pot să scriu și să spun aceste povești.